

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Bernard Cornwell

(Kutsal Kâse'nin Peşinde)

Cilt2

Cehennem Savaşçıları

CEHENNEM
SAVAŞÇILARI
2. KİTAP

Çeviren:
Zeliha İyidoğan Babayiğit

Dostluk ve minnettarlık
adına
June ve Eddie Bell'e adanmıştır

Yazar Hakkında

Bernard Cornwell, 1944 Londra'sında dünyaya geldi. Londra Üniversitesi'ni bitirip, bir süre öğretmenlik yaptıktan sonra, BBC'de yaklaşık on yıl çalıştı. Hâlâ eşi olan Judy Cornwell'le evlenebilmek için Amerika'ya taşındı. Çalışmak için Amerikan Hükümeti'nden izin almak zorundaydı; ancak kitap yazma konusunda izin gerekmediğinde^ bu mesleğe başladı ve bugün dünyada tarihi roman alanında en önemli yazarlardan biridir.

Kutsal Kâse'nin 'Peşinde üçlemesinin ikinci kitabında, Bernard Cornzvell ilki kitabı okuyanları hayal kırıklığına uğratmayacak bir şekilde kahramanlarımızı serüvenlerine devam ettiriyor.

Crecy Savaşında hayatta kalmayı başaran Hooktonlu Ifıvmas, babasının gizemli hazinesini bulması için 'Kral tarafından göreve çıkarılır. Söylentilere göre bu hazine Hristiyanlık âleminin en büyük, miti olan Kutsal Kâse 'dir. fakat İhomas bu hazineyi ele geçirmeye çalışan tekkişi değildi. %akipleri onu durdurmakvz KutsalKâse'yi bulabilmeksin her türlü kıyımı yapmaya hazırды.

Şimdi artık Kutsal Kâsenin gizemini bildiğine inanılan, İhomas'ın babasının (catili ve aynı zamanda İhomas'ın kuzeni ve düşmanı olan fıstarac Kontu, 'VeTçilleli Çuy ile yüzleşme zamanıydı.

yüzlerce katının alınması gereken bir miktar. İskoğların bu parayı on taksitte ödemelerine izin verildi ve David'in 1357'de serbest bırakılmasından önce ödeme için yirmi soylunun da rehin olarak teslim olması gerekti, ama kaderin şu cilvesine bakın ki David bu tarihe kadar tamamen İngiliz yanlısı oldu. Sir Thomas Dagworth resmen Bloisli Charles'ı esir alan kişi oldu ve onu III. Edward'a çok daha düşük bir ücret olan 3,500 pounda sattı, ama kuşkusuz bu parayı elde etmek Fransa ve Britanya'da toplanacak olan daha büyük parayı beklemekten daha iyiydi. Kral David'i esir alan kişi John» Coupland adlı bir İngiliz'di ve esirini Edward'a şövalyelik ve arazi karşılığında satmıştı.

Charles'm La Roche-Derrien'deki yenilgisi dönemin ün kazanmamış en büyük İngiliz zaferiydi. Charles okçularla daha önce karşılaşmıştı ve haklı bir şekilde, onları yenmenin yolunun iyi korunmalı pozisyondayken saldırılarını sağlamak olduğunu düşünmüştü. Okçular görmedikleri şeyi vuramazlardı. Bu taktik Sir Thomas Dagworth'un saldırısına karşı işe yaramıştı, ama sonra kasabadan Richard Totesham'm çılgınca çıkartması başlamıştı. Charles ordusunun dört biriminin koruyucu siper duvarlarının arkasında kalmasında ısrar ettiği için ezip geçildi ve bunun sonucu olarak ordusunun diğer bölümleri de yenildi. Yenilgisi ve esir alınması yandaşları, Calais'deki kuşatmayı kaldırmayı başaramayan Fransızlar için büyük şok oldu. Yüzyıl savaşlarının süper tarihini anlatan ilk cildi Trial by Battle adlı kitabım çok kullandığım Jonathan Sumption'a teşekkürlerimi sunmayı bir borç bilirim. Kuşkusuz romandaki hatalar tamamen bana aittir, ama alacağım mektupları azaltmak adına ifade etmek isterim ki 1347'de Durham Katedralinin yalnızca iki kulesi vardı ve Hachaliah bilgisini Nehemiah değil, Esdras kitabına koydum, çünkü Kral James İncilini değil Vulgata'yı kullanıyordum.

İskoçlar İngiltere'yi yandaşları olan Fransa'nın isteğiyle istila ettiler. II. David'ingerçekten İngiltere ordusunun hepsinin kuzey Fransa'da olduğuna inanmış olması mümkün. Ama İngiltere bu tür problemi öngörmüştü ve bazı kuzey lordlar evde kalma ve eğer İskoçlar hareket egeçerse kuvvet toplama görevi verilmişti. Bu güçlerin omurgası kuykusuz okçulardı ve bu İngiliz (ve bir dereceye kadar Galli) okçuların en büyük çağıydı. Kullanılan silah, porsuk ağacından yapılmış, bir metre seksen santim uzunluğunda, kırk beş kiloluk çekiş ağırlığında (modern rekabet yaylarının ağırlığının iki katından fazla) olan uzun yaylardı (bu çok daha sonra uydurulan bir isimdi). Neden gerçekten Avrupa savaş alanının kralları olan ölümcül okçuları neden bir tek İngiltere'nin ortaya çıkardığı bir gizem, ama en olası yanıt uzun yay ustalığının İngiliz hevesi olup yüzlerce köyde spor olarak yapılmasıydı. Sonunda okçuluk talimini zorunlu kılan kanunlar geçti, belki bunun nedeni bu hevesin geçiyor olmasıydı. Uzun yayın kullanması olağanüstü derecede zor bir silah olup büyük bir güç gerektirdiği kesin. Fransızlar da bu silahı saflarına tanıştırmaya çalıştılar, ama bu konuda ustalaşamadılar. İskoçlar bu okçulara alışmıştı ve onlara asla at sırtında saldırmamayı öğrenmişti, ama ateşli silahlar savaş alanında kullanılmaya başlayana dek uzun yay konusunda bir çözüm bulunamadı.

Esirler önemliydi. Sir VWilliam Douglas gibi büyük adamlar ancak büyük bir fidye karşılığında serbest bırakılırdı, ama İskoç Kralının fidyasının toplanmasına yardımcı olması şartıyla Sir VWilliam önceden salıverildi ve bunu başaramayınca itaatkâr bir şekilde Londra Kulesindeki hapishanesine geri döndü. Charles Blois ve Kral II. David gibi adamlar için istenen fidye çok büyüktü ve toplanması yıllar sürebilirdi. David için istenen fidye 66,000 pounddu, yani bugünkü değerine kabaca yaklaşması için

Savaş Neville Haçmdaki savaşla başlıyor. Savaşın adı Lord Neville'in zaferini göstermek için diktiği taş haçtan alınmıştı, ama Lord Neville'in anıtı yenilenirken orada hali hazırda bir haç olması da mümkün. Geniş İskoç ordusunun, York Başpiskoposu ve kuzeyli lordlar tarafından aceleyle toplanan yetersiz güce karşı giriştiği savaş İskoçlar için tam bir felakete neden oldu. Kralları II. David Vagabond'da anlatıldığı gibi köprü'nün altında kapana sıkıştırılarak esir alındı. Kendisini esir alanın dişlerini dökmeyi başardı, ama sonra kontrol altına alındı. Yüzündeki yaranın iyileşmesi için Bamburgh Kalesinde uzun süre kaldı, sonra Londra'la götürüldü, sonra o gün yakalanan İskoç aristoklartalırın çoğuyla birlikte Londra'ya götürülüp Kuleye kapatıldı. Lid-desdale Şövalyesi Sir VWilliam Douglas da bunların arasındaydı. Daha önceden Edward'a bağlılık yemini eden iki İskoç Kontunun kafası kesildi, sonra dört parçaya ayrıldı ve parçaları ihanede karşı uyarı olarak krallıkta sergilendi. O yıl daha sonra Fransa kralının yeğeni öi Britanya'nın müstakbel Dükü olan Bloisli Charles Londra Kulesinde II. David'e kaüldü. Başka bir tarihte Fransa Kralının kendisini de bu ava katacak olan İngilizler için olağanüstü bir ikiliydi bu.

477

BERNARD CORNWELL

les'm ordusundan geri kalanların toprak siperleri terk ettiği ve Rennes'e doğru kaçtığı araziye uzun gölgeler düşürüyordu. Adamlar göz alıcı bir biçimde oraya gelmişler, ama korkunç bir yenilgiyle kaçıyorlardı.

Thomas mühendislerin çadırlarına gitti ve bir balta, kazma ve kürek buldu. Taş Kırbaç'ın yanına bir mezar kazdı, Skeat'ı nemli toprağın içine itti ve bir dua okumaya çalıştı, ama aklına bir dua gelmiyordu, sonra taşıyıcıya verilen para aklına geldi. Lord Roncelets'in çadırına geri dönüp yanmış kanvası sandığının üstünden çekti, bir tane altın alıp mezara geri döndü. Arkadaşının mezarına atlayıp parayı Skeat'm dilinin altına akoydu. Taşıyıcı parayı bulacak ve altına bakarak Will Skeat'm özel bir insan olduğunu anlayacaktı. "Tanrı seni korusun, Will." Sonra mezardan çıkıp içini doldurdu, ama VVill'in gözleri açılır umuduyla sık sık duraklıyordu, Kuşkusuz Wiü'in gözleri açılmadı ve nihayet Thomas arkadaşının soluk yüzüne toprak atarken ağlamaya başladı. O işini bitirene kadar güneş iyice yükselmişti. Kadınlar ve çocuklar yağmalanacak şey aramak için kasabadan geliyordu. Bir kerkenez yükseklerde uçarken Thomas para sandığının üstüne oturup Robbie'nin kasabadan dönmesini bekledi.

Güneye gitmeyi düşünüyordu. Astarac'a gidecekti. Gidip babasının defterini bulacak ve bu esrarı çözecekti. La Roche-Derrien'in çanları zaferi duyurmak için çalışıyordu. Büyük bir zaferdi bu. Thomas ölümlerin arasında otururken babasının yükünü bulana kadar rahat etmeyeceğini biliyordu. Calix meus inebrians. Transfer calicem istem a me. Ego enim eram pincerna regis.

Bu işi istese de istemese de o Kralın kupa taşıyıcısıydı ve güneye gidecekti.

474

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

hayatını tehlikeye atma niyetinde olmadığını gösterdi.

Thomas Sir VWilliams'a haç çıkardı, ama eski dostu ölmüştü. Boynundan yaralanmıştı ve taş yığınının üstünde kan kaybından can vermişti. Garip bir şekilde huzurlu görünüyordu. Yeni günün ilk ışıkları Taş Kırbaç'ın kolundaki parlak kanı aydınlatırken Thomas akıl hocasının gözlerini kapadı. "Will Skeat'ı kim öldürdü?" diye Sir Geoffrey'in adamlarına sordu. Genç olan Dickon zırh, et, iç organ ve kemik yığını halinde yatan yığını, yani Korkuluk'u işaret etti.

Thomas kılıcındaki çektikleri inceledi. Kılıç kullanmayı öğrenmesi gerekiyordu, yoksa bir kılıçla öldürülecekti. Başını kaldırıp Sir Geoffrey'in adamlarına baktı. "Gidip bir sonraki kaleye yapılacak saldırıya yarım edin," dedi. Adamlar ona bakakaldılar. "Gidin!" diye parladı. Adamlar ürkek bir şekilde batıya doğru koştu.

Thomas kılıcını Roncelets Lorduna uzattı. "Onu kasabaya götür," dedi Robbie'ye, "ve iyi koru."

"Ya sen?" diye sordu Robbie.

"Will'i gömeceğim. O benim dostumdu." Will Skeat için gözyaşı dökmesi gerektiğini düşünüyordu, ama gözlerinde hiç yaş yoktu. En azmdan şimdilik. Kılıcını kınına soktu, sonra Robbie'ye gülümsedi. "Eve dönebilirsin, Robbie." "Dönebilir miyim?" diye sordu Robbie şaşkınlıkla.

"De Taillebourg öldü. Roncelets fidyeni Lord Outhwaite'ye ödeyecek. Eskdale'e gidebilirsin, evine dön, İngilizleri öldürmeye devam et."

Robbie başını iki yana salladı. "Guy Vexille yaşıyor."

"O benim."

"Ve benim," dedi Robbie. "Kardeşimi öldürdüğünü unutuyorsun. O ölene kadar kalacağım."

"Onu bulabilirsiniz," dedi Jeanette hemen.

Güneş yanan kampın dumanlarını aydınlatıyor, Char-473

BERNARD CORNWELL

kılıcıyla çarpışırken kolu bu güç yüzünden neredeyse hissizleşti. Darbe Korkuluk'u geriye doğru savurdu, toparlanınca ileriye doğru atıldı. Korkuluk arka arkaya darbeler indirirken Thomas umutsuzca kendini korumaya çalışıyordu. Thomas bir kılıç ustası değildi ve darbeler yüzünden dizlerinin üstüne çökmüştü. Robbie de ona yardıma koşamıyordu, çünkü Korkuluk'un iki adamını engelliyordu. Derken cehennemin kapıları açılmış gibi büyük bir çatırtı oldu. Korkuluk acıyla haykırırken yer sarsıldı. Korkuluk'un uluması gökyüzünü yırttı.

Jeanette uzun kolu serbest bırakan levveyi çekmişti. On tonluk karşı ağırlık yere inmiş, askıyı tutan kalın metal pim Sir Geoffrey'in bacaklarının arasına girmiş, karnından kasıklarına kadar bir yırtık açmıştı. Korkuluk mancınığın koluyla kasabanın yarısına kadar uçabilirdi, ama pim bağırsaklarına dolaşmıştı. Korkuluk uzun kolun ucuna asılı kaldığı yerde acıyla debeleniyor, kanı yere akıyordu.

Efendilerinin öldüğünü gören adamları geri çekildi. Ödül veremeyecek bir adam için neden dövüşsünlerdi ki? Robbie başını kaldırıp kıvrılıp bükülen Korkuluk'a bakarken ölmekte olan adam bir şekilde kendini büyük demir kazıktan kurtardı ve bağırsakları sarkıp kanı boşalarak yere düştü. Tok bir sesle yere çarptıktan sonra kanlı bir yığın halinde hopladı, ama hâlâ yaşıyordu. Gözleri seğirirken dudakları alaycı bir gülümsemeyle aralandı. Robbie yanma gidip dayısının kılıcını iki gözünün ortasına sokmadan önce, "Kahrolası Douglas," demeyi başardı.

Roncelets Lordu bütün bu olanlara inanamayan gözlerle bakıyordu. Jeanette kılıcını onun yüzüne doğrultmuş, ona kaçması için meydan okuyordu. Adam donuk bir şekilde kaçmaya çalışarak gecenin bir yarısında gelerek Britanya lordunun o güne kadar toplayabildiği en büyük orduyu yenen bu sarhoş, çılgınlık atan vahşi adamların arasında 472

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

"Ne oldu?"

"Eskiden olduğum gibi değilim, Tom," dedi Skeat.

Lord Roncelets'in korunmasına yardım eden iki kasabalı

Skeat'ın ayaklarının dibinde yatıyordu ve Skeat'm kendisi de ölüyor gibi görünüyordu. Yüzü bembeyazdı, güçsüzdü ve zor nefes alıyordu. Yüzünde yaşlar vardı. "Savaşmaya çalıştım," dedi acınacak bir sesle. "Denedim, ama eskisi gibi değilim."

"Size kim saldırdı?" diye sordu Thomas, ama Skeat cevap veremiyordu.

"Will yalnızca beni korumaya çalışıyordu," diye bağırdı Jeanette. Beggar onu yeniden geriye bastırınca bir çığlık daha attı. Beggar sonunda onu mancınığın üstüne çıkarmış, eteklerini açıyordu. Sir Geoffrey öfkeyle kükrerken o heyecanla ağzında bir şeyler geveledi.

"Douglas serserisi!"

Thomas ipi bıraktı. Yeni bir ip taktığında nasıl olacağını görmek için birkaç atış yapmayı isterdi, ama şimdi bunun için zamanı yoktu. Ok ilerleyerek Beggar'm karışık sakalına, ardından boğazına girdi. Geniş ok boğazını bir kasap satırı gibi doğramıştı. Kan üzerine ve yüzüne sıçarken Jeanette bir çığlık attı. Korkuluk öfkeyle kükreyip Thomas'a doğru koştu. Thomas boynuz uçlu yayını onun kırmızı suratına bastırıp yayı bıraktı, kılıcını çekti. Robbie yanından geçip dayısının kılıcını Korkuluk'un karnına doğru savurdu. Ama Korkuluk sarhoşken bile çevikti. Bu hamleden kaçmayı başarıp karşılık verdi. Bu arada iki askeri yardıma koşarken -diğerleri Roncelets Lordunu koruyordu- Thomas onları gördü. Taş Kırbacı kendisiyle Sir Geoffrey'in siyah balta armasını taşıyan adamlarının arasına koyabilmeyi umarak sola kaçtı, ama Sir Geoffrey neredeyse onun önünü kesiyordu. Thomas yeni çektiği kılıcıyla ona umutsuzca karşılık verdi. Kılıcı Korkuluk'un

BERNARD CORNWELL

te onun tepesinde dikiliyordu. Korkuluk küstah bir şekilde Thomas'a baktı. "Bu benim esirim!" dedi.

"O bize ait," dedi Thomas. "Onu biz aldık."

"Dinle evlat," dedi Korkuluk sarhoşluktan dili dolanarak. "Ben bir şövalyeyim, sense bir pislik. Beni anlıyor musun?" Thomas'a doğru yürürken hafifçe sendeledi. "Ben bir şövalyeyim," dedi bir kez daha, ama daha yüksek sesle. "Ve sen bir hiçsin!" Adamlarının Lord Roncelets'i tutup tutmadığından emin olmak için arkasına döndü. Böyle zengin bir esir Sir Geoffrey'in bütün problemlerini çözecekti. Bu yüzden onu elinden kaçırmayıp fidyesini almaya kararlıydı. "O kadın esir alamaz," dedi kılıcının ucuyla Jeanette'i işaret ederek. "Çünkü memeleri var ve sen de esir alamazsın, çünkü bir pisliksin. Ama ben bir şövalyeyim! Bir şövalye!" Bu sözleri Thomas'a doğru tükürürcesine söylemişti. Hakaretlerden etkilenen Thomas yayını çekti. Yeni ip biraz fazla uzundu, bu yüzden siyah yayın gücünde bir eksiklik hissediyordu, ama amacına yetecek kadar güç olduğunu düşündü. "Beggar!" diye bağırdı Korkuluk. "Eğer oku atarsa kaltağı öldür."

"Güzelliği öldür," dedi Beggar. Jeanette'in göğüslerinin üstündeki zırhı okşarken salyaları sakalına doğru akıyordu. Jeanette hâlâ mücadele ediyordu, ama Beggar onu iyice mancınığa yaslayınca kıpırdılamadı.

Thomas yayı aşıya indirdi. Mancının uzun kolunun yere doğru indirildiğini gördü, ama mühendisler taşı yükleyemeden engellenmiş olmalıydılar, çünkü deri askı boştu. Sağ tarafta büyük bir taş yığını duruyordu. Orada ani bir hareket olunca Thomas kayalara dayanan bir yaralı gördü. Adam ayakta durmaya çalışıyor, ama duramıyordu. Yüzünde kan vardı. "Will?" dedi Thomas.

"Tom!" Will Skeat yeniden ayağa kalkmaya çalıştı. "Sen misin Tom?"

470

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

için Normandiya'daki bütün erkeklerle yatmak zorunda kalacaklar!" Coutances kontunu bir kez daha dürttü. "Senin aklını başından alacağım," diye kükredi Sir Guillaume, sonra keyifle esirini yürüttü.

Bir kadın çığlık attı.

O gece bir sürü kadın çığlık atıyordu, ama bu kadının sesindeki bir şey Thomas'm bilincine işledi ve telaşla döndü. Ses üçüncü kez duyulunca Thomas koşmaya başladı. "Robbie!" diye bağırdı. "Yanıma gel!"

Thomas yanan çadırların arasından koşarken çizmeleri kıvılcım ve közleri havaya savuruyordu. Dumanı tüten bir ateşin etrafından geçerken neredeyse miğferine kismakta olan bir yaralıya takılıp düşüyordu. Nalbant önlüğü takmış bir adam başından kanlar akarken sendeleyerek yoluna çıkınca Thomas onu bir kenara itip Lord Roncelets'in yanan çadırının dışında dalgalanan sarı-siyah sancağa doğru koştu. "Jeanette!" diye seslendi. "Jeanette!"

Ama Jeanette esir düşmüştü. Dev bir adam sırtını Lord Roncelets'in çadırının hemen dışında duran Taş Kırbaç adlı mancına dayamıştı. Adam Thomas'm sesini duyunca sırtarak dönüp baktı. Bu adam sakalı ve çürümüş dişleriyle Beggar'dı. Kendisinden kaçmaya çalışan Jeanette'i sertçe itti.

"Tut onu Beggar!" diye bağırdı Sir Geoffrey Carr. "Sıkı tut kaltağı."

"Bu güzellik hiçbir yere gitmiyor," dedi Beggar. "Hiçbir yere gitmiyorsun tatlım." Jeanette'in zırh cüppesini kaldırmaya çalıştı, ama çok ağır ve idaresi zordu, ayrıca Jeanette deli gibi mücadele ediyordu.

Hâlâ kılıcı olmayan Roncelets Lordu Taş Kırbaç'm gövdesinde oturuyordu. Yüzündeki kırmızı iz darbe aldığı gösteriyordu. Sir Geoffrey Carr beş adamıyla birlik-

469

BERNARD CORNWELL

"Ona katılmamı istedi," dedi Thomas buruk bir sesle. Kesilen ipi bir kenara fırlattı, miğferinin altından yedek ipi aldı. Beceriksiz parmaklarıyla ipi yayma takmayı ikinci denemede başardı. "Ve defterin onda olduğunu söyledi."

"Eh, bu onun çok işine yarayacaktır," diye yorumda bulundu Robbie. Savaş sona ermişti. Siyah giysili bir cesedin yanına çömelip para aramaya başladı. Sir Thomas Dagworth adamların bir sonraki kaleye saldırmak için

kampın batı yakasında buluşmalarını haykırıyordu. Diğer kaledaki savunmacıların bazıları savaşın kaybedildiğini görüp kaçmaya başlamışlardı. La Roche-Derrien'de kilise çanları çalıyor, Bloisli Charles'm esir olarak kasabaya girdiğini gösteriyordu.

Thomas kuzeninin peşinden baktı. Bir parçası, yalnızca ufak ve hain bir parçası ona katılmayı istediği için utanıyordu. Kuzenine katılıp aileye yeniden girer, Kutsal Kâse'yi arar ve gücünü kullanırdı. Utancının, işkenceyi bıraktığında de Taillebourg'a duyduğu minnettarlık gibi ekşi bir tadı vardı. "Aptal!" diye bağırdı boş yere. "Aptal!"

"Aptal!" Thomas'mkini bastıran ses Sir Guillaume'ninkiydi. Sir Guillaume iki adamıyla birlikte kılıcıyla bir esiri dürtüyordu. Esirin üstünde plaka zırh vardı ve her dürtüklemeye kılıcı zırha sürtünüyordu. "Hergele!" diye uludu Sir Guillaume yeniden, sonra Thomas'ı gördü. "Bu Coutances! Coutances!" Esirinin miğferini çıkardı. "Şuna bak!"

Coutances Kontu vakur görünmek için elinden geleni yapan, bir yumurta kadar kel kafalı melankolik görünüm-lü bir adamdı. Sir Guillaume onu yeniden dürttü. "Sana söylüyorum Thomas" -Fransızca konuşuyordu- "bu ser-serinin karısı ve kızları fidyesini toplamak için fahişelik yapmak zorunda kalacak! Bu kansız pisliği geri almak

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

başını eğdi, ata çarptı, deri ve ter kokusunu aldı. Başka bir atlı ona doğru çarpınca neredeyse ayakları yerden kesiliyordu. "Vexille!" diye kükredi. Guy Vexille'i yeniden görebiliyordu. Ama bu kez kuzeni geri dönmüş ona doğru dörtlale geliyordu. Thomas yayı çekti, ama Vexille kılıcını kınına soktuğunu göstermek için sağ elini kaldırdı, bunun üzerine Thomas da yayını indirdi.

Siperi kalkık olduğu için yakışıklı yüzü alevlerle aydınlanan Guy Vexille gülümsedi. "Defter bende, Thomas."

Thomas bir şey söylemedi, yalnızca yayını tekrar kaldırdı.

Guy Vexille onaylamazcasına başını iki yana salladı. "Buna gerek yok, Thomas. Bana katıl."

"Cehennemde, seni kahrolası pislik," dedi Thomas. Bu adam babasını, Eleanor'u, Peder Hobbe'yi öldüren adamdı. Thomas yayını iyice gerdi, Vexille kalkanının altına sakladığı küçük bıçağı çıkardı, sakın bir şekilde eğilip yayın ipini kesti. Kopan ip yayı Thomas'ın elinde deli gibi sallandı ve ok zarar vermeksizin uçup gitti. İp o kadar hızlı kesilmişti ki Thomas'ın reaksiyon verecek zamanı olmamıştı.

"Bir gün bana katılacaksın, Thomas," dedi Vexille ve sonunda İngiliz okçuların adamlarını fark ettiğini gördü. Adamlarına geri çekilmeleri için bağırp atıyla uzaklaştı.

"Sevgili İsa!" diye söylendi Thomas düş kırıklığı içinde.

"Calix meus inebrians!" diye bağırdı Guy Vexille, sonra güneye doğru hızla uzaklaşan atlıların arasında kayboldu. İngiliz okları onları takip etti, ama hiçbir Vexille'e

isabet etmedi.

"Piç kurusu!" diye küfretti Robbie uzaklaşan figüre.

"Sana ne söyledi?" diye sordu Robbie.

467

BERNARD CORNWELL

"Eski evime mi?" diye sordu Jeanete şaşırarak.

"Bu gece birini öldürmek istiyordun," dedi Thomas.

"Bloisli Charles'ı öldüremiyorsun, bu durumda neden gidip Belas'ı öldürmüyorsun?" Jeanette'in yüzündeki ifadeye güldü. O ve Robbie sandığı, kapağını kapatıp birkaç dakika için gizlemeyi umarak yataktaki battaniyelerle örttüler. Sonra tekrar savaşa döndüler.

Alevlerin aydınlatığı savaş boyunca Thomas düz, siyah zırh cüppeli adamlar görmüştü ve Guy Vexille'in yakınlarda olması gerektiğini biliyordu, ama onu görmemişti. Şimdi kampın güney ucundan kılıç şakırtıları ve çığlıklar geliyordu. Thomas ve Robbie bu şamatanın nedenini görmek için koştular. Siyah zırh cüppeli bir grup atlının bir grup ingiliz askeriyle dövüştüğünü gördüler.

"Vexille!" diye bağırdı Thomas.

"O mu?" diye sordu Robbie.

"En azından adamları," dedi Thomas. Kuzeninin doğu kampında de Taillebourg'la olduğunu ve Charles'm yardımına kurtarma gücü götürme umuduyla buraya geldiğini tahmin etmişti, ama Vexille çok geç kalmıştı ve adamları kaçan diğer adamları korumak için artçı kuvvet savaşı yapıyorlardı.

"O nerede?" diye sordu Robbie.

Thomas kuzenini göremiyordu. Tekrar bağırdı.

"Vexille! Vexille!"

Ve işte oradaydı. Harlequin, Astarac Kontu plaka zırh içinde, yüz siperini kaldırmış, siyah bir ata binmiş, düz siyah bir kalkan taşıyordu. Thomas'ı görüp alaycı bir selamla kılıcını kaldırdı. Thomas yayını indirdi, ama Guy Vexille bu tehdidi görüp döndü, atlıları hemen onu korumak için yakınma koştu. "Vexille!" diye bağırdı Thomas ve kuzenine doğru koştu. Robbie onu uyarmak için bağırınca bir atlı kılıcını ona doğru savururken Thomas

466

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

Thomas?" diye sırtarak sordu Skeat. Thomas bu sırtmada arkadaşının gerçek karakterini görebiliyordu.

"Sen yaşlı bir aptalsın," diye homurdandı Thomas.

Sonra Lord Roncelets'in kılıcını alıp Jeanette'e verdi. "Bu bizim esirimiz ve tabii senin de."

"Bizim mi?" diye sordu Jeanette şaşkınlıkla.

"O Roncelets Lordu," dedi Thomas. Elinde olmadan tekrar gülümsedi. "Eminim ondan fidye alabiliriz. Ama bu parayı kast etmiyorum" -açık çekmeceyi işaret ediyordu- "o zaten bizim."

Jeanette Roncelets'e bakukaldı, sonra eğer Roncelets Lordu onların esiriyse oğlunun geri gelmiş sayılabileceği yavaş yavaş kafasına dank etti. Birden bir kahkaha attı, sonra Thomas'ı öptü. "Demek sözlerini tutuyorsun, Thomas."

"Sen onu tut," dedi Thomas, "çünkü fidyesi hepimizi zengin edecek. Robbie, sen, ben ve Will. Hepimiz zengin olacağız." Skeat'a sırtıttı. "Sen de onunla kalır mısın, Will?"

Kalıp ona Roncelets'e bakar mısın?"

"Kahrım," dedi Skeat.

"Kim bu kadın?" diye Thomas'a sordu Roncelets Lordu.

"Armorica Kontesi," diye onun yerine cevap verdi Jeanette. Adamın yüzündeki şok ifadesini görünce bir kahkaha attı.

"Onu hemen kasabaya götürün," dedi Thomas.

Kafasını çadırdan dışarı çıkardı, yağmalanacak şey arayan iki kasabalı gördü. "Siz ikiniz, bir esirin kasabaya götürülmesine yardım edeceksiniz. Onu kasabaya götürürseniz ödüllendirileceksiniz. Onu iyi koruyun!"

Thomas iki adamı çadıra çekti. Jeanette, Skeat ve iki adam onu korursa Roncelets Lordunun kaçamayacağını düşünüyordu. "Yalnızca onu koruyun. Eski evine götür."

Bu son sözü Jeanette'e söylemişti.

465

BERNARD CORNWELL

atıldı, ama Thomas oku attı ve yaver kalın bir halatla çekilmiş gibi geri gitti, alnındaki yaradan çadırın tavanına kan fışkırdı. Yaver birkaç dakika kasıldıktan sonra hareketsiz kaldı. İkinci oku yayma takarken Roncelets Lordu hâlâ Thomas'tan üç adım ötedeydi. "Hadi lordum," dedi Thomas, "sizi şeytana göndermem için bana bir neden verin."

Roncelets Lordu bir savaşçı gibi duruyordu. Kısa, diken gibi saçları, kırık bir burnu, eksik dişleri vardı, ama artık içinde bir kavgacılık kalmamıştı. Etrafındaki yenilgi çığlıklarını duyabiliyordu, çadırların arasında tuzağa düşen adamlarının yanık et kokusunu alabiliyordu. Thomas'm okunun yüzüne çevrili olduğunu görünce teslim olmak için kılıcını uzattı. "Rütben var mı?" diye sordu Robbie'ye. Thomas'ı tanımamıştı, hem zaten yay taşıyan birinin sıradan olması gerekiyordu.

Robbie Fransızca sorulan soruyu anlamadı, Thomas onun yerine cevap verdi. "O bir İskoç lordu," dedi Robbie'nin rütbesini abartarak.

"O zaman ona teslim oluyorum," dedi Roncelets öfkeyle ve kılıcını Robbie'nin ayaklarının dibine fırlattı.

"Tanrım," dedi Robbie, konuşmayı anlamadan, "çok çabuk korktu."

Thomas yavaşça yayını gevşetti, sağ elinin çarpık parmaklarını uzattı. "Teslim olman iyi bir şey," dedi Roncelets'e. "Bu parmakları kesmek istediğini hatırlıyor musun?" Adamın yüzünde ilk tanıma, ardından tam bir korku ifadesi belirirken elinde olmadan gülümsedi.

"Jeanette!" diye bağırdı Thomas, küçük bir zafer kazanmış olarak. "Jeanette!" Jeanette, o kadar insan dururken yanında Will Skeat'la içeri girdi. "Ne halt ediyorsun burada?" diye öfkeyle sordu Thomas.

"Eski dostunu kavgadan uzak tutamazdın, değil mi

464

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

"Eşek arıları!" diye karşılık verdi Jeanette, Roncelets Lordunun sarı-siyah zırh cüppeli bir düzine adamını işaret ederek.

Düşmanın direnci hâlâ çok zayıftı. Charles'm başına gelen felaketten habersizdiler ve karanlıktan çıkan ani saldırı karşısında şaşkına dönmüşlerdi. Hayatta kalan düşman okçuları panik halde çadırlarına kaçıyorlardı. İngilizler yine meşaleler alıp çadırlara attılar, şafak öncesi karanlıkta parlak ve göz alıcı ateşler yaktılar. İngiliz ve Galli okçular yaylarını omuzlarına asmış, baltalar, kılıçlar ve sopalarla çadırların arasından vahşice kendilerine yol açıyorlardı. Yağma yapma fırsatıyla körüklenen yeni bir katliamdı bu. Bazı Fransız ve Britonlar çıldırmış insanların çığlıklarıyla yüzleşmektense atlarına atlayıp doğudaki hafif kırmızıyla karışan ince gri ışığa doğru koşmayı tercih ettiler.

Thomas ve Robbie Roncelets'in arıları andıran üniformalarının peşinden koştular. Bu askerler Taş Kırbaç adı, kenarına büyük harflerle yazılmış olan mancınığın yanına saklanmaya çalışmışlardı, ama iki yanlarını okçular sarmıştı. Şimdi kaçmaya çalışıyorlar, ama kargaşanın içinde hangi yöne gideceklerini bilmiyorlardı. İkisi Thomas'a doğru koştu, Thomas birini kılıçtan geçirirken Robbie diğerinin miğferine sersemletici bir darbe indirdi. Sonra bir grup okçu siyah ve sarı giymiş adamları bir kenara savurdu. Thomas ıslak kılıcını kınına sokup yayını omzundan indirdi. Sarı-siyah bir sancağın dalgalandığı direğin yanında bulunan yanmamış çadıra doğru koştu. Yatak ve açık bir çekmecenin yanında Lor d Roncelets'in kendisi duruyordu. O ve yaveri açık bir sandıktaki paraları küçük torbalara dolduruyorlardı. Thomas ve Robbie içeri girince döndüler. Thomas yayını çekerken Roncelets yatağın üstündeki kılıcını aldı. Yaveri Robbie'nin üstüne

463

BERNARD CORNWELL

"Onları burada bırakamam," dedi Sir Thomas, sonra elini uzattı. "Teşekkürler, Dick."

"İşimi yaptığım için mi?" diye karşılık verdi Totesham mahcup olarak. "Şimdi diğer kamplardaki aptalları yerlerinden çıkaralım, ha?"

İngilizlerin toplanması için bir borazan çaldı.

Bloisli Charles adamlarına bir okçunun, göremediği bir adamı vuramayacağını söylemişti ve bu doğrudu, ama Charles ordusunun ikinci en büyük bölümünü oluşturan güney kampındaki adamlar değirmenin etrafındaki doğu kampında olanları görebilmek için dış surlara toplanmışlardı. Okçularının etrafı görebilmesini sağlamak için ateş yakmışlardı, ama şu anda bu ateşler doğu setinde dikilirken onların yerini göstermeye yarıyordu. Bu sette siper kazıkları olmadığı için kendilerine böyle bir hedef verilen İngiliz okçuların ıskalması imkânsızdı. Okçular kamplar arasındaki temizlenmiş bölgede, uzun toprak siperlerin gölgesindeydiler. Okları karanlıkta titreşip seyreten Fransız ve Britonları buldu. Tatar okları karşılık vermeye çalıştı, ama çok azında zırh olduğu için en kolay

hedefleri oluşturmışlardı. İngiliz askerleri bir kükremeyle savunmalara hücum edip yine öldürmeye başladılar. Bir an önce yağmalamaya başlamayı isteyen kasabalılar hücumu ve okçuları takip ettiler, toprak duvarların boş olduğunu görüp savunmacıları yakalamaya koştular.

Thomas toprak surların üstünde durup önceki yıl İngilizlerin kuşatma yaptığı yeri kamp yeri haline getiren panik haldeki düşmana bir düzine ok attı. Sir Guillaume'yi gözden kaybetmişti ve Jeanette'e kasabaya dönmelerini söylemesine rağmen o hâlâ yanındaydı. Ama şu anda elinde ölü bir Briton'dan aldığı bir kılıç vardı.

"Burada olmamalısın!" dedi hırlayarak.

462

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

esiri olarak İskoç Kralına katılıyordu ve iki adamdan fidye istenirse bir servet edeceklerdi.

"Daha bitmedi," diye bağırdı Totesham. Esir alman Dükü takip eden alaycı kalabalık grubunu görmüştü, onları geri çağırmak için aceleyle koştı. "Daha bitmedi! İş bitirin!"

"Atlar!" diye seslendi Sir Thomas Dagvorth. "Atlarını alın!"

Charles'm kampındaki savaş kazanılmış, ama bitmemişti. Kasabanın saldırısı bir yıldırım gibi düşmüş, Dük Charles'm dikkatle hasırlanmış savaş hattını yarmıştı. Şimdi onun gücünden geriye kalanlar iki küçük gruba ayrılmıştı. "Okçuları!" diye bağırdı bir adam. "Okçular bana!" Düzinelerce okçu, kaçan Fransız ve Britonların diğer kalelere ulaşmaya çalıştıkları kamp yerine geri döndü, kaçakları acımasızca avlamaya başladı.

"Onları temizleyin!" diye bağırdı Totesham. "Temizleyin!" Sir Thomas Dagvorth'un gücüyle güçlenen garnizon ve kasabalılar, yanan kamp yerini tarayarak hayatta kalanları okçuların beklediği yere getirirken yıkıntıların arasından kaba bir organizasyon çıktı. Bu yavaş bir işti, ama nedeni düşmanın gerçek bir direnç göstermesi değil, adamların çadırları ve sığınakları yağmalamak için sürekli durmalarıydı. Kadınlar ve çocuklar ay ışığına çıkarılmış, erkekleri öldürülmüştü. Büyük fidye getirecek olan esirler kargaşa ve karanlıkta öldürülmüştü. Vikont Rohan katledilmişti, Laval ve Châteaubriant, Dinan ve Redon lordları da öyle.

Doğuda şafağın ilk belirtisi olan gri bir ışık titreşti. Yanan kampta bir inleme sesi hâkimdi.

"İşlerini bitirelim mi?" Richard Totesham en sonunda Sir Thomas Dagworth'u bulmuştu. İki adam kampın surlarından güney kalesine bakıyorlardı.

461

BERNARD CORNWELL

İngiliz saflarından bir şövalye çıktı. Totesham'm vekillerinden biri olan bir Briton'du bu. Charles'a soylu bir adam olduğunu kanıtlamak için adını söyledi, sonra elini uzattı ve Fransa Kralının yeğeni, Britanya dükaliğinde hak eden Bloisli Charles yavaşça öne çıkıp kılıcını uzattı. Sevinç çığlıkları atıldı, ardından tepedeki adamlar Dükün

ve onu esir alanın uzaklaşması için ikiye ayrıldı. Charles kılıcının geri verilmesini bekliyordu, ama Briton böyle bir hamle yapmayınca şaşırıldı. Ardından yenilen Dük zafer kazanan İngilizlere aldırmaksızın kaskatı bir şekilde tepeden aşağıya inmeye başladı. Ama birden siyah başlı bir figür yoluna çıktığı için durdu.

Bu Jeanette'di. "Beni hatırladın mı?"

Charles onu inceledi, birden yeleğinin üstündeki armayı tanıyınca tokat yemiş gibi oldu. Gözlerindeki öfkeyi görünce daha da irkildi. Ama hiçbir şey söylemedi.

Jeanette gülümsedi. "Tecavüzcü," dedi, sonra açık siperinden içeri tükürdü. Dük başını hızla çekti, ama çok geç kalmıştı. Jeanette yüzüne tekrar tükürdü. Dük öfkeyle titredi. Jeanette kendisine vurması için ona meydan okuyordu ama Dük kendini tuttu, Aynı şeyi yapamayan Jeanette üçüncü kez tükürdü. "Ver," dedi küçümseyerek, sonra alaycı kahkahaların arasında yürüyüp gitti.

"Ver ne?" diye sordu Robbie.

"Solucan," dedi Thomas, sonra Jeanette'e gülümsedi. "Aferin leydim."

"Kahrolası taşaklarını tekmeleyecektim," dedi, "ama zırh taktığını hatırladım."

Thomas güldü, sonra Richard Totesham yarım düzine adamına Charles'ı La Roche-Derrien'e götürmelerini emrederken kenara çekildi. Fransa Kralı olmasa da bir savaşta ele geçirilebilecek en değerli esirdi. Thomas onun yürüyüp gidişini seyretti. Bloisli Charles İngiltere'nin 460

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

"Tatar yayını bir tek düşman kullanıyor," dedi Thomas. "Bir okçu tarafından vurulmak mı istiyorsun?" Yay alıp gölgelerin arasına fırlattı. "Hem burada ne halt ediyorsun sen?"

"Buraya onu öldürmeye geldim!" dedi yine Bloisli Charles'ı işaret ederek. Charles hizmetkarlarıyla birlikte umutsuz bir saldırıyı savuşturmaya çalışıyordu. Yanında sekiz şövalyesi vardı. Hepsisi yaralı ve sayıları az olmasına rağmen vahşi bir şekilde savaşıyorlardı. Thomas Jeanette'i yamaca tırmandırdığı sırada uzun boylu bir İngiliz'in Charles'a saldırışını, onun darbeyi kalkâ*nıyla karşılayıp kendi kılıcını adamın bacağına geçirdiğini gördü. Saklanan başka bir adam saldırdı ve bir baltayla doğrandı, üçüncüsü Charles'ın hizmetkârı tarafından değirmenden uzağa çekildi, miğferine bir darbe aldı. Charles'a ulaşmaya çalışan yirmi kadar İngiliz vardı. Kalkanlarını hizmetkârların silahlarına indiriyor, kılıçlarını ve büyük savaş baltalarını savuruyorlardı.

"Ona yer açın!" diye bağırdı otoriter bir ses. "Ona yer açın! Geri çekilin! Geri çekilin! Bırakın teslim olsun!"

Saldırganlar isteksizce geri çekildi. Charles siperini kaldırmıştı. Solgun yüzünde ve kılıcında kan vardı. Yanındaki rahip dizlerinin üstüne çökmüştü.

"Teslim ol!" diye bağırdı bir adam Düke. Dük içgüdüsel olarak başını iki yana salladı, ama Thomas yayına bir ok takıp onun suratına doğrulttu. Charles bu tehdidi görünce durakladı.

"Teslim ol!" diye bağırdı başka bir adam.

"Yalnızca rütbeli birine teslim olurum!" dedi Charles Fransızca.

"Burada kimin rütbesi var?" diye sordu Thomas İngilizce, sonra Fransızca olarak. Charles'm geriye kalan adamlarından biri önce dizlerinin, sonra karnının üstüne yavaşça çöktü.

459

BERNARD CORNWELL

pelerininin önünden olağanüstü bir hızla sızıyordu. Hâlâ konuşmaya çalışarak dizlerinin üstüne çöktü. Thomas'm kılıcı ensesinin yan tarafına indi, kan sunağın beyaz ön tarafına fışkırdı. De Taillebourg bu kez yüzünde bir şaşkınlık ifadesiyle başını kaldırdı, ama Robbie'nin son darbesi soluk borusunu keserek rahibi öldürdü. Robbie'nin sıçrayan kandan kurtulmak için geriye kaçması gerekti. Rahip kasıldı, can çekişirken sol eli sunağın kanla ıslanmış örtüsünü çekti, mumları ve haçı düşürdü. Boğulur gibi bir ses çıkarıp kasıldıktan sonra hareketsiz kaldı.

"Bu çok iyi geldi," dedi Robbie mumlar sönmüce karanlıkta kalarak. "Rahiplerden nefret ederim. Hep bir rahip öldürmek istemişimdir."

"Rahip olan bir arkadaşım vardı, ama ya kuzenim ya da bu piç tarafından öldürüldü." Ayağıyla de Taillebourg'un cesedini dürttü. Sonra eğilip kılıcını rahibin pelerininin eteğine silip temizledi.

Robbie çadırın kapısına gitti. "Babam cehennemin rahiplerle dolu olduğunu düşünür."

"O zaman şimdi cehennem yolunda biri daha var," dedi Thomas. Yayını aldı. Robbie'yle birlikte çığlıkların ve okların geceyi süslediği karanlığa çıktı. Kamp yerinde o kadar çok çadır ve kulübe yanıyordu ki ortalık gündüz gibi olmuştu. Thomas göz kamaştıran parıltıda bir okçunun çitlere bağlı ve dehşet içindeki iki atın arasına çömeldiğini gördü. Yayı tepeye, İngilizlerin savaştığı yere çevrilmişti. Thomas yayına bir ok takıp çekti, son saniyede, tam oku adamın omurgasına göndermek üzereyken adamın yeleğindeki mavi-beyaz dalgalı deseni fark etti ve yayını biraz oynatınca ok, Jeanette yerine elindeki oka isabet etti. "Öldürüleceksin!" diye öfkeyle bağırdı.

"Bu Charles!" Aynı şekilde öfkeli olan Jeanette tepeyi işaret etti.

458

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

"Ne diyor?" diye araya girdi Robbie.

"Onu öldürürsek ruhlarımızın lanetleneneğini."

"Başka bir rahip o laneti çözene kadar," dedi Robbie. Ücreti yeterince yüksekse bir rahibin başıslayamayacağı günah yoktur dünyada. Bu yüzden şu piçle konuşmayı bırak da öldür onu." De Taillebourg'a doğru ilerleyip kılıcını kaldırdı, ama Thomas onu durdurdu.

"Babamın defteri nerede?" diye sordu Thomas.

"Kuzeninde," dedi de Taillebourg. "Yemin ederim, kuzeninin elinde."

"Peki kuzenim nerede?" *

"Söyledim ya, yardım getirmeye gitti. Şimdi sen de gitmelisin, Thomas. Beni burada dua etmek için bırakmalısın."

Thomas neredeyse ona itaat edecekti, ama sonra işken-ceyi bıraktığında bu adama karşı duyduğu açması minnettarlığı hatırladı. Bu minnettarlığın anısı o kadar utanç verici, o kadar acıydı ki birden ürperip neredeyse hiç düşünmeden kılıcı rahibe doğru savurdu.

"Hayır!" diye bağırdı de Taillebourg. Thomas'm kılıcına karşı kendini korumaya çalışınca sol kolu kemiğe kadar kesilmişti.

"Evet," dedi Thomas. Öfkesi onu tüketiyor, içini dolduruyordu. Rahibi tekrar kesti, Robbie de yanında kendi kılıcını saplıyordu. Thomas kılıcını üçüncü kez savurdu, ama çok geniş hareket ettiği için kılıcı çadırın tepesine takıldı.

De Taillebourg iki yana sallanıyordu artık. "Beni öldüremezsiniz!" diye bağırdı. "Ben bir rahibim!" Bu son sözleri haykırarak söylemişti. Robbie Sir VWilliam Douglas'ın kılıcını boynuna sokarken hâlâ haykırıyordu. Thomas kendi kılıcını kurtardı. Pelerininin önü kanla sırlıslık olan de Taillebourg şaşkınlıkla ona bakıyordu. ThomasTa konuşmaya çalıştı, ama konuşamadı. Kan

BERNARD CORNWELL

değil. Karanlığa karıştı. Yardım getirmeye gitti ve sen beni öldüremezsin."

"Bunun için bana bir neden göster," dedi Robbie, "çünkü sen benim kardeşimi öldürdün."

De Taillebourg İskoç'a baktı. Robbie'yi tanımamıştı, ama gözlerindeki öfkeyi görünce onu da Thomas gibi kutladı. "Beni öldüremezsiniz," dedi haç çıkardıktan sonra. "Çünkü ben bir rahibim oğlum. Ben Tanrı tarafından kutlandım ve eğer bana el süreceksanız sonsuza dek lanetlenirsiniz."

Thomas'ın cevabı kılıcıyla de Taillebourg'un karnına doğru bir hamle yapmak oldu. Rahibi sunağa yapıştırdı. Dışarıda bir adam çığlık attı, ses hafifleyip hıçkırıqlarla son buldu. Bir çocuk teselli edilemez şekilde ağlıyor, soluklarını büyük hıçkırıqlar şeklinde alıyordu. Yanan çadırların ışığı kilisenin kanvas duvarlarında parlıyordu. "Sen bir piçsin," dedi Thomas. "Bana yaptıkların yüzünden seni öldürmenin bence hiçbir sakıncası yok."

"Yaptıklarım mı!" De Taillebourg'un öfkesi dışarıdaki ateşler gibi alevlenmişti. "Ben hiçbir şey yapmadım!" Artık Fransızca konuşuyordu. "Kuzenin bana seni en kötüsünden korumam için yalvardı, ben de öyle yaptım. Bir gün onun tarafına katılacağını söyledi! Bir gün Kutsal Kâse'nin tarafına katılacaksın! Bir gün Tanrının tarafında olacaksın, bu yüzden seni korudum, Thomas. Sana gözlerini bıraktım! Gözlerini yakmadım!"

"Seni öldürmekten büyük zevk alacağım," dedi Thomas, ama gerçekte bir rahibe saldırma konusunda endişeleri vardı. Cennet onu izliyordu ve kaydeden meleğin kalemi büyük deftere ateşten harflerle yazacaktı.

"Tanrı seni seviyor, oğlum," dedi de Taillebourg yumuşak bir şekilde. "Tanrı seni seviyor. Ve Tanrı sevdik-

lerini cezalandırır."
456

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

tüylerini gördü; hayvan şaha kalktı, sarı nalları havada sallandı, Dominikan geriye düştü. Üç atlı ok tehdidinden kurtulmak için hızla uzaklaştı. Terk edilen rahip dönüp takipçilerine bakınca Thomas de Taillebourg'u tanıdı. Tanrının işkencecisi. Thomas ona meydan okuyup yayını yeniden çekti, ama de Taillebourg geriye kalan çadırlardan birine doğru koştu. Birdenbire ortaya çıkan Cenovalı okçu onları gördü, silahını kaldırdı, Thomas oku gönderince adamın boğazma saplandı. Kanı; kırmızı, yeşil gömleğine aktı. Kulübenin içindeki kadm çığlık atıyordu. Thomas Robbie'yi Engizisyon üyesinin k*aybolduğu çadırların arasında

takip ederken çığlık birden kesildi. Bir tanesinin kapağı hâlâ sallanıyordu. Robbie kılıcını çekerek kanvası kenara itti ve kilise olduğu anlaşılan yere daldı.

De Taillebourg sunakta dikiliyordu. Sunakta titreyen iki mumun arasında bir haç duruyordu. Dışarıdaki kampa çığlıklar, acı ve oklar, atların iniltileri, adamların haykırılarıyla tam bir keşmekeş yaşanıyor, ama bu geçici kilise garip şekilde sükûnet vericiydi.

"Seni serseri," dedi Thomas, kılıcını çekip Dominikan'a doğru yürüyerek. "Seni kahrolası iğrenç kokulu bok suratlı rahip bozuntusu pislik."

Bernard de Taillebourg'un bir eli sunaktaydı. Diğerini kaldırıp haç çıkardı. "Dominus vobiscum," dedi derin sesiyle. Bir ok yüksek tiz bir sesle çadırın üstünü sıyırdı, diğeri yan duvardan içeri girip sunağın arkasına düştü. "Vexille de seninle birlikte mi?"

"Tanrı seni korusun Thomas," dedi de Taillebourg. Haşın yüzlü, sert bakışlı rahip Thomas'a doğru haç çıkarıp Thomas kılıcını kaldırırken bir adım geriledi. "Vexille seninle mi?" diye sordu Thomas tekrar.

"Onu görebiliyor musun?" diye sordu Dominikan, kilisenin içine bakıp gülümsedi. "Hayır, Thomas, burada
455

BERNARD CORNWELL

Geri kalan üç kaleden Charles'a bir yardım gelmedi. Borazanın iki kez çalındığını duymuşlardı, ama yalnızca iki kez ve Charles'm kazanmakta olduğunu sanmışlardı; üstelik kazanılan araziler paylaşılırken dışarıda bırakılmamaları için oldukları yerde kalma konusunda tekrar tekrar emir almışlardı. Bu yüzden bekliyorlar, alevleri seyrediyor ve en büyük doğu kampında neler olduğunu merak ediyorlardı.

Olan şey tam bir kargaşaydı. Bu savaş Caen saldırısı gibi, diye düşündü Thomas: plansız, dağınık ve son derece acımasız. Charles'm ordusu zafer beklerken -ki ilk zaferi gerçekten onlar kazanmıştı- ingilizler ve yandaşları yenilgiyi beklerken endişelenmiş ve gerilmişlerdi, ama şimdi ingilizlerin sinirli ve endişeli hali çıldırtıcı, kanlı, acımasız bir saldırıya dönüşmüştü ve Fransızlarla Britonlar dehşet içindeydiler. İngiliz askerleri değirmeni savu-

nan Charles'm adamlarına saldırırken bir şangırtı koptu. Thomas da bu dövüşe katılmayı istiyordu, ama Robbie birden onun zırhını çekiştir-di. "Bak!" Robbie yanan çadırların gerisini işaret ediyordu.

Robbie düz siyah zırh cüppeli üç atlı ve yanlarında bir Dominikan keşişinin durduğunu görmüştü. Thomas siyah-beyaz cüppeyi gördü ve çadırların arasmdan geçen Robbie'yi takip etti. Çökmüş mavi-beyaz kanvası aşır, düşmüş bir sancağın yanından geçtiler, iki ateş arasında koşup duman ve yanmış, uçuşan giysi kalıntılarıyla dolu bir meydana koştu. Elbisesi ikiye ayrılmış bir kadın çığlık atıp yollarından kaçtı. Onu çatısı çimen kaplı bir kulübeye doğru takip eden bir adam, ateşi çizmeleriyle dağıttı. Bir an için rahibi gözden kaçırdılar, sonra Robbie siyah-beyaz cüppeyi tekrar gördü: Dominikan siyah zırh cüppeli adamların onun için tuttuğu eyersiz bir ata binmeye çalışıyordu. Thomas yayını çekti, okunu attı ve atın göğsüne saplanan

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

sırtları değirmenin sayısız beyaz okun saplandığı ön kısmına dönüktü. Başka bir ok bir adamın diyaframına girdi, sırtındaki zırhtan geçip adamı değirmenin tahtasına yapıştırdı. Bir İngiliz sesi okçulara ateşi kesmelerini haykırdı. "Bu Dük!" diye kükredi adam. "Onların Dükü! Onu canlı istiyoruz! Ateşi kesin! Yayları indirin!"

Bloisli Charles'm değirmende köşeye sıkıştırıldığı haberi saldırganların kükremesine neden oldu. Okların uçuşu durdu, tepede kendilerini savunan Charles'm hırpalanmış kan içindeki adamları yamaçtan aşağıya baktılar. Değirmenin iki ateşinin*ışığımm hemen ötesinde kurt gibi dolaşan karanlık yaratık grubu vardı. "Tanrı bize yardım etsin," dedi bir rahip ürkek bir sesle. "Borazancı!" diye parladı Bloisli Charles.

"Efendim," diye onayladı borazancı. Enstrümanının esrarengiz bir şekilde toprakla örtülmüş olan ağızlığını bulmuştu. Bunu hatırlamamasına rağmen bir ara yere düşmüş olmalıydı. Son toprak kalıntılarını da silkeledikten sonra borazancı ağızına soktu ve ilk ses hoş ve yüksek sesle gecede öttü. Dük kılıcını çekti. Yalnızca diğer kamlardan takviye gelene ve bu kaba kalabalığı cehenneme gönderene kadar değirmeni savunması gerekiyordu, ikinci borazan sesi de gecenin içinde yankılandı.

Thomas borazan sesini duyup değirmene doğru dönünce bir gümüş parıltısı gördü. Borazancı enstrümanı üçüncü kez kaldırırken aletin karnından yansıyan alevin ışığını gördü. Thomas ok atılmamasına dair emri duymamıştı, bu yüzden yayını kaldırdı sol elini biraz kaldırıp oku bıraktı. Ok İngiliz askerlerin başının üstünden geçip üçüncü çalış için nefes alan borazancıya isabet etti. Yana doğru devrilirken delinen ciğerleri tıslayıp kabarcıklar çıkardı. Tepenin dibinde dolaşan karanlık yaratıklar adamın devrildiğini görüp hemen hücumla geçti.

453

BERNARD CORNWELL

olması gerektiğini düşünüyor, adamlarının hiçbirinin

kamp yerinden ayrılmaması konusunda ısrar ettiği için pişmanlık duyuyordu. Ordusunun yarısından fazlası diğer üç kamptaydı, hepsi yakındaydı, hepsi dövüşmeye istekliydi ve bu dağınık kalabalığı ezip geçecek güçten fazlasına sahipti, ama onun emirlerini dinledikleri için kampı kılıçtan geçirilirken öylece bekliyorlardı.

"Borazancım nerede?"

"Efendim? Buradayım, majesteleri! Buradayım."

Borazancı mucizevi bir şekilde savaştan sağ kurtulmuş ve lordunun yanında kalmıştı.

"Yedi kez çal borazanı," diye emretti Charles.

"Burada olmaz!" diye parladı bir rahip. Charles kızgın bir şekilde bakınca aceleyle açıklamaya girişti. "Düşmanın dikkatini çekecektir, majesteleri. İki çalıştan sonra av köpekleri gibi üstümüze üşüşeceklerdir!"

Charles bu düşüncenin doğruluğunu kısaca baş salayarak onayladı. Artık yanında bir düzine adam vardı ve bu dağınık savaş gecesinde sıkı bir güç oluşturuyorlardı. Bir tanesi çadırdan dışarı göz attı, alevlerin gökyüzüne doğru yükseldiğini gördü. Yakında Dükün çadırlarının da yanacağını biliyordu. "Gitmeliyiz, majesteleri," diye ısrar etti, "atlarımızı bulmalıyız."

Çadırdan çıktılar, genellikle Dükün nöbetçilerinin durduğu ezilmiş çimenlerin üstünde koşarlarken karanlıktan bir ok geldi ve bir zırh plakasından sekti. Birden yüksek sesli bağrışmalar duyuldu, sağdan bir grup adam gelmeye başladı, bu yüzden Charles sola kaçtı. Bu durumda tekrar yanmakta olan değirmene giden tepeye çıkmış oldu. Bir çığlık onun görüldüğünü duyurdu ve ilk ok tepeye doğru yollandı. "Borazancı!" diye bağırdı Charles. "Yedi kez! Yedi kez!"

Atlarına ulaşmaları engellenen Charles ve adamlarının

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

ken esirleri bıraktılar veya hayatta kalan diğerlerini gizlendikleri karanlık yerlerden çıkardılar. Garzinonun saldırısını önleyebilecek olan Charles'm okçularının çoğu vagon parkında İngiliz okçularla savaşıyordu.

Cenovalılar korunmak için dev kalkanlarını kullanıyorlardı, ama yeni kalkanlar, oklar arkadan geldi ve saklanacak yeri olmayan Cenovalıları buldu. Savaş yayları şeytanın melodisini çalıyor, her tatar okuna karşı on İngiliz oku atılıyordu ve Fransız okçular bu katliama dayanamıyordu. Kaçmaya başladılar.

Vagonların arasındaki adamlarla takviye olan, zafer kazanan İngiliz okçular, kanvas duvarların arasındaki karanlık sokaklarda oynanan ölümcül saklambaç oyununun oynandığı sığınaklara ve çadırlara geri döndüler, o sırada Galli bir okçu çadırlar yakılırsa adamların dışarı çıkacağını keşfetti. Kısa süre içinde bütün kamp yerini dumanlar ve alevler kapladı. Düşman askerleri yangından kaçarken ok yağmuruna doğru koşuyorlardı.

Bloisli Charles tepedeki konumunun onu dikkat çeker hale getireceğini düşünerek değirmenden geri çekilmiş ve bazı şövalyeleri kendi gösterişli çadırının önünde top-

lamaya çalışmıştı. Ama kasabalıların ezici hücumu bu şövalyeleri ayaklar altına almış, kasaplar, demirciler, tekerlekçiler, çatı ustaları en iyi adamlarını baltalar, palalar ve tırpanlarla katlederken Charles dehşet içinde seyretmişti. Telaşla çadırına çekilmişti, ama hizmetkârlarından biri kaba bir şekilde onu arka girişe doğru çekiyordu. "Bu taraftan, majesteleri."

Charles adamın elini itti. "Nereye gidebiliriz ki?" diye sordu ağlamaklı bir şekilde.

"Güney kampına gidip yardım getireceğiz, efendim."

Charles başıyla onaylarken bunu kendisinin emretmiş
451

BERNARD CORNWELL

"Artık değilsin," dedi Thomas,

"Galiba öyle." Adam değirmen taşlarının üstüne tırmanıp bir kapıyı açtı ve Thomas onun orta yaşlı kır saçlı bir adam olduğunu gördü. "Neler oluyor?" diye sordu adam.

"Şeytanları yeniyoruz," dedi Robbie.

"Bunun için Tanrıya dua edin." Adam dönüp elini Robbie'ye uzattı. "Ben Sir Thomas Dagworth ve ikinize de teşekkür ederim." Kılıcını çekip ay ışığıyla aydınlanan geceye çıktı. Thomas Robbie'ye bakakaldı.

"Bunu duydun mu?"

"Teşekkür ederim, dedi," dedi Thomas.

"Ama Sir Thomas Dagworth olduğunu da söyledi!"

"Belki de gerçekten oydu?"

"Peki burada ne arıyordu?" diye sordu Robbie. Öldürdüğü adamı elinden tutup büyük bir çaba ve taşa ve ke-resteye çarpan zırh şakırtısıyla ateşin ışık sağladığı kapıya sürükledi. Adam miğferini çıkarmıştı ve Robbie'nin kılıcı kafatasını yanmıştı, ama kan lekelerinin altında altın parıltısı vardı. Robbie adamın göğüs zırhının altındaki altın zinciri çekti. "Önemli bir adam olmalı," dedi Robbie altın zincire hayranlıkla bakarak, sonra Thomas'a sırtıttı.

"Bölüşürüz, ha?"

"Bölüşmek mi?"

"Biz dost değil miyiz?" diye sordu Robbie, sonra cese-di yeniden değirmene taşımadan önce altını gömleğinin içine soktu. "Değerli bir zırh bu," dedi. "Her şey bitince geri gelip alırız, ama umarım o zamana kadar piçin biri çalmaz."

Kamp yerinde karmakarışık, kanlı bir dehşet vardı artık. Sir Thomas Dagworth'un saldırısından hayatta kalanlar, özellikle vagon'parkmdaki okçular hâlâ dövüşüyordu, ama kasabanın garnizonu çadırların arasında yayılır-
450

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

nm içindeki eti kızarıırken çığlıklar atıyordu. Alevlerin arasından çıkmaya çalıştı, ama bir kasabalı, mızrağının sapıyla onu geri itti ve adamın umutsuz çığlıklarına kahkahalarla güldü. Kılıçların, kalkanların ve baltaların şiddetli şakırtısı geceyi dolduruyordu, ama bu garip kargaşanın arasında değirmenin arkasında huzurlu bir bölge vardı. Robbie bir adamın oradaki küçük kapıdan başını

eğerek girdiğini görmüş, Thomas'ı o tarafa doğru çeki-yordu. "Ya saklanıyor, ya kaçıyor!" diye bağırdı Robbie. "Parası olmalı!"

Thomas Robbie'nin necten söz ettiğini bilmiyordu, ama yine de onu takip etti; Robbie bir tekmeyle kapıyı omuzlayıp içeri dalarken yayını omzuna asıp kılıcını ikin-ci kez çekecek zamanı buldu. "Buraya gel, seni ingiliz pi-çi!" diye bağırdı.

"Öldürülmek mi istiyorsun?" diye kükredi Thomas. "Sen kahrolası ingilizler için savaşıyorsun!"

Robbie bu hatırlatmaya küfretti, derken Thomas sağ tarafında bir gölge gördü, yalnızca bir gölge ve kılıcını o tarafa doğru savurdu. Kılıcı başka bir kılıca çarptı. Robbie alacakaranlıkta çığlık atıyor, adam onlara bağırarak Fransızca bir şeyler söylüyordu. Thomas geri çekildi, ama Robbie kılıcını bir kez, ardından ikinci kez salladı ve çelik, et ve kemiğe girdi. Zırhlı adam üstteki değirmen taşma düşerken bir şangırtı oldu. "Ne demeye çalışıyordu bana?" diye sordu Robbie.

"Teslim olmaya çalışıyordu." Değirmenin karşısından gelmişti bu ses. Thomas ve Robbie ikisi birlikte sesin geldiği yöne doğru döndü, kılıçları tahta kırıış, bağlantı, dişli çarklar ve dingillere çarptı. "Hey, çocuklar, hey! Ben İngiliz'im." Dış duvara bir ok çarparken tok bir ses çıktı. Sanlı yelkenler iplerine çarptı, ahşap makineler gıcırdayıp sarsıldı. Daha fazla ok sesi duyuldu. "Ben esirim," dedi adam. 449

BERNARD CORNWELL

Düşman değirmeni güçlü bir şekilde savunuyordu ve Totesham'ın adamlarının çoğu yağmalanacak şey bulacaklarını umdukları çadırlara yönelmişlerdi. Bavyeralı işkencecileri öldüren kasabalılar kanlı baltalarıyla onları takip etti. Plaka zırhlı bir adam bir çadırın arkasından çıkıp başka bir adamı kılıcıyla doğradı. Thomas hiç düşünmeden yayma bir ok geçirdi ve çekip bıraktı. Ok adamın miğfer siperindeki açıklıktan içeri girdi. Adam kanvasm üstüne geriye düşerken siperinden mücevher gibi parlayan kan sızdı.

Thomas cesetlerin üstünden atlayarak, yarı yıkılmış çadırların arasından geçerek koşmaya devam etti. Her şey karmakarışık. Bu yüzden yayını omzuna asıp kılıcını çekti. Bir çadıra daldı, devrilmiş bir tezgâhın üstünden atladı, bir çığlık duyup dönünce yerde bir kadın gördü. Yatak örtülerinin altında yarı gizlenmiş bir şekilde ona doğru kafasını sallıyordu. Kadını orada bırakıp ateşle aydınlanan geceye çıktı ve değirmene saldıran İngilizlere nişan almış bir Fransız okçu gördü. İki adım atıp kılıcını adamın sırtına soktu, adam yaralı omurgasının üstünde geriye doğru eğildi, dönüp sarsıldı. Kılıcını çekip kurtaran Thomas, ölen adamın çıkardığı sese o kadar şaşırdı ki adamı susturmak için kılıcını tekrar tekrar sapladı.

"Adam öldü! İsa adına, arkadaş, adam öldü!" diye bağırdı Robbie. Sonra onu kolundan yakalayıp değirmene doğru çekti. Thomas yayını omzundan çıkarıp zırh gömleklerinin üstünde beyaz ermin arması taşıyan iki adama nişan aldı. Tepenin arka tarafından aşağıya inerek kaçma-

ya çalışıyorlardı. Bir köpek ağzında kırmızı ve kanları akan bir şeyle yamaçta koşuyordu. Tepede, değirmenin iki yanında iki büyük ateş vardı. Bir İngiliz okunun saplandığı asker geriye doğru, bu ateşlerden birinin içine düştü. Adam düşerken kıvılcımlar havaya uçtu, zırhı-448

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

renmeye çalışanlar ya ölüyor ya da gölgelerin arasına kaçıyor. Totesham'ın adamları bir boranın vahşetiyle kamp yerinin ortasına saldırıyordu. Kasabalılar öfke içindeydi. Saldırılarında bir incelik yoktu, yalnızca intikam tutkusu vardı. İki büyük mancınığı geçtikten sonra karşılaştıkları ilk kulübeler, Sir Thomas Dagvorth'un saldırısından kurtulanların teker teker katledilmesi işine katılmak istemeyen Bavyeralı mühendislerindi ve sığınmalarında kalmayı tercih ettikleri için orada ölüyorlardı. Kasabalıların kurbanların kimliği konusunda bir fikri yoktu, yalnızca düşman oldukları inebiliyorlardı. Bu yüzden bal-talar, palalar ve çekiçlerle saldırıyorlardı. Başmühendis on bir yaşındaki oğlunu korumaya çalıştı, ama çılgınca saldırıların altında ikisi birlikte öldüler. Bu arada İngiliz ve Flemenk askerler hızla yanlarından geçiyordu.

Thomas diğer okçularla birlikte ok atıyordu, ama birden son olarak iki büyük mancınığın yanında gördüğü Robbie'yi aramaya başladı. Dul Birakan şafakta ilk atışını yapmak üzere hazırlanmıştı. Thomas uzun direktten bir metre kadar uzakta bulunan ve askıyı yere bağlama görevi gören sağlam metal çıkıntıya takılıp sendeledi. Metal kaval kemiğini incittiği için küfretti, sonra mancınığın üstüne tırmanıp Bavyeralıları öldüren adamların üstünden ok atmaya devam etti. Hâlâ değirmenin dibinde toplanmış olan düşmana nişan alıyordu. Gösterişli kalkanı kalkanadan önce bir adamın düştüğünü gördü. Bir ok daha attı ve yaralı ellerinin bir zamanlar yaptığı şeyi yeniden, hem de iyi bir şekilde yapmaya başladığını fark etti. Torbasından üçüncü oku çıkarıp ateşin ışığıyla aydınlanan beyaz ermin armasının bulunduğu kalkana attı. İngiliz askerler ve yandaşları tepeli tırmanıp onun görüş açısını kapatınca mancınıktan aşağıya atlayıp yeniden Robbie'yi aramaya devam etti.

447

BERNARD CORNWELL

cınığın yerleştirildiği platformların hemen güneyinde bir saf oluşturdular. Bu saldırıyı gerçekleştiren adamların geri kalanı artık bir savaş safı halinde durmayan düşmana hücum etti. Düşman küçük gruplara ayrılmıştı ve Sir Thomas Dagworth'e karşı kazanılan zaferi tamamlamayla o kadar meşguldü ki arkasına bakmıyordu. Vahşi bir kükreme garnizonun geldiğini bildirirken telaşla döndüler. "Piç kurularını öldürün!" diye bağırdı bir adam Briton dilinde.

"Öldürün!" diye bağırdı bir İngiliz.

"Esir yok!" diye kükredi bir diğeri. Fidyelerin kaybolmasından korkan Totesham esir alınması gerektiğini söylediye de saldırganların çıkardığı vahşi kükremenin ara-

sında bu duyulmadı.

Charles'm askerleri içgüdüsel olarak bir saf oluşturdu, ama buna hazır olan Totesham okçularını toplamıştı ve atış yapmalarını emrediyordu: oklar şeytanın müziğini çalmaya başladı ve oklar karanlıkta tıslayıp zırh, et ve kemiğe gömüldüler. Okçuların sayısı azdı, ama yakın mesafeden atış yaptıkları için ıskalamaları imkânsızdı. Oklar hedefini bulurken Charles'm adamları kalkanlarının arkasına saklandılar, ama oklar kalkanları kolayca deliyordu. Bunun üzerine askerler dağılıp çadırların arasında sığınacak bir yer bulmaya çalıştılar. "Avlayın onları! Avlayın!" Totesham öldürmeleri için okçularını serbest bırakmıştı.

Sayıları yüzden az olan Sir Thomas Dagworth'un adamları hâlâ dövüşüyordu ve bunların çoğu vagon parkına giren okçulardı. Diğerlerinden bazıları esir düşmüş, çoğu ölmüştü, büyük bir bölümü de toprak duvarların ve siper kazıklarının üstünden kaçmaya çalışıyordu, ama arkalarındaki büyük kükremeyi duyanlar geri döndü. Charles'm adamları dağıldı: çoğu hâlâ ilk saldırının kalıntılarını avlamaya çalışıyordu. Totesham'm saldırısına di-

446

v CEHENNEM SAVAŞÇILARI

tan sonra surlara baktı ve Skeat'm orada olduğunu gördü. Bir elini kaldırdı, ama Skeat onu görmedi ya da gördüyse bile tanımadı.

Uzun-kilitli kapıların dışında olmak çok garipti. Hava daha temizdi, kasabanın lağım kokusu burada yoktu. Saldırganlar üç yüz adım gidip Cehennem Yaratan ve Dul Bırakan'm kalas platformlarını koruyan siper kazıklarının altında kaybolan yolu takip ettiler. Siper kazıkları uzun boylu bir adamdan daha yüksekti ve okçulardan bazıları bu engeli aşmak için merdiven taşıyorlardı, ama Thomas kazıkların aceleyle dikildiğini ve iyi bir darbeyle yıkılacaklarını düşündü. Çarpık ayak parmakları yüzünden biçimsiz bir şekilde koştu. Okların her an başlamasını bekliyordu, ama Charles'm toprak siperlerinden hiç ok atılmıyordu; Thomas düşmanın Dagvorth'un adamlarıyla meşgul olduğunu düşündü.

Derken Totesham'm ilk okçuları siper kazıklarına ulaştı ve merdivenler dayandı, ama tam Thomas'm tahmin ettiği gibi, adamlar ağırlıklarını merdivene koyunca ağır çit büyük bir çatırtıyla devrildi. Setler ve kazıklar adamları durdurmak için değil, okçuları korumak için dikilmişti, ama o okçular kasabadan bir saldırı yapıldığını hâlâ bilmiyordu, bu yüzden set savunmamız bırakılmıştı.

Dört ya da beş yüz adam devrilen kazıkların üstünden geçti. Çoğu eğitilmiş askerler değil, düşmanın güllerinin evlerini yıkmasına sinirlenen kasabalılardı. Mancınıklar kadınlarını ve çocuklarını sakat bırakmış veya öldürmüştü ve La Roche-Derrien'in erkekleri intikam istiyordu, tıpkı İngilizlerin getirdiği refahı korumak istedikleri gibi. Bu yüzden düşman kampına girerken sevinç çığlıkları atıyorlardı. "Okçular!" diye kükredi Totesham koca sesiyle. "Okçular bana gelin! Okçular!"

Altmış ya da yetmiş okçu ona itaat etti, iki büyük man-

445

BERNARD CORNWELL

"Bunu gençlere bırak, Will," dedi Totesham. "Gençlere bırak. Sen burada kalıp benim için kasabayı koru. Bunu yapar mısın?"

Skeat başıyla onayladı, Totesham düşman kampına bakmayı sürdürdü. Hangi tarafın kazandığını söylemek olanaksızdı, çünkü gördüğü tek asker düşmana aitti ve sırtları da kendisine dönüktü, ama ara sıra uçan bir ok ateşin ışığını yansıtıyor ve Sir Thomas'ın adamlarının hâlâ dövüştüğünü kanıtlıyordu. Ama Totesham Charles'm diğer kalelerinden başka askerlerin yardıma koşmamasının kötüye işaret olduğunu düşünüyordu. Bu, Dükün yardıma ihtiyacı olmadığını, dolayısıyla Sir Thomas'ın ihtiyacı olduğunu gösteriyordu. Totesham korkuluk duvarının üstünden eğildi. "Kapıyı açın!" diye bağırdı.

Hava hâlâ karanlıktı. Şafağın sökmesine iki saat vardı, ama ay hâlâ parlaktı ve düşman kamplarındaki ateşler parlak bir ışık veriyordu. Adamlar kapının önünde bariyer kat oluşturan içi taşla dolu fıçılar çekerlerken Totesham aceleyle surlardan aşağıya indi. Kapının arkasındaki bir aydır kullanılmayan büyük kalası kaldırdılar. Kapılar gıcırdayarak açıldı ve bekleyen adamlar sevinç çığlıkları attı. Totesham keşke sessiz olsalar, diye düşündü, çünkü düşmanın garnizonun bir hamle yapacağı konusunda uyanmasını istemiyordu. Ama artık çok geçti. Kendi asker grubunu buldu, kapıdan akarcasına çıkan diğer askerler ve kasabalılara katıldılar.

Thomas saldırıya Robbie ve Sir Guillaume ve iki adamıyla birlikte katıldı. Skeat Totesham'a verdiği söze rağmen onlarla gelmek istedi, ama Thomas onu surlara itip savaşı oradan seyretmesini söyledi. "Durumun iyi değil, Will," diye ısrar etti Thomas.

"Eğer öyle diyorsan Tom," dedi Skeat uysal bir şekilde, sonra merdivenleri tırmandı. Thomas kaleden çıktık-

444

V

Richard Totesham Sir Thomas'm adamlarıyla Charles'm güçleri arasındaki savaşı doğu tarafındaki kapının kulesinden seyrediyordu. Toprak duvarların üstünde siper kazıkları bulunduğu ve iki büyük mancınık ve değirmen görüşünü engellediği için bu elverişli noktadan çok fazla şey göremiyordu, ama diğer üç Fransız kampından kimsenin gelmediği çok açıktı. "Oysa insan birbirlerine yardım edeceklerini düşünüyor," dedi yanında dikilen Will Skeat'a.

"Sensin, Dick!" dedi Will Skeat heyecanla.

"Evet, benim, Will," dedi Totesham sabırla. Skeat'm zırh giydiğini ve yanında kılıcını taşıdığını gördü. Elini arkadaşının omzuna attı. "Bu gece savaşacaksın, VWill, öyle mi?"

"Bir dövüş olursa yardım etmek isterim."

443

BERNARD CORNWELL

ayağa kaldırmak için elini uzattı. Savaş hâlâ devam edi-

yordu, ama artık tek tük dövüş oluyordu. Briton ve Fransızlar hayatta kalan İngilizleri kovalıyor, fidye veremeyecek olan yaralıları öldürüyor, hâlâ orada saklanan İngiliz okçuları öldürmek için kendi vagonlarına ok atıyorlardı.

Vikont Morgat Sir Thomas'ı değirmene götürüp Bloisli Charles'a teslim etti. Birkaç metre ötede büyük bir ateş yanıyordu. Charles kanla kaplı zırh yeleğiyle değirmenin altında dikiliyordu. Sir Thomas'm askerlerinin dağıtılmasına o da yardımcı olmuştu. Hâlâ kanlı olan kılıcını kınına soktu, tüylü miğferini çıkardı ve savaşta kendisini iki kez yenen düşmanına baktı. "Size üzüntülerimi bildiriyorum," dedi soğuk bir sesle.

"Ben de sizin zarafetinizi tebrik ediyorum," dedi Sir Thomas.

"Zafer Tanrıya aittir," dedi Charles, "bana değil." Ama yine de büyük bir mutluluk duyuyordu, çünkü başarmıştı! İngiliz ordusunu Britanya'da yenmişti ve şimdi, şafağın karanlık geceyi takip edeceğinin kesin oluşu gibi, duraklık ona düşecekti. "Zafer yalnız Tanrındır," dedi din-dar bir şekilde. Sonra o günün Pazar olduğunu hatırladı ve büyük zafere şükranlarını sunmak için Te Deum ilâhisinin söylenmesini istemek için rahibe döndü.

Dük daha bir şey söylemeden rahip başıyla onayladı, gözleri irileşti, yutkundu ve Charles adamın karnında olağandışı büyüklükte bir ok olduğunu gördü. Sonra başka bir beyaz tüylü uzun ok, değirmenin yan tarafına saplandı ve karanlıkta kaba, neredeyse hayvani bir ses kükredi.

Sir Thomas'm yakalanmış olmasına ve ordusunun yenilmiş olmasına rağmen görünüşe göre savaş daha tam olarak bitmemişti.

442

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

ama okçuların bir kısmı bir vagon parkı bulmuştu ve araçların yanma sığınarak sonunda karşılık vermeye başlamışlardı.

Ancak Sir Thomas'ın sığınağı ve üstünlüğü yoktu. Küçük bir gücü vardı, oysa düşmanın çok büyük. Adamları yalnızca düşmanın sayı fazlalığı yüzünden geriye gitmeye zorlanıyordu. Kalkanlar kalkanlara çarptı, kılıçlar miğferleri dövdü, mızraklar adamların çizmelerini yırtmak için kalkanların altına sokuldu, bir Briton baltasını sallayıp iki İngiliz'in üstüne indirdi, zafer çığlıkları atarak adam doğramaya devam ecten beyaz ermin armalı bir grup adamın saldırısının yolunu açtı. Baltalar bacaklarını saran zincir zırhları keserken bir adam çığlıklar atıyordu. Sir Thomas geriye doğru sendeledi, bir kılıç darbesini savuşturdu, sonra adamlarından bazılarının sığınacak bir yer bulmak için çadırların arasındaki karanlık boşlukta koşturduklarını gördü. Siperleri inikti ve nereye gittiklerini ya da onları öldürmek üzere gelen düşmanı doğru dürüst göremiyorlardı bile. Kılıcını, domuz burnunu andı-

ran miğferi olan bir adama indirdi, sarı ve siyah çizgili kalkanlı bir adama doğru savurdu, yeni bir darbe için yer açmak için bir adım geriledi, ama ayakları bir çadırın ipi-

ne takılınca çadırın üstüne düştü.

Zırhı ay ışığında parlayan domuz miğferli adam tepesinde dikilip kılıcını Sir Thomas'ın gırtlığına dayadı.

"Teslim oluyorum," dedi Sir Thomas aceleyle, sonra sözlerini Fransızca olarak tekrarladı.

"Ve siz?"

"Sir Thomas Dagvorth," dedi Sir Thomas buruk bir sesle. Kılıcını düşmana doğru uzattı, adam kılıcı alıp miğferinin siperini açtı.

"Ben Vikont Morgat," dedi şövalye. "Sizi teslim alıyorum." Sir Thomas'a selam verdi, kılıcını iade edip İngiliz'i

BERNARD CORNWELL

atıldı, bir boşluktan geçti ve öldürecek düşman aradı. Ama Charles'm askerlerinin hepsini tetikte, siperleri inmiş, kalkanları kalkmış bir şekilde cephe oluşturdıklarını gördü. Birkaç İngiliz okçusu atış yapıyordu artık. Uzun oklar kalkanlara çarpıyor, çalıların, duvarların ya da büyük kalkanların arkasına gizlenen Fransız okçular İngiliz okçuları öldürüyordu. "Değirmene koşun!" diye bağırdı Sir Thomas, çünkü orası en belirgin noktaydı. Adamlarını toplamak, onları bir sıraya dizmek ve gerektiği gibi savaşmak istiyordu, ama yüzlerce Fransız okçu üzerlerine geliyordu. Korkmuş adamları çadırlara ve sığınaklara doğru koşturuyordu.

Sir Thomas düş kırıklığı içinde küfretti. Diğer saldırı grubundan kurtulanlar yanındaydı şimdi, ama bütün adamları çadırlara dolaşmış durumdaydı. İplere takılıp sendeliyorlardı, ama yine de tatar okları karanlıkta gelmeye devam ediyor, Sir Thomas'm ölmekte olan kuvvetlerine doğru ilerlerken kanvasları yırtıyordu. "Buradan, buradan!" diye bağırdı, üç çadırın arasındaki boşluğu seçerek. Yirmi otuz kadar adam ona doğru koştu, ama Fransız okçular onları gördü ve oklarını çadırların arasındaki karanlık sokaklara boca etti. Derken kalkanlarını kaldırmış düşman askerleri geldi. İngiliz okçular nefes alacak elverişli bir nokta bulmaya çalışarak yeniden dağıldı. Biraz korunarak hedef arayabilirlerdi. Fransız ve Briton lordların büyük sancakları öne çıkarılmıştı. Bu tuzağa düştüğünü ve geniş kapsamlı bir şekilde yenildiğini bilen Sir Thomas büyük bir öfke dalgasının içini kapladığını hissetti. "Serserileri öldürün," diye uludu ve adamlarını en yakın düşmanın üzerine sürdü. Karanlıkta kılıçlar bu- luştı ve en sonunda artık teke tek dövüşmeye başladılar, Fransız okçular İngilizleri vuramıyorlardı. Ama Cenovahlar nefret edilen İngilizleri aramaya devam ediyorlardı,

440

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

İngiliz okçular düşmanın okçularıyla şaşkına dönmüş, önlerine ve yanlarına doğru atış yapıyorlardı. Sir Thomas yola doğru bir bakış attı ve diğer adamlarının da benzer şekilde saldırıya uğradıklarını gördü. "Fundalıklardan geçmek zorundayız," diye bağırdı. "Fundalıklardan! Okçular! Fundalıklardan!" Bir tatar oku kalkanına saplanıp onu hafifçe döndürdü. Bir başkası tıslayarak başının üs-

tünden geçti. Karnına ok giren bir okçu çimenlerin üstünde debeleniyordu.

Öteki adamlar da bağıyorlardı artık. Kimileri St. George'u çağırıyor, diğerleri şeytana küfrediyor, bazıları karılarını veya annelerini çağırıyorlardı. Düşman oklarıyla yığınak yapmış karanlıkta ok yağdırıyordu. Bir okçu omzunda tatar okuyla geriledi. Kasıklarından ok yiyen bir diğeri acınacak şekilde haykırdı. Bir asker İsa'ya bağırarak dizlerinin üstüne düştü. Sir Thomas artık düşmanın emirler ve hakaretler yağdırdığını duyabiliyordu. "Fundalıklara!" diye kükredi. Fundalıklardan geçin, diye düşündü. Belki o zaman okçuları açık hedefler bulurlardı. "Fundalıklardan geçin!" diye kükredi. Okçularından bazıları yalnızca parmaklıklarla kapatılmış boşluklar bulup bunları tekmeleyerek yıktı, boşluklardan geçti. Gece oklarla canlanmış gibiydi. Bir adam Sir Thomas'a arkasına bakmasını haykırdı. Dönüp bakınca düşmanın onun geri çekilişini engellemek için onlarca okçu gönderdiğini ve bu yeni kuvvetlerin Sir Thomas'm adamlarını kamp yerinin ortasına doğru ittiğini gördü. Bu bir tuzaktı, diye düşündü, kahrolası bir tuzak. Charles onun kampa girmesini istemiş, o da itaat etmişti, bu yüzden şimdi Charles'm adamları etrafını sarıyordu. O zaman dövüş, dişe düşündü, dövüş!

"Fundalıklardan geçin!" diye kükredi tekrar. "Kahrolası fundalıklardan geçin!" Adamlarının arasından ileri

BERNARD CORNWELL

tu, okçuları yine ileri doğru koşuyordu, ama bazıları atlar için açılmış çukurlara takılırken küfrediyordu. Bir sonraki siper kazıklarının ardındaki ateş parlak bir şekilde yanıyordu. Nöbetçiler neredeydi? Sir Thomas üzerinde buğday başağından oluşan armasıyla kalkanını kaldırdı, . sol tarafına bakınca ikinci grubunun ilk seti geçtiğini ve çimenlerin üstünden ikinci gruba doğru geldiğini gördü. Okçuları yeni siper kazıklarını çekiştirmeye başladı ve bunlar da ilki gibi kolayca devrildi. Kimse konuşmuyor, kimse emir vermiyor, kimse yardım için St. George'u çağırılmıyordu. Yalnızca işlerini yapıyorlardı, ama düşman kazıkların devrildiğini duyuyor olmalıydı? Ancak ikinci kazıklar da geçildi ve Sir Thomas okçularıyla birlikte yeni delikten geçti. Önlerinde bir çayır ve onun arkasında da fundalıklar vardı. Fundalıkların gerisinde düşman çadır-ları ve yüksek değirmen ve devasa iki mancınık bulunuyordu. Çok yaklaşmışlardı artık! Sir Thomas sürpriz yapmayı başardığı için içini bir sevinç dalgasının kapladığını hissetti. Düşman artık onundu. Ama tam o sırada tatar yaylarının sesi duyuldu.

Oklar sağ kanadından, ikinci toprak duvarla fundalık arasındaki toprak setten geliyordu. İngiliz okçular küfrederek yere yıkılmaya başladı. Sir Thomas saklanan okçulara döndü, derken öndeki sık fundalıklardan daha fazla ok gelmeye başladı ve kimseyi şaşırtmadığını ve düşmanın kendisini beklediğini anladı. Adamları çığlık atıyordu, ama en azından ilk sıradaki okçular karşılık veriyordu. Uzun İngiliz okları ay ışığında yanıp sönüyordu, ama

Sir Thomas bir hedef göremiyordu. Okçuların rastgele ok attıklarını fark etti. "Bana!" diye bağırdı. "Dagworth! Dagworth! Kalkanlar!" Belki bir düzine asker duyup ona itaat etti. Kalkanlarını birbiri üstüne bindirip kalabalık bir yığın halinde beceriksizce fundalığa doğru koştular. İngi-
438

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

kampının doğu kanadına varmışlardı. Sir Thomas'm adamları ormanın kenarında çömeldi, kayalık arazinin üzerinden en yakındaki toprak duvarlara baktı. Ay ışığında solgun görünen yol büyük tahta kapıya kadar bomboş uzanıyor, orada geçici olarak inşa edilen kale tarafından yutuluyordu.

Sir Thomas adamlarını iki gruba bölmüştü, tahta kapının iki tarafından saldırıacaklardı. Saldırıda gizlilik yoktu, yalnızca karanlıkta hızla ileri atılacaklar, toprak duvarı aşip önlerine kim gelirse öldüreceklerdi. "Tanrı sizi sevirsin," dedi Sir Thomas adamlarının saflarında yürürken. Sonra kılıcını çekip adamlarına yürümelerini işaret etti. Olabildiğince sessiz yaklaşacaklardı ve Sir Thomas hâlâ onları şaşırtabilmeyi umuyordu, ama karşı taraftaki ateşler olağan dışı biçimde parlak görünüyordu. İçine düşmanın kendisini beklediğine dair kötü bir his doğdu. Ama duvarda kimse görünmüyor, hiçbir tatar oku karanlıkta tıslamıyordu, bu yüzden umutlarının yeniden yeşermesine izin verdi ve hendeğe girip çamurlu suda yürümeye başladı. Sağında ve solunda okçular vardı, hepsi kıyıya çıkıp siper kazıklarına doğru yürüdü. Hâlâ ok gelmiyor, borazanlar çalmıyor, düşman görünmüyordu. Okçular, görüldüğünden daha gevşek olan siper kazıklarına varmışlardı artık. Kütükler yeterince derine gömülmemişti ve fazla çaba sarf etmeden tekmeyle devrilebiliyorlardı. Savunmalar sağlam değildi, kılıçları ay ışığında parlayan Sir Thomas'm askerleri hendeği geçerken bu savunmalarda kimse yoktu. Okçular siper kazıklarını devirmeyi bitirdi, Sir Thomas devrilen kazıkların üstünden geçip setten aşağıya Charles'in kampına doğru koşmaya başladı.

Ama kampın içinde değildi, başka bir sete, hendeğe ve siper kazıklarına giden geniş açık bir alandaydı. Burası bir labirentti! Ama yine de hâlâ havada uçan bir ok yok-
437

BERNARD CORNWELL

Sir Thomas Dagvorth'un vekili John Hammond batıdan Lannion yoluna gelen sahte asker grubunu idare ediyordu. Altmış adam, bir o kadar kadın, bir düzine araba ve otuz at bulunuyordu. Dük Charles'm kampının en batısına geldiklerinde olabildiğince ses çıkarmasını istedi.

Ateşler toprak duvarların sınırlarını belirliyor, ateşin ışığı siperlerin arasındaki minik boşlukları gösteriyordu. Kampta bir sürü ateş var gibiydi. Hammond'un küçük güçleri tencere tavaları şangırdatmaya, sopaları ağaçlara vurmaya, borazanları çalmaya başlayınca ateşler daha da canlandı. Trampetçiler deli gibi çalmaya başladı, ama toprak siperlerde herhangi bir panik belirtisi görülmedi. Birkaç asker belirdi, bir süre Hammond'un adamlarının ve

kadınlarının ağaçların altında gölge oluşturduğu ay ışığıyla aydınlanan yola baktı, sonra dönüp uzaklaştı. Hammond adamlarına daha fazla ses çıkarmalarını söyledi. Bu sahte kuvvetlerdeki tek gerçek asker olan altı okçu kampa yaklaşıp oklarını siper kazıklarının üstünden attı, ama yine de acil bir tepki yoktu. Hammond adamların Bir Thomas'm casuslarının söylediğine göre tekne kaynayan nehirde akarak gelmelerini bekliyordu, ama düşman kamplarının arasında hareket eden kimse yoktu. Bu yanıltma saldırısı başarısız olmuş gibiydi.

"Burada kalırsak bizi çarmıha gererler," dedi bir adam.

"Yaparlar," diye onayladı Hammond hararetli bir şekilde. "Biraz yola doğru gerileyelim, ama çok az. Tekrar gölgelere girin."

Gece yanıltma saldırısının başarısızlığıyla kötü bir şekilde başlamıştı, ama Sir Thomas'ın adamları, gerçek saldırganlar beklediklerinden daha iyi ilerleme kaydetmiş ve yem olarak kullanılan grup üç mil batıda gürültü çıkarmaya başladıktan kısa bir süre sonra Dük Charles'm

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

"O zaman Douglas olsa da olmasa da benim düşmanım değil," dedi Totesham ve yürüyüp gitti.

"Sevgili İsa!" Korkuluk hâlâ öfkeliydi. Douglas hanedanı yüzünden yoksullaşmıştı - Thomas'ı takip etme riskinin karşılığı çok fazla olmamıştı, çünkü bir hazine bulamamıştı- şimdi de bütün düşmanları Thomas ve Robbie'yle birleşmiş gibiydi. Tekrar sendeleyip Robbie'ye tükürdü. "Douglas kalbini taşıyan herkesi yakarım! Yakarım!"

"Yakar da!" dedi Thomas yumuşak bir sesle.

"Yakar mı?" diye sordu Robbie.

"Durham'da üç esiri yaktı," dedi Thomas, bakışlarını Sir Geoffrey'in gözlerinden ayırmadan.

"Sen ne yaptın?" diye sordu Robbie.

Korkuluk her ne kadar sarhoş olsa da birden Robbie'nin öfkesinin farkına vardı. Aynı zamanda Skeat'm görüşünü onunkinden üstün tutan pazaryerindeki adamların sempatisini kazanmadığını da anlamıştı. Kırbacını kıvırdı, Robbie'ye tükürdü ve kararsız bir şekilde uzaklaştı.

Şimdi de dövüşmek isteyen Robbie'ydi. "Hey, sen!" diye bağırды.

"Bırak," dedi Thomas. "Bu gece olmaz Robbie."

"Üç adamı yakmış," dedi Robbie.

"Bu gece olmaz," diye tekrarladı Thomas. Robbie'yi hızla geriye itince İskoç arkasındaki basamaklara oturdu.

Robbie uzaklaşan Korkuluk'a bakıyordu. "O ölü bir adam," dedi haşin bir şekilde. "Sana söylüyorum, Thomas, o hergele ölü bir adam."

"Hepimiz ölüyüz," dedi Sir Guillaume sessizce. Çünkü düşman onlar için hazırды, hem de ezici çoğunlukla. Ve Sir Thomas Dagworth tuzağa doğru yaklaşıyordu.

BERNARD CORNVVELL

"İskoç olduğunu biliyorum," dedi Korkuluk, daha da sarhoş bir sesle. "Ama senin kahrolası bir Douglas olduğunu bilmiyordum. Peki bir Douglas burada ne arıyor?" Korkuluk toplanan adamlara hitaben konuşuyordu. Kahrolası bir İskoç kimin tarafmdadır ki?" Kimin tara-
tndâ? Kahrolası Douglaslar şeytanın kışından çıktıkların-
dan beri bizimle savaşıyorlar!" Korkuluk sendeledi, sonra belinden kırbacını çıkarıp açtı. "Sevgili İsa," diye bağırdı, 'bu kahrolası aile iyi İngilizleri fakirleştirdi. Bunlar kah-
rolası hırsızlar! Casuslar!"

Robbie kılıcını çekti, kırbaç sakladı, ama Sir Guillaume kırbacın pençeli ucu suratını çizmeden önce Robbie'yi yoldan itti. Haçın basamaklarındaki Robbie'nin yanında daran Sir Guillaume ve Thomas da kılıçlarını çekti. "Robbie Douglas benim dostum," diye bağırdı Sir Guillaume. "Benim de," dedi Thomas.

"Yeter!" Öfkeli Richard Totesham kalabalığın arasın-
dan geçti.

Korkuluk Totesham'a döndü. "Bu kahrolası bir İskoç!"

"Sevgili Tanrım," diye hırladı Totesham. "Bu garni-
zonda Fransız, Gali, Flemenk, İrlandalı ve Briton var. Ne fark eder ki?"

"O bir Douglas!" diye sarhoş bir şekilde ısrar etti Kor-
kuluk. "Bir düşman!"

"O benim dostum!" diye kükredi Thomas, Sir Geoff-
rey'in yanında yer alan herkesi savaşa davet ederek.

"Yeter!" Totesham'm öfkesi bütün pazaryerini doldu-
racak kadar büyüktü. "Çocuk gibi davranmayın. Yeterin-
ce problem var elimizde! Ona kefil oluyor musun?" diye Thomas'a sordu.

"Oluyorum." Cevap veren Will Skeat'dı. Kalabalığın
arasından geçip elini Robbie'nin omzuna attı. "Ben ona kefil oluyorum, Dick."

434

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

"O zaman Douglas olsa da olmasa da benim düşma-
nım değil," dedi Totesham ve yürüyüp gitti.

"Sevgili İsa!" Korkuluk hâlâ öfkeliydi. Douglas hane-
danı yüzünden yoksullaşmıştı - Thomas'ı takip etme ris-
kinin karşılığı çok fazla olmamıştı, çünkü bir hazine bula-
mamıştı- şimdi de bütün düşmanları Thomas ve Rob-
bie'yle birleşmiş gibiydi. Tekrar sendeleyip Robbie'ye tü-
küdü. "Douglas kalbini taşıyan herkesi yakarım! Yaka-
rım!"

"Yakar da!" dedi Thomas yumuşak bir sesle.

"Yakar mı?" diye sordu Robbie.

"Durham'da üç esiri yaktı," dedi Thomas, bakışlarını
Sir Geoffrey'in gözlerinden ayırmadan.

"Sen ne yaptın?" diye sordu Robbie.

Korkuluk her ne kadar sarhoş olsa da birden Rob-
bie'nin öfkesinin farkına vardı. Aynı zamanda Skeat'm
görüşünü onunkinden üstün tutan pazaryerindeki adam-
ların sempatisini kazanmadığını da anlamıştı. Kırbacını
kıvırdı, Robbie'ye tüküdü ve kararsız bir şekilde uzak-
laştı.

Şimdi de dövüşmek isteyen Robbie'ydi. "Hey, sen!" diye bağırdı.

"Bırak," dedi Thomas. "Bu gece olmaz Robbie."

"Üç adamı yakmış," dedi Robbie.

"Bu gece olmaz," diye tekrarladı Thomas. Robbie'yi hızla geriye itince İskoç arkasındaki basamaklara oturdu.

Robbie uzaklaşan Korkuluk'a bakıyordu. "O ölü bir adam," dedi haşin bir şekilde. "Sana söylüyorum, Thomas, o hergele ölü bir adam."

"Hepimiz ölüyüz," dedi Sir Guillaume sessizce. Çünkü düşman onlar için hazırды, hem de ezici çoğunlukla. Ve Sir Thomas Dagworth tuzağa doğru yaklaşıyordu.

435

BERNARD CORNVVELL

"İskoç olduğunu biliyorum," dedi Korkuluk, daha da sarhoş bir sesle. "Ama senin kahrolası bir Douglas olduğunu bilmiyordum. Peki bir Douglas burada ne arıyor?" Korkuluk toplanan adamlara hitaben konuşuyordu.

"Kahrolası bir İskoç kimin tarafındadır ki?" Kimin tarafında? Kahrolası Douglaslar şeytanın kıcından çıktıklarından beri bizimle savaşıyorlar!" Korkuluk sendeledi, sonra belinden kırbacını çıkarıp açtı. "Sevgili İsa," diye bağırdı, "bu kahrolası aile iyi İngilizleri fakirleştirdi. Bunlar kahrolası hırsızlar! Casuslar!"

Robbie kılıcını çekti, kırbaç sakladı, ama Sir Guillaume kırbacın pençeli ucu suratını çizmeden önce Robbie'yi yoldan itti. Haşın basamaklarındaki Robbie'nin yanında duran Sir Guillaume ve Thomas da kılıçlarını çekti. "Robbie Douglas benim dostum," diye bağırdı Sir Guillaume. "Benim de," dedi Thomas.

"Yeter!" Öfkeli Richard Totesham kalabalığın arasından geçti.

Korkuluk Totesham'a döndü. "Bu kahrolası bir İskoç!"

"Sevgili Tanrım," diye hırladı Totesham. "Bu garnizonunda Fransız, Gali, Flemenk, İrlandalı ve Briton var. Ne fark eder ki?"

"O bir Douglas!" diye sarhoş bir şekilde ısrar etti Korkuluk. "Bir düşman!"

"O benim dostum!" diye kükredi Thomas, Sir Geoffrey'in yanında yer alan herkesi savaşa davet ederek.

"Yeter!" Totesham'ın öfkesi bütün pazaryerini dolduracak kadar büyüktü. "Çocuk gibi davranmayın. Yeterince problem var elimizde! Ona kefil oluyor musun?" diye Thomas'a sordu.

"Oluyorum." Cevap veren Will Skeat'dı. Kalabalığın arasından geçip elini Robbie'nin omzuna attı. "Ben ona kefil oluyorum, Dick."

434

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

adamların istedikleri gibi almalarını söyledi. Bir demirci St. Brieuc'un verandasının dışında yanan meşalenin ışığında kılıçları ve baltaları biliyordu. Çeliğe sürten taşın ses, gecenin içinde garip bir şekilde yası çıkıyordu. Hava sıcaktı. Yarasalar kilisenin etrafında uçuşuyor, mancıkaların doğrudan isabetiyle harap olan bir evin ay ışığı

gölgelerine düşüyordu. Kadınlar askerlere yiyecek taşıyor, Thomas tam bir yıl önce aynı kadınların İngilizler kasabaya girerken nasıl çılgık attıklarını hatırlıyordu. O bir tecavüz, soygun ve cinayet gecesi olmuştu, ama şimdi kasabalı, işgalcilerinin gitmesini istemiyordu. Kasabanın erkekleri eğreti silahlarını getirirken pazaryeri git gide kalabalıklaşıyordu. Adamların çoğu odun kesmekte kullandıkları baltalarla silahlanmıştı, ama birkaçında kılıç ve mızrak vardı, hatta bazı kasabalıda deri veya zincir zırh bile bulunuyordu. Sayıları garnizondan çok daha fazlaydı ve en azından saldırıyı güçlü göstereceklerdi.

"Sevgili İsa," dedi Thomas'm arkasından gelen ekşi bir ses. "İsa adına bu da ne?"

Thomas dönüp bakınca, pazarın ortasındaki taş haçın basamaklarında duran Robbie'nin kalkanına bakan Sir Geoffrey Carr'ın ince vücudunu gördü. Robbie de altı adamın komutasındaki Korkuluk'a döndü.

"Ezilmiş boka benziyor," dedi Korkuluk. Dili dolaşıyordu ve akşamı çok sayıdaki tavernadan birinde geçirdiği açtıktı.

"O benim," dedi Robbie.

Sir Geoffrey kalkanı tekmeledi. "Bu Douglas'm kahrolası kalbi değil mi, evlat?"

"O benim armam," dedi Robbie, İskoç aksanını güçlendirerek, "eğer kast ettiğin buysa." Bütün adamlar durmuş onları dinliyordu.

433

BERNARD CORNIVELL

"Duvarların ötesinde bir hamleyi onaylamadığını sanıyordum?" dedi bu baskıdan dolayı sıkılan Sir Guillaume.

"Bu bizi koruyan savaş," dedi Totesham. "Eğer bu savaş kaybedersek kasaba düşer, bu yüzden kazanmak için ne gerekiyorsa yapmalıyız." Sesi kasvetli çıkıyordu. Sonra omuz silkip kule merdivenine döndü. "Tanrı bize yardım etsin," dedi aşağıya inip gölgelerin arasına karışırken. Sir Thomas Dagworth'un kurtarma ordusunun küçük olduğunu biliyordu, ama tahmininden de öte küçük olmasından korkuyordu. Yine de Dagworth'un ordusu düşmana saldırdığında garnizon ona yardıma hazır olacaktı. Düşmanı şiddetle dövülen kapılardan bir hamle yapacağı olasılığına karşı uyandırmak istemiyordu, bu yüzden askerlerini toplamak için kilise çanlarını çalmadı. Okçuları ve askerleri St. Briec kilisesinin dışındaki meydana toplamak için adam gönderdi. Thomas Jeanette'in evine geri döndü, Robbie'nin Roncellets akınından sonra geri getirdiği zırh yeleğini üstüne geçirdi, kılıcını beline taktı, bu tür ince işler konusunda hâlâ beceriksiz olduğu

için kemerini takarken zorlandı. Ok torbasını sol omzuna astı, siyah yayı keten örtüsünden çıkardı, miğferinin içine yedek ip koyup miğferi başına taktı. Hazırdı.

O sırada Jeanette'i gördü. O da zırhını ve miğferini takmıştı. Thomas şaşkınlıkla yutkundu. "Bu saldırıya katılamazsın!".

"Saldırıya katılmak mı?" Sesi şaşkıncı. "Hepiniz kasa-

badan ayrıldığıınızda duvarları kim koruyacak Thomas?"

"Oh." Thomas kendini aptal gibi hissediyordu.

Jeanette gülümseyip ona doğru gitti, bir öpücük verdi. "Şifndi git," dedi. "Tanrı sizinle olsun."

Thomas pazaryerine gitti. Garnizon orada toplanıyor-
du, ama sayıları acınacak derecede azdı. Bir taverna sa-
hibi bir fıçı birayı meydana taşıyıp musluk taktı ve
432

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

yeni bir şeytan resmi yapan bir adam var," dedi. "Bunu yapması için ona para verdim."

"Umarım çok fazla vermemişsindir," dedi Thomas.

"Sadece kiskanıyorsun." Robbie eğreti köprüden kule-
ye geçmeden önce kalkanı korkuluk duvarına dayadı. Pencereden geçip Thomas'ın yanına çıktı. "Ne yapıyor-
lar?" diye sordu doğuya bakarak.

"Sevgili İsa," dedi Thomas, çünkü sonunda bir şeyler oluyordu. Cehennem Yaratan ve Dul Bırakan'ın büyük si-
yah gölgelerinin gerisindeki doğu kampına bakıyordu. Oradaki yüzlerce adam savaş cephesi oluşturuyordu. Thomas savaşın şafağa kadar başlamayacağını tahmin ediyordu, ama şimdi görünüşe göre Bloisli Charles gece-
nin tam ortasında savaşa hazırlanıyordu.

"Sevgili İsa," dedi Sir Guillaume, Thomas'ın şaşkınlı-
ğının yankısı gibi.

"Piç kuruları savaşmayı bekliyor," dedi Robbie, çünkü Charles'ın adamları omuz omuza diziliyordu. Sırtları ka-
sabaya dönüktü ve ay ışığı şövalyelerin omuzlarını kapla-
yan zırhlardan yansıyor.

"Dagworth geliyor olmalı," dedi Sir Guillaume.

"Gece mi?" diye sordu Robbie.

"Neden olmasın?" diye karşılık verdi Sir Guillaume. Sonra aşağıdaki askerlerden birine seslenip Totesham'a olanları anlatmasını istedi. "Onu uyandır," dedi hırlarcası-
na, adam garnizon komutanı uyuyorsa ne yapması gerek-
tiğini sorunca. "Tabii ki uyumuyor," dedi Thomas'a. "To-
tesham kahrolası bir İngiliz olabilir, ama iyi bir askerdir."

Totesham uyumuyordu, ama düşmanın savaş cephesi oluşturduğundan da habersizdi. St. Barnabe kulesindeki tehlikeli köprüden geçtikten sonra alışıldık huşsuz yüz ifadesiyle Charles'ın askerlerine baktı. "Ona yardım et-
meliyiz," dedi.

431

BERNARD CORNWELL

açılır, böylece erdemli ölümler gökyüzüne yükselirdi. Baba-
sının her zaman yüzü batıya dönük olarak, ama mezarın doğu tarafında gömülmek istediğini hatırlıyordu, böylece yükselirken dünyadan geldiklerinde cemaatine bakıyor olacaktı. "Rehberliğime ihtiyaç duyacaklar," derdi Peder Ralph. Thomas babasının istediği gibi gömülmesine izin verdi. Doğrulup oturduklarında yüzleri doğuya, ikinci gelişinde İsa'nın görkemine dönük olacak şekilde gömü-
lü olan Hookton cemaati önlerinde kendilerine güven ve-
ren rahiplerini bulacaktı.

Bu gece Thomas'm da biraz güvene ihtiyacı vardı. Sir

Guillaume ve iki askeriyle birlikteydi ve kasabanın güneydoğu köşesindeki burçlardan düşmanın hazırlıklarını seyrediyorlardı. Buradaki St. Barnabe kilisesi düşmanı görmek için elverişli bir nokta sağlıyordu. Totesham'ın dev mancınığının kalıntıları burçtan kilise kulesinin penceresine uzanan sarsak bir köprü yapmak için kullanılmıştı. Pencereyi geçtikten sonra Dul Bırakan'ın taşlarının, kulenin korkuluk duvarında açtığı deliği aşan bir ip merdiven bulunuyordu. Thomas gece yarısından önce bu yolculuğu altı kez yapmış olmalıydı, çünkü korkuluk duvarında dikilince siper kazıklarının arkasındaki en büyük kamp yerini görmek mümkündü. O kuledeyken Robbie aşağıdaki duvara geldi. "Şuna bakmanı istiyorum," diye yukarıya seslenip yeni boyanmış kalkanını gösterdi. "Hoşuna gitti mi?"

Thomas aşağıya baktı ve ay ışığında kırmızı bir şey gördü. "Ne bu?" diye sordu. "Kan lekesi mi?"

"Seni kör İngiliz serseri," dedi Robbie. "Douglas'm kırmızı kalbi!"

"Ah. Buradan üstünde bir şey ölmüş gibi görünüyor."

Ama Robbie kalkanıyla onur duyuyordu. Ay ışığında ona hayranlıkla baktı. "St. Goran kilisesinin duvarında

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

O yol La Roche-Derrien'e güneydoğudan yaklaşıyordu. Sir Thomas'm küçük gücü batıdan geldiği için Charles'm onun Guingamp yolunu kullanmasını hiç beklemediğini umuyordu. "Sessiz bir yürüyüş olacak," diye emretti, "ve yürüyerek gideceğiz, hepimiz! Okçular önde, askerler arkada ve karanlıkta doğudaki kalelerine saldıracağız." Karanlıkta saldırarak okçuların hedeflerini görmesine engel olmayı ve daha da iyisi düşmanı uykuda yakalamayı umuyordu.

Böylece planlar yapıldı: batıdan saldırıracakmış gibi yapıp doğudan saldırıacaktı. Cr  arles da onun aynen böyle yapmasını bekliyordu.

Gece çöktü. İngilizler yürüdü, Charles'm adamları silahlandı ve kasaba beklemeye başladı.

Thomas Charles'm kampındaki zırhların sesini duyabiliyordu. Plaka zırhların perçinlerini kapatan çeki  leri, taşa sürten kılıçları duyabiliyordu. Dört kaledeki kamp ateşleri her zaman oldu   gibi sönmemiş, parlak ve yüksek olması için canlandırılmıştı, öyle ki ışıkları büyük mancınıkları ba  layan demir bantlardan yansıyor. Thomas surlardan en yakm düşman kampmda hareket eden adamları görebiliyordu. Birkaç dakikada bir zırhlılar k  r  klerken ateş daha da parlak bir hal alıyordu.

Yakındaki bir evde bir   ocuk a  laması duyuldu. Bir köpek uludu. Totesham'm küçük garnizonunun büyük bölümü ve kasaba halkının çoğu surların üstünde idi. Kimse neden surlara gittiğini bilmiyordu, çünkü kurtarma ordusunun gelmesine daha çok vardı, ama yine de çok az insan yatmayı istiyordu. Bir şeyler olmasını umuyor, bu yüzden bekliyorlardı. Kıyamet günü, diye düşündü Thomas, böyle olmalı. Kadın ve erkekler göklerin yarılmalarını ve meleklerin yere inmesini bekler. Mezarlar

BERNARD CORNWELL

beyler, rahiplerimiz itiraflarınızı dinleyecek. Ruhlarımızı temizleyelim ki Tanrı bizi zaferle ödüllendirsın."

On beş mil ötede, yağmalanmış ve terk edilmiş bir manastırın yemekhanesinde çok daha küçük bir adam grubu toplanmıştı. Komutanları, Suffolk'tan gelen kır saçlı bir adamdı. Tıknaz ve haşın bakışlıydı. La Roche-Derrien'i kurtarmak için çok zorlu bir işle karşı karşıya olduğunu biliyordu. Sir Thomas Dagworth bir Briton şövalyesinin keşif erlerinin gördüğü şeyi anlatışını dinledi: Dük Charles'ın adamları hâlâ kasabanın dört kapısının karşısına kurdukları kamp yerlerindeydiler. Charles'ın büyük beyaz ermin sancağının dalgalandığı en büyük kamp doğuydu. "Değirmenin etrafına kurulmuş," diye bildirdi şövalye.

"Değirmeni hatırlıyorum," dedi Sir Thomas. Parmaklarını kısa, gri sakalının üstünde gezdirdi, düşünürken bu hareketi yapma alışkanlığı vardı. "Oradan saldırmalıyız," dedi, kendi kendine konuşurcasına alçak sesle.

Orada çok güçlüler," diye uyardı adam.

"O zaman dikkatlerini dağıtırız," dedi Sir Thomas. Silkinerek dalgınlığından kurtuldu. "John" -yıpranmış eski zırhı içindeki adama döndü- "bütün kamp hizmetkârlarını al. Aşçıları, kâtipleri, seyisleri, savaşmayan herkesi. Sonra bütün arabaları ve yük atlarını alıp Lannion yolundan yaklaş. Orayı biliyor musun?"

"Bulabilirim."

"Gece yarısından önce git. Çok ses çıkar, John! Borazancımı ve birkaç trampetçi alabilirsin. Bütün ordunun batıdan geldiğini düşünmelerini sağla. Şafaktan önce batı kampına adam göndermelerini istiyorum."

"Ya geri kalanımız?" diye sordu Briton şövalye.

"Biz gece yarısı harekete geçeceğiz," dedi Sir Thomas.

"Ve Guingamp yoluna varana kadar doğuya gideceğiz-"

428

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

mı? Okçular göremediklerini öldüremezler! Saklı kaim."

Roncelets Lordu gökyüzünün berrak, ayın neredeyse dolunay olduğunu işaret etti. "Dagworth aptal değildir. Onların arkasına gizlenecekleri bir şey kalmaması için araziye temizlediğimizi ve bu kaleleri yaptığımızı bilecektir. Bu durumda neden gece saldırmıyor?"

"Gece mi?" diye sordu Charles.

"Bu şekilde okçularımız hedeflerini göremezler, ama ingilizlerin siperleri geçmelerine yetecek kadar ay ışığı var."

Bu iyi bir noktaydı, çönlü Charles hızla başını sallamıştı. "Ateş," dedi.

"Ateş mi?" diye sordu bir adam.

"Hemen ateş yakın! Büyük ateşler! Geldiklerinde ateş yakın. Geceyi gündüze çevirin."

Adamları bu fikirden hoşlanarak güldü. Lordlar ve şö-

valyeler şöhretlerini ayakta dövüşerek elde etmemişlerdi, ama hepsi Charles'm korkunç okçuları nasıl yeneceğini düşündüğünü anlıyorlardı ve fikirleri onlara şöhret için çok az fırsat verse de mantıklıydı. Charles onları teselli etti. "Dağılacaklar, beyler," dedi. "Ve o zaman da borazan-cımdan yedi kere üflemesini isteyeceğim. Yedi! Borazanı duyduğunuzda kamp yerlerinizden ayrılıp onları takip edebilirsiniz." Adamlar onaylarcasma kükredi, çünkü borazan yedi kere çalınca zırhlı adamlar atlarının üstünde Dagworth'un güçlerinden geri kalanları katletmek için serbest kalacaklardı.

"Unutmayın!" Charles adamlarının dikkatini çekmek için masaya bir kez daha yumruğunu indirdi. "Unutmayın! Borazan sesine kadar siperlerinizden çıkmıyorsunuz! Siperlerin, duvarların arkasında kaim, düşmanın sizin üstünüze gelmesine izin verin, o zaman kazanacağız." Sözlerini bitirdiğini göstermek için başını salladı. "Ve şimdi

427

BERNARD CORNWELL

Gelebilecekleri iki yol vardı. Biri batıdan geliyordu ve en direkt rotaydı, ama Jaudy Nehri'nin uzak tarafına gidiyordu. Charles, Sir Dagworth'un orayı kullanacağını sanmıyordu. Diğer yol, kuşatılmış kasabanın etrafından doluşarak güneydoğudan yaklaşıyordu. Bu yol doğruca Charles'm dört kampından en büyük olanına, yani kendisinin komuta ettiği ve en büyük mancınıkların La Roche-Derrien duvarlarını dövdüğü doğu kampına doğru geliyordu.

"Size Sir Thomas'ın yapacağını düşündüğüm şeyi söyleyeyim beyler," diye komutanlarının eğlencesini kesti. "Onun kadar bahtsız olsaydım benim yapacağım şey şuydu. Lannion yolundan -bu batıdan direkt rotayla gelen yol- bize yaklaşması için küçük, ama gürültülü bir asker grubu gönderecektir. Bizim o kamp yerini takviye etmemizi bekleyecek ve sonra şafakta gerçek saldırısı doğudan gelecek. Ordumuzun büyük bölümünün nehrin karşısında çaresiz kalmasını ve şafakta gelip bu kıyıdaki üç kamp yerini tahrip etmeyi umuyor. Yapmaya çalışacağı şey bu, beyler ve bunda başarısız olacak. Başarısız olacak, çünkü bizim açık, kesin bir kuralımız var ve bu kural bozulmayacak! Kimse kamp yerinden ayrılmayacak! Ayakta dövüşeceğiz, savaş saflarımızı oluşturacak ve bize gelmelerine izin vereceğiz. Oklarımız okçularını devirecek, sonra biz, beyler askerlerini yok edeceğiz. Ama kimse siperlerin arkasından çıkmayacak! Kimse! Kendimizi oklarına hedef yapmayacağız. Anladınız mı?"

Châteaubriant Lordu kendisi güney kampındaysa ve diğer kalelerden birinde savaş sürüyorsa ne yapması gerektiğini bilmek istiyordu. "Öylece durup seyir mi edeceğiz?" diye sordu inanamayarak.

"Öylece durup seyredeceksin," dedi Dük Charles çelik gibi bir sesle. "Kamp yerinden ayrılmayacaksın. Anlaşıldı

426

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

di. "Onlar bize gelecekler. Bize gelecekler ve biz onları öl-

düreceğiz."

Bazıları memnun olmamış gibi görünüyordu, çünkü bir adam savaş atının üstünde dört nala koşabilecekken toprak duvarların ve ıslak hendeklerin gerisinden savaşmak pek onurlu bir şey değildi, ama Bloisli Charles karardı ve en zengin lordları bile onun kendisine itaatsizlik edenlerin Britanya'nın fethinin ardından gerçekleşecek olan arazi ve mal paylaşımına katılamayacağı şeklindeki tehdidinden korkuyordu.

Charles bir parça parşöme» aldı. "Keşif erlerimiz Sir Thomas Dagworth'un cephesine yaklaştı," dedi kararlı bir şekilde. "Artık sayıları konusunda daha doğru bir tahminimiz var." Çadırdaki herkesin düşmanın gücünü duy- mak istediğini bilerek durakladı, çünkü duyurusuna bi- raz drama katmak istiyordu, ama rakamları açıklarken elinde olmadan gülümsedi. "Düşmanımız bizi üç yüz as- ker ve dört yüz okçuyla tehdit ediyor."

Rakamlar anlaşılırken bir duraksama oldu, ardından bir kahkaha fırtınası. Normalde donuk, kararlı ve katı olan Charles bile onlara katıldı. Bu çok gülünçtü! Aslında küstahlık bile sayılırdı! Cesurca olabilirdi, ama tamamen aptalcaydı. Bloisli Charles'm dört bin adamı ve gerçekte toprak tabyaların arasında olmasalar da katliama katkıda bulunacak dört yüz köylü gönüllüsü vardı. Avrupa'nın en iyi iki bin okçusu elindeydi. Ayrıca çoğu büyük turnu- vaların şampiyonu olan bin zırhlı şövalyesi vardı ve Sir Thomas Dagworth yedi yüz adamla geliyordu, öyle mi? Kasaba yüz-iki yüz kişi daha sağlayabilirdi, ama en iyim- ser görüşle ingilizler binden fazla adam toplayamazdı ve Charles'ın adam sayısı bunun dört katıydı. "Gelecekler, beyler," dedi heyecanlı lordlarma, "gelecekler ve ölecek- ler."

425

BERNARD CORNWELL

Derken, Charles geldikten bir ay sonra dört kalesinin etrafındaki fundalıklar açan çiçeklerle bembeyazken, el- ma ağaçları çiçek açıyorken, nehir kenarları yaban süsen- leriyle dolarken, gelincikler her yeri kırmızıya boyarken güneybatıda bir duman bulutu görüldü. La Roche-Derri- en'in duvarlarındaki gözcüler düşman kamplarından ke- şif erlerinin ayrıldığını gördüler. Dumanın kamp ateşle- rinden çıktığını, bunun da bir ordunun yaklaşmakta oldu- ğu anlamına geldiğini biliyorlardı. Bazıları bunun düşma- na takviye olmasından korktu, ama diğerleri haklı bir şe- kilde yalnızca dostların güneybatıdan geleceğini iddia ediyordu. Richard Totesham ve gerçeği bilen diğerlerinin açıklamadığı şey herhangi bir kurtarma ordusunun Char- les'm ordusundan çok çok daha küçük olacağını ve doğ- ruca Charles'ın kurduğu tuzağa doğru yaklaşmakta oldu- ğunu açıklamıyorlardı.

Çünkü Charles'ın kurnazlığı işe yaramıştı ve Sir Tho- mas Dagworth zokayı yutmuştu.

Bloisli Charles lordlarını ve komutanlarını değirmenin yanındaki büyük çadıra çağırdı. Günlerden cumartesiydi ve düşman gücü kısa bir mesafe ötedeydi. Bu yüzden ka- çınılmaz olarak saflarında plaka zırhlarını geçirip mızrak-

larını almak, atlarının üstünde İngiliz okçuları tarafından avlanmak üzere harekete geçmek isteyen tez canlılar bulunuyordu. Bir sürü aptal var, diye düşündü Charles, sonra keşif erleri dışında kimsenin dört kamp yerinden ayrılmayacağını söyleyerek umutlarını paramparça etti. "Hiç kimse!" Masayı yumruklarken neredeyse notlarını yazan kâtibin mürekkep hokkasını deviriyordu. "Kimse gitmeyecek! Hepiniz anladınız mı bunu?" Yüzlere teker teker bakarak lordlarının ne kadar aptal olduklarını düşündü yeniden. "Siperlerimizin arkasında kalacağız," dedi-

424

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

da atılabiliyordu, bu yüzden bedeninin büyük bölümünü tehlikeye atmış olmuyordu, ama Thomas'm ok atmak için ayakta dikilmesi gerekiyordu. "Burada olmamalısın," diyordu ona her seferinde. Jeanette de onun sözlerini taklit edip yayını yeniden sarmak için eğiliyordu.

"İlk kuşatmayı hatırlıyor musun?" diye sordu Jeanette.

"Bana ok attığın zamanı mı?"

"Umarım şimdi daha fazla isabet ettiririm," dedi Jeanette, sonra yayı duvara dayadı, nişan alıp tetiği çekti. Ok İngiliz oklarıyla dolu bir kalkana çarptı. Tatar okçularının arkasında, üzerinde iki çirkin mancınığın bulunduğu en yakın kamp yerinin toprak duvarı, onların da gerisinde Charles'm bazı lordlarınm cafcıflı sancakları bulunuyordu. Jeanette Rohan, Laval, Malestroit ve Roncelets sancaklarını tanıyordu. Arıya benzer sancağı gördüğü ilk anda içini büyük bir öfke kapladı, sonra Roncelets'in uzaktaki kulesinde tutulan oğlu aklına geldi ve ağlamaya başladı. "Keşke şimdi saldırsalar," dedi. "Charles gibi Roncelets'e de bir ok atabilirim böylece."

"Dagworth'u yenene kadar saldırmazlar," dedi Thomas.

"Sence geliyor mu?"

"Bence bu yüzden buradalar," dedi Thomas, başıyla düşmanı işaret ederek. Sonra ayağa kalktı, yayını çekip bir an için kalkanının arkasından çıkan okçuya bir ok attı. Thomas'm oku tıslayarak yanından geçmeden bir saniye önce adam yeniden kalkanın arkasına daldı. Thomas tekrar çömeldi. "Charles ne zaman isterse tüylerimizi yolabileceğim biliyor, bu yüzden aslında istediği şey Dagworth'u ezmek."

Çünkü Sir Thomas Dagworth yenildiği zaman Britanya'da İngiliz ordusu kalmayacaktı ve kaleler kaçınılmaz olarak birer birer düşecekti ve Charles da dükaliğini alacaktı.

423

BERNARD CORNWELL

nu reddetmişti. Garnizon çok küçüktü. Duvarda açılan gediklerde Charles'in adamlarıyla savaşmak zorunda kalmadan önce yarım düzine adamını kaybetmek istemiyordu.

Ama yine de adam kaybediyordu. Kuşatmanın üçüncü haftasına kadar Bloisli Charles toprak duvarların, çalıların, siper kazıklarının ve hendeklerin arkasında kendi savunma çalışmalarını bitirmişti. Kamp yerleri arasındaki arazide bulunan bütün engelleri temizlemişti, böylece

kurtarma ordusu geldiğinde okçularının gizlenecek bir yeri olmayacaktı. Artık kendi duvarları kurulduktan ve mancınıkları La Roche-Derrien'in duvarlarında daha büyük delikler açmaya başladıktan sonra okçularını surları taciz etmeye gönderdi. Çiftler halinde gidiyorlardı. Biri ok atarken diğeri ikisini de koruyacak olan uzun, geniş ve sağlam bir şekilde yapılmış büyük kalkanları taşıyordu. Kalkanların bazılarında beddualar, ama çoğunda Fransızca, ingilizce ve bazılarında okçular Cenovah olduğu için italyanca hakaretler yazıyordu. Okları duvara çarpıyor, adamların kafalarının üstünden uçuyor ve duvarların ötesindeki evlerin çatılarına çarpıyordu. Bazen Cenovah okçular alevli oklar atıyorlardı ve Totesham damlardaki yangınları söndürmekten başka görevi olmayan altı ekip oluşturmuştu. Yangın söndürmedikleri zaman Jaudy Nehri'nden su taşıyor, surlara en yakın, dolayısıyla tehlikeye en fazla açık olan evlerin damlarını ıslatıyorlardı.

İngiliz okçular karşılık veriyordu, ama tatar okçuları neredeyse tamamen kalkanlarının arkasına gizlenmişlerdi ve atış yaparken kendilerini gösterdiklerinde de bu en fazla bir iki saniye sürüyordu. Yine de ölüyorlardı, ama ölürlen kasabanın duvarlarındaki okçuları da kendileriyle birlikte deviriyorlardı. Jeanette güney tarafındaki Thomas'a katılıyordu sık sık ve oklarını kapının yanındaki mazgaldan atıyordu. Bir tatar yayı çömelme pozisyonun-

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

maya başladı ve gece çökünce Totesham iki kapının açılmasını emretti ve kaçaklar kaçmayanların sevinç çığlıkları arasında içeriye geri alındı.

Thomas, La Roche-Derrien'deki herkes gibi surların üstünde görev yapıyordu. Bu sıkıcı bir işti, çünkü Bloisli Charles ordusundan hiç kimsenin İngiliz okçuların menzili içinde dolaşmasına izin vermiyordu, ama büyük mancınıkları seyrederek biraz oyalanabiliyorlardı. Mancınıkların kolları o kadar ağır bir şekilde aşağıya indiriliyordu ki büyük direkler neredeyse hiç kıpırdamıyor gibiydi, ama içinde kurşun ağırlıklar olan büyük tahta kutu yavaş yavaş, neredeyse fark edilemez bir şekilde koruyucu çitle- rin arasından çıkıyor ve uzun kol gözden kayboluyordu. Sonra uzun kol olabildiğince aşağıya indirildikten sonra uzunca bir süre için hiçbir şey olmuyordu, bunun nedeni büyük olasılıkla mühendislerin askıyı dolduruyor olmasıydı. Artık hiçbir şeyin olmayacağı düşünülürken denge ağırlığı düşüyor, siper kazıkları titriyor, çimenlerdeki kuşlar ürkererek uçuyor, ardından uzun kol havaya fırlıyor, şiddetle sarsılıyor, askı savruluyor ve taş havada bir kavis çiziyordu. O zaman düşen denge ağırlıklarının düşerken çıkardığı korkunç ses duyuluyordu, az sonra da taşın kayalara çarparken çıkardığı tok ses geliyordu. Samanla dolu daha fazla sayıda torba büyüyen gediğe dolduruluyordu,- ama taşlar yine de hasar yaratıyordu. Totesham adamlarına açılan gediklerin arkasına yeni duvarlar örmelerini emretti.

Aralarında Thomas ve Robbie'nin de bulunduğu bazı adamlar bir hamle yapmayı istiyordu. Planlarına göre alt-

miş adam bir araya toplamp ilk ışıklarla birlikte dışarı sü-
zülecekti. Bir veya iki mancınığın etrafım kolayca sarıp ma-
kineleri yağ ve katrana bulayacak, yanık meşaleleri ip ve
kereste yığınlarının arasına atacaklardı, ama Totesham bu-
421

BERNARD CORNWELL

Charles'ın zırhlı ve yüzleri gri miğferlerinin siperleriyle
örtülü olan askerleri yolu kapattı. Hepsi kadın ve çocuk-
lardan oluşan yaklaşık yüz kişi gitmeyi istemişti, ama
Charles'm askerleri La Roche-Derrien'den ayrılamaya-
caklarını göstermek için oradaydı. Garnizonun daha az
sayıda karnı doyurması kuşatmacıların çıkarma uygun
değildi, bu yüzden gri zırhlı adamlar yolu kapadılar ve
Totesham'ın askerleri güney kapısını kapadı, kadın ve ço-
cuklar bütün gün sıkışmış durumda kaldılar.

Akşam olunca mancınıklar boyacının karısını ve sevgi-
lisini öldürdüğünden beri ilk kez çalışmayı bıraktılar. Bu
garip sessizlikte Charles'm kampından bir haberci geldi.
Bir trampetçi ve beyaz bayrak onun ateşkes istediğini gös-
teriyordu. Totesham bir ingiliz.trampetçinin Briton'a kar-
şılık vermesini ve güney kapısından beyaz bir bayrağın
sallanmasını emretti. Briton haberci rütbeli bir grup adam
surlara gelene kadar bekledi, sonra kadınları ve çocukları
işaret etti. "Bu insanlarımızın saflarımızın arasından geç-
mesine izin veremeyiz. Burada açlıktan ölecekler."

"Efendinizin halkınıza gösterdiği merhamet bu mu?"
diye karşılık verdi Totesham'ın elçisi, ingiliz rahipti ve
Briton dili ve Fransızca biliyordu.

"Onlara karşı o kadar merhamet duyuyor ki onları İn-
gilizlerin zincirlerinden kurtaracak. Efendinize söyleyin,
kasabayı teslim etmek için bu akşam çanlar çalana kadar
vakti var. Eğer teslim olursa bütün silahları, sancakları,
atları, aileleri, hizmetkârları ve eşyalarıyla birlikte gitme-
sine izin verilecek."

Bu cömert bir teklifti, ama rahip düşünmedi bile. On-
lara söylerim, ama efendinize söyleyin bir yıllık yiyeceği-
miz ve hepinizi iki kez öldürecek silahımız var."

Haberci başıyla selam verdi, rahip ona karşılık verdi
ve barış görüşmesi sona erdi. Mancınıklar yeniden çalış-
420

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

"Şeytan işi?" Thomas şok olmuştu.

"Abrakadabra şeytan işi değildir!" dedi Mordecai, ay-
nı şekilde şok olarak. "Yalnızca muska. Bazı aptal Yahu-
diler, üçgen biçiminde yazıp boynuna asarsan sıtma nö-
beti yaşamayacağına inanırlar! Ne saçmalık! Sıtma nöbe-
tinin tek çaresi inek dışkısından yapılma sıcak lapadır,
ama insanlar muskalara ve korkarım kötü alametlere ina-
nırlar, ama Tanrının muskalarla çalıştığını ya da kendini
kötü alametlerle gösterdiğini sanmıyorum."

"Senin Tanrın çok uzakta," dedi Thomas.

"Korkarım öyle." *

"Benimki yakın," dedi Thomas, "ve kendini gösteri-
yor."

"O zaman şanslısın," dedi Mordecai. Jeanette'in yün

sardığı çubuğu ve içi yanındaki tezgâhta duruyordu. Çubuğu sol kolunun altına alıp başının üstündeki yün yığınından ip eğirmeye çalıştı, ama beceremedi. "Şanslısın," dedi tekrar, "Charles'm askerleri içeri girdiğinde umarım Tanrın yakında olur. Bize gelince herhalde sonumuz gelmiş demektir?"

"Eğer içeri girerlerse ya bir kiliseye sığın ya da nehir-den kaçmaya çalış."

"Yüzme bilmem."

"O zaman kilise en iyi umudun."

"Bundan şüpheliyim," dedi Mordecai çubuğu bırakarak. "Totesham'm yapması gereken şey teslim olmak. Hepimizin gitmesine izin vermek."

"Bunu yapmaz."

Mordecai omuz silkti. "O zaman öleceğiz."

Ama ertesi gün Totesham kuşatmanın getireceği yok-sunluklara katlanmak istemeyenlerin güney kapısından kasabadan ayrılabileceğini söylediğinde kendisine bir kaçış şansı verilmiş oldu. Ama güney kapısı açılır açılmaz

419

BERNARD CORNWELL

Sir VWilliam İngiltere'ye evine dönecek ve Kontun ona bakacak."

Bütün yaşlı askerlerin kaderi, diye düşündü Thomas. Eve dönüp hizmet ettiğin ailenin bakımında ölmek. "Bu iş bittiğinde ben de Calais kuşatmasına gideceğim," dedi Thomas, "ve VWill'in okçularının yeni bir lidere ihtiyaçları olup olmadığına bakacağım."

Mordecai gülümsedi. "Kutsal Kâse'yi aramayacak mısın?"

"Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Ya babanın defteri?" diye sordu. "Bir işe yaramadı mı?"

Thomas Jeanette'in çıkardığı kopya üzerinde düşünüp duruyordu. Babasının bir tür şifre kullandığını düşünüyordu, ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın şifrenin nasıl çözüleceğini anlayamıyordu Ya da belki de defter yalnızca Peder Ralph'in bulanık zihninin bir semptomuydu. Ama Thomas bir şeyden emindi. Babası Kutsal Kâse'ye sahip olduğuna inanıyordu. "Kutsal Kâse'yi aramaya gideceğim, ama bazen onu aramanın tek yolunun araştırmamak olduğunu düşünüyorum." İrkilerek başını kaldırdı, çünkü çatıda birden bir kargaşa olmuştu. Kedi bir hamle yapmıştı ve kuşlar kaçışırken neredeyse ayağı kayıyordu.

"Yeni bir alamet mi bu?" dedi Mordecai kaçışan kuşlara bakarken. "İyi olduğu kesin?"

"Hem sen Kutsal Kâse hakkında ne biliyorsun ki?"

"Ben bir Yahudi'yim. Ben ne bilirim ki?" diye sordu Mordecai masum bir şekilde. "Kutsal Kâse'yi bulursan ne olacak Thomas?" Cevap beklemedi. - "Dünyanın daha iyi bir yer olacağını mı düşünüyorsun," diye devam etti. "Sorun yalnızca Kutsal Kâse'nin olmayışı mı? Hepsi bu mu? Yine bir cevap yoktu. "Abrakadabra gibi bir şey, öyle mi?" diye sordu üzüntüyle.

418

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

oluştuğuna dair bir teori var, biliyor muydun? Oranları değişiyor kuşkusuz, ama benim söylemek istediğim şey, sevgili Thomas, eğer bir kaba cıva ve sülfür koyup ısıtırsan sonuç genellikle çok vahim olur." Elleriyle patlama hareketi yaptı. "Yani sen ve Jeanette. Üstelik onun bir okçuyla evlendiğini düşünemiyorum. Bir kralla? Evet. Bir Dükle? Belki. Bir kont veya lordla? Kesinlikle. Ama bir okçuyla?" Başını iki yana salladı. "Okçu olmanın kötü bir yanı yok, Thomas. Kötü dünyada işe yarayan bir beceri." Birkaç saniye sessiz kaldı. "Oğlum doktor olmak için eğitimi alıyor."

Thomas gülümsedi. "Bir serzeniş seziyorum."

"Serzeniş mi?"

"Oğlun şifacı olacak, bense katil."

Mordecai başını iki yana salladı. "Benjamin doktor olmak için eğitim alıyor, ama asker olmayı tercih ederdi. Katil olmayı istiyor."

"O zaman neden-" Thomas durdu, çünkü yanıt çok açıktı.

"Yahudiler silah taşıyamaz," dedi Mordecai, "bu nedenle. Hayır, serzenişte bulunmayı düşünmemiştim. Bence Thomas, askerleri değerlendirecek olursak, sen iyi bir adamsın." Duraklayıp kaşlarını çattı, çünkü yeni bir kaya onlardan çok uzak olmayan bir binaya çarpmıştı. Çatırtı kesilirken çığlıkların yükselmesini bekledi. Herhangi bir çığlık gelmedi. "Arkadaşın Will de iyi bir adam," diye devam etti Mordecai, "ama korkarım o artık bir okçu değil."

Thomas başıyla onayladı. Will Skeat tedavi olmuştu, ama eski haline kavuşamamıştı. "Bazen düşünüyorum da belki şey daha iyi olurdu-"

"Ölmesi mi?" diye tamamladı Mordecai onun düşüncesini. "Hiç kimse için ölümü dileme Thomas, bazen böyle bir dilek olmadan da, ölüm beklenenden çabuk gelir."

417

BERNARD CORNWELL

lerini ve iğrenç kokularını sokaklara yaymaları için çürüten sığır, domuz ya da keçi leşlerini de fırlatıyorlardı.

Mordecai kadının çığlık atmayı kesmesini bekledi.

"Ben kötü alametlere inandığımı sanmıyorum," dedi.

"Kasabada şansımız biraz kötü gidiyor ve herkes sonumuzun geldiğine inanıyor, ama düşmanı da etkileyen kötü talihin olmadığını nereden biliyoruz?"

Thomas bir şey söylemedi. Kuşlar damlarda dövüşürken çatının hemen altındaki çıkıntıda yürüyen kedinin farkında değildiler.

"Ne istiyorsun Thomas?" diye sordu Mordecai.

"Ne?"

"Ne istiyorsun?"

Thomas yüzünü buruşturup çarpık parmaklı sağ elini kaldırdı. "Bunların düzelmesini."

"Ben de yeniden genç olmayı istiyorum," dedi Mordecai sabırsızca. "Parmakların tedavi edildi. Şekilleri bozuk olabilir, ama onarıldılar. Şimdi bana ne istediğini söyle."

"İstedğim şey Eleanor'u öldüren adamı öldürmek. Je-

anette'in oğlunu geri getirmek. Sonra bir okçu olmak. O kadar. Okçu olmak." Kutsal Kâse'yi de istiyordu, ama bu konuda Mordecai'yle konuşmak istemiyordu.

Mordecai sakalını sıvazladı. "Eleanor'u öldüren adamı öldürmek mi?" diye sesli düşündü. "Bence bunu yaparsın. Jeanette'in oğlu? Belki bunu da yaparsın, ama neden onu memnun etmeye çalıştığını anlamıyorum. Jeanette'le evlenmeyeceksin, değil mi?"

"Evlenmek mi?" Thomas bir kahkaha attı. "Hayır."

"Güzel."

"Güzel mi?" Thomas gücenmişti.

"Simyacılarla konuşmaktan her zaman zevk almışındır," dedi Mordecai. "Onları sık sık sülfür ve cıvayı karıştırırken görürüm. Bütün metallerin bu iki maddeden

416

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

tesisi sabah adamın kesik başı dişlerinin arasında mektupla birlikte Tanrının Eli adlı mancınık tarafından kasabaya atıldı. Garnizonun keyfi daha da kaçtı.

"Kötü alametlere güvenilebilir mi bilmiyorum," dedi Mordecai Thomas'a.

"Elbette güvenilebilir."

"Nedenlerini duymak isterdim. Ama önce idrarını göster bana."

"Tedavi olduğumu söylemiştin," diye itiraz etti Thomas.

"Ebedi uyanıklık, sevgili Tnomas, sağlığın bedelidir. Benim için işe."

Thomas ona itaat etti, Mordecai idrarı güneşe doğru kaldırdı, sonra bir parmağını içine daldırıp diline dokundurdu. "Muhteşem!" dedi. "Berrak. Saf ve çok tuzlu değil. Bu iyiye alamet, değil mi?"

"Bu bir semptom," dedi Thomas. "Alamet değil."

"Ah." Mordecai bu düzeltmeye güldü. Jeanette'in mutfağının arkasındaki küçük bahçedeydiler. Doktor ev kirlenmişlerinin saçaklarının altındaki yeni yuvalarına çamur getirmelerini seyreliyordu. "Beni kötü alametler konusunda aydınlat, Thomas," dedi yine gülümseyerek.

"Lordumuz çarmıha gerildiğinde gün içinde hava karmarmıştı ve tapmaktaki bir perde ikiye ayrılmıştı."

"Kötü alametlerin inancının tam ortasında gizlendiğini mi söylüyorsun?"

"Senin de öyledir, herhalde?" diye sordu Thomas,

Kasabanın bir yerlerine bir taş düşerken Mordecai irkil-di. Ses yankılandı, ardından çöken bir çatının çatırtısı duyuldu. Köpekler uludu, bir kadın çığlık attı. "Bunu bile-rek yapıyorlar," dedi Mordecai.

"Elbette," dedi Thomas. Düşman, kasabadaki küçük evlere kaya atmakla kalmıyor, bazen mancınıklarla pislik-

415

BERNARD CORNWELL

le getirmek için elinden geleni yapıyordu. Charles'm her biri kasabanın bir tarafında olmak üzere dört gedik açmayı planladığı açıktı. Bu yüzden Totesham büyük torbaların dikilmesini ve sazla doldurulup kaim kerestelerle des-

teklenen duvarlara minder görevi görecek şekilde yerleştirilmesini istedi. Bu önlemler gedik açma işini yavaşlatıyordu, ama Bavyeralılar taşlarını kasabanın derinliklerine gönderdiklerinde evleri bu kayalardan korumanın bir yolu bulunmuyordu. Kasabalılar Totesham'ın kendisinin de mancınık yaptırması ve düşmanın makinelerini kırmaya çalışması gerektiğini konuşuyordu, fakat o bunun :çin zaman olduğunu sanmıyordu. Bu yüzden kuşatma başlamadan önce Treguier'den getirilen gemi serenlerinden dev bir tatar yayı yapıldı. Treguier şu anda boşalmış durumdaydı, çünkü duvarları yoktu. Bu yüzden orada yaşayanlar sığınmak için ya La Roche-Derrien'e gelmiş, ya gemileriyle denize kaçmış ya da Charles'm kampına gitmişlerdi.

Totesham'ın springald'i dokuz metre genişliğindeydi ve örgülü deriden yapılma kordonuyla sürülen iki buçuk metre uzunluğunda ok atıyordu. Tetiği gemi çıkışıyla çekiliyordu. Silahı yapmak dört gün sürmüştü ve ilk kullanışlarında serenden yapılma kolu kırıldı. Bu kötüye alametti ve ertesi sabah daha da kötü bir şey oldu. Gecenin lağımını taşıyan bir arabanın atı dizginlerinden kurtulmuş ve bir çocuğu kafasından tekmelemişti. Çocuk öldü. Ertesi gün nehir tarafındaki daha küçük mancınıklardan

atılan bir taş Richard Totesham'ın evine girdi. Taş üst katın yarısını yıkarken bebeğini neredeyse öldürüyordu. O gece yirmi kadar paralı asker garnizondan ayrılmaya çalıştı. Bir kısmı sorunsuzca kaçtı, bir kısmı Charles'm ordsuna katıldı ve çizmesinde Sir Thomas Dagworth için bir mesaj taşıyan bir tanesi yakalanarak kellesi uçuruldu. Er-414

IV

Cehennem Yaratan'ın fırlattığı ilk taş St. Brieuc kilisesinin yakınındaki bir boya evinin çatısına düştü, bir İngiliz askeriyle boyacının karısının kafalarını kopardı. Garnizonda dolaşan bir espiye göre iki ceset kayayla birbirine öyle yapışmıştı ki sonsuza dek çiftleşmeye devam edeceklerdi. Onları öldüren fıçı büyüklüğündeki kaya doğu tarafındaki surların yirmi adım ötesinden geçmişti. Bavyeralı mühendisler askıyı yeniden ayarladılar ve bir sonraki taş duvarın hemen altına çarpıp hendekteki pislik ve lağım suyunu havalandırdı. Üçüncü kaya duvara çarptı ve şiddetli bir ses Dul Birakan'm ilk füzesini attığını duyurdu. Diğer mancınıklar Taş Fırlatan, Ezici, Mezar Kazıcı, Taş Kırbaç, Kindar, Tahripçi ve Tanrının Eli de katkıda bulunmaya başladı.

Richard Totesham mancınıkların saldırısını etkisiz ha-413

i

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

Dük Charles büyük bir zafer bekliyordu. "Bavyeralılar," dedi yanındaki rahiplerden birine, "başlayabilirler."

Cehennem Yaratan adlı mancınık ilk atışı yaptı. Cehennem Yaratan'm denge çubuğunun uzun koluna bağ-

lanmış çatal çivinin kaim metal pimini çekip çıkaran lev-
ye çekildi. On tonluk kurşun Treguier'den duyulabilen
bir çatırtıyla yere düştü, uzun kol havaya savruldu ve ko-
lun ucundaki askı aniden esen bir borayı andıran sesle ka-
yayı gökyüzüne doğru fırlattı. Kaya bir an için havada
asılı kalmış gibi oldu. Büyük taş kerkenezlerle dolu gök-
yüzünde yuvarlandıktan sonra*bir yıldırım gibi düştü.
Ölümler başlamıştı.

411

BERNARD CORNWELL

bariyerler yapıyor, atların ayaklarını kırmak için çukurlar
kazıyorlardı. Dükün ordusunun dört bölümü etraflarını
böyle savunmalarla kuşatmışlardı. Gün be gün duvarlar
yükselir ve mancınıklar vagonlarla getirilen parçalar bir-
leştirilerek biçimlenirken Dük adamlarına savaş cephesi
oluşturma talimi yaptırıyordu. Cenovalı okçular yarı biti-
rilmiş duvarlarda çalışırken arkalarındaki şövalyeler ve
askerler ayakta geçit töreni yapıyordu. Bazı adamlar bu
tür talimlerin zaman kaybı olduğunu söyleyerek homur-
dansalar da diğerleri Dükün nasıl savaşmak istediğini an-
lıyor ve onaylıyordu, İngiliz okçular duvarlar, hendekler
ve savunma çitleri karşısında şaşkına dönecek, tatar yay-
ları onları birer birer avlayacak ve sonunda düşman top-
rak duvarların ve su dolu hendeklerin arkasına saldırmak
zorunda kalacak, böylece bekleyen askerler tarafından
katledileceklerdi.

Bir haftalık çok yorucu çalışmadan sonra mancınıklar
birleştirildi ve denge kutuları büyük kurşun parçalarla
dolduruldu. Artık mühendislerin daha da ustaca bir bece-
ri göstermeleri gerekiyordu. Bunun için büyük taşları ar-
dı ardına duvardaki aynı noktaya atacak, böylece surları
parçalayarak kasabaya girecek bir gedik açacaklardı. Kur-
tarma ordusu yenildikten sonra Dükün adamları La Roc-
he-Derrien'e saldırabilir ve hain vatandaşlarını kılıçtan
geçirebilirdi.

Bavyeralı mühendisler ilk taşlarını dikkatle seçtiler,
makinelerinin menzilini değiştirmek için uzunluğu ayar-
ladılar. Güzel bir bahar sabahıydı. Kerkenezler uçuyor,
düğün çiçekleri tarlaları dolduruyor, alabalıklar susinek-
lerine doğru sığıyor, güvercinler yeşil ormanların yeni
yapraklarının arasında uçuyordu. Yılın en güzel zamanı-
dı ve casuslarının Sir Thomas Dagworth'un İngiliz ordu-
sunun henüz batı Britanya'dan ayrılmadığını söylediği

410

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

Bavyeralıların uzmanlığının gereksiz olduğunu söyle-
yen pek çok kişi vardı. Toplar çok daha küçüktü ve füze-
lerini daha büyük bir güçle fırlatıyorlardı, ama Dük Char-
les zekâsıyla bu kıyaslamayı yapmış ve eski teknolojiye
karar vermişti. Toplar pahalı topçularını öldüren kazalara
meyilliydiler. Aynı zamanda son derece yavaş işliyorlar-
dı, çünkü barutun gücünü artırmak için füzeyle topun
namlusu arasındaki boşluğun kapatılması gerekiyordu.
Bu yüzden top güllmesini ıslak çamurla kaplamak gereki-
liydi. Bu da barutun ateşlenmeden önce kurumması için za-

man ayrılmasını zorunlu kılıyordu. İtalya'nın en becerikli topçuları bile bir topu günde üç ya da dört kezden fazla ateşleyemiyorlardı. Ve bir top ateşlendiğinde yalnızca birkaç kiloluk bir gülle atıyordu. Küçük güllenin gözle görülemeyecek kadar hızlı bir şekilde uçtuğu doğruydı, yine de eski mancınıklar otuz ya da kırk katı ağırlıktaki gülleri saatte üç ya da dört kez atıyordu. Dük Charles La Roche-Derrien'in eski tarzda dövülmesi gerektiğine karar vermişti. Böylece küçük kasaba dokuz mancınıkla kuşatıldı. Cehennem Yaratan ve Dul Bırakan'm yanı sıra Taş Firlatan, Ezici, Meraz Kazıcı, Taş Kırbaç, Kindar, Tahripçi ve Tanrının Eli vardı.

Her mancınık tahta kirişlerden yapılma bir platform üzerine yerleştirilmişti ve her oku durduracak kadar uzun ve güçlü olan savunma çitiyle korunuyordu. Orduya katılan köylülerden bazıları savunma çitine yakın durmak ve İngilizlerin çitleri yıkmak ve mancınık mühendislerini açığa çıkarmak için kullanabileceği ateşli okları söndürmek için kovalarla su dökmeye hazır olmak üzere eğitiliyorlardı. Öteki köylüler hendek kazıyor ve Dükün dört kalesini oluşturan toprak siperleri yapıyorlardı. Mümkün olduğunda var olan hendekleri kullanıyor veya sık karacalıları savunmaya katıyorlardı. Sivriltilmiş kazıklardan

BERNARD CORNWELL

Dokuz kuşatma makinesinin hepsi trebuçet adlı büyük mancınıklardı. En büyük olanı yetişkin bir adamın iki katı ağırlığındaki bir taşı üç yüz adımlık bir mesafeye fırlatabiliyordu. Hepsi Bavyera'da Regensburg'da yapılmıştı ve çıplak makinelere eşlik eden kıdemli mühendislerin hepsi silahların karmaşık yapısını bilen Bavyeralıydı. En büyük ikisinin elli fit uzunluğunda fırlatma kolu vardı. Köprüyü ve üstündeki savunma kulesini tehdit etmek için Jaudy Nehri'nin uzak kıyısına yerleştirilen en küçük ikisinin fırlatma kolu otuz altı fit uzunluğundaydı.

Cehennem Yaratan ve Dul Bırakan adı verilen en büyük iki makine değirmenin bulunduğu tepenin ayağına yerleştirilmişti. Esasta her biri basit makinelerdi. Tahterevalliye benzer alette bir dingilin üstüne uzun bir çubuk yerleştirilmişti, ama tahterevallinin bir ucu diğerinden üç kat daha uzundu. Kısa uca kurşun ağırlıklarla dolu dev bir kutu yerleştirilmişti. Füzeyi fırlatan uzun uç, kendisini yere doğru çeken ve böylece on tonluk demir ağırlıklarla kaldıran büyük bir çıkırığa bağlıydı. Taş füze, uzun kola bağlı on beş fit uzunluğundaki deri bir askıya yerleştirilmişti. Çubuk serbest bırakıldığında ağırlık yere çöküyor, uzun kol gökyüzüne fırlıyor ve askı daha hızlı bir şekilde savrulurken kayanın gökyüzünde bir kavis çizerek uçmasını ve hedefe inmesini sağlıyordu. Bu kadar basitti. Zor olan iş, makineyi don yağıyla yağlamak, uzun kolu yere indirecek kadar güçlü bir vinç oluşturmak, yere tekrar tekrar çarpmasına rağmen on tonluk kurşun yükü dökmeyecek kadar güçlü bir konteyner yapmaktı. En zoruydu uzun çubuğu kurşun ağırlığa karşı yere bastırarak, aynı zamanda kırılmadan yerden kalkmasını sağlayacak kadar kuvvetli bir aygıt üretmektir. Bunlar Bavyeralıların

uzman olduğu konulardı ve bu yüzden bu kadar cömertçe ücret alıyorlardı.

408

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

sağlamaya çalışacaklar. Peki biz ne yapacağız? Siperlerimizin arkasında kalacağız. Siperlerimizin arkasında." Bunu anlamışlar mıydı? Zaferin anahtarı buldu. Adamları saklı tut, ingilizler kaybetsin. Sir Thomas Dagvorth'un ordusu toprak siperlere ve dikenli çalılara saldırmak zorunda kalacaktı, böylece tatar yayları onları oka dizecekti. Böylece ingilizler çok zayıflayıp yalnızca birkaç yüz tanesi kalınca Dük geriye kalanları doğramak için askerlerini serbest bırakacaktı. "Siz kalelerinizden ayrılmayacaksınız," diye ısrar etti. "Bunu yapan kişi cömertliğimden vazgeçmiş olacak." Bu tehdit* Dükü dinleyenlerin aklını başına getirmişti. "Eğer adamlarınızdan biri bile siperlerinizin korumasından çıkarsa harekâtın sonunda elde edilecek olan arazilerden payınıza düşeni almamanızı sağlayacağım. Bu yeterince açık mı beyler? Açık mı?"

Açıkça. Basitti.

Bloisli Charles kasabanın dört kapısının karşısına dört kale kuracaktı ve İngilizler geldiklerinde bu yeni yapılmış duvarlara saldırmak zorunda kalacaktı. Dükün dört kalelerinden en küçük olanının savunmacı sayısı bile ingiliz saldırganlardan daha fazla olacaktı. Bu savunmacıların sığınacakları bir yer olacaktı, silahları ölümcül olacaktı ve İngilizler ölecek ve böylece Britanya Blois Hanedanına geçecekti.

Zekilik. Savaş kazanacak ve şöhrat getirecekti. Ve Charles burada İngilizleri nasıl yeneceğini gösterdikten sonra onları Fransa'nın her yerinde yenecekti.

Çünkü Charles Britanya'nın küçük dükalığı tacından daha ağır bir taç istiyordu. O Fransa'yı hayal ediyordu, ama her şey burada başlamalıydı. La Roche-Derrien'in verimli arazilerinde İngiliz okçular derslerini alacaklardı. Burası cehenneme dönecekti.

407

BERNARD CORNIVELL

ğiz ve onu bir kez yendikten sonra geriye bir tek İngiliz garnizonları kalacak ve onları da birer birer alacağız, ta ki yazın sonunda bütün Britanya bizim olana dek." Yavaş ve basit bir şekilde konuşuyordu, çünkü bu adamlar koç kadar sert olmalarına rağmen iyi birer düşünür sayılmazlardı. "Ve Britanya bizim olduğunda araziler, malikâneler ve kalelerden oluşan armağanlarınız olacak." Çok daha gü-rültülü bir takdir homurtusu yayıldı ve dinleyen adamlar sırttı, çünkü zaferin ödülü olarak kaleler, araziler ve malikânelerden fazlası olacaktı. Altın, gümüş ve kadınlar. Bir sürü kadın. Adamlar her birinin aynı şeyi düşündüğünü anlayınca homurtu kahkahalara dönüştü.

"Ama zaferimizi burada mümkün kılacağız" -Charles'in sesi dinleyicilerini toparlanmaya davet etti- "ve bunu ingiliz okçuya hedef vermeyerek yapacağız. Bir okçu göremediği adamları öldüremez!" Tekrar durakladı, dinleyicilerine baktı ve sonunda bu basit gerçeğin kafalarına

girdiğini gösterir şekilde kafa salladıklarını gördü. "Biz kendi kalelerimizde olacağız ve İngiliz ordusu kurtarmaya geldiğinde bu kalelerden birine saldıracaklar. Bu İngiliz ordusu küçük olacak. Bin adamdan daha az! O halde, diyelim ki benim buradaki kaleme saldırarak savaşa başladı. Geri kalanınız ne yapacak?"

Bir cevap bekledi ve bir süre sonra Roncelets Lordu öğretmenine cevap veren bir okul çocuğu çekingenliğiyle kaşlarını çatıp bir öneri getirdi. "Yardıma geliniz, majesteleri?"

"Diğer lordlar da başlarını sallayıp gülümsediler."

"Hayır!" dedi Charles öfkeyle. "Hayır! Hayır! Hayır!" Bu basit sözcüğü anladıklarından emin olmak için bekledi. "Eğer kalenizi bırakırsanız İngiliz okçuya bir hedef veririrsiniz," diye açıkladı. "Onun istediği de bu! Bizi oklarıyla yere yıkmak için siperlerimizin arkasından çıkmamızı

406

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

Cenovalı okçulara siper olacaktı. Dört kamp yeri arasındaki alan çalılardan ve diğer engellerden temizlenecek, yalnızca çimen ve bataklıktan oluşan çıplak arazi kalacaktı.

"Bir İngiliz okçu yüz yüze savaşacak bir adam değildir," dedi Charles lordlarına. Uzaktan öldürür ve çalıların arasına saklanır, böylece atlarımızı sinir eder. Biz bu taktiği ona karşı çevireceğiz." Çadır büyük, beyaz ve kuruydu, içerideki hava ezilmiş çimen ve erkek teri kokuyordu. Mühendisler kuşatma makinelerinden en büyüğünü kurmak için tahta tokmaklar kullanırken kanvas duvarların dışından tok sesler geliyordu. *

"Adamlarımız kendi savunma hatları içinde kalacaklar," diye emretti Charles. "Böylece kasabanın dört kapısında dört kale oluşturacağız ve eğer İngilizler kurtarma takviyesi gönderirlerse o adamlar bizim kalelerimize saldırmak zorunda kalacaklar. Okçular göremedikleri adamları öldüremezler." Bu basit sözcüklerin anlaşılıp anlaşılmadığını görmek için bekledi. "Okçular göremedikleri adamları öldüremezler. Bunu unutmayın! Tatar yaylarımız toprak siperlerin gerisinde olacak. Biz çalılar ve savunma çitlerinin arkasında saklanırken düşman açıkta kalacak."

Dükün mantıklı konuştuğunu gösteren onay mırıltıları duyuldu. Okçular görünmeyen adamları öldüremezlerdi. Siyahlı askerlerle birlikte gelen haşin suratlı Dominkan bile etkilenmişti.

Kasabada gün ortası çanları çaldı. En yüksek sesi çıkaran çan çatlaktı ve kulakları tırmalayan bir gürültü yayıyordu. "La Roche-Derrien önemli değil," diye devam etti Dük. "Düşmesi ya da düşmemesi önemli değil. Önemli olan şey düşmanımızın ordusunu bize saldırmak için üstümüze çekebilmek. Dagworth büyük olasılıkla La Roche-Derrien'i korumaya gelecektir. Geldiği zaman onu ezece-

405

BERNARD CORNWELL

yük bir fidyeye verileceğini vaat eden tek bir sancak bile görmemişti, ama bu arma çok esrarengizdi. "Bu kim?" di-

ye sordu.

Kimse bilmiyordu, ama yüksek bir atın üstündeki zayıf genç bir adam Dükün maiyetinin arka taraflarından seslendi. "Astarac arması, majesteleri ve bir sahtekâra ait. Cevap veren adam siyah üniformalar giymiş yüz acımasız atlısıyla birlikte Fransa'dan gelmişti ve yanında ürkütücü suratlı bir Dominikan keşişi vardı. Bloisli Charles siyah üniformalı adamlar ordusunda olduğu için memnundu, çünkü hepsi zorlu ve deneyimli askerlerdi, ama yine de onlarla birlikteyken endişelendiğini hissediyordu. Biraz fazla zorlu, fazla deneyimliydiler.

"Sahtekâr mı?" diye tekrarlayıp atını mahmuzladı. "O zaman onun hakkında endişelenmemize gerek yok."

Kasabanın karaya doğru olan tarafında üç kapı vardı ve köprüye açılan dördüncüsü nehre bakıyordu. Charles bu kapılardan her birini kuşatmayı planlıyordu, böylece garnizon inlerine kapatılan tilkiler gibi kapana kısılmış olacaktı. Kasabanın doğusundaki alçak yamaçta bulunan değirmenin yakınma kurulmuş olan Dukalık çadırlarına döndüklerinde Charles, "Ordu dört bölüme ayrılacak," diye emretti. "Her biri bir kapıya dönecek." Lordlar dinliyor, bir rahip söylediklerini yazıyordu, böylece tarih Dükün askeri dehasının gerçek kayıtlarına sahip olacaktı.

Charles'm ordusunun dört biriminden her biri, sayıca Sir Thomas Dagworth'un toplayabileceği destek kuvvetinden daha fazlaydı. Ama yine de kendini daha güvende hissetmek için Charles dört kampın etraflarını toprak siperlerle kuşatmalarını emretti. Böylece ingilizler saldırmak için hendekleri, siperleri, savunma çitlerini ve dikenli çalıları aşmak zorunda kalacaktı. Engeller Charles'm adamlarını okçulardan koruyacaktı ve silahlarını yeniden sararken

404

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

"Armorica'nın öldüğünü sanıyordum," dedi Norman lordlardan biri.

"Bir oğlu var," diye cevap verdi Roncelets.

"Ve bir dulu," dedi Guingamp Kontu. "Sancağı sallayan hain kaltak o."

"Ama çok güzel bir hain kaltak," dedi Vikont Rohan. Lordlar kahkaha attılar, çünkü hepsi dizginlenemez, ama güzel dullara ne yapılması gerektiğini biliyordu.

Charles çirkin kahkahasını attı. "Kasabayı aldığımızda soylu dul Armorica Kontesine zarar verilmeyecek," diye emretti soğuk bir sesle. "Bana getirilecek." Jeanette'e bir kez tecavüz etmişti ve tekrar edecekti. Bu zevk bittiğinde onu kendisine tavırlarına dikkat etmesini ve dilini tutmasını öğretecek askerlerinden biriyle evlendirecekti. Surlarda hepsi kendisine ve ailesine karşı hakaretler içeren daha fazla sancağın dalgalanışını seyrederken atını dizginledi. "Kalabalık bir garnizon," dedi kuru bir sesle.

"Kasaba halkıyla kalabalık," deydi hırladı Vikont Rohan. "Hainlerle kalabalık."

"Kasaba halkı mı?" dedi Charles şaşkınlıkla. "Kasabalılar neden İngilizleri desteklesin ki?"

"Ticaret için," dedi Roncelets kısaca.

"Ticaret mi?"

"Zengin oluyorlar ve bu hoşlarına gidiyor," diye kükredi Roncelets.

"Kendi lordlarma karşı savaşıacak kadar mı seviyorlar?" diye sordu Charles buna inanamayarak.

"Sadakatsiz kalabalık," dedi Roncelets boş verircesine.

"Yoksullaştıracığımız bir kalabalık," dedi Charles.

Atını mahmuzlayıp uzaklaşırken başka bir soylunun sancağını görüp durdu. Bu sancakta bir kupayla gösteriş yapan bir yale vardı. Şimdiye kadar lordu esir alınırsa bü-

403

BERNARD CORNWELL

bazıları St. George'un İngiliz haçını sergilerken diğerleri Montfort Dükünün Charles'ın kendi armasına benzer erminli armasını gösteriyordu. Sancaklardan çoğunda Charles'a yönelik hakaretler vardı. Bir tanesinde Dükün beyaz ermininin karnına bir İngiliz oku girmiş kanıyordu. Bir diğerinde Charles büyük siyah bir atın altında kalmıştı, ama sancakların çoğu Tanrının yardımını davet eden dindar teşviklerdi. Kuşatılan kasabaların çoğu da kendi soylu savunmacılarının sancaklarıyla gösteriş yapıyordu, ama La Roche-Derrien'de çok az soylu vardı ya da en azından çok azı sancağını sergiliyordu ve bunların hiçbirisi de Charles'ın ordusundaki aristokrasiye uymuyordu. Evêque'nun üç şahini de duvardaydı, ama herkes Sir Guillaume'nin mallarına el konduğunu ve üç ya da dörtten fazla adamı kalmadığını biliyordu. Bir bayrak soluk bir zemin üstünde kırmızı kalbi gösteriyordu. Charles'ın maiyetindeki bir rahip bunun İskoçya'daki Douglas ailesinin arması olduğunu düşündü, ama bu saçmaydı, çünkü hiçbir İskoç İngilizler için savaşmazdı. Kırmızı kalbin yanında dalgalı çizgilerden oluşan mavi ve beyaz bir deniz vardı. "Bu..." diye söze girdi Charles, ama sonra kaşlarını çatarak durakladı.

"Armorica arması, lordum," diye yanıt verdi Roncelets Lordu. Bugün Dük Charles kasabanın etrafında dolaşırken savunmacıların onların sancaklarını görüp korku duyması için büyük lordlar ona eşlik etmişti. Çoğu Britanya lorduydu; Vikont Rohan ve Vikont Morga t Dük'ü yakından takip ediyordu, onların ardından Châteaubriant, Roncelets, Laval, Guingamp, Rouge, Dinan, Redon ve Malestroit lordları geliyordu ve hepsi de yüksek adımlar atan savaş atlarına binmişti. Bu arada Normandiya'dan Coutances Kontu ve Valognes ve Carterek lordları Kralın yeğeni için savaşmak üzere kendi hizmetkârlarını da getirmişlerdi.

402

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

Sonuç olarak da uzun oklardan gerektiği gibi korkuyordu, ama aynı zamanda zeki bir adamdı da ve İngiliz savaş yayı problemini çok düşünmüştü. Silahı yenmenin mümkün olduğunu düşünüyordu ve bu harekât da bunun nasıl yapılacağını gösterecekti. Askeri özellik olarak en fazla küçümsenen zekilik galip gelecekti ve Fransızlar tarafından Dük ve Britanya'nın idarecisi unvanı verilen Bloisli Charles inkâr edilemez biçimde zeki bir adamdı. Altı

dilde okuyup yazabiliyor, Latinceyi pek çok rahipten daha iyi biliyordu ve güzel konuşma ustasıydı. İnce, soluk yüzü, dikkatli mavi gözleri, sarı sakalı ve bıyığıyla daha da zeki görünüyordu. Neredeyse bütün yetişkin hayatı boyunca dukalık için rakipleriyle savaşıyordu, ama en sonunda nihayet itibar kazanmıştı. Calais'i kuşatan İngiltere Kralı Britanya'daki garnizonuna takviye göndermiyordu, Charles'm amcası olan Fransa Kralıysa adam konusunda cömert davranıyordu. Bu da Dük Charles'm en azından sayıca rakibinden üstün olduğu anlamına geliyordu. Yazın sonuna kadar, diye düşündü, atalarına ait bütün bölgelerin hâkimi olacaktı, ama sonra kendini aşırı güven konusunda uyardı. "Beş yüz okçu bile, daha doğrusu beş yüz altmış okçu bile tehlikeli olabilir." Güzel bir sese sahipti, ukalâ ve kuru. Maiyetindeki rahiplerin çoğu onun bir rahip gibi konuştuğunu düşünürdü.

"Cenovalılar onları oklara boğacak, sayın lordum" diye Düke güvence verdi rahip.

"Bunun için Tanrıya dua et," dedi Charles dindar bir şekilde, ama Tanrının insan zekâsının yardımına da ihtiyacı olacaktı.

Ertesi sabah geç bahar güneşinin altında Charles La Roche-Derrien'in etrafında dolaştı, ama yeterince uzakta kaldığı için hiçbir İngiliz oku ona ulaşamadı. Savunmacılar kasaba surlarına sancaklarını asmışlardı. Sancaklardan

BERNARD CORNWELL

onları geride bırakmak için bir neden göremiyordu.

Dört binin üstünde adam Rennes'ten ayrıldı, ama çok daha fazlası La Roche-Derrien'deki alana geldi. İngilizlerden nefret eden taşralı halk kaleleri, hasatları, malları ve ailelerinin kaybettiği bekâretlerinin intikamını almak için orduya katılmıştı. Bazıları yalnızca çapa veya baltayla silahlanmıştı, ama kasabaya saldırma zamanı gelince bu tür saldırgan adamlar işe yarayacaktı.

Ordu La Roche-Derrien'e geldi ve Bloisli Charles kasabanın kapılarının sonuncusunun kapandığını duydu. Garnizonun teslim olması için bir haberci gönderdi, ama bu girişimin boş çıkacağını biliyordu. Çadırları kurulduktan sonra diğer atlıların batıya, Finisterre'e, dünyanın sonuna doğru devriye gezmelerini emretti. Sir Thomas Dagworth'un ordusu kasabaya yardım etmek için geldiğinde kendisine haber verilmesini istiyordu. Casusları Charles'a Dagworth'un bin adam bile bulamadığını söylemişti.

"Bunların kaç okçu?" diye sordu.

"En fazla beş yüzü, sayın lordum." Cevap veren adam Charles'm maiyetinde hizmet eden bir rahipti. Dük dindar bir adam olarak biliniyordu ve danışman, sekreter ve bu olayda casus olarak rahipleri işe almayı seviyordu.

"En fazla beş yüz adam," diye tekrarladı rahip. "Ama sayın lordum, gerçekte sayıları çok daha az."

"Daha az mı? Kaç?"

"Finisterre'de veba var," dedi rahip, sonra zayıf bir şekilde gülümsedi. "Tanrı bize iyi davranıyor."

"Amin. Kasaba garnizonunda kaç okçu var?"

"Altmış sağlıklı adam, sayın lordları" -rahip Belas'ın

son raporunu almıştı- "yalnızca altmış."

Charles yüzünü buruşturdu. Daha önce İngiliz; okçu*3' rı tarafından yenilgiye uğratılmıştı, ama o zaman bile sayıları o kadar fazlaydı ki yenilgi imkânsız görünüyordu-400

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

Düşman gelmeden önce Paskalya geldi. Hava artık ılıktı. Çalılar kuş yuvasıyla doluydu ve çayırlarda keklik çığlıkları yankılanıyordu. Paskalyanın ertesi sabahı Lenten orucunu bozan insanlar ziyafetten geri kalanları yerken korkulan haber sonunda Rennes'den geldi. Bloisli Charles yola çıkmıştı.

* * *

Dört binden fazla adam Britanya Dükünün beyaz ermin sancağının altında Rennes'den ayrılmıştı. İki bin tane tatar okçusuydu, çoğu CenöVa'nın yeşil ve beyaz üniformasını giyiyor ve sağ kollarında şehrin Kutsal Kâse armasını taşıyorlardı. Bunlar paralı askerlerdi ve becerilerine göre işe alınıp ödüllendiriliyorlardı. Bin tane piyade onlarla birlikte yürüyordu. Bunlar hendek kazacak, İngiliz kalelerinin kırık surlarına saldıracak adamlardı. Bin tane de asker ya da şövalye vardı, çoğu Fransızdı ve Dük Charles'm ordusunun sert zırhlı merkezini oluşturuyordu. La Roche-Derrien'e doğru gidiyorlardı, ama seferin gerçek amacı çok önemli olmayan kasabayı ele geçirmek değil, Sir Thomas Dagvorth ve küçük ordusunu, büyük atlarının üstüne yerleşen şövalyelerin ve askerlerin İngiliz saflarını geçmek için serbest bırakılacakları bu savaşa çekmekti.

Ağır arabalardan oluşan bir konvoy yüz mühendis ve dokuz kuşatma makinesi taşıyordu. Bu mühendisler bir yayın attığı oktan daha uzak mesafeye fıçı büyüklüğünde taşlar atabilen bu makineleri birleştirip kullanmayı bilen adamlardı. Florentine'li bir topçu garip makinelerinden altısını Charles'a teklif etmişti, ama Dük onları geri çevirmişti. Toplar nadir bulunan ve pahalı araçlardı, ayrıca değişken olduklarına inanıyordu. Ama bu eski mekanik aletler eğer don yağıyla gerektiği gibi yağlanırsa Charles 399

BERNARD CORNWELL

"Kahrolası," dedi Jeanette, sonra elinde olmadan gözlerini kapatıp tetiği çekti. Ok yivinden çıkıp mucizevi bir şekilde değneğin üstten on beş santimini kırptı. Jeanette zafer dolu bir ifadeyle Thomas'a baktı. "Gözlerim kapalıyken senden daha iyi atış yapıyorum."

Robbie kasaba duvarlarındaydı ve Korkuluk'un Thomas'a yaklaştığını görmüş, bu yüzden yardıma gelmişti. Ama şimdi Sir Geoffrey gittiği için sırtlarını değirmenin tahta eteklerine dayayarak güneşe karşı oturdular. Jeanette surlardaki İngilizlerin açtığı ve sonradan daha açık renkli taşlarla onarılan gediğe bakıyordu. "Sen gerçekten soylu mu doğdun?" diye sordu Thomas'a. ?

"Piç olarak doğdum," dedi Thomas.

"Ama soylu bir adamın oğlu olarak?"

"Astarac Kontuydu," dedi Thomas, sonra bir kakhaha

attı, çünkü Peder Ralph'in, Hookton sahilindeki martılara vaaz veren deli Peder Ralph'in bir kont olduğunu düşünmek çok garipti.

"Peki Astarac arması nedir?" diye sordu Jeanette.

"Kupa taşıyan bir yale," dedi Thomas. Sonra ona siyah yayının üstündeki solmuş gümüş parçasını gösterdi. Gümüşün üstüne, boynuzları, toynakları, pençeleri, dişleri ve bir aslanın kulağı olan garip bir yaratık işlenmişti.

"Senin için bir arma yaptım," dedi Jeanette.

"Arma mı? Neden?"

"Bir adamın arması olmalı" dedi Jeanette.

"Ve sen de La Roche-Derrien'den ayrılmalısın," diye karşılık verdi Thomas. Onu kasabadan ayrılmaya ikna etmeye çalışıyordu, ama o kalmakta ısrar ediyordu. Artık oğlunu geri alabileceğinden kuşkuluydu. Bu yüzden oklarından biriyle Bloisli Charles'ı öldürmeye kararlıydı. Bu yüzden kendisine tecavüz edip oğlunu alan adamı yıkmak için titizlikle pratik yapıyordu.

398

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

"Yeniden başarısız olmaya cesaret edemezsin," diye devam etti, bu yüzden gelecek sefer yanında gerçek savaşçılar götür."

"Seni götüreceğimi mi sanıyorsun?" dedi Thomas şaşkınlıkla.

"Ben İngiliz'im," dedi korkuluk kızgınlıkla, "ve eğer Kutsal Kâse varsa onun İngiltere'de olmasını istiyorum. Yabancı bir ülkede değil."

Kınından çıkan kılıç sesi Korkuluk ve adamlarının eyerlerinde dönmelerine neden oldu. Jeanette ve Robbie yanlarında Oana'yla birlikte değirmene gelmişti; Jeanette yayını çekmişti, Robbie dünyada başka endişesi yokmuş gibi dayısının kılıcıyla deve dikenlerinin tepesini kesiyor-

du. Sir Geoffrey Thomas'a döndü. "İhtiyacın olmayan şey kahrolası bir İskoç'la Fransız bir kaltak," dedi öfkeyle.

"Kutsal Kâse'yi arıyorsun okçu, soylu İngilizlerle ara! Kral da öyle isterdi, değil mi?"

Thomas yine cevap vermedi. Sir Geoffrey kırbacını belindeki kancaya taktı, sonra dizginleri çekti. Yedi adam bayır aşağı inerken onu kendilerine saldırmaya kışkırtırcasma Robbie'nin yanından geçtiler, ama Robbie onlara aldırmadı. "Ne İstiyor o piç kurusu?"

Thomas bir ok daha attı, okun tüyleri değneğe sürtündü. "Galiba istediği şey Kutsal Kâse'nin bulunmasında bana yardım etmek."

"Sana yardım etmek mi!" dedi Robbie şaşkınlıkla. "Senin Kutsal Kâse'yi bulmana yardım etmek? O, Kase'yi çalmak istiyordur. Bakire Meryem'in memelerinden süt bile çalar o."

"Robbie!" dedi Jeanette şok geçirircesine. Sonra tatar yayını yerdeki değneğe çevirdi.

"Ona iyi bak," dedi Thomas Robbie'ye. "Atış yaparken gözlerini kapatacaktır. Her zaman öyle yapar."

397

BERNARD CORNWELL

attığı ok uzaktaki değneğin bir el mesafesi açığından tıslayarak ge-çti. "Ama artık biliyorum," dedi, "artık en sonunda biliyorum."

"Ne biliyormuşsun?" dedi Thomas alaycı bir şekilde.

'Durha m'a kilise görevlileriyle konuşmaya gittiğini biliyorum, çünkü Kilisenin en büyük hazinesini arıyor-sur.. "Kuts-al Kâse'yi arıyorsun."

Thomas yayı gevşetti, sonra Sir Geoffrey'e baktı. "Hepimiz Kutsal Kâse'yi arıyoruz," dedi yine alaycı bir şekilde. "Nerede o?" diye kükredi Korkuluk.

Thomas bir kahkaha attı. Korkuluk'un Kutsal Kâse'yi bilmesine şaşırmişti, ama garnizondaki dedikodunun La Roche-Derrien'deki herkesin öğrenmesini sağladığını düşünüyordu. "Kilisenin en iyi sorgulayıcıları bana bunu sordu," dedi çarpık elini göstererek, "ve ben söylemedim." Sana söyleyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Bence Kutsal Kâse'yi arayan bir adam kendini bir ya da iki ay hayatta kalacak olan bir garnizona hapsedmez."

"O zaman belki de ben Kutsal Kâse'yi aramıyorum-du," dedi Thomas ve bir ok daha attı, ama oku eğrilmiş olduğu için savrulurarak uzaklara gitti. Tepelerindeki değirmenin büyük direklere sarılmış ve iplerle bağlanmış besleri rüzgâr onları döndürmeye valışırken çatırdıyordu.

Sir Geoffrey kılıcını kıvırdı. "En son yola çıktığında başarısız oldu. Yeniden yola çıkarsan ne olur? Kutsal Kâse-iün peşinden gidersen ne olur? Ve yakında gitmelisin, Bloisli Charles gelmeden önce. Bu yüzden yola çıktığında yardıma ihtiyacın olacak." Thomas kulaklarına inanamamış olarak Korkuluk'un yardım teklif etmeye geldiğini fark etti ya da belki de Sir Geoffrey yardım istiyordu. La Roche-Derrien'de yalnızca bir nedenden ötürü bulunuyordu, o da hazineydi ve şu anda hazineye Durham dışında Thomas'la karşılaştığında olduğundan daha yakın değildi-396

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

"Yeniden başarısız olmaya cesaret edemezsin," diye devam etti, bu yüzden gelecek sefer yanında gerçek savaşçılar götür."

"Seni götüreceğimi mi sanıyorsun?" dedi Thomas şaşkınlıkla.

"Ben İngiliz'im," dedi korkuluk kızgınlıkla, "ve eğer Kutsal Kâse varsa onun İngiltere'de olmasını istiyorum. Yabancı bir ülkede değil."

Kınından çıkan kılıç sesi Korkuluk ve adamlarının eyerlerinde dönmelerine neden oldu. Jeanette ve Robbie yanlarında Oana'yla birlikte değirmene gelmişti; Jeanette yayını çekmişti, Robbie dünyada başka endişesi yokmuş gibi dayısının kılıcıyla deve dikenlerinin tepesini kesiyordu. Sir Geoffrey Thomas'a döndü. "İhtiyacın olmayan şey kahrolası bir İskoç'la Fransız bir kaltak," dedi öfkeyle. "Kutsal Kâse'yi arıyorsun okçu, soylu İngilizlerle ara! Kral da öyle isterdi, değil mi?"

Thomas yine cevap vermedi. Sir Geoffrey kılıcını belindeki kancaya taktı, sonra dizginleri çekti. Yedi adam bayır aşağı inerken onu kendilerine saldırmaya kışkırtır-

casma Robbie'nin yanından geçtiler, ama Robbie onlara aldırmadı. "Ne İstiyor o piç kurusu?"

Thomas bir ok daha attı, okun tüyleri değneğe sürtündü. "Galiba istediği şey Kutsal Kâse'nin bulunmasında bana yardım etmek."

"Sana yardım etmek mi!" dedi Robbie şaşkınlıkla. "Senin Kutsal Kâse'yi bulmana yardım etmek? O, Kase'yi çalmak istiyordur. Bakire Meryem'in memelerinden süt bile çalar o."

"Robbie!" dedi Jeanette şok geçirircesine. Sonra tatar yayını yerdeki değneğe çevirdi.

"Ona iyi bak," dedi Thomas Robbie'ye. "Atış yaparken gözlerini kapatacaktır. Her zaman öyle yapar."

397

BERNARD CORNWELL

attığı ok uzaktaki değneğin bir el mesafesi açığından tıslayarak geçti. "Ama artık biliyorum," dedi, "artık en sonunda biliyorum."

"Ne biliyormuşsun?" dedi Thomas alaycı bir şekilde.

"Durham'a kilise görevlileriyle konuşmaya gittiğini biliyorum, çünkü Kilisenin en büyük hazinesini arıyorsun. "Kutsal Kâse'yi arıyorsun."

Thomas yayı gevşetti, sonra Sir Geoffrey'e baktı. "Hepimiz Kutsal Kâse'yi arıyoruz," dedi yine alaycı bir şekilde. "Nerede o?" diye kükredi Korkuluk.

Thomas bir kahkaha attı. Korkuluk'un Kutsal Kâse'yi bilmesine şaşmıştı, ama garnizondaki dedikodunun La Roche-Derrien'deki herkesin öğrenmesini sağladığını düşünüyordu. "Kilisenin en iyi sorgulayıcıları bana bunu sordu," dedi çarpık elini göstererek, "ve ben söylemedim." Sana söyleyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Bence Kutsal Kâse'yi arayan bir adam kendini bir ya da iki ay hayatta kalacak olan bir garnizona hapsetmez."

"O zaman belki de ben Kutsal Kâse'yi aramıyorumdur," dedi Thomas ve bir ok daha attı, ama oku eğrilmiş olduğu için savrulurken uzaklara gitti. Tepelerindeki değirmenin büyük direklere sarılmış ve iplerle bağlanmış bezleri rüzgâr onları döndürmeye valışırken çatırdıyordu.

Sir Geoffrey kırbacını kıvırdı. "En son yola çıktığında başarısız oldu. Yeniden yola çıkarsan ne olur? Kutsal Kâse'nin peşinden gidersen ne olur? Ve yakında gitmelisin, Bloisli Charles gelmeden önce. Bu yüzden yola çıktığında yardıma ihtiyacın olacak." Thomas kulaklarına inanamamış olarak Korkuluk'un yardım teklif etmeye geldiğini fark etti ya da belki de Sir Geoffrey yardım istiyordu. La Roche-Derrien'de yalnızca bir nedenden ötürü bulunuyordu, o da hazineydi ve şu anda hazineye Durham dışında Thomas'la karşılaştığında olduğundan daha yakın değil"1-396

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

"Bunu bilmiyor," dedi Thomas. Ama yanılıyordu, çünkü ertesi gün değirmende yalnızken ve yüz elli adım öteye diktiği değneğe atış yaparken Korkuluk ve altı adamı kasabanın doğu kapısından çıktı. Pontrieux yolundan dönüp fundalıkların arasındaki bir açıklıktan geçtiler, değir-

mene doğru çıkan yamacı tırmandılar. Hepsi zırhlıydı ve gürz taşıyan Beggar hariç hepsinin elinde kılıç vardı.

Sir Geoffrey Thomas'a doğru yaklaştı. Thomas ona al-dırmayıp okunu attı, ok değneğin hemen yanından geçti. Korkuluk kırbacını şaklattı. "Bana bak," diye emretti Thomas'a. *

Thomas yine de aldırmadı ona. Kemerinden bir ok çıkarıp yaya geçirdi, sonra kırbacın kendisine doğru geldiğini görüp başını hızla geri çekti. Metal uç saçlarına dokundu, ama herhangi bir zarar vermedi. "Bana bak dedim sana," diye hırladı.

"Yüzüne bir ok ister misin?" diye sordu Thomas.

Sir Geoffrey eyerinde öne doğru eğildi, kırmızı yüzü öfkeyle çarpıldı. "Sen bir okçusun" -kırbacının sapını Thomas'a doğru uzattı- "bense bir şövalye. Seni şuracıkta doğrasam bana ceza verecek bir yargıç yoktur."

"Eğer ben gözüne bir ok atarsam şeytan ona arkadaş gönderdiğim için bana teşekkür edecektir."

Beggar kükreyip atını ileri sürdü, ama Korkuluk iri adamı geri gönderdi. "Ne istediğini biliyorum," dedi Thomas'a.

Thomas ipi geri çekti, hafif rüzgâr çayırdaki çimenleri dalgalandırdığı için içgüdüsel olarak biraz düzeltip bıraktı. Ok yerdeki değneği titretti. "Ne istediğim konusunda bir fikrin yok," dedi Sir Geoffrey'e.

"Altın olduğunu sanıyordum," dedi Korkuluk, "sonra arazi olduğunu sandım, ama altın ya da arazinin seni neden Durham'a götürdüğünü hiç anlamadım." Thomas'm 395

BERNARD CORNWELL

şeyi bilmek istiyordu ve bir anlamı olmamasından, oğlunun kendisini unutmuş olmasından endişeleniyordu, ama sonunda oğlanın annesiyle ilgili haberi duyunca neredeyse ağladığını söyleyen Thomas'a inandı. "Ona onu sevdiğimi mi söyledin?" diye sordu.

"Evet," dedi Thomas. Jeanette gözlerinde yaşlarla öylece yattı. Thomas ona güvence vermeye çalıştı, ama Jeanette Thomas'ın onu teselli etmek için söyleyebileceği hiçbir şey yokmuş gibi başını iki yana salladı. "Üzgünüm," dedi Thomas. "Sen denedin."

Düşmanın Thomas'ın geldiğini nereden haber aldığını merak ettiler ve Jeanete avukat Belas'm bu konuda parmağı olduğuna emin olduğunu söyledi. "Bloisli Charles'a yazdığını biliyorum. Ve o korkunç adam, ona ne diyordun? Epouvantail?"

"Korkuluk."

"O," diye doğruladı Jenatte, "l'epouvantail. Belas'la konuşuyor."

"Korkuluk Belas'la mı konuşuyor?" diye sordu Thomas şaşırarak.

"Artık orada yaşıyor. O ve adamları ambarda yaşıyor." Durakladı. "Neden kasabada kalıyor ki?" Diğer paralı askerlerin bir kısmı orada kalıp Bloisli Charles'ın yenilgisine katlanmak yerine zafer umudu olan başka yerlerde iş aramaya gitmişlerdi."

"Evine gidemez," dedi Thomas. "Çünkü çok fazla borcu var. Burada olduğu sürece alacaklılarından korunuyor."

"Ama neden La Roche-Derrien?"

"Çünkü ben buradayım. Onu hazineye götürebileceğimi sanıyor."

"Kutsal Kâse'ye mi?"

394

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

"Önce ben bulursam benim."

Robbie kendine Oana adlı kahverengi gözlü Briton bir kız bulmuştu. Robbie ne zaman Thomas'la yürüyüşe çıkarsa o da gelirdi. Bir gün değirmene doğru giderlerken Oana Thomas'ın büyük yayını da getirdi.

"Onu kullanamam!" dedi Thomas korkarak.

"O zaman ne işe yararsın sen?" diye sordu Robbie.

Sonra sabırla Thomas'ı yayı çekmeye ikna etti ve gücü geri dönerken ona övgüler yağdırdı. Üçü yayı değirmene götürüyorlar ve Thomas ahşap kuleye ok atıyordu. Atışları önce zayıftı, çünkü yayı yalnızca yarıya kadar çekebiliyordu. Ne kadar güç harcarsa parmakları o kadar ihanet ediyor ve atışları o kadar kararsız oluyordu. Kırlangıçlar ve çobanaldatanlar sihirli bir şekilde yeniden kasabanın çatılarına konarken yayı yine kulağına kadar çekebiliyordu. Yüz adım öteden Oana'nın tahta bileziğinin ortasına bir ok gönderdi.

"Sen tedavi oldun," dedi Mordecai Thomas ona haberi verince.

"Sayende," dedi Thomas, ama bir tek Mordecai'nin yardımı olmadığını biliyordu. Will Skeat'ın, Sir Guillaume'nin ve Robbie Douglas'ın iyileşmesine büyük yardımcı olmuştu. Bernard de Taillebourg Thomas'ı yaralamıştı, ama o kansız yaralar yalnızca vücudunda değil ruhunda da açılmıştı. Karanlık bir bahar gecesinde doğuda şimşek çakarken Jeanette onun tavan arasındaki odasına geldi, kasabanın horozları şafağı selamlayana kadar gitmedi. Ertesi gün Mordecai onun neden sırtta olduğunu biliyorduydu da bir şey söylemedi, ama o andan itibaren Thomas'ın iyileşmesinin hızlandığını fark etti.

Ondan sonra Thomas ve Jeanette her gece konuştu. Thomas ona Charles'ı ve annesinden bahsedince oğlanın yüzünde beliren ifadeyi anlattı; Jeanette o bakışla ilgili her

BERNARD CORNVELL

katılmış," dedi. "Kont Coutances, çürük ruhu kahrolsun. Bu sabah adamlarından birini öldürdüm ve keşke o Kontun kendisi olsaydı."

"Neden burada?" diye sordu Thomas. "O Briton değil."

"Fransalı Philip yeğenine yardım etmesi için adam gönderiyor," dedi Sir Guillaume. "Peki neden İngiltere Kralı ona karşı çıkması için adam gönderemiyor? Calais'in daha önemli olduğunu mu düşünüyor?"

"Evet."

"Calais," dedi Sir Guillaume tiksintiyle, "Fransa'nın

pislik deliğidir." Dişlerinin arasından bir et parçasını çıkardı. "Ve dostların bugün dışarıdaydı," diye devam etti.

"Dostlarım mı?"

"Arılar."

"Roncelts."

"Yarım düzine serseriyle cahil bir köyde savaştık," dedi Sir Guillaume. "Ve mızrağımı bir arının karnına geçirdim. Adam öksürüyordu."

"Öksürüyor muydu?"

"Nemli hava, Thomas," diye açıkladı Sir Guillaume, "adamları öksürtür. Bu yüzden onu bıraktım. Piçlerden bir başkasını öldürdüm, sonra geri dönüp onun öksürüğünü tedavi ettim. Kellesini kestim."

Robbie de Sir Guillaume'yle birlikte gitmişti ve onun gibi ölü askerlerin paralarını toplamıştı, ama Robbie Guy Vexille'le karşılaşma amacıyla gitmişti. Bu ismi artık biliyordu, çünkü Thomas ona Durham'm dışındaki savaştan önce kardeşini öldürenin o olduğunu söylemişti. Robbie St. Renan's kilisesine gitmiş, elini sunağa koymuş ve intikam için yemin etmişti. "Guy Vexille'i ve Taillebourg u öldüreceğim."

"Onlar benim," diye ısrar etti Thomas.

392

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

"Sence lorda bir daha yazmak gerekli mi, Tom?"

"Belki ilk mektup ona ulaşmamıştır?"

"Yazılı şeyleri hiç sevmem," dedi Skeat. "Doğal değil. Sen ona yazabilir misin?"

"Deneyebilirim," dedi Thomas, ama yayı gerebilmesine, savaş sığığını, hatta bir kılıcı tutabilmesine rağmen tüy kalemi tutamıyordu. Yazmayı denediğinde harfleri karalama şeklinde ve kontrolsüzdü. Sonunda mektubu Totesham'm yazıcılarından biri yazdı, ama Totesham mesajın bir işe yarayacağını düşünmüyordu.

"Biz takviye alamadan Bloisli Charles burada olacak," dedi. Totesham kendisini dinlemeyerek Roncelts'a giden Thomas'm yanında kendini garip hissediyordu, ama Thomas'm cezası Totesham'm istediğinden çok daha fazlası olmuştu ve okçu için üzülmüyordu. "Mektubu Konta götürmek ister misin?" diye sordu Thomas'a.

"Thomas kaçması için bir fırsat verildiğini biliyordu, ama başını iki yana salladı. "Kalacağım." Mektup ertesi gün yola çıkan bir gemi kaptanına verildi.

Mektup boş bir girişimdi ve Totesham da bunu biliyordu. Garnizonunun sonu gelmişti. Her yeni gün Bloisli Charles'm ordusuna katılanlara dair takviye haberleri geliyordu. Düşmanın akıncı grupları artık La Roche-Derrien'in duvarlarından görülebilecek yere kadar gelmişti ve sığır, keçi ve koyun bulup kesilip doğranmak üzere kasabaya götürmek için dolaşan yiyecek gruplarını taciz ediyordu. Bu tür arama akınlarını yönetmek Sir Guillaume'nin çok hoşuna gidiyordu. Evecque'yu kaybettiğinden beri kaderci olmuş ve o kadar vahşi bir hale gelmişti ki düşman üzerinde üç sarı şahin bulunan mavi yeleklerden korkması gerektiğini öğrenmişti. Ama bir akşam, yalnızca iki keçi bulabildiği uzun bir günden sonra eve dön-

düğünde Thomas'ı görüp sırtıttı. "Düşmanım Charles'a
391

BERNARD CORNWELL

"Sen nesen?"

"Ne miyim?"

"Aldatıcı cevaplara boş ver. İngiliz olduğumu biliyorum ve Hristiyan olduğumu tahmin ediyorum, ama nesen sen?"

"Okçuydum," dedi Thomas buruk bir sesle.

"Hâlâ öylesin," dedi Mordecai haşın bir sesle. "Ve eğer okçu değilsen, hiçbir şeysin. Bu yüzden çek şu yayı! Ve parmakların üstüne kapanana kadar çekmeye devam et. Pratik, pratik. Başka yapacak neyin var ki?"

Böylece Thomas pratik yapmaya başladı ve bir hafta sonra iki parmağını baş parmağına doğru kapatabiliyor, ipi arp yayı gibi titretebiliyordu. Bir hafta sonra iki elinin parmaklarını da ipin etrafında bükebildi ve ipi o kadar sertçe çekti ki gerilim altındaki ip koptu. Gücü geri geliyordu, yaraları geride demirin değdiği yerlerde kabarcıklı izler kalana kadar iyileşti, ama hafızasındaki izler iyileşmiyordu. Hatırlamak istemediği için kendisine yapılanlar hakkında konuşmuyordu, onun yerine kopana kadar iple pratik yapıyordu. Daha sonra savaş sırtığını tutmayı öğrendi ve evin bahçesinde Robbie'yle sahte dövüşler yaptı. Günler uzayıp kış biterken kasabanın dışında yürüyüşlere çıkmaya başladı. Kasabanın doğu kapısından çok uzak olmayan hafif yamaçta bir değirmen vardı. Başta oraya zorlukla tırmanmayı başarmıştı, çünkü ayak parmakları mengeneyle kırılmıştı ve ayakları teslim olmaz yumrular gibi şişmişti, ama nisan çayırları çiçeklerle doldururken daha bir kendine güvenle yürümeye başladı. Will Skeat çoğunlukla onunla birlikte gidiyordu ve yaşlı adam fazla konuşmasa da arkadaşlığı rahattı. Konuştuğu zaman da ya hava hakkında homurdanıyor ya da yiyecekler garip olduğu için söyleniyordu. En çok da Northampton Kontundan haber alamamak canını sıkıyordu.

390

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

tıklarını hatırlayınca irkildi. "Benimle konuştuklarında," dedi onun yerine, senin defteri gördüğünü söyledim."

"Hoşlarına gitmemiştir," dedi Mordecai. Cebinden bir makara sicim çıkarıp halka yaptığı bir ucunu girişlerdeki bir çıkıntıya geçirdi. "Bir Yahudi'nin Kutsal Kâse'yle ilgilenmesi fikrinden hoşlanmamışlardı. Kuşkusuz onu bir oturak olarak kullanmak istediğimi düşünmüşlerdir."

Thomas onun saygısızlığına rağmen gülümsedi.

"Özür dilerim, Mordecai."

"Onlara beni söylediğin için mi? Başka ne seçeneğin vardı ki? insanlar işkence altodayken her zaman konuşurlar, Thomas, bu yüzden işkence işe yarar. Bu yüzden güneş dünyanın etrafında döndüğü sürece işkence kullanılacak. Ve sen şimdi benim eskiden olduğundan daha fazla tehlike altında olduğumu mu düşünüyorsun? Ben Yahudi'yim, Thomas, Yahudi. Şimdi bununla ne yapacağım?" İp hakkında konuşuyordu. Kirişten sarkan ipi yer-

de bir şeye bağlamak istiyordu, ama öyle bir yer yoktu. "O nedir?" diye sordu Thomas.

"Bir tedavi," dedi Mordecai, ipe ve yere umutsuzca bakarak. "Böyle konularda hiç pratik değilimdir, Bir çekiç ve çivi işi yarar mı dersin?"

"Zimba," diye önerdi Thomas.

Jeanette'in aptal uşağı dikkatle verilen talimatlarla gönderildi ve Mordecai'nin istediği zımbayla geri döndü. Mordecai Thomas'tan ipi yere zımbalamasını istedi, ama Thomas pençe gibi kıvrılmış çarpık parmaklarını kaldırıp yapamayacağını söyledi. Bunun üzerine Mordecai beceriksiz bir şekilde zımbayı kendisi batırdı, ipi gerip bağladı. "Yapman gereken şey," dedi Mordecai yaptığı işi beğenerek, "bunu bir yay ipi gibi germek."

"Yapamam," dedi Thomas panik halde, çarpık ellerini yeniden kaldırarak.

389

BERNARD CORNWELL

yeniden yerine oturtmam gerekebilir," dedi doktor, "ve bu acı verecek." Çantasını yere koydu. "Merhaba, Thomas. Gemilerden nefret ediyorum. Yeni yelken için bekliyordun, onun dikilmesi bitince kalasların arasında yeterince yosun olmadığına karar verdiler ve bu da tamamlanınca halatların biraz onarıma ihtiyacı olduğunu söylediler. Yani o iğrenç gemi hâlâ orada. Denizciler! Bütün yaptıkları denize açılmak konusunda konuşmak. Yine de şikayet etmemeliyim. Bu bana babanın defteri konusunda bazı yeni materyaller uydurmam için zaman verdi ve bu çok hoşuma gitti! Şimdi bana ihtiyacın olduğunu görüyorum. Sevgili Thomas, sana ne yaptılar?"

"Acıttılar," dedi Thomas ve Jeanette'in evine geldiğinden beri söylediği ilk sözdü bu.

"O zaman seni tamir etmeliyiz," dedi Mordecai sakın bir şekilde. Battaniyeyi Thomas'm yaralı bedeninden kaldırdı. Jeanette irkilmesine rağmen Mordecai yalnızca gülümsedi. "Dominikanlardan gelen daha kötülerini de gördüm," dedi, "çok daha kötülerini."

Böylece Mordecai yeniden Thomas'la ilgilendi. Zaman, bulutların saydam pencerenin arkasında geçişi, güneşin gökyüzünde daha yükseğe tırmanışı ve kuşların yuvalarını yapmak için damlardan saz koparmalarıyla ölçülüyordu. Mordecai kemik-düzeltiliciyle Thomas'm el ve ayak parmaklarını yeniden kırıp yerlerine yerleştirirken Thomas iki gün boyunca korkunç acılar çekti. Ama bir hafta sonra acılar azaldı, vücudundaki yanıklar iyileşti ve ateşi düştü. Mordecai gün be gün idrarına bakıp berraklaştığı haberini verdi. "Sende bir öküzün gücü var, genç Thomas."

"Bir öküzün aptallığı var bende," dedi Thomas.

"Yalnızca toyluk," dedi Mordecai, "gençlik ve toyluk-"

"Onlar..." diye söze başlayıp de Tallebourg'un yap-

388

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

aşağı süzüldü. Elleri acıyor, vücudu acıyor, her şey acıyordu. Nerede olduğunu bile bilmiyordu, yalnızca La

Roche-Derrien'e gidiyordu. Küçük odasına giden dik merdivenlerde taşındı. Duvarlar kabaca sıvalanmış, yatağının başına bir haç asılmıştı. Saydam boynuzla kapatılmış camdan kirli kahverengi bir ışık süzülüyordu içeri.

Robbie Peder Ralph'in defterine ekledikleri sahte konularla ilgili bilgi verdi. Bu onun fikriydi ve önce Jeanette defteri kopyalamıştı. Sonra da Robbie hayal gücünü serbest bırakmıştı. "Bazılarım İskoç diliyle yaptım," diye övündü, "Kutsal Kâse'nin şu anda İskoçya'da olduğunu söyledim. Serseriler fundalıkları araştıracaklar, ha?" Kahkaha attı, ama Thomas'ın dinlemediğini görebiliyordu. Yine de konuşmaya devam etti. Sonra odaya başka biri daha girip Thomas'ın gözyaşlarını sildi. Jeanette'ti bu. "Thomas?" dedi. "Thomas?"

Oğlunu görüp onunla konuştuğunu söylemeyi istedi, ama uygun sözcükleri bulamadı. Gul Vexille Thomas'ın işkence görürken ölmeyi isteyeceğini söylemişti ve bu doğrudu, ama Thomas bunun hâlâ doğru olduğunu görüp şaşırıyordu. Bir adamın onurunu alırsanız, geriye bir şey kalmaz, diye düşünüyordu. En kötü anısı acı değildi, acının durması için yalvarması da değil, acı dindiğinde de Taillebourg'a karşı duyduğu minnettarlıktı. En utanç verici şey oydu.

"Thomas?" dedi Jeanette tekrar. Yatağın yanına çömelip yüzünü okşadı. "Gececek," dedi yumuşak bir sesle. "Artık güvendesin. Burası benim evim. Kimse sana zarar vermeyecek burada."

"Ben verebilirim," dedi bir ses ve Thomas korkuyla sarsıldı. Sonra dönüp bakınca konuşanın Mordecai olduğunu gördü. Mordecai? Yaşlı doktorun güneyde, sıcak bir yerlerde olması gerekiyordu. "El ve ayak parmaklarını

387

BERNARD CORNWELL

Fidyeyle serbest kalmıştı. Ortadan kayboluşundan bir hafta, akıncı grubunun La Roche-Derrien'e gelişinden iki gün sonra bir haberci ateşkes bayrağıyla garnizona gelmişti. Bernard de Taillebourg'dan Will Skeat'a hitaben yazılmış bir mektup gelmişti. Peder Ralph'in defterini teslim ederseniz Hooktonlu Thomas'ı alabilirsiniz, diyordu mektup. Will Skeat mesajı tercüme ettirip okutmuştu, ama defter konusunda hiçbir şey bilmiyordu. Bu yüzden Sir Guillaume'ye defter konusunda bir fikri olup olmadığını sordu. Sir Guillaume Robbie'yle o da Jeanette'le konuştu ve ertesi gün Roncelets'e haber gitti.

Sonra on beş günlük bir gecikme oldu, çünkü Normandiya'dan Rennes'e giden Peder Germain'in bulunması gerekiyordu. De Taillebourg önlem olarak bunda ısrar ediyordu, çünkü Peder Germain defteri görmüştü ve Thomas'ın karşılığında alman defterin Peder Ralph'in defteri olduğunu doğrulayabilirdi.

"İşte böyle," dedi Robbie.

Thomas tavana bakıyordu. Hayatta, evinde ve arkadaşlarının arasında olduğu için minnettar olsa da kendisinin karşılığında defterin verilmesinin yanlış olduğunu hissediyordu.

"Doğru defterdi," dedi Robbie ahlâksız bir zevkle.

"Ama içine bazı şeyler ekledik."

Thomas'a sırtıttı. "Kuşkusuz önce defteri kopya ettik, sonra onları yanlış yönlendirmek için bazı zırvalar ekledik. Onları şaşırtmak için, anlıyorsun ya? Ve o yaşlı, porsumuş keşiş hiçbir şey fark etmedi. Yalnızca kendisine kemik verilmiş aç bir köpek gibi pençeleriyle saldırdı."

Thomas ürperirken onurunun, gücünün ve hatta erkekliğinin sökülüp atıldığını hissediyordu. Son derece aşağılanmıştı, titrek, sızlamalı ve her şeyden ürker bir halle gelmişti. Hiç ses çıkarmadan gözyaşları yanaklarından

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

nü ve kendisini mezarlığa götürdüklerini sanıyordu. Arabanın sürücüsüne hâlâ hayatta olduğunu söylemek istedi, ama sızlanan bir şekilde kendisine cevap veren Peder Germain oldu. Defteri Caen'de bırakması gerektiğini söylüyordu. "Bu senin hatan," dedi yaşlı keşiş ve Thomas rüya gördüğüne karar verdi.

Ardından trampet seslerini duydu. Araba durmuştu ve bir bezin dalgalandığını duydu. Başını kaldırıp bakınca atlılardan birinin beyaz bir bayrak salladığını gördü. Thomas bunun kefeni olup olmadığını merak etti. Bir bebeği dünyaya geldiğinde beze sararlardı ve gömülürken bir cesedi de kefenlerlerdi. Gömülmek istemediği için ağlarken ingiliz sesleri duydu. Güçlü eller onu gübre kalıntılarının üstünden aldı. Çığlık atmak istedi, ama çok zayıftı ve sonra bilincini tamamen kaybetti.

Uyandığında hava karanlıktı ve bu kez temiz olan başka bir arabadaydı. Üstünde battaniyeler ve altında hasırdan bir yatak vardı. Yağmur ve güneş ışığını dışarıda tutmak için arabanın üstü yarım halka biçimindeki tahtaların üstündeki deri bir örtüyle kaplanmıştı. "Beni artık gömecek misiniz?" diye sordu Thomas.

"Saçmalıyorsun," dedi bir adam ve Thomas Robbie'nin sesini tanıdı.

"Robbie?"

"Ya, benim."

"Robbie?"

"Seni zavallı serseri," dedi Robbie Thomas'ın alnını okşayarak. "Seni zavallı, zavallı serseri."

"Neredeyim?"

"Eve gidiyorsun, Thornas," dedi Robbie, "eve gidiyorsun."

La Roche-Derrien'e gidiyordu.

385

BERNARD CORNWELL

de. Parmakları yumuşak bir şekilde Thomas'ın alnına dokundu, "quoniam conturbata sun tossa mea." Beni iyileştir Tanrım, çünkü kemiklerim acıyla büküldü. Bunu söyleyip işini bitirdikten sonra Thomas alt kata, Guepier'in üzerine inşa edildiği kayaların arasına gömülü madene indirildi. Zemin çıplak siyah taştandı ve soğuk olduğu kadar nemliydi de. Hücreye kilitlendiği için kelepçeleri çıkarılmıştı. Bütün bedeni acı içinde olduğundan delirmesi gerektiğini düşünüyordu. Parmakları kırıldığı için artık

bir okçu değildi, kırık parmaklarla yayı nasıl gerebilirdi? Sonra ateş başladı ve titreyip ürperirken ağladı. Yarı uykuya dalınca kâbuslarında abuk subuk konuştu; uyandığında işkenceye dayanamadığı ve de Tailleborg'a her şeyi anlattığı için tekrar ağladı. O bir yenilgiydi, karanlıkta kaybolmuş, ölmek üzereydi.

Derken bir gün, Guepier'in mahzenine atılalı kaç gün geçtiğini bilmiyordu ki iki hizmetkâr gelip onu aldı. Üzerine kaba pamuklu bir gömlek giydirdiler, kirli yünlü pantolonunu pislik içindeki bacaklarına geçirdiler. Sonra onu kalenin bahçesine taşıyıp boş bir gübre arabasının arkasına attılar. Kale kapısı gıcırdarak açıldı, Lord Roncelets'in askerlerinin üniformasını taşıyan bir grup askerin eşliğinde ve güneş ışığının parıltısıyla gözleri kamaşan Thomas Guepier'den ayrıldı. Neler olduğunun pek farkında değildi, yalnızca kirli kalasların üstünde acıyla iki büklüm olmuş bir şekilde yatıyordu. Arabasının her zamanki yükünün kokusu burun deliklerinde ekşi bir koku bırakırken ölmeyi istiyordu. Ateşi düşmemişti ve zayıflıktan titriyordu. "Beni nereye götürüyorsunuz?" diye sordu, ama kimse cevap vermedi; belki çok zayıf olduğu için kimse sesini bile duymamıştı. Yağmur yağıyordu. Araba kuzeye doğru sarsılarak ilerlerken köylüler haç çıkarıyor/Thomas bilincini bir kazanıp bir kaybediyordu. Olduğu-

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

mas'm yaralı ve harap durumdaki vücuduna alaycı bir şekilde baktı. "Gergi aletini getirmemişsin, peder," derken düş kırıklığına uğramış gibiydi.

"Bu gerekli değildi," dedi de Taillebourg.

Roncelets Lordu zırhlı ayağıyla Thomas'ı dürttü. "Bu serserinin ingiliz okçu olduğunu mu söylemiştin?"

"Evet."

"O zaman ok tutan parmaklarını kesin," dedi vahşice.

"Kan dökmem," dedi de Taillebourg.

"Tanrının izniyle ben dönebilirim," diye bıçağını çıkardı. *

"O benim sorumluluğumda!" diye parladı de Taillebourg. "Tanrının ellerinde ve sen ona dokunmayacaksın. Kan dökmeyeceksin!"

"Burası benim kalem, rahip," diye gürledi Roncelets.

"Ve senin ruhun da benim ellerimde," diye karşılık verdi de Taillebourg.

"O bir okçu! İngiliz okçu! Buraya Chenier'in çocuğunu kaçırmaya geldi! Bu benim işim!"

"Pamakları mengeneyle kırıldı," dedi de Taillebourg, "bu yüzden artık okçu değil."

Bu haberle Roncelets biraz sakinleşti. Thomas'ı tekrar dürttü. "Bu pislik, peder. Önemsiz bir pislik parçası." Thomas'a tükürdü, ama bunun nedeni ondan nefret etmesi değil, şövalyeyi savaş alanının kralı olarak haklı tahından indiren bütün okçulardan tiksiniyordu. "Ona ne yapacaksınız?"

"Ruhu için dua edeceğim," dedi de Taillebourg kısaca. Lord Roncelets gidince de aynen öyle yaptı. Küçük bir şi-

şe kutsal yağ çıkardığı için sorgulamayı bitirdiği belliydi. Thomas'a kilisenin son sözlerini söyledi, yağı alına ve yanmış göğsüne sürdü, sonra ölmekte olduğunu düşünerek dua etti. "Sama me, Domine," dedi melodik bir şekilde.

BERNARD CORNWELL

rarak kızgınlık gösterdi. "Defteri bir Yahudi'ye mi gösterdin?" Soruyu buna inanamıyormuş gibi tıslayarak sormuştu. "Bir Yahudi'ye? Tanrının ve bütün değerli azizlerin adına, ne düşünüyordun? Bir Yahudi'ye! Bizim sevgili Kurtarıcımızı öldüren ırktan birine! Eğer Yahudiler Kutsal Kâse'yi bulurlarsa, seni aptal, sahte İsa'yı çıkarırlar! İhanetinin bedelini ödeyeceksin! Bunun için acı çekeceksin!" Odayı geçti, ateşten bir demir alıp Thomas'ın duvarın dibine büzüttüğü yere getirdi. "Bir Yahudi'ye!" diye bağırıp demirin parlak ucunu Thomas'ın bacağına değdirdi. "Seni iğrenç şey!" diye hırladı Thomas'ın çığlıklarının arasında. "Sen Tanrıya ihanet ettin, İsa'ya, Kilise'ye! Sen Judas Iscariot'dan daha iyi değilsin!"

Acı saatlerce devam etti. Thomas'a göre hayatta acıdan başka bir şey kalmamıştı. Acı yokken yalan söylemişti, bu yüzden önceki bütün cevapları bilincini kaybetmeden dayanabildiği acı seviyesine göre yeniden kontrol ediliyordu. "Peki Kutsal Kâse nerede?"

"Bilmiyorum," dedi Thomas, sonra daha yüksek sesle, "Bilmiyorum!" diye bağırdı. Kırmızı demirin derisine yaklaştığını seyrederken daha demir vücuduna değmeden bağırma noktasına gelmişti.

Çığlıkların bir anlamı yoktu, çünkü işkence devam ediyordu. Ediyor, ediyordu. Ve Thomas konuşuyordu, bildiği her şeyi anlatıyordu. Hatta Guy Vexille'in önerdiği şeyi yapmayı, kuzenine sadakat yemini etmek için yalvarmayı istiyordu, ama sonra kırmızı işkencenin arasında bir yerlerde Eleanor'u düşünüyor ve sessiz kalıyordu.

Dördüncü gün, Thomas korkudan tir tir titrerken, de Taillebourg'un bir el hareketi bile inleyip merhamet dilenmesine yeterken Lord Roncellets odaya geldi. Kısa siyah saçlı, uzun boylu bir adamdı. Burnu kırık, iki dişi eksikti. Ariya benzer kendi üniformasını giyiyordu. Tho

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

diye tekrarladı yeniden. "Gerçek her zaman anlaşılır. Tanrı bunu sağlar. Demek söylediklerinden daha fazla şey biliyorsun Thomas. Bu durumda öteki yalanlarını da öğrenmek zorunda kalacağız, ama önce Hachaliah konusunda konuşalım. Sence Esdras'm kitabından yaptığı bu alıntı babanın Kutsal Kâse'ye sahip olduğunu ifade etmesinin bir yolu muydu?"

"Evet," dedi Thomas. "Evet, evet, evet." Duvara yaslanmıştı, kırık eli arkasında kelepçelenmişti, vücudu acı içindeydi, ama eğer her şeyi itiraf ederse belki acı biterdi.

"Peder Germain babanın defterindeki Hachaliah yazısının İbranice yazıldığını söyledi. Sen İbranice biliyor musun, Thomas?"

"Hayır."

"Peki o bölümü senin için kim tercüme etti?"

"Peder Germain."

"Ve Peder Germain sana Hachaliah'm kim olduğunu söyledi, öyle mi?"

"Hayır," diye inledi Thomas. Yalan söylemenin bir anlamı yoktu, çünkü de Taillebourg bunu yaşlı keşişe soracaktı. Ama vereceği cevap da yeni sorulara yol açacak, Thomas'm yalan söylediği öteki konuları ortaya dökenecekti.

"Peki sana kim söyledi?" diye sordu.

"Bir doktor," dedi Thomas yumuşak bir sesle.

"Bir doktor," diye tekrarladı de Taillebourg. "Bunun bana bir yardımı olmuyor Thomas. Yeniden ateşi kullanmamı mı istiyorsun? Ne doktoru? Teoloji mi? Hekim mi? Eğer bu doktora bu bölümün anlamını açıklamasını istediysen neden bilmek istediğini merak etmedi mi?"

Böylece Thomas o doktorun Mordecai olduğunu ve onun deftere baktığını itiraf etti. De Taillebourg uzun sorgulama saatleri boyunca ilk kez yumruğunu masaya vurdu.

BERNARD CORNVELL

demir bekliyor, birincisi acının azalmaması için yeniden ısıtılıyordu. Sonra Thomas yanmış karnının üstüne çevrildi ve masanın üstüne ilk konduğunda tanımadığı garip alet sol elinin eklem yerlerine geçirildi. Thomas bunun vidalı demir mengene olduğunu anladı. De Taillebourg vidayı sıkıştırınca acı Thomas'ın irkilip yeniden gılgık atmasına neden oldu. Bilincini kaybetti, ama Peder Cauilloux onu havlu ve suyla yeniden ayılttı.

"Hachaliah kim?" diye sordu de Taillebourg.

Ne aptalca bir soru bu, diye düşündü Thomas. "Sanki cevabının bir önemi vardı! "Bilmiyorum!" diye inledi ve de Taillebourg'un kendisine inanması için dua etti, ama acı yine geldi ve bayılma dışındaki en iyi anları bilinçsizliğe girip çıktığı anlardı. Acı bir rüyaymış gibi görünüyordu - kötü bir rüya, ama yalnızca rüya. En kötü anları da bunun bir rüya olmadığını ve hayatının acıdan ibaret olduğunu anladığı zamanlardı. Sonra de Taillebourg daha fazla acı uyguluyor ya bir parmağını çatlatmak için vidayı biraz daha fazla sıkıyor ya da derisine kızgın demir bastırıyordu.

"Söyle bana Thomas," dedi Dominikan yumuşak bir sesle, "yalnızca söyle bana ve acı sona ersin. Bana söylersen acı denecek. Lütfen Thomas, sence ben bundan hoşlanıyor muyum? Tanrının adına, bundan ben de nefret ediyorum, bu yüzden lütfen söyle bana."

Thomas da söyledi. Hachaliah Tirshatha'nın babasıydı ve Tirshatha da Nehemiah'ın babası.

"Peki Nehemiah," diye sordu de Taillebourg, "o kim'di?"

"Kralın kupa taşıyıcısı," diye ağladı Thomas.

"İnsanlar neden Tanrıya yalan söyler?" diye sordu de Taillebourg. Parmak mengenesini yeniden masaya koymuş, üç demir yeniden ateşe yerleştirilmişti. "Neden-

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

ve tamamen yeni alanlar açabilirdi. Bu yüzden de Taillebourg iyice bastırıldı ve Thomas inkârlarına devam edince rahip hizmetkârlarını çağırdı. Peder Cailloux irkildi.

"Size söyledim," dedi Thomas endişeyle, "Hachaliah'm kim olduğunu gerçekten bilmiyorum."

"Ama benim Tanrıya karşı olan görevim senin yalan söylemediğinden emin olmak," dedi de Taillebourg ilk hizmetkârdan ateş kırmızısı demiri alırken. Thomas'a anlayışlı gibi görünen bir ifadeyle baktı. "Sana zarar vermek istemiyorum, Thomas,. Ben yalnızca gerçeği istiyorum. Bu yüzden bana Hachaliah'm kim olduğunu söyle."

Thomas yutkundu. "Bilmiyorum," dedi, sonra daha yüksek sesle tekrarladı. "Bilmiyorum!"

"Bence biliyorsun," dedi de Taillebourg ve acı başladı.

"Tanrı," diye dua etti de Taillebourg demiri Thomas'm bacağına dokundururken, "Oğul ve Kutsal Ruh adına." İki hizmetkâr Thomas'ı yere bastırırken acı onun tahmin edebileceğinden çok daha kötüydü. Debelenerek acıdan kurtulmaya çalıştı, ama kırıdayamıyordu ve burun delikleri yanan et kokusuyla doluyordu. Ama yine de bu soruya cevap veremezdi, çünkü eğer yalanlarını açıklarsa daha fazla cezaya maruz kalabilirdi. Çılgınlık atan kafasının içinde bir yerlerde yalan söylemeye devam ederse de Taillebourg'un kendisine inanacağını ve işkenceyi durduracağını inanıyordu, ama işkenceciyle esiri arasındaki sabır rekabetinde esirin hiç şansı yoktu, ikinci demir ısındı ve ucu Thomas'm kaburgalarına bastırıldı. "Hachaliah kim?"

"Size söyledim--"

Ateş kırmızısı demir göğsüne bastırılıp karnına doğru çekilirken geride yanan, büzüşen çiğ etten oluşan bir çizgi bıraktı. Yara hemen dağıldığı için hiç kan çıkmadı ve Thomas'm çılgınları yüksek tavanda yankılandı. Üçüncü

BERNARD CORNWELL

"Okuyamıyor!" dedi Thomas. Şimdi sesi de Taillebourg'a güvence veriyormuş gibi çıkıyordu ve bu kendine güveni gösteriyordu. Önceki güne hakaret ve nefretle başlamıştı, ama şu anda sorgulamanın sonuna doğru Domi-nikan'a hevesle yardım ediyordu. Hayatta kalmayı başarmıştı.

"Skeat okuyamıyor," dedi de Taillebourg aşağı yukarı yürürken. "Sanırım bu şaşırtıcı bir şey değil. Bu durumda senin ona bıraktığın deftere bakmayacaktır, değil mi?"

"Sayfalarını kığını temizlemek için kullanmazsa şanslı-yız demektir. Will Skeat bir kâğıdı ya da parşömeni yalnızca bu amaçla kullanır."

De Taillebourg saygılı bir şekilde gülümsedi, sonra tavana baktı. Uzun süre sessiz kaldı, ama sonunda Thomas'a şaşkın bir şekilde baktı. "Hachaliah kim?"

Soru Thomas'ı şaşırttı ve bunu göstermiş olmalıydı. "Bilmiyorum," demeyi başardı bir duraklamadan sonra.

De Taillebourg Thomas'ı seyrediyordu. Odanın havası birden gerilmişti; hizmetkârlar tamamen uyanıktı ve Peder Cailloux artık yazmıyor, Thomas'a bakıyordu. De Ta-

illebourg gülümsedi. "Sana son bir şans daha vereceğim, Thomas," dedi derin sesiyle. "Hachaliah kim?"

Thomas işi pişkinliğe vurması gerektiğini biliyordu. Bunu da geç, sorgulama bitecek. "Peder Germain onun adından bahsetmeden önce hiç duymamıştım," derken sesinin hilebaz çıkmaması için elinden geleni yapıyordu-

De Taillebourg'un neden Hachaliah'ı Thomas'm sorgulamasının zayıf noktası olarak seçtiği bir esrardı, ama kurnazca bir seçimdi, çünkü eğer Dominikan Thomas'm Hachaliah'ın kim olduğunu bildiğini kanıtlayabilirse Thomas'm defterdeki İbranice bölümlerden en az birim tercüme etmiş olduğunu kanıtlayabilirdi. Thomas'm bütün soruşturma boyunca yalan söylediğini kanıtlayabil*1"

378

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

minikan'ı tatmin etmiş görünüyordu. Rahip şimdi yalnızca Thomas'm hikâyesindeki boşlukları doldurmaya çalışıyor gibiydi. St. George'un mızrağını öğrenmek istiyordu. Thomas ona mızrağın kilisenin tavanında nasıl asılı olduğunu, nasıl çalıştığını ve Crecy ormanının dışındaki savaşta onu nasıl geri aldığını anlattı. Thomas onun gerçek mızrak olduğuna inanıyor muydu? Thomas başını iki yana salladı. "Bilmiyorum, ama babam olduğuna inanıyordu."

"Ve kuzenin mızrağı Hookton kilisesinden çaldı, öyle mi?"

"Evet."

"Tahminimce, bu şekilde kimse onun İngiltere'ye Kut-sal Kâse'yi aramaya gittiğini anlamayacaktı. Mızrak durumu gizlemek için bahaneydi." O bunu düşünürken Thomas yorum yapması gerektiğini düşünmediği için bir şey söylemedi. "Mızrağın bıçağı var mıydı?" diye sordu de Taillebourg.

"Hem de uzun bir tane."

"Ama eğer bu ejderhayı öldüren mızraksa, bıçağı yarattığın kanında erimez miydi?"

"Erir miydi?" diye sordu Thomas.

"Elbette erirdi!" dedi de Taillebourg ısrarcı bir şekilde,

deliymiş gibi Thomas'a bakarak. "Ejderhanın kanı erimiş metal gibiydi! Erimiş metal ve ateş." Mızrak soruşturmasıyla ilgili değilmiş gibi omuz silkti. Sorgulamaya yetişmeye çalışırken Peder Cailloux'un kalemi kâğıdın üstünde gıcırdayordu. De Taillebourg sorgulayacak yeni bir konu ararken ateşin yanında duran iki hizmetkâr can sıkıntısını gizlemeye çalışmıyordu. Nedense de Taillebourg, Will Skeat konusunu seçti. Yarasını ve hafızasındaki kayıpları sordu. Thomas Skeat'm gerçekten okuyamadığına emin miydi?

377

BERNARD CORNWELL

mi mürekkebe batırırken bekledi, sonra uzun boylu hizmetkâra Thomas'm battaniyesini almasını emretti. "Şimdi işimize bakabiliriz," dedi esiri çıplak kalınca. "Babanın defteri hakkında konuşalım. Defterin varlığından başka

kim haberdar?"

"Kimse," dedi Thomas. "Yalnız Peder Germain ve onu da biliyorsunuz."

De Taillebourg kaşlarını çattı. "Ama Thomas, birisi onu sana vermiş olmalı! Ve o kişi de bunun farkındaydı! Defteri sana kim verdi?"

"Dorchester'da bir avukat," diye rahatça yalan söyledi Thomas.

"İsim lütfen, bana bir isim ver."

"John Rowley," dedi Thomas bir isim uydurarak.

"Hecele lütfen," dedi de Taillebourg. Thomas kendisine itaat ettikten sonra belirgin bir düş kırıklığıyla aşağı yukarı yürümeye başladı. "Bu Rowley defterin ne olduğunu biliyordur, değil mi?"

"Defter babamın pelerinine sarılıydı ve başka bir sürü elbisenin arasındaydı. Bakmamıştır."

"Bakmış olabilir."

"John Rowley yaşlı ve şişmandır," dedi Thomas yalanını biraz daha süsleyerek, Kutsal Kâse'yi aramaya gidecek hali yok. Üstelik babamın deli olduğunu düşünüyordu, bu yüzden neden o defterle ilgilensin ki? Rowley'in ilgilendiği tek şey bira, alkol ve etli börektir."

Üç demir yine ateşte ısıniyordu. Yine yağmur yağmaya başlamıştı, soğuk rüzgâr açık pencereden içeri damlalar savuruyordu. Thomas kuzeninin de Taillebourg'un acı vermeyi sevmesiyle ilgili olarak gece yaptığı uyarıyı hatırladı, ama Dominikan'm sesi yumuşak ve mantıklıydı. Thomas en kötüsünü atlattığını düşündü. De Taillebourg'un sorgulamasına dayanmıştı ve cevapları haşin l> 376

III *

Thomas şafakta titreyerek yatıyordu. Kaledeki her ayak sesi, büzütmesine neden oluyordu. Derin pencerelerin ötesinde horozlar ötüyor, kuşlar şarkı söylüyordu. Thomas bilmediği bir nedenle Roncellets Kulesinin dışında sık ormanlar olduğu izlenimine kapıldı. Yeşil yaprakları bir daha görüp göremeyeceğini merak etti. Asık suratlı bir hizmetkâr ona ekmek, sert peynir ve sudan oluşan kahvaltısını getirdi. Kahvaltısını ederken kelepçeleri çözüldü ve arı üniformalı gardiyan onu izledi, ama kahvaltısı biter bitmez kelepçeler yeniden takıldı. Kova boşaltılmak üzere götürüldü ve yerine yenisi kondu.

Bernard de Taillebourg kısa süre sonra geldi. Hizmetkârları ateşi canlandırırken Peder Cailloux geçici masaya otururken uzun boylu Dominikan Thomas'ı kibarca selamladı. "İyi uyudun mu? Kahvaltın yeterli miydi? Bugün hava daha soğuk, değil mi? Ben hiç ıslak bir kış bilmem. Yıllardır ilk kez Rennes'de bir nehir taşı! Bütün o mahzenler sular altında."

Üşümüş ve korkmuş olan Thomas cevap vermedi, ama de Taillebourg alınmadı. Peder Cailloux tûy kale- 375

BERNARD CORNWELL

"Kimsenin neden orada olduğumuzu bilmemesi en iyisiydi," dedi Guy Vexille. "Ama biliyor musun, Tho-

mas? O yaşlı keşiş bize senin varlığın dışında hiçbir şey söylemedi. Onca çaba, o uzun yolculuk, cinayetler, İskoç havası, hepsi senin varlığını öğrenmek içindi! Kutsal Kâse'nin nerede olduğunu bilmiyordu, babanın nereye sakladığını tahmin edemiyordu, ama seni biliyordu ve o zamandan beri seni arıyoruz Peder. De Taillebourg seni sorgulamak istiyor, Thomas, senin acıyla bağırmanı istiyor, ta ki söyleyemeyeceğini düşündüğüm şeyi söyletene kadar, ama ben senin acı çekmeni istemiyorum. Ben senin arkadaşlığını istiyorum."

"Ben senin ölmeni istiyorum," dedi Thomas.

Vexille üzüntüyle başını iki yana salladı, sonra Thomas'a yaklaşmak için eğildi. "Kuzen," dedi sessizce, "bir gün önümde diz çökeceksin. Bir gün ellerini benim ellerimin arasına koyacaksın, bağlılığın için ant vereceksin bir lordun ve adamının öpücüğünü paylaşacağız, böylece benim hizmetkârım olacaksın ve birlikte hacın altında, şörete doğru yolculuk yapacağız. Kardeş gibi olacağız, söz veriyorum." Parmaklarını öpüp Thomas'm yanağına dokundurdu, dokunuşu neredeyse şefkatli gibiydi. "Buna söz veriyorum, kardeşim," diye fısıldadı Vexille, "ve iyi geceler."

"Tanrı seni kahretsin, Guy Vexille," diye hırladı Thomas.

"Calis meus inebrians," dedi Guy Vexille, sonra dışarı çıktı.

374

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

"Haklısın," dedi Vexille, "haklısın. Kutsal Kâse gerçekten var. Bizim elimizdeydi ve baban onu çaldı ve sen de

onu bulacak anahtarsın."

"Ben onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum!" diye itiraz etti Thomas.

"Ama de Taillebourg buna inanmayacak," dedi Vexille demiri masaya bırakırken. "De Taillebourg aç bir adamın ekmek istediği gibi istiyor Kutsal Kâse'yi. Bunun hayallerini kuruyor. Uykularında inleyip ağlıyor." Durakladı, sonra gülümsedi. "Acı dayanılmaz olduğunda Thomas, ki olacaktır ve ölmeyi dilediğinde, ki dileyeceksin, de Taillebourg'a pişmanlık duyduğunu ve benim hizmetkârım olacağını söyle. O zaman acı duracak ve sen yaşayacaksın."

Thomas kapının dışından onları dinleyen Vexille olduğunu anladı. Ve yarın yine dinleyecekti. Thomas gözlerini kapadı. Pater, diye dua etti, si vis, transfer calicem item a me. Gözlerini yeniden açtı. "Eleanor'u neden öldürdün?"

"Neden olmasın?"

"Bu çok saçma bir cevap," diye hırladı Thomas.

Vexille'in başı bir tokat yemiş gibi geriye savruldu.

"Çünkü bizim var olduğumuzu biliyordu, bu yüzden öldürdüm."

"Var olduğunuzu mu?"

"İngiltere'de olduğumuzu, ne istediğimizi biliyordu," dedi Guy Vexille. "Peder Collimore'la konuştuğumuzu

biliyordu. Eğer İngiltere Kralı bizim onun krallığında Kutsal Kâse'yi aradığımızı öğrenseydi bizi durdururdu. Bizi hapse attırırdı. Bizim sana yaptığımız şeyi bize yarpardı."

"Eleanor'un sizi Krala ihbar edeceğini mi sandınız?" diye sordu Thomas buna inanamayarak.

373

BERNARD CORNWELL

dımcı ol ve Kutsal Kâse arayışına benimle birlikte çık."

Çömeldi, yüzünü Thomas'mkiyle aynı hizaya getirdi.

"Ailemize onur getir, Thomas," dedi yumuşak bir sesle, "senin ve benim bütün Hristiyanlığı yönetmemizi, kâfirlere karşı onları acı içinde inleyerek bırakacak Haçlı seferi düzenlememizi sağlayacak bir onur. Sen ve ben Thomas! Biz Tanrının kutsanmış, Kutsal Kâse gardiyanlarıyız ve eğer ellerimizi birleştirecek insanlar nesiller boyunca bizden Kilisenin tanıdığı en büyük savaşçı azizler olarak söz edecek." Sesi derin, pürüzsüz, hatta müzikaldi. "Bana yardım edecek misin Thomas?"

"Hayır."

Demir Thomas'm sol gözüne o kadar yaklaştı ki büyük, somurtkan bir güneş gibi duruyordu, ama Thomas irkilmedi bile. Kuzenin demiri gözüne sokacağını sanmıyordu, ama en azından irkilerek kaçmasını istediğini biliyordu, bu yüzden hareketsiz kaldı.

"Arkadaşların kaçtılar bugün," dedi Vexille. "Onları yakalamak için elli adamımız gitti, ama her nasılsa bizden kaçtılar. Ormanın derinliklerine girdiler."

"Güzel."

"Ama bütün yapacakları La Roche-Derrien'e gitmek. Sonra orada tuzağa düşürülecekler." Thomas bir şey söylemedi. Demir soğudu, karardı. Thomas sonunda gözünü kırpmaya cesaret etti. "Bütün Vexiller gibi," dedi Guy demiri uzaklaştırıp ayağa kalkarak, "aptal olduğun kadar cesursun da. Kutsal Kâse'nin nerede olduğunu biliyor musun."

"Hayır."

Guy Vexille bu cevabı tartarak ona baktı, sonra omu silkti. "Kutsal Kâse'nin var olduğuna inanıyor musun, Thomas?"

Thomas durakladı, sonra de Taillebourg'a bütün g yalanladığı şeyi kabullendi. "Evet."

372

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

Guy Vexille gülümsedi, sonra yeniden ateşe gidip demiri aldı, donuk kırmızı ucuna baktı. Tekrar ateşe soktu. "Babanı öldürdüm," dedi. "Durham'daki kadını öldürdüm ve arkadaşın olduğu belli olan rahibi öldürdüm."

"De Taillebourg'un hizmetkârı sen misin?" diye sordu Thomas şaşırarak. Guy Vexille'den babasının ölümü yüzünden nefret ediyordu. Şimdi bu nefrete katılan iki ölüm daha vardı.

"Onun hizmetkârıydım," diye doğruladı Vexille. "De Taillebourg'un bana verdiği cezaydı bu, aşağılanma cezası. Ama artık yeniden askerim ve Kutsal Kâse'yi bulmakla görevlendirildim."

Thomas battaniyenin altında dizlerine sarıldı. "Eğer Kutsal Kâse'nin bu kadar gücü varsa o zaman neden ailen bu kadar güçsüz?"

Guy Vexille bu soruyu bir an düşündü, sonra omuz silkti. "Çünkü kavga ettik," dedi, "çünkü günahkârdık, çünkü buna değmezdik. Ama bunu değiştireceğiz, Thomas. Gücümüzü ve erdemimizi yeniden kazanacağız." Guy Vexille ateşin yanına çömelip demiri alevlerin arasından aldı, kılıç gibi sallayınca bir tıslama sesi çıktı, kırmızı ucu loş odada bir ışık kemeri meydana getirdi. "Bana yardım etmeyi hiç düşündün mü Thomas?" "Sana yardım etmek mi?"

Vexille Thomas'ın yakınma geldi. Demiri tırpan gibi sallamaya devam ediyor, ışık karanlık odada düşen bir yıldız gibi dumanlı bir iz bırakıyordu geride. "Senin baban büyük ağabeydi. Bunu biliyor muydun? Eğer gayrı meşru olmasaydın Astarac Kontu sen olacaktın." Demirin Ucunu Thomas'ın burnuna yaklaşacak şekilde indirdi, demir o kadar yakındaydı ki Thomas yakıcı sıcaklığını hissedebiliyordu. "Bana katıl," dedi Guy Vexille heyecanlı bir şekilde, "bana bildiklerini anlat, defteri bulmama yar-

BERNARD CORNWELL

"Astarac Kontuyum," dedi Vexille. "Yavaşça Thomas'a doğru yürüdü. "Crecy ormanındaki savaşta miydin?"

"Evet."

"Okçu olarak mı?"

"Evet."

"Ve savaşın sonunda Latince üç sözcük söyledin."

"Calix meus inebrians," dedi Thomas.

Guy Vexille masanın kenarına oturdu, uzun süre Thomas'a baktı. Yüzü gölgelerin arasında olduğu için Thomas ifadesini göremiyor, yalnızca gözlerindeki parıltıyı seçebiliyordu. " 'Calix meus inebrians', " dedi Vexille sonunda. "Bu ailemizin gizli sloganıdır. Armamızda göstermediğimiz bir düstur. Ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

" 'Pie repone te,' dedi Guy Vexille.

" 'Dindarlara güven,' dedi Thomas.

"Bir okçu için garip bir şekilde iyi eğitimlisin," dedi Vexille. Konuşurken ileri geri yürüdü. " 'Pie repone te'" gösteririz, ama gerçek düsturumuz, 'calix meus inebrians' tır. Biz Kutsal Kâse'nin gizli gardiyanlarıyız. Ailemiz nesillerdir ona sahip, o bize Tanrı tarafından verildi ve senin baban onu çaldı."

"Onu öldürdün," dedi Thomas.

"Ve bununla gurur duyuyorum," dedi Guy Vexille, sonra birden durup Thomas'a döndü. "O gün tepedeki okçu sen miydin?"

"Evet."

"İyi atış yapıyorsun Thomas."

"İlk kez o gün bir adam öldürdüm," dedi Thomas. "Ve o bir hataydı."

"Hata mı?"

"Yanlış adam öldürmüşüm."

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

ettiğini düşündü. De Taillebourg'a Kutsal Kâse'nin neredede olduğunu bilmediğini, var olduğundan emin bile olmadığını, babasının ondan nadiren söz ettiğini ve Kutsal Kâse'yi aramak yerine İngiltere Kralının ordusunda bir okçu olmayı tercih ettiğini söylemişti. Bu kadar kolay yakalandığı için yine korkunç bir utanç hissetti. Şimdiye kadar La Roche-Derrien'e doğru yola çıkmış olması gerekiyordu. Evine, tavernalara, kahkahalara, biraya ve askerlerin rahat arkadaşlığına kavuşacaktı. Gözleri yaşarmca bundan da utandı. Kalenin derinliklerinden bir kahkaha sesi geldi. Arp sesi duyduğunu sandı.

Derken kapı açıldı.

Yalnızca bir adamın içeri girdiğini görebiliyordu. Ziyaretçinin üzerinde siyah bir pelerin vardı, bu da onun uğursuz bir gölge gibi görünmesine neden oluyordu. Masaya doğru gidip Thomas'm önünde durdu, ona baktı. Şöminenin sönmekte olan közleri adamın arkasında kalıyor, uzun pelerinli figürün etrafını kırmızıya boyarken Thomas'ı aydınlatıyordu. "Seni bugün yakmadığını duydum," dedi adam.

Thomas bir şey söylemedi, yalnızca battaniyesine sarıldı.

"İnsanları yakmayı sever. Bu onun hoşuna gider. Bunu yaparken onu seyrettim. Et kabarcıklanırken ürperiyor." Ateşe gidip demirlerden birini aldı, sönen alevlerin arasına yeni kütük atmadan önce demiri, dumanı tüten közlerin arasına soktu. Kuru odun çabucak tutuştu, alevlerin ışığında Thomas adamı ilk kez görebildi. İnce, solgun bir yüzü, uzun bir burnu, güçlü bir çenesi, geniş alnından geriye doğru taranmış siyah saçları vardı. Güzel bir yüzdü bu, zeki ve sert, ama adam ateşten uzaklaşırken yüzünde gölgeler oluştu. "Ben senin kuzenim," dedi.

Bir nefret dalgası Thomas'm içini kapladı. "Sen Guy Vexille misin?"

369

BERNARD CORNWELL

yor, yemek saatinin çoktan geçtiğini göstermek istercesine pencerelere bakıyordu, ancak de Taillebourg açlık nedir bilmiyordu. Yalnızca bastırıyor bastırıyordu. Thomas Londra'ya kimle birlikte yolculuk yapmıştı? Dorset'te ne yapmıştı? Kutsal Kâse'yi Hookton'da aramış mıydı? Peder Cailloux Thomas'm cevaplarıyla sayfaları birbiri ardına dolduruyordu. Akşam geceye dönerken yazdıklarını görebilmek için mum yakmak zorunda kalmıştı. Ateşin ışığı masanın ayaklarının gölgelerini uzatıyor, Thomas yorgunluktan iki yana sallanıyordu. Sonunda de Taillebourg başını salladı. "Bu gece cevaplarını düşünüp dua edeceğim, Thomas," dedi. "Ve sabah devam edeceğiz."

"Su," dedi Thomas boğuk bir sesle. "Susadım."

"Su ve yiyecek verilecek," dedi de Taillebourg.

Hizmetkârlardan biri ateşteki demirleri aldı. Peder Cailloux defteri kapatıp Tomas'a anlayış gibi görünen bir ifadeyle baktı. Bir battaniye getirildi, ardından tütülenmiş balık, fasulye, ekme ve sudan oluşan yemek geldi.

Yemek yiyebilmesi için Thomas'ın ellerinden biri çözüldü. İkisi de sade zırh cüppeleri giymiş iki muhafız onun yemek yiyişini seyretti. İşi bitince elini yeniden arkaya kelepçelediler. Kelepçenin açılmaması için deliğe bir pim sokulduğunu hissetti. Bu ona biraz umut verdi ve yalnız kalınca parmaklarıyla pime uzanmaya çalıştı. Ama iki pranga da derin kelepçelerden oluşuyordu ve kilit yerine uzanamıyordu. Kapana kısılmıştı.

Sırtını duvara yasladı, battaniyeye sarılıp ateşin sönüşünü seyretti. Oda artık ısınmadığı için Thomas kontrolsüzce titriyordu. Kelepçelerin kilidine ulaşmak için ellerini bükte, ama kilide ulaşması imkânsızdı, birden acı duymayı bekleyerek istemeden inledi. Bugünlük işkencede kurtulmuştu, ama bu tamamen kurtulduğu anlamına geliyordu? Çoğunlukla gerçeği söylediği için bunu

368

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

miyorum. Peder Germain'e sordum, o da bana söylemeyi reddetti. Benim zekâma sahip birinin anlayamayacağı bir şeymiş."

De Taillebourg sessizlik içinde Thomas'a baktı. Ateş bacada kükrüyordu. İri hizmetkâr demirlerin yerini değiştiren kütüklerden biri düştü. "Esir bilmediğini söylüyor," dedi de Taillebourg Peder Cailloux'a, bakışlarını Thomas'tan almadan. Hizmetkârlar ateşe daha fazla kütük attılar ve de Taillebourg sorgulamasına devam etmeden önce Thomas'm demirlere bakmasına ve onlardan korkmasına bir an için izin verdf. "Peki," diye sordu Dominikan, "defter şimdi nerede?"

"La Roche-Derrien'de," dedi Thomas hemen.

La Roche-Derrien'in neresinde?

"Eşyalarımınla birlikte," dedi Thomas. "Eski bir arkadaşım olan Will Skeat'a emanet ettiğim eşyalarımınla." Bu doğru değildi. Defteri Jeanette'e bırakmıştı, ama onu tehlikeye atmak istemiyordu. Will Skeat kötü hafızasına rağmen kendine Blackbird'den daha iyi bakardı. "Sir VWilliam

Skeat," diye ekledi.

"Sir Williem defterin ne olduğunu biliyor mu?"

"O okuyamıyor bile! Hayır, bilmiyor."

Başka sorular da oldu, yüzlerce soru. De Taillebourg Thomas'm hayat hikâyesini öğrenmek istiyordu, Oxford'dan neden ayrıldığını, neden bir okçu olduğunu, en son ne zaman günah çıkarttığını, Durham'da ne aradığını? İngiltereli Edward Kutsal Kâse hakkında ne biliyordu? Durham Piskoposu ne biliyordu? Sorular sürdü, sürdü, ta ki Thomas açlıktan ve ayakta durmaktan bayılacak hale gelene kadar, ama de Taillebourg yorulmak bilmez görünüyordu. Akşam çöküp iki pencereden giren ışık sofkten o hâlâ devam ediyordu. İki hizmetkâr çoktan isyankâr görünürken Peder Cailloux kaşlarını çatıp duru-

367

BERNARD CORNWELL

"Evet," derken kapının biraz daha aralandığından emindi.

Peder Cailloux'un kalemi parşömenin üstünde dolaşıyordu. Thomas'm söylediği her şey yazılıyordu. Bir kere sinde Dorchester panayırında vaaz veren gezgin bir rahibin insanlara işledikleri her suçun cennetteki büyük bir deftere kaydedildiğini ve öldüklerinde Tanrının önüne çıkınca o büyük defterin açılacağını ve günahlarının yüksek sesle okunacağını haykırdığını hatırlamıştı. George Adyn ağabeyinin Puddletown'da Dorcas Churchill'le yaptığı şeyleri kaydetmek için Hristiyanlıkta yeterince mürekkap olmadığını söyleyerek halkı güldürmüştü. Rahip öfkeyle günahların ateş harfleriyle kaydedildiğini, aynı ateşin zinakârları cehennemin derinliklerinde kızartacağını söylemişti.

"Ya Hachaliah kim?" diye sordu de Taillebourg.

Thomas bu soruya şaşırılmıştı, tereddüt etti. Sonra şaşırılmış gibi yaptı. "Kim?"

"Hachaliah," diye sabırla tekrarladı de Taillebourg.

"Bilmiyorum," dedi Thomas.

"Bence biliyorsun," dedi de Taillebourg yumuşak bir sesle.

Thomas rahibin güçlü, kemikli yüzüne baktı. Aynı sert kararlılığa sahip olduğu için babasının yüzünü hatırlatıyordu ona. Yüzündeki içten hissediş ifadesi bu adamın başkalarının davranışları hakkında ne düşündüğünü önemsemediğini, çünkü kendini yalnızca Tanrıya anlatmak zorunda olduğunu düşündüğünü ima ediyordu. "Peder Germain bu isimden söz etti," dedi Thomas dikkatle, "ama ne anlama geldiğini bilmiy0" mm."

"Sana inanmıyorum," diye ısrar etti de Taillebourg-

"Peder," dedi Thomas sertçe, "ne anlama geldiğim W 366

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

"Yani deli olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu de Taillebourg.

"Tanrı için delirmişti."

"Tanrı için delirmek," diye tekrarladı de Taillebourg, bu sözler ona ilginç gelmiş gibi. "Yani sence o aziz miydi?"

Bence pek çok aziz onun gibiydi," dedi Thomas dikkatle, "ama o aynı zamanda batıl inançlarla çok dalga geçirdi."

"Ne demek istiyorsun?"

"St. Guinefort'u çok severdi ve küçük bir problem çıktığında ona seslenirdi."

"Bu batıl inançlarla alay etmek demek midir?"

"St. Guinefort bir köpekti," dedi Thomas.

"St. Guinefort'un ne olduğunu biliyorum," dedi de Taillebourg hırçın bir şekilde, "ama Tanrının kutsal amaçlarını yerine getirmek için bir köpeği kullanamayacağını mı söylüyorsun?"

"Babanım bir köpeğin aziz olabileceğine inanmadığını söylüyorum ve bu yüzden de alay ederdi."

"Kutsal Kâse'yle alay eder miydi?"

"Asla," dedi Thomas doğru bir şekilde, "bir kere bile."

"Ve bu defterde" -de Taillebourg birden önceki konu-

ya geri döndü- "Kutsal Kâse'nin onun eline nasıl geçtiğini hiç anlatıyor mu?"

Thomas son birkaç dakikadır kapının diğer tarafında birinin dikildiğinin farkındaydı. De Taillebourg kapıyı kapatmıştı, ama sürgüsü hafifçe çekilmiş ve kapı aralanmıştı. Birisi orada kendilerini dinliyordu. Thomas onun Leydi Roncelets olduğunu tahmin etti. "Hiçbir zaman Kutsal Kâse'nin elinde olduğunu iddia etmedi," diye karşılık verdi, 'ama bir zamanlar ailesine ait olduğunu söyledi."

"Bir zamanlar," dedi de Taillebourg düz bir sesle, "Vexiller'e aitmiş."

365

BERNARD CORNWELL

de etmiş ve ne kadar yetersiz olsa da yalnızca gerçeği istediğini söylemişti. Böylece bir saat sonra Thomas soruları yanıtlamaya başlamıştı. Dominikan'm istediği şey elinde olmadığına göre neden boşuna acı çeksinde ki? Kutsal Kâse'nin nerede olduğunu bilmiyordu, Kutsal Kâse'nin varlığından bile emin değildi, bu yüzden başta tereddüt-lü bir şekilde, sonra istekle konuştu.

Bir defter vardı, evet, çoğu garip bir dilde ve garip yazılarla yazılmıştı. Thomas o esrarengiz bölümlerin ne anlama geldiği konusunda bir fikri olmadığını iddia etti. Geri kalanına gelince Latince bildiğini ve defterin o bölümlerini bildiğini itiraf etti, ama onları anlaşılmaz, tekrarlı ve işe yaramaz bilgiler-olarak görmüştü. "Yalnızca hikâyelerdi," dedi.

"Ne tür hikâyeler?"

"Bir adam Kutsal Kâse'ye baktıktan sonra gözleri açılıyor ve sonra görüntüsüyle düş kırıklığına uğrayınca görme yetisini yeniden kaybediyor."

"Tanrıya övgüler olsun," diye araya girdi Peder Caillo-ux, sonra tüy kalemı hokkaya batırıp bu mucizeyi yazdı. "Başka?" diye sordu de Taillebourg.

"Kutsal Kâse sayesinde savaş kazanan askerler, şifa hikâyeleri."

"Onlara inanıyor musun?"

"Hikâyelere mi?" Thomas düşünürmüş gibi yaptı/ sonra başını evet anlamında salladı. "Tanrı bize Kutsal Kâse'yi veriyse mucizeler yaratacağı kesindir."

"Kutsal Kâse babanda mıydı?"

"Bilmiyorum."

O zaman de Taillebourg ona Peder Ralph hakkında sorular sordu ve Thomas ona babasının günahları için ağlayarak Hookton'un taşlık sahilinde çıplak ayakla nasıl yürüdüğünü ve bazen deniz ve gökyüzüyle ilgili garip şeyler anlattığını söyledi.

364

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

cu geliyormuş gibi acılı bir ifade geçti. "Kilise bize seni sorgulama yetkisi veriyor, Thomas," diye devam etti alçak sesle, "ama sonsuz merhametiyle kan dökmemizi de engelliyor. Acıyı kullanabiliriz, aslında acı vermek bizim görevimiz, ama kansız acı olmalı. Bu da ateşi kullanacağımız anlamına geliyor" -uzun parmaklarıyla masadaki şömine süngülerinden birine dokundu- "kemiklerini ezebi-

lir, seni gerebiliriz. Tanrı bunun için bizi affedecektir, çünkü bu O'nun adına yapılıyor."

"Amin," dedi Peder Cailloux ve iki hizmetkâr gibi o da haç çıkardı. De Taillebourg üç süngüyü masanın kenarına itti, ufak tefek hizmetkâr koşup demirleri alarak ateşe soktu.

"Acıyı hafife almayız ve nedensiz uygulamayız; acıyı dua dolu bir pişmanlıkla, acımayla ve ölümlü ruhun için gözyaşı dolu bir endişeyle uygularız."

"Sen bir katilsin," dedi Thomas. "Ve ruhun cehennemde kavrulacak."

"Şimdi," diye devam etti de Taillebourg Thomas'm hareketlerine aldırmadan, "defterle işe başlayalım. Caen'de Peder Germain'e defteri babanın yazdığını söylemişsin. Bu doğru mu?"

Ve böylece sorgulama başladı. Başta de Taillebourg'a karşı büyük bir nefretle dolu olduğu için Thomas'ın cevap vermediği yumuşak bir sorgulamaydı. Eleanor'un solgun, kanlı cesedinin hatırasıyla beslenen bir nefretti bu, ama sorgulama tutarlı ve aralıksızdı. Ayrıca ateşte ısınan üç demir korkunç bir acıyla tehdit ediyordu, bu yüzden Thomas kendi de Taillebourg'un bazı şeyleri bildiğine ve kendisine diğerlerini de söylemenin bir sakıncası olmadığını ikna etti. Üstelik Dominikan çok mantıklı ve sabırlıydı. Thomas'ın öfkesine katlanmış, tacizlerine aldırmamış, işkence yapmadaki isteksizliğini tekrar tekrar ifa-

BERNARD CORNWELL

urg'a bakarak. "Katil piç kurusu."

Nefesini harcamasa da olurdu, çünkü de Taillebourg ona bir reaksiyon vermedi. "Ayağa kalk lütfen."

"Anasız katil piç kurusu," dedi Thomas hareket etmeden.

De Taillebourg hafif bir harekette bulundu ve iki hizmetkâr ileri çıkıp Thomas'ı kollarından kaldırdı. Thomas tekrar yere çökecek gibi olunca iri yarı olanı yüzüne bir tokat attı. Sir Lodewijk'in şafaktan önce bıraktığı morluk sızladı. De Taillebourg adamlar tekrar ateşin yanma dönene kadar bekledi. "Kardinal Bessieres tarafından kutsal bir emanetin yerini bulmak üzere görevlendirildim," dedi ifadesizce. "Ve bize bu konuda yardımcı olabileceğin söylendi. Bu iş o kadar önemli olarak görülüyor ki bize gerçeği söylemeni sağlamak için Kilise ve Yüce Tanrı tarafından görevlendirildik. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, Thomas?"

"Benim kadını mı öldürdün," dedi Thomas. "Bir gün rahip, cehennemde kavrulacaksın ve şeytanlar büzüşmüş kıçında dans edecek."

De Taillebourg yine bir reaksiyon vermedi. Sandalyesini kullanmıyor, uzun, soluk renkli parmaklarının ucunu dayadığı masanın arkasında uzun boylu ve bir ok inceliğinde dikiliyordu. "Biliyorsun, Kutsal Kâse babanda olabilirdi. Onun sana o en değerli şeyle ilgili hikâyeler anlattığı bir defter verdiğini biliyoruz. Sana bu konuda bildiklerimizi anlatayım da onları inkâr ederek zamanımızı ya da acını ziyan etme. Ama daha fazlasına ihtiyacımız ola-

cak ve bu yüzden buradayız. Beni anlıyor musun Thomas?"

"Şeytan ağzına işeyecek, rahip, burun deliklerine plS'leyecek."

De Taillebourg'un yüzünden Thomas'ın kabalığı yor
362

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

ve keldi. Bir kolunda katlanmış bir havlu, ellerinde bir kâse su vardı. Kaftanlı iki hizmetkâr elleri önlerinde kavuşturulmuş, bakışları yerde içeri girip ateşin yanma dikildiler. Sıska olan ilk rahip kapıyı kapattı, sonra o ve arkadaşları masaya yaklaştı.

"Kimsiniz siz?" diye sıska rahibe sordu Thomas. Ama cevabı bildiğini sanıyordu. Durhamda de Taillebourg'un Robbie'nin kardeşiyle dövüştüğü o sisli sabahı hatırlamaya çalıştı. Eleanor'u öldüren ya da öldürülmesini emreden de aynı kişi olduğunu düşünüyordu, ama emin olamazdı.

İki rahip ona aldırmadı. Daha ufak tefek olanı su ve havluyu masaya koydu, sonra iki adam da diz çöktü. "Baba, Oğul ve Kutsal ruh adına," dedi yaşlı rahip, haç çıkararak, "amin." Ayağa kalkıp gözlerini açtı ve hâlâ çömelmiş durumda olan Thomas' a baktı. "Sen Hooktonlu Thomas'sm," dedi resmi bir şekilde. "Oranın rahibi olan Peder Ralph'in piç oğlu?"

"Siz kimsiniz?"

"Soruma cevap ver, lütfen," dedi Dominikan.

Thomas adamın gözlerine baktı ve rahibin içindeki korkunç gücü fark etti. Bu güce teslim olmaması gerektiğini biliyordu. İlk andan itibaren direnmeliydi, bu yüzden hiçbir şey söylemedi.

Rahip bu açması inatçılık gösterisi karşısında içini çekti. "Sen Hooktonlu Thomas'sm," dedi. "Lodewijk öyle söylüyor. Bu durumda seni selamlıyorum, Thomas. Adım Bernard de Taillebourg ve Tanrının lütfuyla Dominikan keşişi, Kutsal Pederin arzusuyla Engizisyon üyesiyim. Kardeşim"- de Taillebourg masaya yerleşip defteri açarak kalemi eline alan genç rahibi işaret etti- "Peder Cailloux da Engizisyon üyesidir."

"Sen bir piç kuruşusun," dedi Thomas, de Taillebo-
361

BERNARD CORNDVELL

Kadın açıklama yapmadı. "Gerçekten İngiliz misin?" diye sordu ve Thomas cevap vermeyince huysuzlandı. "Alt katta gergi işkence aleti hazırlıyorlar, İngiliz. Seni germek için çıkırıklar ve ipler. Bir adamı gerildikten sonra gördün mü hiç? Debelenir durur. Eğlencelidir, ama adamın kendisi için öyle değildir herhalde."

Thomas kadına aldırmamaya devam etti. Yuvarlak yüzlü, siyah saçlı ve Jeanette'in ateşli siyah gözlerini taşıyan küçük çocuğa baktı. "Beni hatırlıyor musun Charles?" diye sordu, ama çocuk yalnızca boş boş baktı ona. "Annen sana selamlarını gönderdi," dedikten sonra çocuğun yüzündeki şaşkınlığı gördü.

"Annem?" diye sordu neredeyse dört yaşında olan

Charles.

Kadın Charles'm elini kapıp Thomas bulaşıcı bir hastalık taşıyormuş gibi oradan uzaklaştırdı. "Kimsin sen?" diye sordu kadın kızgınlıkla.

"Annen seni seviyor, Charles," dedi Thomas gözleri irileşmiş çocuğa.

"Kimsin sen?" diye ısrarla sordu kadın, ama kapı açılınca döndü.

Bir Dominikan keşişi içeri girdi. Sıksa, kuru ve uzun boylu adamın kısa kır saçları ve ateşli bir yüzü vardı. Kadını ve çocuğu görünce kaşlarını çattı. "Burada olmamalısınız, leydim," dedi boğuk bir sesle.

"Burada kuralları kimin koyduğunu unutuyorsunuz, peder," diye karşılık verdi hamile kadın.

"Kocanız," dedi rahip sertçe, "ve sizin burada olmanızı istemeyecektir, bu yüzden gidin." Rahip kapıyı açık bıraktı ve Thomas'ın Ronceleits Leydisi olduğunu düşündüğü kadın bir anlık tereddütten sonra dışarı çıktı. Charlie bir kez geriye baktı, sürüklenerek odadan çıkarılıra başka bir Dominikan içeri girdi. Bu daha genç, ufak te

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

"Her zaman mangal, ama tahta döşemede değil. Ona söyledim."

"Kime?" diye sordu Thomas tekrar.

"Burayı yakmak istemeyiz! Mangal olmaz, dedim ona, ahşap zeminde olmaz, bu yüzden şömineyi kullanmak zorunda kaldık." İri adam ateşi bir süre seyretti. "Gereği gibi yanıyor, değil mi?" Ateşe yarım düzine kadar daha büyük odun atıp geri çekildi. Thomas'a rastgele bir bakış attı, esir umutsuz durumdaymış gibi başını iki yana salladı, sonra iki adam da dışarı çıktı.

Odunlar kuru olduğu için alevler ateşli ve hızlı bir şekilde yükseğe çıkıyordu. Odaya biraz daha duman dolup pencerelerden çıktı. Ani bir öfkeye kapılan Thomas kelepçelere asıldı, demir halkayı duvardan sökmek için bütün okçu gücüyle çabaladı, ama yine bir tek, kanayan bileklerini daha fazla zedelemekle kaldı. Yalnızca kirişlerin üstüne geçirilen kalaslardan oluşan tavana baktı. Bu kalaslar üst kattaki odanın zeminini oluşturuyor olmalıydı. Yukarıda ayak sesi duymamıştı, ama kapının hemen dışında bir ayak sesi duydu ve tekrar duvara yanaştı.

Bir kadın ve küçük bir çocuk odaya girdi. Thomas çıplaklığını gizlemek için çömeldi, kadın onun edepliliğine bir kahkaha attı. Çocuk da güldü ve onun Jeanette'in oğlu Charles olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü. Charles ilgi ve merakla kendisine bakıyordu, ama tanımamıştı. Kadın uzun boylu, sarı saçlı, çok güzel ve hamileydi. Şiş karnının üstünde kemerle bağlanan, beyaz dantellerle ve küçük inci halkalarla süslenmiş soluk mavi bir elbise giymişti. Thomas'ı daha iyi görebilmek için mavi külah-tan oluşan şapkasındaki minik peçeyi açtı. Thomas kendini gizlemek için dizlerini çekti, ama kadın ona bakmak Bin arsızca yanına yaklaştı. "Ne yazık," dedi.

"Yazık mı?" diye sordu Thomas.

BERNARD CORNWELL

Thomas'm çizmelerini çıkardı, sonra pantolonunun belini kesti.

"Hayır!" diye itiraz etti Thomas.

"Soluğunu harcama," dedi adam. Thomas'ı çırılçıplak bırakana kadar bıçakla kesti, biçti. Thomas titriyordu ve çıplaktı. Adam çizmeleri ve giysileri toparlayıp odadan çıktı.

Diğer adam odaya eşya taşıyıp masanın üstüne yerleştiriyordu. Bir defter ve hokka, büyük olasılıkla mürekkep hokkası vardı, çünkü adam iki kaz tüyünü ve uçlarını kesmek için fildişi saplı küçük bir bıçağı defterin yanına koymuştu. Sonra masanın üstüne bir haç, bir kilisenin sunağmdaki gibi iki büyük mum, üç tane ocak süngüsü, bir çift kısaç ve Thomas'm tam olarak göremediği ilginç aletler koydu. Son olarak da masanın arkasına iki sandalye yerleştirip Thomas'm uzanabileceği yere bir kova koydu. "Bunun ne işe yaradığını biliyorsun, değil mi?" diye sordu, kovayı ayağıyla dürterek.

"Kimsiniz siz? Lütfen!"

"Yere pislemek istemezsin, değil mi?"

İri yarı adam çalı çırpı ve bir sepet dolusu kütükle geri geldi. "En azından ısınacaksın," dedi Thomas'a eğlen-diği açıkça belli olarak. Elindeki kapta çalı çırpıyı tutuşturmak için kullandığı parlak közler vardı. Çalı çırpıyı küçük odunların üstüne koyup ellerini büyüyen alevlerin üstüne tuttu. "Güzel ve sıcak," dedi. "Kışın büyük bir nı*met bu. Hiç böyle bir kış görmedim! Yağmur! Bir gemi yaptırmalıydık."

Uzaklarda bir çan iki kere çaldı. Ateş çatırdamaya başladı ve dumanın bir kısmı odaya süzüldü, belki bunun nedeni bacanın soğuk olmasıydı. "En çok mangaldan hoşlanırım," dedi ateşi yakan iri yarı adam.

"Kim?" diye sordu Thomas.

358

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

duğunu merak ediyordu. Çünkü kendisinden bir şey istiyorlardı. Tam o sırada kapı açılınca Thomas da gözlerini açtı.

İki sehpa taşıyan keşiş giysili bir adam içeri girdi. Tepedeki saçları kesik değildi, bu da onun manastırın kurumu dışı hizmetkârı olduğunu gösteriyordu. "Kimsin sen?" diye sordu Thomas.

Kısa boylu olan ve hafifçe topallayan adam bir cevap vermedi, ama iki sehpayı odanın ortasına yerleştirdi. Bir dakika sonra beş kalas getirip sehpalara koydu ve bir masa oluşturdu. Saçları yine keşiş gibi kesilmemiş keşiş giysili ikinci bir adam odaya girip Thomas'a baktı. "Kimsin sen?" diye sordu Thomas tekrar, ama ikinci adam da birincisi kadar sessizdi. Gözlerinin etrafında kemikli çıkıntılar ve çökük avurtları olan iri yarı bir adamdı. Kesilme zamanı gelmiş bir boğayı inceleyen biri gibi bakıyordu Thomas'a.

"Ateşi yakacak mısın?" diye sordu birinci adam.

"Bir dakika içinde," dedi ikincisi. Kınından kısa bir bı-

çak çıkarıp Thomas'a doğru yürüdü. "Kıpırdamazsan yaranalmazsm."

"Kimsiniz siz?"

"Tanımadığın ve hiç tanımayacağın birileri," dedi adam. Thomas'm yünlü ceketinin boynunu yakalayıp tek bir darbeye önünü kesti. Bıçak Thomas'm derisine dokundu, ama kesmedi. Thomas geri çekildi, ama adam onu takip etti. Thomas'm göğsü açılana kadar kumaşı kesip biçti. Sonra kolları kesti ve ceketini tamamen çıkardı Thomas'm belden yukarısı çıplaktı. Sonra adam Thomas'm sağ ayağını işaret etti, "Kaldır," diye emretti. Thomas te reddüt edince adam içini çekti. "Yapmanı sağlayabilirim ve bu sana acı verir ya da kendin yapabilirsin ve canın acımaz."

357

BERNARD CORNWELL

Thomas duvara neden demir bir halkanın konduğunu merak etti. Hiçbir atın bağlanması için gerekmediği bu kadar yüksek bir kule için garip bir şeydi bu. Belki kale inşa edildiği zaman oraya konmuştu. Bir keresinde bir kilise kulesine taş taşmışını seyretilmişti. O zaman böyle bir hal-kaya bağlı bir palanga kullanmışlardı. Bu kadar kolayca yakalanışını düşünmek veya kendisine ne olacağını merak etmek yerine halkayı, taşları ve taş işçiliğini düşünmek daha kolaydı. Şüphesiz başına ne geleceğini merak ediyordu, ama hayal gücünün üretebildiği hiçbir yanıt rahatlatıcı değildi. Uzun süredir orada olmasını ve çimentonun zayıflamış olmasını umarak halkayı tekrar çekti, ama bütün yaptığı kelepçenin keskin kenarlarıyla bileklerini kesmek oldu. Kadın tekrar güldü ve bir çocuk sesi duyuldu.

Pencerelerden birine bir kuş uçtu, birkaç saniye çırpındıktan sonra tekrar gözden kayboldu. Belli ki odayı yuva olarak beğenmemişti. Thomas gözlerini kapatıp yavaşça Kutsal Kâse duasını tekrarlardı. İsa'nın Gethsemane'e söylediği duaydı bu: "Pater, si vis, transfer calicem istum a me." Baba, eğer istiyorsan bu kupayı benden al. Thomas duayı tekrar tekrar mırıldandı, ama bunun nefes kaybı olup olmadığını merak ediyordu. Tanrı kendi oğlunun Golgotha'da çektiği acıya engel olmamıştı, neden Thomas'ı korusundu ki? Ama duası olmazsa nasıl bir umudu kalırdı ki? Buraya, bu odun is, at pisliği ve ekşimiş yağ kokan bu kuleye gelip çocuğu kaçırabileceğini düşündüğü için ne kadar saf olduğuna ağlamak istiyordu. Baştan beri aptallık etmişti ve bunu Kutsal Kâse için değil/ Je' anette'i etkilemek için yaptığını biliyordu. O bir aptal"1' büyük bir aptal ve bir aptal gibi de düşmanın tuzağın düşmüştü. Kendisinden fidyeye istenmeyeceğini biliyor Ne zenginliği vardı ki? O yüzden neden hâlâ hayatta

356

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

tıda dalgalanıyordu. Köy yolundaki bir kız süt bakracını taşıırken ağlıyordu, çünkü geceleyin siyah üniformalı askerlerden birinin tecavüzüne uğramıştı. Şikayet etmenin bir işe yaramayacağını biliyordu, çünkü kimse onu koru-

maz, hatta onun adına itirazda bile bulunmazdı. Köy rahibi onu gördü, neden ağladığını anladı, onunla karşılaşmamak için yolunu değiştirdi. Guepier'in surlarındaki siyah ve sarı sancaklar hafif rüzgârda dalgalandı, sonra hareketsiz kaldı. Kollarında şahin bulunan iki genç adam kaleden çıkıp güneye doğru ilerledi. Büyük kapı arkalarından gıcırdayarak kapandı, ağır kilit çubuğunun yerine oturduğu bütün köyden duyuldu.

Bu sesi Thomas da duydu. Ses Guepier'in üzerine inşa edildiği kayadan yansıyıp onun kaldığı uzun, çıplak odaya giden döner merdivenlerde yankılandı. İki pencere orayı aydınlatıyordu, ama duvar o kadar kaim, mazgallar o kadar derindi ki pencerelerin arasına zincirlenmiş olan Thomas ikisini de göremiyordu. Karşıdaki duvarda boş bir şömine vardı, bacasının taşları siyah lekelerle kaplanmıştı. Zemindeki geniş tahta döşemeler çivili çizmeler yüzünden çizilmiş ve yıpranmıştı. Thomas buranın bir zamanlar kışla odası olduğunu tahmin etti. Belki hâlâ öyleydi, ama şu anda onun hapishanesi olarak oraya ihtiyaçları vardı, bu yüzden askerlere dışarı çıkmaları emredilmişti. Thomas içeri taşınıp iki pencerenin arasındaki demir halkaya kelepçelenmişti. Kelepçeler ellerini arkada tutuyor, bir metre uzunluğundaki bir zincirle demir halkaya bağlanıyordu. Zinciri yerinden oynatıp oynatamayacağını ya da bir halkasını koparıp koparamayacağını görmek için zinciri test etmişti, ama bütün yaptığı bileklerini incitmek oldu. Kulede bir yerde bir kadın kahkaha attı. Kapının dışındaki dairesel merdivenlerde ayak sesleri duyuldu ama kimse odaya gelmedi ve ayak sesleri kesildi.

355

BERNARD CORNWELL

Thomas Roncelets Kulesine götürülmüştü. Nehir kıyısındaki kayalık çıkıntının üstünde yükselen dört köşe, gösterişsiz bir kaleydi burası. Kuleyle aynı gri taştan yapılmış köprü, anayolu nehrin karşısındaki Nantes'e taşıyordu. Hiçbir tüccar, sarı zemin üzerine iki siyah rütbe işaretli sancak taşıyan Roncelets Lorduna para ödemedi mallarını köprüden geçiremezdi. Askerleri siyah ve sarı çizgili üniformalar giyiyor ve kaçınılmaz olarak guepes, eşek arıları olarak çağırılıyorlardı. Britanya'nın bu kadar güneyinde halk Briton dili yerine Fransızca konuşuyordu ve kulelerine Guepier, arı kovarı, takma adını vermişlerdi. Ama bu kış sabahının geç saatlerinde köydeki askerlerin çoğu Lord Roncelets'in sarı çizgili üniformaları yerine siyah giymişlerdi. Yeni gelenler Guepier ve köprü arasındaki küçük kulübelere yerleştiler. Sir Lodewijk ve iki adamı arkadaşlarına bu kulübelere birinde katıldı. "Yukarıda kalede" -Sir Lodewijk başını kuleye doğru kaldırdı -"ve Tanrı ona yardım etsin."

"Problem çıkmadı mı?"

"Hem de hiç," dedi Sir Lodewijk. Bir bıçak almış zırh çüppesine dikilen beyaz şeritleri çıkarıyordu. "Bizim işimizi kolaylaştırdı. Aptal bir İngiliz, ha?"

"Peki onu neden istiyorlar?"

"Tanrı bilir ve kimin umurunda ki? Önemli olan onu bulmaları ve yakında onu şeytanın alacak olması." Sir Lo-

dewijk kocaman esnedi. "Ormanda bir düzine daha adam var, onları bulmaya gidiyoruz."

Köyden elli adam yola çıktı. Nalların ve gem zincirlerinin sesiyle deri zırhların çatırtısı çok yüksekti, ama tepe sırtındaki ormanlık alana girdiklerinde ses hemen kesildi. Çarpıcı mavi renkte bir çift yalıçapkını nehrin üstünde uçup gölgelerin arasında kayboldu. Uzun sazlar, somonların geri döndüğünü gösteren gri parıltının olduğu akı

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

Jan katlettiğini tahmin etti.

"Çobanlar işlerini yapmıyor." Birisi Fransızca konuşmuştu. Thomas bunun Sir Guillaume'nin adamlarından biri olduğunu düşünerek döndü, ama hafif ay ışığında bunun Sir Lodewijk olduğunu gördü.

"Senin Fransızca'yı kullanmadığını sanıyordum?" dedi Thomas.

"Kullandığım zamanlar oluyor," dedi Lodewijk ve Thomas'ın yanına geçip gülümseyerek bir sopayı Thomas'm karnına indirdi. Thomas hava almaya çalışarak iki büklüm olunca Flemenk kırık dalı başına indirdi, sonra göğsüne bir tekme attı. Saldırı ani, beklenmedik ve eziciydi. Thomas iki büklüm olmuş, yarı sendeleyerek nefes almak için mücadele ediyordu. Doğrulup pençe yaptığı elini Sir Lodewijk'e doğru savurdu, ama sopa başının yan tarafına indi ve Thomas yere yıkıldı.

Flemenklerin atları diğerlerinden biraz uzaktaki ağaçlara bağlanmıştı. Kimse bunun garip olduğunu düşünmemişti, kimse atların eyerlerinin neden üzerlerinde bırakıldığını sormamıştı ve atlar ipleri çözülüp götürülürken kimse uyanmamıştı. Yalnız Sir Lodewijk zırhını toplarken Sir Guillaume uyanmıştı. "Şafak söktü mü?"

"Henüz değil," dedi Sir Lodewijk yumuşak Fransızcasıyla, sonra zırhını ve silahlarını ormanın kenarına, Jan ve Pieter'in Thomas'ın el ve ayak bileklerini bağladığı yere gitti. Onu atın üstüne yatırıp bağladılar, sonra doğruya doğru götürdüler.

Sir Guillaume yirmi dakika sonra tam olarak uyandı. Kuşlar şarkılarla ağaçları dolduruyor, güneş puslu doğuda doğacağının işaretini veriyordu.

Thomas yok olmuştu. Zırhı, ok torbası, kılıcı, miğferi, Pelerini, eyeri ve büyük siyah yayı hâlâ oradaydı, ama

* Thomas ve üç Flemenk yok olmuştu.

BERNARD CORNWELL

sızca konuşuyor, Bloisli Charles'm destekçileri olduklarını iddia ediyorlardı. "Roncelts nerede?" diye sık sık soruyordu ve başta bilen kimseyi bulamadı, ama sabah yerini öğleye bırakırken en azından oranın adını duymuş olan bir adama rastladılar, sonra babasının oraya bir kez gittiğini söyleyen bir adam buldular. Thomas Roncelts'in tepe sırtının, ormanın ve nehrin ötesinde olduğunu düşündü, ardından kendilerine kesin yeri tarif eden bir adam buldular. Kule iki tepe arasında uzanan ormanlık uzun tepe sırtının ucuna yarım günlük bir mesafeden da-

ha uzak değildi. Adam en yakındaki nehrin sığılık bölgesinin neresi olduğunu onlara gösterdi, tepe zirvesini güneye doğru takip etmelerini söyleyip Thomas'm kendisine verdiği para için teşekkür etti.

Nehri geçtiler, tepe sırtına tırmandılar ve güneye doğru yol aldılar. Üçüncü gece kamp kurduklarında Thomas Roncelets'e yaklaştıklarını biliyordu, ama daha fazla zorlamak istemedi, çünkü kuleye şafakta varmanın daha iyi olacağını düşünüyordu. Bu yüzden kayın ağaçlarının altında titreyerek kamp kurdular, çünkü ateş yakmaya cesaret edemiyorlardı. Thomas kötü bir şekilde uyudu, çünkü ormanın derinliklerinde çatırdayan ve hışırdayan garip şeylerin sesini dinliyordu. Bu seslerin Roncelets Lordu tarafından gönderilen devriyelere ait olmasından korkuyordu. Ama onları kimse bulmadı. Thomas kendi hayal gücü dışında bir devriye olduğundan şüpheliydi, yine de iyi uyuyamıyordu. Bu yüzden diğerleri horlarken erkenden kalktı, ormanın içinde e yordamıyla ilerleyerek tepe sırtının dik bir şekilde aşağıya indiği yere geldi. Roncelets Kulesinin tabyalarından gelen ışık parıltısını görmeyi umuyordu. Hiçbir şey gremedi, ama yamacın aşağısında hazin bir şekilde mediğini duydu ve bir tilkinin koyunların arasına gırlP

352

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

Guillaume Thomas'a.

"Lodevviyk o kadar kötü değildir," dedi Thomas, "sırf Flemenk diye hoşlanmıyorsun ondan."

"Flemenklerden nefret ederim," diye doğruladı Sir Guillaume. "Onlar sıkıcı, aptal domuzlardır. İngilizler gibi."

Flemenklerle yaşanan küçük tartışma büyümedi. Ertesi sabah Sir Lodewijk ve arkadaşları neşeliydi ve atları diğerlerininkinden çok daha canlı ve zinde olduğu için bozuk İngilizceleri ve ayrıntılı el hareketleriyle keşif erleri olarak ileride gitmeyi önerdiler ve bütün gün siyah-beyaz cüppeleri uzaklarda bir görünüp bir kayboldu. Her seferinde ana gruba işaretlerle herhangi bir tehlike olmadığını ve ilerlemelerini söylediler. Düşman bölgesine girdikçe risk artıyordu, ama Flemenklerin tedbirliliği iyi ilerleme kaydettikleri anlamına geliyordu. Britanya'nın omurgası boyunca doğruya ve batıya uzanan ana yolun iki yanında ki patikada ilerliyorlardı. İki yanında akıncıları yoldaki yolculardan saklayan sık ormanların bulunduğu bir yoldu bu. Yalnızca sıska sığırlarıyla ilerleyen iki davar tüccarı ve çıplak ayakla yürüyen ve bir ağıt okuyan bir grup hacıya önderlik eden bir rahip gördüler. Soyulacak kimse yoktu burada.

Ertesi gün yine güneye gittiler. Artık İngiliz akıncılarından kurtulan çiftliklerin bulunduğu bölgelere giriyorlardı. Bu yüzden halk atlılardan korkmuyordu ve otlaklar koyunlar ve onların yeni doğmuş yavrularıyla doluydu. Çoğu kanlı parçalar halindeydi, çünkü Britanya'daki adamlar birbirini avlamakla çok meşgul olduğu için tilkiler serpilip gelişmiş ve kuzular ölmüştü. Çoban köpekleri gri zırhlı adamlara havlarken artık önde giden Flemenk-

*er yoktu. Onların yerine o ve Sir Guillaume, adamları yönetiyordu, eğer kendilerine meydan okuyan olursa Fransızlar
351

BERNARD CORNWELL

debileceğinden daha hızlı gidiyoruz. Neyse, La Roche-Derrien'den ayrıldığımızı bilseler de nereye gittiğimizi bilmeyecekler."

Düşmanın onların Guingamp yakınındaki çiftlikleri yağmalamaya gittiklerini sanması umuduyla güneye in-

diler, sonra ilk günün geç saatlerinde doğuya döndüler ve boş kırsalda yükseklerle tırmandılar. Fındık ağaçları çiçek açmıştı ve kargalar çıplak karaağaçların tepesinde ötüyordu. Bunlar kışın uzaklaştığının belirtileriydi. Boş bir çiftlikte kamp yaptılar, kararmış alçak taş duvarların altına sığındılar. Alacakaranlığın son pırıltıları kaybolmadan önce iyi bir işaretle karşılaştılar. Robbie ahırın kalıntıları arasında dolaşırken kırık duvarın yanında yarı gömülü deri bir çanta buldu. Aşırı yağmur içinde gümüş bir tabak ve üç avuç dolusu madeni para olan çantanın üstündeki toprağı akıtmıştı. Parayı her kim gömdüyse paraların taşınamayacak kadar ağır olduğunu düşünmüş olmalıydı ya da sürgünü sırasında soyulmaktan korkmuştu.

"Biz, nasıl diyorsunuz?" Sir Lodewijk bir pastayı keser gibi yaptı.

"Paylaşmak mı?"

"Ja! Paylaşalım mı?"

"Hayır," dedi Thomas. Böyle anlaşmamışlardı. O da paylaşmayı tercih ederdi, çünkü Will Skeat yağmaladıkları malları paylaşırdı, ama yanında gelen adamlar bulduklarına sahip olmayı istiyorlardı.

Sir Lodewijk sinirlenerek başını geriye itti. "Biz öyle yaparız, ja? Biz paylaşıyoruz."

"Biz paylaşmayız," dedi Sir Guillaume sertçe. "Anlaşma böyle." Fransızca konuştuğu için Sir Lodewijk bir toka kat yemiş gibi oldu. Ama yeterince şey anlamıştı, yavaş yavaş dönüp uzaklaştı.

"İskoç arkadaşına sırtını kollamasını söyle," aedl

350

CORN İ

?

°n^ s,

d<fe. İ

ediy(

w S 1

> b

nac^ / V j

tfi. "rv (ilJ

-80* M

,> l

a«iiş A W

ebirA/i

b'fcen

O' -

»W. S
"endift
?i.,n v ^

ilk.!
. .l.lı
rabı
iden
'U
bıf
•nK

ler I,
Briu
ca ı har ./I-
dol, ;itan)Ven
çyy—IIENNEM SAVAŞÇILARI
fı-re-selli vermiyordu. İçlerinden biri, batı
fcovgacı bir asker ilk gün sarhoş olun-
ke\
Thoi!:iwn iJUcd su kesesinin keskin elma şarabıyla
tr lu oli|||]<eş:t.-i.-etti. iki keseyi de patlatınca büyük öf-
iciı)'e ^Lritor"» kılıcını çekip Thomas'a saldırdı, ama
iafınıiidürü—ist göremeyecek kadar sarhoş olduğu
be
içii r- ka ; ine"- :İİ~- bir tekme ve kafasına yediği bir dar-
>h onu tktı. 1 "k~lomas adamın atını alıp onu çamurun
laıı Vj.de ı mim- ->eda bıraktı. Bu da on dört adamı kaldı-
* 'anlaijjjjliyonrT du. "Yardıma olacaktı," dedi Sir Guil-
ğiu 'ime ısıt , *
I Thcisiçbir g-şey söylemedi. Alay edilmeyi hak etti-
buv \ni diişii
dev' ""Hatîçekt: >:&n! Bir gün bir adamı yere yıkarsın ve
ırtu jiiyapsa=atz)ilirsin. Neden bazı adamların kötü li-
irler ııkmı üro -iliyor musun?"
"Ndj!"
"Sea»tisterll._es-r."
"Buür şe\^ / mi?"
So
se
i.
"ACH liderlilerine hayran olmak isterler, onlardan
rkrrfâlepsin—rı den öte de başarılı olmalarını isterler.
"<%\Vilmıonlarl__; a. ne ilgisi var? Eğer lider iyi bir adamsa
'l> Vilir l:se ses e^ "ilmez. Ve eğer iyi bir adam ve kötü bir
n\ ^ erse ia iy. - ± olur. Görüyorsun ya? Ben bilgelik do-
ı yun", ?, "Jiilla-/L_ ı.me bir kahkaha attı. Şansı kötü gitmiş,
^ alikâ«l';ayb»te'Tmiş, servetini yitirmiş olabilirdi, ama
Vaşrı iııyoı^rcdu ve bu onu neşelendiriyordu. "Bu
|ığmı»i" yoi— nı_i düşmanın bu yağmurda geleceğini
\ K.mîî*,esi. ^£ vde kalmayı gerektiren bir hava bu."
V "La »;|le-D<s errien'den ayrıldığımızı bileceklerdir,"
^<di Tff'Öloi^Li Charles'm kasabada İngilizlerin Ren-

ss'dr» kacđ lc^r casusu olduğundan emindi.
"He^ytCD-rr," dedi Sir Guillaume. "Bir mesajın gi-
349

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

ler hariç ona fazla teselli vermiyordu. İçlerinden biri, batı Britanya'dan gelen kavgacı bir asker ilk gün sarhoş olunca Thomas onun iki su kesesinin keskin elma şarabıyla dolu olduğunu keşfetti. İki keseyi de patlatınca büyük öfkeye kapılan Briton kılıcını çekip Thomas'a saldırdı, ama etrafını doğru dürüst göremeyecek kadar sarhoş olduğu için kasıklarına inen bir tekme ve kafasına yediğı bir darbe onu yere yıktı. Thomas adamın atını alıp onu çamurun içinde inler durumda bıraktı. Bu da on dört adamı kaldığı anlamına geliyordu. "Yardıma olacaktı," dedi Sir Guillaume neşeyle. *

Thomas hiçbir şey söylemedi. Alay edilmeyi hak ettiğini düşündü.

"Hayır. Gerçekten! Bir gün bir adamı yere yıkarsın ve bunu yeniden yapabilirsin. Neden bazı adamların kötü liderler olduklarını biliyor musun?"

"Neden?"

"Sevilmek isterler."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Adamlar liderlerine hayran olmak isterler, onlardan korkmak ve hepsinden öte de başarılı olmalarını isterler. Sevilmenin bunlarla ne ilgisi var? Eğer lider iyi bir adamsa sevilir ve değilse sevilmez. Ve eğer iyi bir adam ve kötü bir Hderse ölse daha iyi olur. Görüyorsun ya? Ben bilgelik doluyum." Sir Guillaume bir kakhaha attı. Şansı kötü gitmiş, malikânesini kaybetmiş, servetini yitirmiş olabilirdi, ama savaşmaya gidiyordu ve bu onu neşelendiriyordu. "Bu yağmurun iyi yönü düşmanın bu yağmurda geleceğini tahmin etmemesi. Evde kalmayı gerektiren bir hava bu."

"La Roche-Derrien'den ayrıldığımızı bileceklerdir," dedi Thomas. Bloisli Charles'ın kasabada İngilizlerin Ren^es'de olduğu kadar casusu olduğundan emindi.

"Henüz bilmiyor," dedi Sir Guillaume. "Bir mesajın gi-
349

BERNARD CORNWELL

di, çünkü Thomas'm söylediğı onu şaşırtmıştı. Okçuların çoğı taşrada doğmuştu, genellikle çiftçi, demirci ya da kâhya çocuğı oluyorlardı, aralarında birkaç tane de işçi çocuğı vardı. Ama Robbie hiç soylu doğmuş bir okçu görmemişti. Oysa Thomas tam soylu biriydi, çünkü Fransızca ve Latince biliyordu, lordların yanında rahat davranıyordu ve diğer okçular onun kararını kabul ediyordu. Robbie yabani bir İskoç savaşçısı gibi görünebilirdi, ama bir centilmenin oğıu ve Liddesdale Şövalyesinin oğıuydu. Bu yüzden okçuları uygun bir şekilde düzenlenmiş bir evrende bir av hayvanı gibi atla kovalanıp yakalanacak ve katledilecek aşağılık varlıklar olarak görüyordu, ama Thomas'tan hoşlanıyordu. "Sen farklısın o kadar," dedi. "Dikkat et, fidyem ödenip evime döndüğümde gelip seni öldüreceğim."

Thomas bir kakhaha attı, ama bu zorlama bir kahkahaydı. Endişeliydi. Bir akını yönetmek gibi alışık olmadı-

ğı bir mevkide bulunmanın verdiği endişeyi bir kenara bıraktı. Bu onun fikriydi ve bu adamların çoğunu bu uzun yolculuğa çıkaran şey onun vaatleriydi, İngiliz kalesinden çok uzak olan Roncelets'in yağmalanmamış bir arazide yattığını söylemişti. Çocuğu aldıktan sonra istedikleri kadar ya da en azından düşman uyanana ve bir takip başlatana kadar yağmalayabilirlerdi. Bu vaat adamların onu takip etmesini sağlamıştı ve bu sorumluluk Thomas'm omuzlarına büyük bir yük bindiriyordu. Ayrıca bu şekilde endişelenmesine sinirleniyordu. Ne de olsa istediğı şey yaralanmadan önce Will Skeat'm yaptığı gibi kendi savaş-

çı grubunu yönetmekti. Böyle küçük bir akında bu kadar tereddüt yaşıyorsa iyi bir lider olma konusunda nasıl bir umudu olabilirdi ki? Ama endişeleniyordu işte. En çok her şeyin ters gidebileceğini beklemediğı için endişe^ yordu, ve kendisine katılan adamlar, arkadaşları ve zenginlik arayışıyla La Roche-Derrien'e yeni gelen Flerne

348

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

sı rüzgâr, ja?" Atların böyle iyi durumda gelmesini sağlayan rüzgârın gücünü göstermek için elini havada sallayıp foşş diye bir ses çıkardı. "Çabuk! Çok çabuk!"

Flemenkler yalnızca iyi atlara sahip olmakla kalmıyorlardı, aynı zamanda iyi donanımlıydılar da. Jan ve Pieter'in güzel zırhlı ceketleri vardı, Sir Lodewijk'in ise göğsü, iki bacağı ve bir kolu boynuna kadar yükselen deri sırtlı zırh yeleğinin üstüne bağlanan iyi bir plaka zırhla korunuyordu. Üçü siyah zırh cüppeleri giyiyorlar, ve bunların önünde ve arkasında geniş beyaz bir şerit uzanıyordu ve hepsinde dekore edilmiş kalkanlar vardı, ama Sir Lodewijk'in at örtüsünde ucundan kan damlayan bir bıçak arması vardı. Aleti açıklamaya çalıştı, ama İngilizcesi yeterli olmadı ve Thomas bunun Bruges'daki ticaret loncasının işareti olduğuna dair belli belirsiz bir izlenim elde etti. "Kasap mı?" diye sordu Robbie'ye. "Kasap mı dedi?"

"Kahrolası kasaplar savaşmaz. Yalnızca domuzlarla," dedi Robbie. İyi bir ruh hali içindeydi. Akıncılık kanında vardı ve La Roche-Derrien'in tavernalarında eğer insan Richard Totesham'ın kuralını bozar ve bir günden uzun bir yolcuğa çıkarsa elde edeceği yağma mallara dair hikâyeler duymuştu. "İngiltere'nin kuzeyindeki sıkıntı şu ki," dedi Thomas'a, "eğer bir şey çalınmaya değerse büyük surların arkasında oluyor. Ara sıra sığır buluyoruz ve bir yıl önce Lord Percy'den iyi bir at çaldım, ama bulunacak altın ya da gümüş yok. Gerçek yağma denecek hiçbir şey yok. Ayın kapları tamamen tahtadan veya çamurdan yapılıyor. Eğer çok fazla güneşe inersen serseriler dönüşte yolda seni bekliyor. Lanet olası İngiliz okçulardan nefret ediyorum."

"Ben de lanet olası bir İngiliz okçuyum."

"Sen farklısın," dedi Robbie. Bu söylediğinde samimiy-

347

BERNARD CORNWELL

"Bataklıklar."

"Ja! Lanet olası bataklıklarla. Ve lanet olası Fransızlarla. Onlar..." Yine doğru sözcüğü arıyordu, zırlı parmağını alçalan gökyüzüne doğru kaldırdı.

"Yüksek yerdeler mi?" diye tahminde bulundu Thomas.

"Ja! Kahrolası yüksek yerdeler. O kadar yüksek değil galiba, ama daha yüksek. Ve onlar..." Elini gölgeliyormuş gibi gözlerine götürdü.

"Bakıyorlar?"

"Ja! Birbirlerine bakıyorlar. Böylece hiçbir şey olmuyor, ama onlar ve biz ıslanıyoruz. ıslanıyoruz, ja?"

O gün daha sonraki saatlerde okyanustan gelen yağmurla ıslandılar. Büyük gri yağmur tabakaları terk edilmiş çiftlik arazilerini ve ağaçların sürekli olarak birbirine doğru eğildiği yaylaları dövüyordu. Thomas Britanya'ya ilk geldiğinde buralar verimli çiftlik, meyve bahçeleri, değirmen ve otlak arazileriydi, ama şimdi çırılçıplak yatıyordu. Bakılmayan meyve ağaçları şakrak kuşlarıyla doluydu, tarlaları yabancı otlar bürümüşü ve çayırlar çimen kaplıydı. Şurada burada yaşayan halk hâlâ geçimini sağlamaya çalışıyordu, ama sürekli olarak surlar üzerinde çalmak için zorla La Roche-Derrien'e götürülüyorlardı ve hasatları ve canlı hayvanları sürekli İngilizler tarafından çalmıyordu. Bu Britonlar bu on beş atlıyı görüyorsa bile saklanmaya büyük özen gösteriyordu, bu yüzden Thomas ve arkadaşları terk edilmiş bir bölgeden geçtiklerini hissediyorlardı.

Tek bir yedek atla ilerliyorlardı. Daha fazla atlan olmayıdı, çünkü yalnızca üç Flemenk iyi atlarla yolculuk ediyordu. Deniz yolculuğunun atlar üzerinde genellikle Ktüt etkisi oluyordu, ama Sir Lodevvijk yolculuklarının oğanüstü derecede hızlı olduğunu ifade etmişti. "Kahro
346

II

Lodewijk -Sir Lodevvijk olduğunda ısrar ediyordu, ama o ne zaman böyle söylese yanındaki iki adam kıs kıs gülüyordu- o dilin dilini ekşittiğini iddia ederek Fransızca konuşmayı reddediyordu. "Pis insanların dili," dedi Lodewijk. "Fransızlar. Pislik. Bu söz güzel, ja? Pislik?" "Güzel bir sözcük," diye onayladı Thomas.

Sir Lodewijk'in yanındaki Jan ve Pieter, yalnızca aralarına Calais yakınlarında öğrendikleri bir avuç İngilizce küfür serpiştirdikleri Flemenkçe konuşuyorlardı.

"Calais'de neler oluyor?" diye sordu Thomas güneye doğru inerlerken Sir Lodewijk'e.

"Hiçbir şey. Kasaba... nasıl diyorsunuz?" Sir Lodevvijk eliyle dairesel bir hareket yaptı.

"Kuşatılmış."

"Ja, lanet olası kasaba kuşatılmış, İngilizler tarafından, ja? Ve..." Aradığı sözcükten emin olamadığı için durakladı, sonra yolun sonunda uzanan su dolu araziye gösterdi. "Sununla."

345

BERNARD CORNWELL

çok az dövüş oluyordu, dolayısıyla zengin esir bulma ihtimali çok düşüktü. Şanslarını Britanya'da denemek istemişler, bu yüzden La Roche-Derrien'e gelmişlerdi. Thomas liderleri olan, çarpık ağızlı, sağ elinin iki parmağı eksik olan sıska adamla konuştu. Adam onu dinleyip başını salladı, sonra bu konuyu düşüneceğini söyledi. Ertesi sabah üç Flemenk Two Foxes'a gelip onlara katılmak istediğini söyledi. "Buraya savaşmaya geldik," dedi Lodewjik adlı liderleri, "bu yüzden gidelim."

"Hadi gidelim!" diye ona katıldı Robbie.

Thomas hâlâ daha fazla adam toplamayı istiyordu, ama yeterince beklediğini biliyordu. "Gidiyoruz," dedi Robbie'ye. Sonra Will Skeat'ı bulmaya gitti ve yaşlı adamdan Jeanette'le ilgileceği konusunda söz aldı. Jeanette Skeat'tan hoşlanıyor ve ona güveniyordu. Thomas babasının defterini Jeanette'e bırakabilirdi. "Altı ya da yedi gün sonra döneriz."

"Tanrı seninle olsun," dedi Jeanette. Bir an için sarıldı Thomas'a. "Tanrı seninle olsun," dedi yeniden, "ve bana oğlumu getir."

Ertesi sabah uzun zırh cüppelerinde parlayan sisin içinde on beş atlı yola çıktı.

344

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

di. Şu anda başka adamları da Thomas'la gitmeye ikna ederek ona yardımcı olmaya çalışıyordu. Çoğu adam davetini geri çevirmişti: Roncelets Kulesinin çok yüksek olduğunu iddia ediyorlardı. Ya da Roncelets lordunun çok güçlü ve akıncıların kaybetme olasılığının çok büyük olduğunu. Bazıları garnizonunu kaybetmekten korktuğu için hiçbir akının bir günlük mesafeden uzak olmasını emreden Totesham'ı kızdırmaktan korkuyordu. Onun bu tedbiri çok az yağma anlamına geliyordu ve bu durumda geriye yalnızca paraya çevirebilecekleri her şeye ihtiyaç duyan paralı askerler kalıyordu. *

"On iki adam yeter," diye ısrar etti Robbie. "Sevgili İsa, ben İngiltere'ye yeterince akın gerçekleştirdim. Bir kere sinde kardeşim ve ben üç adamla birlikte Lord Percy'den bir sığır sürüsü aldık, Percy bizi arayarak bölgenin yarısını dolaştı. Hızla gir ve çabuk çık. On iki adam yeterli."

Thomas Robbie'nin hararetli sözleriyle neredeyse ikna oluyordu, ama yine de şartların eşit olmadığını düşünüyordu, üstelik atlar hızla girip çıkacak kadar iyi durumda değildiler. "Daha fazla adam istiyorum," dedi Robbie'ye.

"Tereddüt etmeye devam edersen düşman senden haberdar olacaktır. Bizi bekleyecekler."

"Nerede bekleyeceklerini bilmeyecekler," dedi Thomas, "ya da ne düşüneceklerini." Akının amacı konusundaki birkaç söylenti yaymıştı, bu yüzden düşmanın kafasının iyice karışmasını bekliyordu. "Ama yakında gideceğiz," diye söz verdi Robbie'ye.

"Sevgili tanrım, soracak başka kim kaldı ki?" diye sordu Robbie. "Şimdi gidelim!"

Ama o gün Tregulier'e bir gemi geldi ve üç Flemenk asker garnizona girdi. Thomas o gece onları nehrin kenarındaki tavernada buldu. Üçü Calais'teki İngiliz saflarında

nasıl bulunduklarından şikayet ediyorlardı, çünkü orada
343

BERNARD CORNWELL

mıştı ve iki adamı vardı, ama durumlarının kötü olduğunu düşünüyordu. "Eğer Roncelets'den kovalanırsak feci dayak yeriz. İyi bir kavga için çok adam gerekir."

Thomas'm ilk içgüdüğü bir avuç adamla gitmekti, ama at üstündeki birkaç adam kolay yem olurdu. Daha fazla adam seferi daha güvenli hale getirirdi.

"Hem neden gidiyorsun ki?" diye sordu Sir Guillaume. "Bir dulun eteklerinin altına girmek için mi?"

"Ona söz verdiğim için," dedi Thomas ve bu doğruydum, ama Sir Guillaume'nin mantığı da doğruydum. "Ve düşmanlarımla burada olduğumu öğrenmesi gerekiyor," diye devam etti.

"De Taillebourg'u mu kast ediyorsun?" diye sordu Sir Guillaume. "Zaten biliyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Peder Germain ona söylemiştir," dedi Sir Guillaume kendine güvenle. "Bu durumda senin Dominikan'm şimdiden Rennes'de olduğunu düşünüyorum. İyi bir zamanda gelecektir senin için."

"Eğer Roncelets'e saldırı düzenlersem beni duyacaklardır. O zaman geleceklerinden emin olabilirim."

Hazreti Meryem yortusuna kadar Robbie'ye, Sir Guillaume'ye ve iki askerine güvenebileceğini biliyordu. Ayrıca Roncelets'deki zenginlikle ilgili söylentilere veya Jeanette'in gözüne girme olasılığına kanan yeni bir adam daha bulmuştu. Robbie hemen gitmek istiyordu, ama Wiö Skeat Sir Guillaume gibi Thomas'a daha büyük bir grup toplamalarını söylemişti. "Burası kuzey İngiltere gibi değil," dedi Skeat. "Sınırı koşamazsın. Yakalanırsın, Torn-Kalkanlarla çarpışıp kafa kırmak için bir düzine iyi adamın ihtiyacın var. Ben de seninle gelmeliyim."

"Hayır," dedi Thomas aceleyle. Skeat akıllı başında onların yaşadığını, ama çoğunlukla anlaşılmaz ve unutulmaz
342

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

Bloisli Charles'ın ordusunun tasviri gerçektir. İngilizlerin para ödediği casuslar, Charles'ın aslında düşmanlarının öğrenmesini istediği haberleri göndermişti, çünkü La Roche-Derrien'in garnizonunun sayısı ne kadar az olursa umutları o kadar düşük olurdu. Charles'ın ordusundaki adam sayısı şimdiden dört bine yakındı, her hafta daha fazlası geliyordu. Mühendisleri onun dükalığındaki İngiliz kasabalarının ve kalelerinin surlarına kaya fırlatan dokuz büyük kuşatma makinesi kiralamıştı. Önce La Roche-Derrien'e saldırılacaktı ve yeni adamlar bir aydan uzun dayanılabileceği umudunu veriyordu.

"Herhalde Roncelets'le ilgili planların olduğu söylentileri doğru değildir," dedi Totesham ekşi bir sesle, mektup bitince.

"Roncelets'mi?" Thomas oranın adını hiç duymamış gibi yaptı. "Roncelets değil, efendim, Rostrenen."

Totesham hoşnutsuzlukla Thomas'a baktı. "Rostren'de hiçbir şey yok," dedi garnizon komutanı buz gibi bir sesle.

"Orada yiyecek olduğunu duydum, efendim."

"Oysa" -diye devam etti Totesham, Thomas hiç konuşmamış gibi- "Armorica Kontesinin oğlunun Roncelets'de olduğu söyleniyor."

"Öyle mi, efendim?" dedi Thomas ikiyüzlü bir şekilde.

"Eğer istediğin düzüşmekse" -Totesham Thomas'ın yalanlarına aldırmadı- "St. Brieuc kilisesinin arkasındaki genelevi öneririm."

"Biz Rostren'e gidiyoruz," diye ısrar etti Thomas.

"Adamlarımın hiçbirisi seninle gitmeyecek," dedi Totesham. Ondan maaş alan adamları kast ediyordu, ama yine de geriye paralı askerler kalıyordu.

Sir Guillaume Thomas'la gitmeyi kabul etmişti, ama "aşarı olasılığı konusunda rahat değildi. Kendisine at al-

341

BERNARD CORNVVELL

Thomas Richard Totesham'ı Krala bir rica mektubu daha yazmak yerine, şu anda Calais'i kuşatan liderler arasında bulunan Northampton Kontuna başvurmaya ikna etti. Mektup lorda La Roche-Derrien'i ele geçirdiği büyük zaferi ve eğer garnizona takviye gönderilmezse bütün çabalarının boşa gideceğini hatırlatıyordu. Richard Totesham sözcüklerin çoğunu dikte etti, Will Skeat da mektubun dibindeki adının altına bir haç çizdi. Bu mektup Bloisli Charles'm Rennes'de güçlü ve yeni bir ordu topladığını iddia ediyordu.

"Siz lord hazretlerine mütevazı selamlarını gönderen Şef Totesham," diye yazdı Thomas, "Charles'm ordusunun şimdiden bin asker, bu sayının iki katı okçu ve diğer adamlar topladığını, bizim garnizonumuzda ise yalnızca yüz sağlıklı akrabamız olduğunu ifade ediyor. Altı haftalık yürüyüş mesafesinde bulunan akrabamız Sir Thomas Dagworth altı ya da yedi yüzden fazla adam toplamıyor."

Britanya'daki İngiliz kumandanı olan Sir Thomas Dagworth, Northampton kontunun kız kardeşiyle evliydi ve Totesham sırf aile gururunun Kontu Britanya'da bir yenilgiden kaçınmaya ikna edeceğini umuyordu. Eğer Northampton, askerleri olmasa bile sırf Skeat'in okçularını gönderse La Roche-Derrien'in duvarlarındaki okçuların sayısı iki katma çıkardı ve Totesham'a kuşatmaya direnme şansı verirdi. Okçuları okları ve yaylarıyla birlikte gönderin, atlarıyla değil, diye yalvarıyordu mektup. Totesham Charles'ı geri püskürttükten sonra okçuları Çala' is'e geri gönderecekti. "Buna inanmayacaktır," diye küKredi Totesham. "Onları burada tutmak isteyeceğimi bilir/ bu yüzden bunun ciddi bir vaat olduğunu anlamasın sağla. Okçuların geri döneceğine Leydimiz ve St Georg üzerine yemin ettiğimi söyle."

340

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

"Neden o kadar uzun zaman sonra?"

"Daha fazla adam istiyor. Şimdi yalnızca yarım düzine adamı var ve başkalarını da kendisiyle birlikte gitmeye ikna etmeye çalışıyor. Roncelets'de altın bulacaklarını söylüyor."

"Para istiyorsan neden sen de onlarla birlikte gitmiyorsun?" diye sordu Belas ekşi bir sesle.

"Çünkü ben onun yerine seni görmeyi istiyorum," dedi Sir Geoffrey.

Belas koltuğunda arkasına yaslandı, soluk renkli, uzun parmaklarını birleştirdi. "Bütün*istediğin bu mu?" diye sordu İngiliz'e. "Para ve sığınma hakkı?"

Korkuluk ayağa kalktı, odanın alçak kirişlerinin altında başını eğdi. "Bana bir kere ödersen bir daha ödersin." "Belki," dedi Belas kaçamak bir şekilde.

"Ben sana istediğini veriyorum, sen de bana vereceksin." Kapıya gitti, Belas kendisini çağırınca durdu.

"Hooktonlu Thomas mı dedin?" diye sordu Belas ve sesinde inkâr edilemez bir ilgi vardı.

"Hooktonlu Thomas," diye doğruladı Korkuluk.

"Teşekkürler," dedi Belas. Az önce açtığı kâğıda baktı, parmağıyla Thomas'm adını bulup gülümsedi. "Teşekkür ederim," dedi tekrar. Sonra Sir Geoffrey'in şaşkın bakışları altında masasının çekmecesinden küçük bir kese çıkartıp Korkuluk'a attı. "Bu bilgi için teşekkür ederim Sir Geoffrey."

Bahçeye çıkan Sir Geoffrey kesede on İngiliz poundu olduğunu gördü. Yalnızca Thomas'm adından bahsettiği JÇin on pound? Thomas'm planları konusunda öğrenmesi gereken çok şey olduğunu düşündü. Ama şu anda en azından cebinde altın vardı, bu yüzden avukatı ziyareti karlı geçmişti ve avukatın parası gelmeye devam edecekti. Ama hâla yağmur yağıyordu.

339

BERNARD CORNWELL

Belas kalemini bıraktı. "Otur," diye emretti Korkuluk'a. "Ve bana ne istediğini söyle."

"İki şey," dedi Korkuluk tekrar otururken. "Bu lanet olası kasabaya para kazanmaya geldim, ama çok fazla şey kazanamadık mösyö." Aslında gerçekten çok az şey kazanmışlardı, çünkü İngiliz ordusu Britanya'yı aylardır yağmalyordu ve bir günlük mesafede yakılıp yıkılmamış ve soyulmamış çiftlik yoktu. Daha ileri gitmekse güçlü düşman devriyeleriyle karşılaşmak anlamına geliyordu. Kale duvarlarının ötesinde Britanya pusu, tehlike ve harabe barındıran denetimsiz bir bölgeydi. Korkuluk hızlı bir şekilde oranın servet kazanmak için zorlu bir yer olduğuna karar verdi.

"Demek istediğin ilk şey para?" dedi Belas. "Ya ikincisi?"

"Sığınma hakkı," dedi Sir Geoffrey.

"Sığınma hakkı mı?"

"Bloisli Charles kasabayı aldığı anda avlunda olmak istiyorum."

"Bunun nedenini bilmiyorum, ama elbette," dedi Belas kuru bir sesle. "Paraya gelince." Dudaklarını yaladı. "Önce bilginin ne kadar doğru olduğunu öğrenelim."

"Eğer doğruysa?"

Belas bir an düşündü. "Yetmiş ecus?" diye önerdi-

"Belki seksen?"

"Yetmiş ecus mu?" Korkuluk bunu hemen pound'a çevirdi. "Yalnızca on pound! Hayır! Yüz pound istiyorum ve İngiliz parasıyla."

Altmış İngiliz parasında anlaştılar. Para, Belas Sir <-> offrey'in doğruyu söylediğine dair bir kanıt bulunca oa necekti. Hooktonlu Thomas gerçekten de adamlarını Ko celets'e yöneltiyordu ve yalnızca iki hafta sonra olan lenfine Ziyafetinin arifesinde yola çıkıyorlardı.

338

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

çaktı. Bu da bir bakıma hazineydi, politik bir hazine: altın kadar tatmin edici değildi, ama yine de değerliydi. Toprağın Durham'la ne ilgisi olduğunu Korkuluk tam olarak bilmiyordu. Belki Thomas oraya bazı senetler bulmak için gitmişti? Ya da önceki düğün tarafından bağışlanan bir mülkü? Bazı avukat saçmalıklarıydı bunlar ve önemli değildi; önemli olan Thomas'm İngiltere Kralına güç kazandıracak bir oğlanı almak için gitmesiydi. Bunun üzerine Sir Geoffrey oğlandan nasıl faydalanabileceğini düşünmeye başlamıştı. Bir süre çocuğu kaçırp Calais'e kendisinin götürmesi fikriyle ilgilenmişti, ama Thomas'a ihanet ederek daha kolay kâr elde edebileceğini fark etmişti. Bu yüzden buradaydı ve konuyla Belas'ın ilgilenmediğini düşünüyordu, ama avukat aynı zamanda Roncelets'e yapılacak saldırı kendisini ilgilendirmiyor muş gibi yapıyordu. Bu yüzden Korkuluk onu zorlaması gerektiğine karar verdi. Ayağa kalkıp yağmurla ıslanmış

deri yeleğini çıkardı. "İlgilenmiyor musunuz, mösyö?" diye sordu. "Öyle olsun. İşinizi benden daha iyi bilirsiniz, ama Roncelets'a kaç kişinin gittiğini, onları kimin idare ettiğini biliyorum ve size ne zaman gideceklerini de söyleyebilirim." Tüy kalem artık hareket etmiyordu ve ucundan damlayan mürekkep, kâğıtta büyük bir leke bırakıyordu, ama Belas bunu fark etmiyordu bile. "Kuşkusuz resmî olarak itiraz eder diye Bay Totesham'a ne yaptıklarını söylemediler, belki itiraz eder, belki etmez, bunu bilemem, ama onların Rostren yakınlarında bazı çiftlikten yakacaklarını sanıyor. Bunu belki yaparlar, belki yapmazlar, ama Şef Totesham'a ne söylerlerse söylesinler ve 0 neye inanırsa inansın Roncelets'e gittiklerini biliyorum."

"Nereden biliyorsunuz?" diye sordu Belas sessizce.

"Biliyorum!" dedi Sir Geoffrey sertçe.

337

BERNARD CORNWELL

şey. Ama neden bunun için beni rahatsız ediyorsunuz? Bunun bana nasıl bir zararı olabilir ki?" Yeni keskinleştirdiği tüy kalemini mürekkep hokkasına soktu. "Ve bu planlanan saldırıyı nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü doğru soruları soruyorum, değil mi?" dedi Korkuluk.

Aslında Korkuluk Thomas'm Rostrenen'e bir akın planladığına dair söylentiler duymuştu, ama kasabadaki diğer adamlar Rostrenen'in çok sık saldırıya uğradığı için orada bir serçenin bile aklıktan öleceğini söylemişlerdi. Bu yüzden Thomas'm gerçekte ne yaptığını merak etmişti Korkuluk. Sir Geoffrey Thomas'm bir hazine bulmak için dolaştığından emindi. Onu Durham'a kadar götüren hazineydi bu, ama neden Rostrenen'de olsundu ki? Orada ne vardı? Sir Geoffrey Richard Totesham'ın adamlarından birine yaklaşmış ve ona bira ısmarlamıştı. Ona Rostrenen hakkında soru sorunca adam bir kahkaha atıp başını iki yana sallamıştı. "O saçmalığa katılmak istemezsiniz," demişti adam Sir Geoffrey'e.

"Saçmalık mı?"

"Rostrenen'e gitmiyorlar. Roncelets'e gidiyorlar. Eh, bunu kesin olarak bilmiyoruz, ama Armorica Kontesi boğazına kadar bu işe gömülmüş durumda, bu yüzden Roncelets olmak zorunda. Tavsiyemi ister misiniz Sir Geoffrey? Bu işin dışında kaim. Roncelets'e boş yere arı kovarı demiyorlar."

Kafası her zamankinden daha fazla karışan Sir Geoffrey daha fazla soru sormuş ve Thomas'm aradığı hazinenin altın haralarla dolu bir thesaurus, mücevherlerle dolu deri torbalar değil, bir toprak parçası olduğunu anmaya başlamıştı: Armorica Kontunun Briton'daki rakamları. Eğer Jeanette'in küçük oğlu Dük Jean'a bağ yemini ederse Britanya'daki İngiliz davası ilerlemiş

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

oğlunu alırsa Calais'e gidip Kralı görür."

"Ne olmuş?" diye sordu Belas, hâlâ kayıtsızlık numarası yaparak.

"Üç ay" -Sir Geoffrey üç parmağını kaldırdı- "Bloisli Charles'm buraya gelebilmesi üç ya da dört ay sürer. Bayan dört hafta içinde Calais'de olabilir ve sekiz hafta içinde Kralın mektubuyla buraya gelir ve o zaman değerli olur. Oğlunda Kralın istediği bir şey var ve bu yüzden Kral bayana istediğini verir ve onun istediği şey sizin hayalünüz. Onları beyaz dişleriyle koparıp sizin derinizi yüzecektir, mösyö ve kanunun size bir yararı olmayacaktır. Krala karşı olamaz."

Belas bir parşömeni okuyormuş gibi yapıyordu. Onu elinden bırakınca parşömen yuvarlanarak kapandı. Korkuluk'a bakıp omuz silkti. "Sizin söylediklerinizin olacağından şüpheliyim, Sir Geoffrey. Kontes'in oğlu burada değil."

"Ama bir grup adamın Roncelets'e gidip o küçük seriyi almaya hazırlandığını varsayın, mösyö, yalnızca varsayın."

Belas durakladı. Böyle bir akının planlandığına dair bir söylenti duymuştu, ama söylentinin doğruluğundan kuşkulandı, çünkü böyle hikâyeler durmadan anlatıldı ve sonuçta bir şey olmazdı. Ama Sir Geoffrey'in sesindeki bir şey bu kez söylenenlerde doğruluk payı olabileceğini gösteriyordu. "Bir grup adam," dedi Belas ifadesiz bir sesle.

"Bir grup adam," diye doğruladı Korkuluk. "Roncelets'e gidip sabah için tuvalete çıkarıldığında küçük tatlı?eyi kapıp buraya getirmeyi planlayan bir grup." Belas parşömeni açıp tekrar okuyormuş gibi yaptı. "Madam Chenier'in oğlunun geri dönüşü için komplo Urması hiç şaşırtıcı değil, Sir Geoffrey. Bu beklenen bir

335

BERNARD CORNWELL

nuz? İlişki. İlişki adamı. Böyle olup da düşman edinmemek bence mümkün değil." Sanki önemsiz şeylerden söz ediyormuş gibi yeniden omuz silkti, sonra koltuğunda arkasına yaslandı. "Ama siz iş için geldiniz, Sir Geoffrey? Belki devredeceğiniz bir malınız vardır? Yapacağınız bir kontrat?"

"Armorica Kontesi Jeanette Chenier," dedi Sir Geoffrey açıkça.

Belas şaşırmıştı, ama belli etmedi. Yine de telaşlanmıştı. Jeanette'in intikam istediğini biliyordu ve onun dalavereleri konusunda her zaman tetikteydi, ama şu anda kayıtsızlık numarası yapıyordu. "O bayanı tanıyorum."

"O da sizi. Ve sizden hoşlanmıyor, Mösyö Belas," dedi Sir Geoffrey adını alay eder gibi söylemişti. "Sizden hiç hoşlanmıyor. Hayalarınızı bir tavaya koyup altına büyük bir ateş yakmak istiyor."

Belas ziyaretçisi sıkıcı oluyormuş gibi masasındaki kâğıtlara döndü. "Size söyledim Sir Geoffrey, bir avukat kaçınılmaz olarak düşman edinir. Bu endişelenilecek bir durum değil. Kanunlar beni koruyor."

"Kanunların canı cehenneme, Belas." Sir Geoffrey düz bir sesle konuşuyordu. İlginç şekilde soluk renkli olan gözleri bir tüy kalemi keskinleştirmekle meşgul görünen avukata bakıyordu. "Bayanın oğlunu geri aldığını varsay," diye devam etti. "Bayanın oğlunu İngiltereli Edvard'a götürdüğünü ve Dük Jean'a bağlılık yemini ettirdiğini düşün? O zaman kanunlar senin hayalarınızı kesmelerini engellemez değil mi? Bir, iki, kırp, kırp ve ateşi kö-rükle avukat."

"Böyle bir sonucun," dedi Belas belirgin bir can sıkıntısıyla, "benim üzerimde hiçbir etkisi olamaz."

"Demek İngilizcen o kadar kötü değil, ha?" dedi Sir Geoffrey alaycı bir şekilde. "Kanunları biliyormuş gli?1 yapmayacağım, mösyö, ama halkı biliyorum. Eğer Konte

334

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

sıldan başka bir şey yok." Endişeliydi, çünkü bu zayıf, dikkatli avukatın Bloisli Charles'a taverna dedikodularında söylendiği kadar yakın olduğundan emin değildi. Ayrıca Beggar ve Dickon'ı aşağıda avluda bırakmak zorunda kalmıştı ve onların koruyucu arkadaşlığı olmadan kendini savunmasız hissediyordu, özellikle de avukatın deri yelek giymiş ve yanında uzun bir kılıç taşıyan iri yarı yarı yarıydı için.

"Pierre beni koruyor," dedi Belas. Sir Geoffrey'in iri adama baktığını görmüştü. "Beni bütün dürüst avukatların edindiği düşmanlardan kortıyor. Lütfen, Sir Geoffrey oturun." Yine sandalyeyi işaret etti. Şöminede küçük bir

ateş yanıyordu. Avukatın yüzü bir ermin kadar aç, bir yılanın karnı kadar beyazdı. Siyah bir cüppe, kenarları siyah kürklü siyah bir pelerin giymiş, kulaklarını kaplayan siyah bir şapka takmıştı. Korkuluk'un sesini duyabilmek için kulaklarını kapatan parçalardan birini kaldırdı. "Parlez-vous français?" diye sordu.

"Hayır."

"Brezoneg a ouzit?" diye sordu avukat, sonra Korkuluk'un yüzündeki anlamadığı ifadesini görünce omuz silkti. "Briton dilini bilmiyor musunuz?"

"Size söyledim, değil mi? Fransızca bilmiyorum."

"Fransızca ve Briton dili aynı şey değildir, Sir Geoffrey."

"İngilizce de değiller," dedi Sir Geoffrey kavgacı bir şekilde.

"Gerçekten değiller. Heyhat, İngilizce'yi iyi konuşamıyorum, ama hızlı öğrenirim. Ne de olsa yeni efendilerimin dili."

"Efendileriniz mi?" diye sordu Korkuluk, "Yoksa düşmanlarınız mı?"

Belas omuz silkti. "Ben bir, şey adamıyım, nasıl diyorsunuz?"

BERNARD CORNWELL

hazine aramak için herhangi bir çaba göstermemiştir. Bu çok esrarengizdi ve bu süre içinde Sir Geoffrey'in borçları kabarıyordu. Ama sonra, en sonunda Korkuluk Hooktonlu Thomas'ın ne planladığını anladı. Bu yeni bilgi Sir Geoffrey'i Maître Belas'ın evine götürdü.

La Roche-Derrien'de yağmur yağıyordu. Hatırlarda kalan en ıslak kışlardan biriydi. Güçlendirilen kasabanın dışındaki çukur suyla dolmuştu, bu yüzden kale hendeğine benziyordu. Jaudy Nehri'nin verimli arazilerinin çoğu göle

benziyordu. Kasabanın sokakları çamurla yapış yapış olmuştu, erkeklerin çizmeleri çamurla kaplıydı, kadınlar pazara giderken dik yokuşlarda haince kayan garip, tahta ayakkabılar giyiyorlar, yine de elbiselerinin ve pelerinlerinin eteklerine çamur sıvaşıyordu. Bu yağmurla ilgili tek iyi şey ateşe karşı koruma sağlaması, dolayısıyla kasabanın kuşatılmasını zorlaştırmasıydı. İster mancınık, ister top olsun kuşatma makinelerinin sağlam zemine ihtiyacı vardı, bataklığa değil ve askerler bataklıktan saldıramazdı. Richard Totesham'm daha fazla yağmur için dua ettiği ve gri, ağır ve nemli her sabah için şükrettiği söyleniyordu.

"Islak bir kış, Sir Geoffrey," dedi Belas Korkuluk'u selamlayarak. Sonra ziyaretçisini gizlice inceledi. Derisi kalkmış çirkin bir yüz, diye düşündü. Sir Geoffrey'in giysileri iyi kaliteden olmasına rağmen daha şişman bir adam için yapılmıştı. Bu da ya İngiliz'in son günlerde kilo verdiğini ya da daha büyük olasılıkla giysilerin savaşta öldürdüğü başka birine ait olduğunu gösteriyordu. Belinde bir kırbaç vardı. Belas bunun garip bir silah olduğunu düşündü, ama avukat askerleri anladığını hiçbir zaman düşünmemiştir. "Çok ıslak bir kış," diye devam etti Korkuluk'un oturmasını beklerken.

"Sinir bozucu ıslak bir kış," diye hırladı Sir Geoffrey

endişesini gizlemeye çalışarak. "Yağmur, soğuk ve may
332

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

pı eşiğinde durarak. "Burada yaşıyorum," diye devam etti, sonra Thomas'm yüzüne baktı. Thomas uzun boyluydu, ama Jeanette'in boyu da ona yakındı. "Roncelets Kontu ünlü bir savaşçıdır. Hiç vermemen gereken bir sözü tutmak için ölmemelisin."

"Ama yine de o sözü verdim," dedi Thomas.

Jeanette başıyla onayladı. "Doğru."

Uzun bir duraklama oldu. Thomas duvarların üstündeki bir nöbetçinin ayak seslerini duyabiliyordu. "Ben-" diye söze başladı.

"Hayır," diye aceleyle sözünü kesti Jeanette.

"Ben-"

"Başka zaman. Burada olmana alışmam gerek. Erkeklerden bıktım Thomas. Picardy'den beri..." Durakladı, Thomas onun daha fazla şey söylemeyeceğini sandı, ama Jeanette omuz silkti. "Picardy'den beri bir rahibe gibi yaşıyorum."

Thomas onu alnından öptü. "Seni seviyorum," dedi içtenlikle, ama bu düşünceyi yüksek sesle dile getirmesi kendisini bile şaşırttı.

Jeanette bir an konuşmadı. İki ateşten yansıyan ışık gözlerinde kırmızı noktalar oluşturuyordu. "O kıza ne oldu?" diye sordu. "Sana karşı çok koruyucu olan o soluk renkli küçük kıza?"

"Ben onu koruyamadım ve öldü."

"Erkekler böyle serseriler," dedi Jeanette, sonra kapının sürgüsünü açmak için pelerinini kaldırdı. Bir an durdu. "Burada olmana sevindim," dedi arkasına bakmadan. Sonra kapı kapandı, kilit sürüldü ve Jeanette uzaklaştı.

Sir Geoffrey Carr Britanya yağmacılığının bir hata olduğunu düşünmeye başlamıştı. Uzun zamandır Hooktonlu Thomas'tan bir iz yoktu ve okçu geldikten sonra da
331

BERNARD CORNVVELL

bir şekilde. "Ama Charles'm orada olduğunu söyleyen bir mektup aldım ve mektuptan kuşkulanmam için bir neden yok."

"Mektubu kim yazdı?"

"Bilmiyorum. İmza yoktu." Birkaç adım sessizlik içinde yürüdü, eli Thomas'm kolunda ısınmıştı. "Belas'tı," dedi sonunda. "Bunu kesin olarak bilmiyorum, ama o olmalı. Beni dürtüyor, bana işkence ediyordu. Onun evimi, Charles'm oğlumu alması yeterli değil, bana acı çektirmek de istiyor. Ya da Bloisli Charles'a verileceğimi bilerek Roncelets'e gitmemi istiyor. Eminim Belas'tı. Benden nefret ediyor."

"Neden?"

"Neden sanıyorsun?" diye sordu azarlıcasına. "Bende istediği bir şey var, bütün adamların istediği bir şey, ama ona vermiyorum."

Karanlık sokaklarda yürüdüler. Bazı tavernalardan şarkı sesi geliyordu. Bir yerlerde bir kadın kocasına bağı-

rıyordu. Bir köpek havladı, sonra sustu. Yağmur sazlık damlarda patırtı çıkarıyor, saçaklardan aşağı süzülerek çamurlu sokakları kaygan hale getiriyordu. İleride yavaş yavaş kırmızı bir parıltı meydana geldi, onlar yaklaştıkça büyüdü, ta ki Thomas güney kapısındaki muhafızların ısınmak için yaktığı iki ateşin alevlerini görene kadar. Jake ve Sam'le birlikte İngiliz ordusunu içeri almak için ° kapıyı nasıl açtıklarını hatırladı. "Sana bir keresinde Charles'ı geri alacağıma söz vermiştim."

"Sen ve ben, Thomas, çok fazla sözler verdik." Sesi ha' lâ yorgun çıkıyordu.

"Ben sözlerimden bazılarını tutmaya başlasam ıvı olur," dedi Thomas. "Ama Roncelets'e gitmek için ata ı tiyacım var."

"At alacak param yok," dedi Jeanette, karanlık bir 330

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

"Belas'm karnına bir ok atmadığına şaşırdım."

"Bir avukatın ölümü için asılacağı mı sanıyorsun?" Kısa ve sert bir kahkaha attı. "Hayır, ölümümü Bloisli Charles'm ölümü için saklayacağım ve bütün Britanya ve Fransa onun bir kadın tarafından öldürüldüğünü öğrenecek."

"Çocuğunu geri vermediği takdirde mi?"

"Vermeyecektir!" dedi hararetle. "Ricalara hayır karşılığı verdi." Galler Prensinin, hatta belki Kralın kendisinin de Bloisli Charles'a yazdığını, ama ricalarının bir işe yaramadığını kast ediyordu. Hem neden yarasındı ki? İngiltere Charles'm en amansız düşmanıydı. "Her şey top- rakla ilgili Thomas," dedi Jeanette yorgun bir şekilde.

"Toprak ve para." Üç yaşında Armorica Kontu olan oğlunun, şu anda İngiliz işgali altında bulunan batı Britanya'nın geniş arazilerinin yasal varisi olduğunu söylemek istiyordu. Eğer çocuk İngiltereli Edward'ın Britanya'yı yönetmesi için aday olan Dük Jean'a sadakat yemini ederse Bloisli Charles'm dukalığın bağımsızlığı iddiası ciddi biçimde zayıflayacaktı ve bu yüzden Charles çocu-

ğu almıştı ve yemin edecek çağa gelene kadar elinde tutacaktı.

"Charles nerede?" diye sordu. Oğluna onun lütfunu kazanması için büyük amcasının adını vermesinin kade- rin bir cilvesi olduğunu düşünüyordu Jeanette.

"Roncelets Kulesinde," dedi Jeanette. "Rennes'in güneyinde. Roncelets Lordu tarafından büyütülüyor." Thomas'a döndü. "Onu gördüğümden bu yana neredeyse bir yü geçti!"

"Roncelets Kulesi," dedi Thomas. "Kale mi orası?"

"Ben görmedim. Bir kule, galiba. Evet, kale."

"Orada olduğundan emin misin?"

"Hiçbir şeyden emin değilim," dedi Jeanette yorgun

329

BERNARD CORNWELL

Jeanette hızla başını salladı. Mum ışığında çok parlak ve iri görünüyordu. Daha zayıf, diye düşündü Thomas ya

da belki bunun nedeni yanaklarını gölgeleyen kilisenin karanlığıydı. Başında çenesinin altında bağladığı bir bone, üzerinde batı kapısına doğru onu takip ederken yerlere sürünen siyah bir pelerin vardı. Belas'ı hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Adını hatırlıyorum," dedi Thomas. "Avukat değil miydi?"

"Avukat," dedi Jeanette, "ve iğrenç bir safra, aşağılık bir yaratık, bir dolandırıcı. Bana öğrettiğin o ingilizce sözcük neydi? Bir ayyaş. O tam bir ayyaş. Ben döndüğümde evini satın almıştı ve borçlarımın ödenmesi için satıldığı-

nı iddia ediyordu. Ama borçları satın almıştı! İşlerimle ilgileneneğine söz ermişti, sonra benim gidişimi bekleyip evimi aldı. Şimdi geri döndüm, ama borçlarımı ödememe izin vermiyor. Borçların ödendiğini söylüyor. Evi ondan ödediğinden daha fazlasına satın alacağımı söylüyorum, ama bana gülüp geçiyor."

Thomas onun için kapıyı tuttu. Yağmur yağıyordu. "Bloisli Charles geliyorsa o evi istemezsin. O zamana kadar gitmiş olmalısın."

"Bana hâlâ ne yapacağımı mı söylüyorsun Thomas?" diye sordu. Sonra sözlerinin sertliğini yumuşatmak istercesine kolunu tuttu. Ya da belki de sokak dik ve kaygan olduğu için koluna girmişti. "Burada kalacağım galiba."

"Eğer ondan kaçmasaydım Charles seni askerlerinden biriyle evlendirecekti. Seni burada bulursa bunu yapar. Ya da daha kötüsünü."

"Çocuğum zaten onun elinde. Bana tecavüz etti. Da fazla ne yapabilir ki? Hayır" -Thomas'm kolunu ateşli bir şekilde tuttu- "güney kapısının yanındaki küçük evimde kaçacağım ve kasabaya girdiğinde karnına bir ok atacağım-
328

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

"Biliyorum," dedi Thomas, sonra İncil'i kapatıp Jeanette'e döndü. Hatırladığından daha az güzel olur diye ona bakmaya korkuyordu neredeyse ya da belki de onu görmenin nefrete neden olacağından korkuyordu, çünkü Jeanette onu terk etmişti. Ama onun yüzünü görünce gözlerinin dolduğunu hissetti. "Merle," dedi yumuşak bir sesle, onun takma adını kullanarak. Blackbird anlamına geliyordu.

"Thomas." Jeanette'in sesi ifadesizdi. Sonra başıyla siyahlar giymiş yaşlı bir kadını işaret etti. "Hayatı için endişelenen Madam Verlon bir ingiliz askerinin İncil'i çaldığını söyledi."

"Sen de o askerle dövüşmeye geldin?" Sağ tarafındaki bir mumun ışığı küçük bir kuşun kalbi gibi titreşti.

Jeanette omuz silkti. "Buradaki rahip bir korkak ve bir İngiliz okçuya karşı çıkmazdı, bu yüzden benden başka kim gelebilirdi?"

"Madam Verlon rahat edebilir," dedi Thomas İncil'i yerine koyarken.

"İncil'i çalan askerin büyük siyah bir yayı olduğunu da söyledi," dedi sesi titreyerek. Bu yüzden yardım göndermek yerine kendisinin geldiğini ima ediyordu. Tho-

mas olduğunu tahmin etmişti.

"En azından fazla uzağa gitmek zorunda kalmadın," dedi Thomas, Jeanette'in babasının bahçesine açılan yan kapıyı işaret ederek. Evini kaybettiğini bilmiyormuş gibi yapıyordu.

Jeanette başını geriye attı. "Orada yaşamıyorum," dedi kısaca.

Bir düzine kadın onları dinliyordu ve Thomas onlara doğru gelince endişeyle gerilediler. "O halde belki size evinize kadar eşlik etmeme izin verirsiniz, madam," dedi İNnette'e.

327

BERNARD CORNVVELL

olmadığını biliyordu, bu yüzden o sayfaları hızla çevirdi, sonra tekrar yavaşladı, kötü yazılmış yazıların arasından sözcükleri seçmeye çalıştı ve birdenbire isimler sayfadan atlayıverdi. "Neemias Athersatha filius Achelai," "Nehe-miah Valisi, Hachaliah'ın oğlu." Bütün pasajı okudu, ama aradığını bulamadı, bu yüzden biraz daha geriye gitti, sayfa sayfa, yaklaştığını biliyordu ve işte, nihayet oradaydı.

"Ego enim eram pincerna regis."

Bu söze bakarak yüksek sesle okudu. " 'Ego enim eram pincerna regis.'"

"Çünkü ben Kralın kupa taşıyıcısıydım."

Mordecai Peder Ralph'in defterinin Kutsal Kâse'yi doğrulaması için Tanrıya bir yakarış olduğunu düşünmüştü, ama Thomas ona katılmıyordu. Babası kupa taşıyıcısı olmak istememişti. Hayır, defter bir itiraf ve gerçeği gizleme yoluydu. Babası takip etmesi için ona bir iz bırakmıştı. Hachaliah'tan Tirshatha'ya git ve Valinin aynı zamanda kupa taşıyıcısı olduğunu fark et: ego enim eram pincerna regis. "Taşıyıcısıydım," diye düşündü Thomas. Bu, babasının Kutsal Kâse'yi kaybettiği anlamına mı geliyordu? Bu daha çok Thomas'm defteri kendisi öldükten sonra okuyacağını bildiğini gösteriyordu. Ama Thomas bir şeyden emindi: bu sözler Kutsal Kâse'nin var olduğunu ve babasının ona gönülsüzce sahip olduğunu doğruluyordu. Kralın kupa taşıyıcısıydım; bu kupanın benden gitmesine izin ver; kupa beni sarhoş ediyor. Kupa vardı-Thomas vücudundan bir ürpertinin geçtiğini hissetti. Sunktaki mumlara bakarken bakışları yaşlarla bulanıklaşmış Eleanor haklıydı. Kutsal Kâse vardı ve bulunmayı, dünyayı düzeltmeyi, insana Tanrıyı, Tanrıya insanı, dünyayı barışı getirmeyi bekliyordu. Vardı. Kutsal Kâse'ydi.

"O kitabı kiliseye babam verdi," dedi bir kadın.

326

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

mevi istiyordu. Bu bir kitaptı, Jeannette'in babasının armağanı olan bir kitap. Thomas kitabı orada görünce çok şaşırılmıştı, bunun nedeni yalnızca kitabın kasabanın düşüşüne rağmen varlığını sürdürebilmesi değildi -aslında askerler yağmalamak için kitap ararlardı- bir Briton kasabasındaki küçük bir kilisede bir kitabın olmasıydı. Kitaplar nadir bulunurdu ve bu St. Renan'm hazinesiydi: İncil.

Yeni Ahit'in çoğu kayıptı, bunun nedeni bazı askerlerin sayfaları fenerlerini tutuşturmada kullanmış olmalarıydı, ama Eski Ahit'in hepsi kalmıştı. Thomas üzerlerinde siyah elbiseler olan diz çökmüş dua*eden kadınların arasından geçti ve kitabı sunağın altında buldu. Tozu ve örümcek ağlarını üfleyip mumların yanına koydu. Kadınlardan biri ona tıslayarak saygısızlık ettiğini söyledi, ama Thomas kadına aldırmadı.

Sertleşmiş sayfaları çevirdi, bazen süslü bir şekilde boyanmış büyük harfe hayranlık duymak için durakladı.

Dorchester'daki St. Peter's kilisesinde bir İncil bulunuyordu ve babasının da bir İncil'i vardı, Oxford'dayken düzinelerce İncil görmüştü, ama başka çok az İncil'le karşılaşmıştı. Sayfaları tararken böyle büyük bir kitabı kopya etmenin ne kadar zaman alacağını hayretle düşündü. Başka kadınlar da sunağı ele geçirmesine itiraz ettiler. Bunun üzerine onları sakinleştirmek için birkaç adım uzaklaşıp kucağında ağır kitapla bağdaş kurup oturdu. Artık mumlardan çok uzaktı ve çoğunluğu kötü olan yazıları okuması çok zorlaşmıştı. Baş harfler becerikli bir elden çıktığını gösterircesine güzel bir şekilde yapılmıştı, ama yazıların şeri kalanı eciş bücüş yazılmıştı ve bu dev kitapta bereye "akacağını bilmiyor oluşu da işini kolaylaştırmıyordu. tski Ahit'in sonundan başladı, ama istediği şeyi bulamamıştı. Cİ1' bunun üzerine sayfaları geri çevirmeye başladı. Dev Sayfalar çevrilirken çatırdıyordu. Aradığı şeyin İlahilerde 325

BERNARD CORNWELL

Guillaume'ye arkadaşına yardım için teşekkür etti. Thomas ve Robbie daha soğuk karşılandı. Robbie İskoç olduğu için, Thomas da Totesham onu önceki yıldan hatırladığı için. "Tam bir baş belasıydım," dedi Thomas dobra dobra, "sen ve Armorica Kontesi,"

"O burada mı?"

"Geri döndü, evet." Totesham'ın sesi biraz tereddütlüydü.

"Onun evine gidebiliriz, Will," dedi Thomas.

"Hayır gidemezsiniz," dedi Totesham sertçe. "Evini kaybetti. Borçlarını ödemesi için satıldı ve o zamandan beri söylenip duruyor, ama adil bir fiyata satıldı. Evini satın alan avukat rahat bırakılmak için bize para ödedi. Bu yüzden onun rahatsız edilmesini istemiyorum, bu yüzden ikiniz Two Foxes'da kendinize yer bulabilirsiniz. Sonra gelin akşam yemeği yiyelim." Bu davet Will Skeat ve Sir Guillaume'yi kapsıyordu, Thomas ve Robbie'yi de-

Thomas için bir sakıncası yoktu. O ve Robbie Two Foxes adlı handa paylaşmak üzere bir oda tuttular. Robbie ilk kez Briton birasının tadına baktı. Thomas La Roche-Derrien'deki en küçük, ama Jeanette'in babası para bağışladığı için en zengin kiliselerden biri olan St. Renan kilisesine gitti. Jeanette'in babası kilisenin çan kulesini yaptırmış, duvarlarına güzel resimler yapılması için para ödemişti, ama Thomas St. Renan'a vardığında ortalık Kurtarıcının suda yürüdüğünü ya da ruhların cehennem ateşle

rine doğru yuvarlandığını göremeyeceği kadar karanlık Kilisenin tek ışığı, içinde St. Renan'm dilinin bulunduğ kutsal emanetler kutusunun yer aldığı sunakta yan mumlardan geliyordu, ama Thomas sunağın altında ka bir hazine daha olduğunu biliyordu, bir azızm s dili kadar nadir bulunan bir şeydi bu ve Thomas onu g 324

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

yüzden Bloisli Charles geldiğinde Totesham destek gele- ne kadar küçük kasabayı iki ya da üç hafta tutması gere- kiyordu, kasabalıların desteğine rağmen bunu yapabile- ceğinden emin değildi. Calais'deki Krala bir dilekçe yazıp La Roche-Derrien'e daha fazla adam göndermesi için yal- varmıştı. "Yardım çok uzakta," diye yazmıştı kâtip Totes- ham'm söylediklerini, "ve düşmanımız etrafımızda topla- nıyor." VWill Skeat'ı gören Totesham, Skeat'm adamlarının ricası üzerine geldiklerini sanmıştı ve düş kırıklığını giz- leyemiyordu. "Krala kendin mi yazacaksın?" diye sordu Totesham VViü'e.

"Tom benim için yazabilir."

"Adamlarının gönderilmesini iste," diye ısrar etti To- tesham. "Üç yüz ya da dört yüz okçuya daha ihtiyacım var, ama senin elli altmış adamın da işe yarar."

"Tommy Dagworth sana kimseyi gönderemiyor mu?" diye sordu Skeat.

"O da benim gibi zor durumda. Koruması gereken çok fazla arazi ve çok az adam var ve Kral bizim Bloisli Char- les'a tek bir hektar bile bıraktığımızı duymak istemez."

"O zaman neden takviye göndermiyor?" diye ordu Sir Guillaume.

"Çünkü ayıracak adamı yok," dedi Totesham. "Ama bu bizim istemememiz için bir neden değil."

Totesham onları evine aldı. Büyük şöminede kocaman "ir ateş yanıyordu. Hizmetkârları sürâhilerce sıcak şarap, ekmek ve domuz etiyle dolu tabaklar getirdi. Ateşin ya- nındaki beşikte bir bebek yatıyordu. Totesham kızarak bebeğin kendisinin olduğunu itiraf etti. "Yeni evlendim," dedi Skeat'a. Sonra ağlamadan önce bir hizmetçiye onu s^otürmesini emretti. Skeat miğferini çıkarıp yaralı, kalın erili kafasını ortaya çıkarınca irkildi, sonra VWill'in hikâ- Ini dinlemek için ısrar etti. Hikâye bittikten sonra Sir 323

BERNARD CORNWELL

gin hale geliyorlardı. Trubadurlar bir savaş şarkısı söyler- ken savaşı kahraman olarak Kralın adını söylüyor, dük- lerin, kontların, baronların ve şövalyelerin başarılarını göklere çıkarıyorlardı, ama İngiltere'nin savaşının büyük çoğunluğunu gerçekleştirenler Skeat ve Totesham gibi adamlardı.

Totesham iyi niyetli bir şekilde Skeat'ın omzuna bir saplak indirdi. "Bana adamlarını da getirdiğini söyle, Will."

"Nerede olduklarını Tanrı bilir," dedi Skeat. "Aylardır onları görmedim."

"Calais'in dışındalar," dedi Thomas.

"Sevgili Tanrım," dedi Totesham haç çıkararak. Kır saçlı, geniş yüzlü tıknaz bir adamdı. La Roche-Derrien'in garnizonunu yalnızca karakterinin gücüyle bir arada tutuyordu, ama adamlarının sayısının çok az olduğunu biliyordu. Hem de çok az. "Emrim altında yüz otuz iki adam var," dedi Skeat'a. "Ve yarısı hasta. Bloisli Charles gelene kadar burada kalacağı belli olmayan elli altmış tane paralı asker var. Kuşkusuz kasabalı da bizim için savaşacaktır ya da en azından çoğu savaşacaktır."

"Öyle mi?" dedi Thomas bu iddiaya şaşırarak. İngilizler önceki yıl kasabayı ele geçirdiklerinde kasabanın halkı, duvarlarını korumak için acı bir şekilde dövüşmüş, kaybettiklerinde yağmalama ve tecavüzle karşılaşmışlardı, ama şimdi garnizonu destekliyorlar, öyle mi?

"Ticaret iyi!" diye açıkladı Totesham. "Hiç bu kadar zengin olmamışlardı! Gaskonya'ya, Portekiz'e, Flanders a ve İngiltere'ye gemiler gidiyor. Para kazanıyorlar. Gitmemizi istemiyorlar. Bu yüzden evet, bizim için savaşacaklar ve bu işe yarayacak, ama tabii eğitilmiş adamlar gibi olmaz."

Britanya'daki diğer İngiliz taburları çok batıdaydı,
322

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

La Roche-Derrien'e giren köprüye vardıklarında yağmur yağmaya başladı. Thomas kasabanın karşısındaki kıyıda bulunan koruyucu kulenin kemerinin altında durdu. Skeat'm diğer okçularıyla birlikte ingilizlerin eline ilk düştüğü gece La Roche-Derrien'e gizlice girdikleri derme çatma rıhtımı işaret etti. "Şurayı hatırlıyor musun, Will?" diye sordu.

"Elbette hatırlıyorum," dedi Skeat, ama ne düşündüğü açıkça belli olmuyordu. Thomas daha fazla bir şey söylemedi.

Taş köprüyü geçtiler, sokakta hızla ilerleyerek her zaman Richard Totesham'm karargâhı olan tavernanın yanındaki eve doğru ilerlediler. Onlar vardıkları sırada Totesham eyerinden iniyordu. Dönüp kaşlarını çatarak yeni gelenlere baktı, sonra YVill Skeat'ı tanıdı ve eski dostuna bir hayalet görmüş gibi baktı. Skeat'm boş bakışları ve tanıdığını göstermemesi Totesham'm canını sıktı. "Will?" dedi garnizon komutanı. "Will? Sen misin Will?"

Skeat'm yüzünde şaşkın bir sevinç belirtisi canlandı. "Dick Totesham! Onca insan içinde karşılaştığımız kişiye bakın!"

Totesham, komuta ettiği garnizonda kendisiyle karşılaştığına şaşırarak Skeat'a şaşkın bir şekilde baktı, sonra eski dostunun gözlerindeki boş ifadeyi görüp kaşlarını çatı. "İyi misin, Will?"

"Kafama bir darbe aldım, ama bir doktor kafamı tekrar yapıştırdı. Ara sıra bazı şeyler bulanıklaşıyor."

İki el buluştu. İkisi de parasız doğan, asker olan, sonra üstlerinin güvenini kazanıp esir alınanların fidyelerini elde eden ve malları yağmalayan, böylece kendi askerlerine komuta edecek kadar zenginleşen adamlardı. Askerlerini Krala ya da başka soylulara kir alıyor, böylece düşman

topraklarını yağmalamaya devam ederken daha da zen-
321

BERNARD CORNWELL

"Britanya'yı seveceğim," dedi Robbie.

Gitmeden önce ödemeleri gereken borçları vardı. Sir Guillaume Villeroy'a borcunu ödeyip yeni bir yelken almasına yetecek kadar para ekledi. "Bir süre Caen'den uzak dursan iyi olur," diye tavsiyede bulundu iri adama.

"Gaskonya'ya ineceğiz," dedi Villeroy. Gaskonya'da her zaman ticaret vardır. Belki Portekiz'e bile ineriz."

"Belki," dedi Mordecai utangaç bir şekilde, "benim de gelmeme izin verirsiniz?"

"Sen mi?" dedi Sir Guillaume. "Sen kahrolası gemilerden nefret edersin."

"Güneye inmeliyim," dedi Mordecai yorgun bir şekilde. "İlk önce Montpellier'e. Güneye indikçe insanlar daha dost canlısı oluyor. Dük Charles'ın adamlarıyla karşılaşmaktansa bir ay denize ve soğuğa katlanmaya razıyım."

"Arkadaşımın Gaskonya yolculuğu için," diye bir altın daha teklif etti Sir Guillaume.

Villeroy Yvette'e baktı, kızın omuz silkmesi iri adamın bu teklifi kabul etmesini sağladı. "Hoş geldiniz doktor."

Böylece Mordecai'yle vedalaştıktan sonra Thomas, Robbie, Will Skeat, Sir Guillaume ve iki askeri kıyıya çıktı. Bir gemi nehir yukarı, La Roche Derrien'e doğru gidiyordu, ama onlar günün daha ilerleyen saatlerinde iki askeri eşyalarla birlikte bırakıp Thomas'm önderliğinde nehrin batı kıyısını takip eden dar patika boyunca ilerlediler. Zırh giyiyor ve silah taşıyorlardı, çünkü yerli köylü;ler İngilizlere dostça davranmıyordu, ama bir tek el arabasından dışkı boşaltan neşesiz işçilerdi. Adamlar askerlerin geçişini izlemek için durdular, ama bir şey söylemediler. "Yarm bu saate kadar Bloisli Charles geldiğimi21 öğrenecektir," dedi Thomas.

"Çizmelerinin içinde zangır zangır titreyecektir,' de Skeat sırtarak.

320

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

zaman zaman rıhtımın arkasındaki depoları yağmalardı. Küçük gemiler nehir yukarı La Roche-Derrien'e kadar gidebilirdi, ama Pentecost çok fazla su çektiği için İngiliz çarklısının yanına demirledi. Üzerlerinde kırmızı haçların bulunduğu zırh yelekleri giymiş olan bir düzine adam liman ücretini almak ve kaçak mal ya da ağızlarını kapalı tutmaya yetecek kadar rüşvet getirecek olan başka şeyleri bulabilmek için gemiye bindi, ama ne mal ne de rüşvet buldular. Alnında akan bir yarası olan şişko komutanları Richard Totesham'm hâlâ La Roche-Derrien'e komuta ettiğini doğruladı* "Oradadır," dedi şişko adam, "Sir Thomas Dagworth de Brest'e komuta ediyor."

"Dagworth mü?" dedi Skeat memnuniyetle. "O iyi biridir. Dick Totesham da öyle," diye ekledi Thomas'a bakarak. Sir Guillaume ön taraftaki kamaradan çıkarken şaşkınlıkla baktı.

"O Sir Guillaume," dedi Thomas alçak sesle.

"Elbette," dedi Skeat.

Sir Guillaume eyerleri güverteye bırakınca madeni paraların şingirtısı şişko adamın umutlu bakışlarını üstüne çekti. Sir Guillaume bakışlara karşılık vererek kılıcını hafifçe çekti.

"Galiba gitsem iyi olacak," dedi şişko adam.

"İyi olur," dedi Skeat gülerek.

Robbie eşyalarını güverteye getirdi, sonra dört kızın bulunduğu Edvvard'a baktı. Kızlar ringa balıklarının karnını deşip iç organlarını havada kapalı martılara atıyorlardı. Kızlar içleri temizlenen balıkları rıhtımın sonunda tütsülenmek üzere uzun sopalara taktılar. "Hepsi böyle güzel midir?" diye sordu Robbie.

"Daha da güzel," dedi Thomas, İskoç'un bonelerinin atından kızların yüzünü nasıl görebildiğine şaşırarak.

319

BERNARD CORNWELL

"Bizim bayrağımızı taşıyor Will."

"Öyle mi?"

Geminin pruvasında zırhlı bir adam dikiliyordu. Pentecost'a eliyle işaret etti. "Kimsiniz?"

"Sir William Skeat!" diye karşılık verdi Thomas, Britanya'da en iyi karşılanan ismi kullanarak.

Bir duraklama oldu, bir inanmazlık. "Bir VWilliam Skeat mı?" diye tekrar seslendi adam. "Will Skeat mı yani?"

"Kral onu şövalye yaptı," dedi Thomas adama.

"Bunu kendim bile durmadan unutuyorum," dedi Skeat.

İskele tarafındaki kürekçiler suyu geriye ittiler, böylece muhafız gemisi Pentecost'un yanına gelecek şekilde döndü. "Ne taşıyorsunuz?" diye sordu adam.

"Boşuz!" diye karşılık verdi Thomas.

Adam yırtılmış, yanmış ve ikiye katlanmış yelkene baktı. "Sorun mu yaşıyorsunuz?"

"Normandiya açıklarında."

"O serserilerin öldürölme zamanı geldi," diye homurdandı adam, sonra nehrin yukarı tarafını, gökyüzünün Trequier'in evlerinin bacalarından yükselen dumanla boyandığı yeri işaret etti. "Edvvard'ın yanma demir atın. Ödemeniz gereken liman ücreti var. Altı şilin."

"Altı şilin mi?" diye gürledi Villeroy rakamı duyunca.

"Altı kahrolası şilin! Deniz yatağındaki ağlardan para çıkardığımızı mı sanıyor bunlar?"

Böylece Thomas ve VWill Skeat Trequier'e geri dönmüş oldu. Katedralin kulesi Bloisli Charles'ı destekleyen Britonlar tepesinden İngilizlere ok atarken yıkılmıştı- u1 gilizler karşılık olarak kuleyi yıkmış taşlarını Londra'ya göndermişlerdi. Artık duvarları bulunmayan küçük man kentinin nüfusu azdı. Bloisli Charles'm adam

318

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

yim, Thomas," diye devam etti Skeat, "ve kafama darbe aldığımdan bu yana durum değişmediyse bu hiç

ucuz olmayacak. Ucuz olmayacak. Neden Kont onların Calais'ten ayrılmalarını istesin ki? Baharda büyük bir savaş olacak."

Bu iyi bir soru, diye düşündü Thomas, çünkü kış bittiğinde Calais yakınında kötü bir savaş olacaktı. Thomas'm bildiği kadarıyla kasaba henüz düşmemiştir, ama İngilizler kuşatma altına almışlardı ve Fransız Kralının baharda kuşatmacılara saldırarak büyük bir ordu topladığı söyleniyordu. *

"Gelecek baharda bir sürü savaş olacak," dedi Thomas, artık çok yakın olan nehir kıyısını işaret ederek. Kırk yılın ötesindeki tarlalar nadasa bırakılmıştı, ama en azından ahırlar ve çiftlik evleri hâlâ ayakta idi, çünkü bu topraklar La Roche-Derrien'deki garnizonu besliyordu. Bu yüzden dükalığın geri kalanını etkisi altına alan yağma, tecavüz ve yangından korunmuştu.

"Burada da savaş olacak," diye onayladı Skeat, "ama Calais'de daha fazla. Belki sen ve ben oraya gitmeliyiz, Thomas?"

Thomas hiçbir şey söylemedi. Skeat'm artık bir asker ve okçu taburuna komuta edemeyecek olmasından korkuyordu. Eski dostu unutmaya veya ani melankoli nöbetlerine çok fazla eğilimliydi. Ve bu ataklar Skeat'm eski kimliğine kavuşmuş gibi görüldüğü zamanlarda daha kötü oluyordu - ama o hiçbir zaman savaşta çok hızlı, kararlarında vahşi ve çarpışmada zeki olan eski Will Skeat gibi değildi. Artık kafası karışık ve aşırı sıklıkta şaşkınlık yaşıyordu - tıpkı şu anda olduğu gibi. İngiltere'nin beyaz zemin üzerine kırmızı haçlı bayrağını taşıyan bir muhafız gemisi Pentecost'a doğru geliyordu. "Düşman mı

317

BERNARD CORNWELL

ti, ama başaramadı. Bir fok balığı parlak kafasını kaldırdı, kızgınlıkla Thomas'a baktı, sonra tekrar derinliklere daldı. Nehir kıyıları yaklaşırken toprağın kokusunu getiriyordu. Kayalar, soluk renkli çimenler, rüzgârla bükülen küçük ağaçlar, sıgık bölgelerde söğütten örülme dolambaçlı kazıklardan oluşan balık tuzakları vardı. Altı yaşını biraz geçmiş küçük bir kız çocuğu bir taşla kayaların üstündeki deniz böceklerini çıkarıyordu. "Kötü bir yemek," dedi Will Skeat.

"Öyle Will, öyle."

"Ah, Tom!" diye gülümsedi Skeat onun sesini tanıyarak. "Sen hiç akşam yemeğinde deniz böceği yemedin!" "Yedim!" diye itiraz etti Thomas. "Ve kahvaltıda da."

"Latince ve Fransızca bilen bir adam? Deniz böceği yiyor?" Skeat sırtıttı. "Yazı yazabiliyorsun, değil mi Tom?" "Bir rahip kadar iyi."

"Şu lorda bir mektup göndersek iyi olur," dedi Northampton kontunu kast ederek. "Adamlarımın buraya gönderilmesini isteyelim, ama bunu para olmadan yapmaz, değil mi?"

"Onun sana borcu var," dedi Thomas.

Skeat kaşlarını çatı. "Var mı?"

"Son aylarda adamların ona hizmet ediyor. Bunun için

sana ödeme yapmalı."

Skeat başını iki yana salladı. "Kont askerlere her zaman iyi para öder. Eminim çocukların cüzdanlarını dolu tutuyordur. Eğer onları burada istersem onu adam" larımı bırakmaya ikna etmem ve yolculuklarının bedeli de ödemem gerek." Skeat'm adamları, Britanya y sefere çıktıktan sonra Normandiya Kralına katılan şimdi Calais yakınlarında hizmet eden Northamp Kontu için savaşmak üzere sözleşme imzala*111*
"Adamların ve atların yolculuk masraflarını ödem
316

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

takviyesi şansları yaver gitmeyen ve yağmalanacak mal ve esir bulmak umuduyla küçük kasabaya gelen birkaç şövalye ve askerdi. Bu şövalyelerden bazıları Britanya'daki zenginliklerle ilgili sahte söylentilere kapılarak Flanders kadar uzaklardan gelmişlerdi. Yüzünün derisi kalkmış, acımasız, kırbaç kullanan, büyük kin besleyen bir adam tarafından idare edilen diğer altı asker kuzey İngiltere'den gelmişti. İşte Pentecost nehre gelmeden önce La Roche-Derrien'in sahip olduğu tek takviye bunlardı.

La Roche-Derrien'in garnizonu küçüktü, ama Dük Charles'm ordusu büyüktü ve büyümeye devam ediyordu. İngilizlerin para ödediği casuslar, Rennes'e gelen yüz kişilik Cenovalı okçu topluluğundan ve Bloisli Charles'a sadakat yemini etmek için Fransa'dan gelen askerlerden söz ediyordu. Charles'm ordusu büyürken Britanya'daki garnizonunu umursamadığı açık olan İngiltere Kralı onlara yardım göndermiyordu. Bu da Britanya'daki en küçük ve düşmana en yakın İngiliz kalesi olan La Roche-Derrien'in sonunun geldiğini gösteriyordu.

Pentecost Jaudy Nehri'nin ağzını gösteren alçak kayalık çıkıntıların arasından geçerken Thomas garip biçimde huzursuzdu. Bu küçük kasabaya gelmek bir başarısızlık mıydı? Yoksa Kutsal Kâse'nin düşmanları onu burada arayacağı için Tanrı onu özellikle mi göndermişti? Thomas de Taillebourg'u ve hizmetkârını böyle görüyordu. Ya da belki yalnızca Jeanette'i göreceği için endişeliydi. Hikâyeleri çok karmaşıktı, aşkla karışık çok fazla nefret vardı, ama onu yine de görmek istiyordu ve Jeanette'nin kendisini görmek istemeyeceğinden korkuyordu. Gelen dalgalar Pentecost'u, kuşların beyaz köpüklerle süslenmiş kayaların üstünde kurumaları için kanatlarını açtıkları nehrin ağzına taşırken onun yüzünü hayal etmeye çalış-
315

BERNARD CORNVVELL

pürüzsüz, gözleri iri ve parlaktı. Adamlar gelip iyilik için ona yalvarıyorlardı, ama Jeanette onlara avukat Belas'm porsumuş kalbini ve Bloisli Charles'm porsumuş çukünü getirmedikleri takdirde kendisiyle bir daha konuşamayacaklarını söylüyordu. Bana onları kutsal emanet kutularında getirin, ama oğlumu canlı getirin." Öfkesi adamları kaçıyordu ve bazıları onun ayın etkisi altında, hatta belki bir cadı olduğu hikâyelerini yayıyorlardı. St. Renan rahibi kasabadaki diğer rahiplere Jeanette'in kendisini baş-

tan çıkarmaya çalıştığını söylemiş ve Engizisyonu getirme konusunda konuşmuştu, ama İngilizler buna izin vermezdi, çünkü İngiltere Kralı Tanrının işkencecilerinin kararlık sanatlarını kendi sömürgeleri üzerinde uygulamalarını reddediyordu. "Bela çıkarmaları için kahrolası keşifleri getirmeden önce de yeterince sıkıntımız var zaten," dedi La Roche-Derrien'deki İngiliz garnizonunun komutanı Dick Totesham.

Totesham ve garnizonu Bloisle Charles'm, Britanya'daki diğer güçlü İngiliz kalelerini kuşatmadan önce La Roche-Derrien'e saldırmak için bir ordu topladığını biliyordu, bu yüzden kasabanın duvarlarını yükseltmek, eski surların dışına yenilerini yapmak için çok çalışıyorlardı. Yerli çiftlik işçileri çalışmaya zorlanıyordu. Toprak ve taşla dolu el arabalarını itmeye zorlanıyor, savunma çiti yapmak için toprağın içine kazıklar sokuyorlar, hendekler kazıyorlardı. Ödeme yapmadan kendilerini çalışmaya zorladıkları için İngilizlerden nefret ediyorlardı, ama İngilizler kendilerini savunmak zorunda oldukları için buna aldırıyorlardı. Totesham kendisine daha fazla adanmış gönderilmesi için Westminster'a yalvarmıştı ve ocak ayının ortasında, St. Felbc ziyafetinde bir grup Galli okçu La Roche-Derrien'den bir buçuk saatlik yürüme mesafesinde bulunan Treguier'e gelmişti, ama garnizonun diğer te

314

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

hem zaten karışsındılar da fark etmezdi, çünkü herkes biliyordu ki İngilizler bu küçük kasabada fazla uzun kalmazdı. Dük Charles Rennes'de yeni bir ordu topluyordu ve La Roche-Derrien Britanya'daki bütün İngiliz kaleleri içinde en ıssız ve uzak olanıydı. Dük Charles oraya aldığı ajanı Mösyö Belas'ı ödüllendirip soylu doğmadığı için fahişe olduğunu söylediği Jeanette Chenier'i aşağılayacaktı.

Bu yüzden evini geri isteyemeyen Jeanette çok daha küçük başka bir ev bulmuştu. Ev La Roche-Derrien'in güney kapısına yakındı. St. Renan kilisesinde günah çıkartmış, rahip ona insanın ölçüsüne göre çok kötü olduğunu söylemişti, hatta belki Tanrının ölçüsüne göre bile kötüydü; rahip eğer kendisiyle günaha girerse günahlarının bağışlanmasını sağlayacağına söz vermiş ve cüppesini kaldırarak ona doğru yaklaşmış, Jeanette onu tekmeleyince de bir çığlık koyuvermişti. St. Renan kilisesinde ayinlere katılmaya devam etmişti, çünkü orası onun çocukluğunun kilisesiydi ve anne babası İsa'yı başının etrafında halleyle mezarından çıkarken gösteren bir tablonun altına gömülüydü. Rahip ona Kutsal ekmeği vermezlik edemiştir ve gözlerine bakamamıştı.

Jeanette Thomas'la birlikte kuzeye kaçınca hizmetkârlarını kaybetmişti, ama mutfak hizmetçisi olması, için on dört yaşında bir kızı ve su taşıması ve odun toplaması için onun geri zekâlı kardeşini işe almıştı. Prens mucevherlerinin bir yıl yeteceğini ve o zamana kadar bir şeylerin çıkacağını düşünmüştü. Gençti, gerçekten güzeldi, öfkeyle doluydu, çocuğu hâlâ rehindi ve nefretinden ilham alıyordu. Kasabadaki bazı insanlar onun deli olduğunu dü-

şünüyordu, çünkü La Roche-Derrien'den gittiğinden daha zayıftı, ama saçları hâlâ kuzgun siyahıydı, teni yalnız-
Ca en zenginlerin alabileceği nadir bulunan ipekler kadar
313

BERNARD CORNVELL

Jeanette Britanya Dükü ve kocasının akrabası olan Bloisli Charles'tan yardım dilenmiş ve oğlunu böyle kaybetmişti. Dükün adının verildiği üç yaşındaki Charles ondan çalınmıştı. Bir tüccarın kızı olduğu için fahişe olduğu ve bu yüzden aristokrat olamayacağı söylenmişti. Bloisli Charles Jeanette'e ondan ne kadar tiksindiğini göstermek için tecavüz etmişti. Şimdi Armorica Kontu olan oğlu Charles, çocuğun geniş arazilerinin Blois hanedanına sadık kalmasını garanti altına almak için Bloisli Charles'm sadık destekleyicilerinden biri tarafından büyütülüyordu. Böylece Dük Charles'ı Britanya'nın tartışmasız lideri yapma girişimiyle servetini kaybeden Jeanette yeni bir nefreti öğrenmiş ve yeni bir sevgili bulmuştu, Hooktonlu Thomas. Onunla birlikte kuzeye kaçıp Normandiya'daki İngiliz ordusuna varmışlardı. Orada VWoodstocklu Edward, yani Galler Prensinin dikkatini çekmiş ve böylece Thomas'ı terk etmişti. Ama sonra ingilizlerin Picardy'de Fransız ordusu tarafından yenileceğini ve zafer kazanan Fransızların sevgili seçimi yüzünden kendisini cezalandıracaklarını düşünerek tekrar kaçmıştı. Savaş konusunda yanılmıştı, İngilizler kazanmıştı, ama geri dönemezdi. Krallar ve Kralların oğulları maymun iştahlılığı ödüllendirmezdi. Böylece Armorica Kontesi soylu dul Jeanette Chenier La Roche-Derrien'e geri dönmüş ve evini kaybettiğini öğrenmişti.

La Roche-Derrien'den ayrıldığında büyük borç için" deydi ve avukatı Mösyö Belas borçları ödemek için evini almıştı. Jeanette geri dönüşünde bütün borçlarını ödemeye yetecek kadar parası vardı, çünkü Galler Prensi mucevherler konusunda cömertti, ama Belas evinden taşı mıyordu. Kanunlar onun tarafmdaydı. La Roche-E>err en'i işgal eden İngilizlerden bir kısmı Jeanette'e anlay göstermişti, ama mahkemenin kararına karışmarmŞlar
312

I

d'Armorica Kontesi Jeanette Chenier kocasını, anne babasını, servetini, evini, oğlunu ve kraliyet sevgilisini kaybetmişti ve bütün bunlar yirmi yaşından önce olmuştu.

Kocası bir İngiliz okuyla öldürülmüştü ve acı içinde, bir çocuk gibi ağlayarak ölmüştü.

Anne babası kanlı ishalden ölmüş, St. Renan kilisesinin sunağının yakınma gömülmeden önce yatak çarşaf-
lan yakılmıştı. Geriye kalan tek çocukları olan Jeanette'e altm, şarap taşımacılık işi ve La Roche-Derrien'da nehir üzerinde büyük bir evden oluşan küçük bir servet bırakmışlardı.

Jeanette servetlerinin büyük bir bölümünü kocasını öldüren ve çok nefret edilen İngilizleri öldürmek için gemileri ve adamları donatarak harcamıştı, ama İngilizler ka-

İmişti ve bu yüzden serveti yok olmuştu.

311

b

•• •• ••
UÇUNCU BOLUM
Britanya, Bahar 1347

BERNARD CORNWELL

"Adalar?" dedi Thomas Guernsey ya da Jersey'i düşünerek.

"Adalar!" Sir Guillaume bu fikri sevmişti.

Bu kez itiraz eden Villeroy oldu. "Yapamam," dedi açıkça ve sonra Pentecost'un Guernsey gemisi olduğunu ve kendisinin onun ele geçirilmesine yardım eden adamlardan biri olduğunu açıkladı. "Ona adalara götürürsen tekrar alırlar, onunla birlikte beni de tabii."

"Tanrı aşkına!" diye hırladı Sir Guillaume. "O halde nereye gideceğiz?"

"Treguier'e gidebilir misin?" diye sordu Will Skeat. Ama konuşmasına herkes o kadar şaşırmıştı ki birkaç saniye kimse bir şey söylemedi.

"Treguier mi?" dedi Villeroy bir süre sonra, sonra başıyla onayladı. "Neden olmasın?"

"Neden Treguier," diye araya girdi Sir Guillaume.

"Son duyduğuma göre İngilizlerin ellerindeydi," dedi Skeat.

"Hâlâ öyle," dedi Villeroy.

"Ve orada dostlarımız var," dedi Skeat.

Ve düşmanlarımız, diye düşündü Thomas. Treguier yalnızca İngiltere'nin elindeki en yakın Briton limanı değildi, aynı zamanda Sir Geoffrey Carr yani Koruluk'un gittiği La Roche-Derrien'e de en yakın olan limandı. Ve Thomas Peder Germain'e o küçük kasabaya gittiğini söylemişti. De Taillebourg bunu duyacak ve onu takip edecekti. Belki Jeanette de oradaydı. Thomas haritalardır geri dönmeyeceğini söylemesine rağmen birden bire umutsuzca La Roche-Derrien'e ulaşmak istedi.

Çünkü orası Britanya'daydı, orada arkadaşları vardı/ eski sevgilileri ve öldürmek istediği düşmanları da-
306

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

"Her ne kullandıysa Tanrı onu dönüştürebilir," dedi Thomas.

"Ah, evet, elbette, unutuyordum," dedi Mordecai. Düş kırıklığına uğramış gibiydi, ama sonra gülümsedi ve Thomas'a defteri verdi. "Her nereye gidiyorsak oraya

vardığımızda bu İbranice'nin tercümesini senin için yazarım ve umarım bunun yardımı olur."

"Thomas!" diye kükredi Sir Guillaume kış tarafından.
"Suyu boşaltmak için yeni kollara ihtiyacımız var."

Yola çıktıklarında kalafatlama işi bitmemişti ve Pentecost telaşlandırıcı bir hızla su*alıyordu. Thomas sintineye inip kovayı Robbie'ye uzattı, o da küpeşeden aşağıya boşalttı. Sir Guillaume Villeroy'a kuzeye ve sonra tekrar doğuya gitmesi için baskı yapıyordu, o zaman Caen'i geçip Dunkirk'e varabilirlerdi, ama Villeroy küçük yelkeni konusunda mutsuzdu ve sızıntı yapan gövde onu daha da mutsuz ediyordu. "Yakında bir yerlerde demir atmalıyım ve sen de bana bir yelken almalısın."

Normandiya'ya uğramaya cesaret edemezlerdi. Sir Guillaume'nin hain ilân edildiği her yerde biliniyordu ve eğer Pentecost aranırsa -ve bu kaçakçılık sahilinde aranması çok mümkündü- Sir Guillaume yakalanırdı. Bu durumda geriye Britanya kalıyordu. Sir Guillaume Saint-Malo veya Baint-Brieuc'a gitmek için hevesleniyordu, ama Thomas bulunduğu yerden, kendisinin ve Will Skeat'm, Dük Jean'm İngiltere'nin gerçek yöneticisi olduğunu düşünen İngiliz destekli asilere karşı mücadele eden Dük Charles'a sadakat gösteren Briton yetkililer tarafından düşman olarak görüleceklerini düşünerek itiraz etti. "Peki siz olsaydınız nereye giderdiniz?" diye sordu. "İngiltere'ye mi?"

"İngiltere'ye asla varamayız," dedi Villeroy mutsuz bir şekilde yelkenine bakarak.

305

BERNARD CORNWELL

Babanın sözleri bunlar Thomas, Nehemiah'm hikâyesinden alınmış."

Thomas yazılara bakarken Mordecai'nin haklı olduğunu biliyordu. Bu babasının tanıklığıydı. Bütün Kraların en yücesi olan Tanrının, İsa'nın kupa taşıyıcısı olmuştu o ve bu ifade Thomas'm rüyalarını doğruluyordu. Peder Ralph kupa taşıyıcısıydı. Kutsal Kâse'ye sahip olmuştu. Kutsal Kâse vardı. Thomas ürperdi."

"Sanırım" -dedi Mordecai dikkatle- "babam Kutsal Kâse'ye sahip olduğuna inanıyordu, ama bu pek mümkün değil."

"Mümkün değil mi!" diye itiraz etti Thomas.

"Ben yalnızca bir Yahudiyim," dedi Mordecai yumuşak bir şekilde, "bu yüzden insanlığın kurtarıcısı hakkında ne bilebilirim ki? Ve benim bu tür şeyler hakkında konuşmamam gerektiğini söyleyenler bile var, ama benim bildiğim kadarıyla İsa zengin değildi. Haklı mıyım?"

"Yoksuldu," dedi Thomas.

"O zaman haklıyım, zengin bir adam değildi ve hayatının sonunda bir sedit'e katıldı."

"Sedit?"

"Hamursuz Bayramı ziyafeti, Thomas. Sedit'de ekmek yiyip şarap içti ve Kutsal Kâse, hatalıysam beni düzelt, ya ekmek tabağıydı ya da şarap kadehi, doğru mu?"

"Evet."

"Evet," diye tekrarladı Mordecai, sonra sol tarafa/
küçük bir balıkçı teknesinin dalgaları yarışma baktı-
Bütün sabah Saint-Esprit'ten bir iz yoktu ve geçtikleri hiç
bir balıkçı gemisi de Pentecost'la ilgilenmiyordu. "Aff>
eğer İsa yoksulsa ne tür bir hamursuz tabağı kullanırdı-
Altından yapılma mı? Mücevherlerle kaplı olan mı? *°
sa sıradan bir çömlek mi?"

304

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

"Kutsal Kâse'den söz ediyor," dedi Thomas.

"Bu kadarını ben de anlamıştım Thomas," diye hafifçe
çıktı Mordecai, "ama bu sözler Kutsal Kâse hakkında
yazılmamış. Babil'den söz ediyor. Jeremiah'm ağıtların-
dan bir kısmı bu." Başka bir sayfa açtı. "İnsanlar gizem-
den hoşlanır. Hiçbir şeyin açıklanmasını istemezler, çün-
kü açıklandığında geriye umut kalmaz. İnsanların ölmek-
te olduğu ve yapılacak hiçbir şeyin kalmadığını bildiğim
zamanlar oldu. O zaman benim gitmem istenir, çünkü
elinde bir tas ve bezle rahip gelecektir ve herkes bir
mucize bekliyordur. Bu mucize^iç gerçekleşmez. Ve o in-
san öldüğünde ben suçlanırım, Tanrı ya da rahip değil,
ben!" Defteri kucağına bırakıp sayfaların hafif rüzgârda
kıpırdanmasına izin verdi. "Bunlar yalnızca Kutsal
Kâse'yle ilgili hikâyeler ve ondan söz eden garip yazılar.
Aslında bir meditasyon kitabı." Kaşlarını çattı. "Baban
Kutsal Kâse'nin gerçekten var olduğuna inanıyor muy-
du?"

Thomas heyecanla bunu doğrulamak üzereyken bir
şey hatırlayarak durakladı. Babası çoğunlukla alaycı, eğ-
lenceli ve zeki bir adamdı, ama Tanrıyla mücadele eden,
kutsal gizemlerden bir anlam çıkarmaya çalışan vahşi,
Çılgınlık atan bir yaratık olduğu zamanlar da vardı.

"Sanırım," dedi dikkatle, "Kutsal Kâse'ye inanıyordu."

"Elbette inanıyordu," dedi Mordecai birden. "Ne
kadar aptalım! Elbette baban Kutsal Kâse'ye inanıyordu,

Çünkü ona sahip olduğuna inanıyordu!"

"Öyle mi?" diye sordu Thomas. Artık kafası iyice
karışmıştı.

"Nehemiah yalnızca Judaea'nın Tirshatha'sı değildi.
?^rtaxerxes'in kupa taşıyıcısıydı. Yazılarının başında öyle
ayıyor. 'Kralın kupa taşıyıcısıydım.' İşte." İbranice yazıl-
ış bir satırı işaret etti. "'Kralın kupa taşıyıcısıydım.'"

303

BERNARD CORNVVELL

Yunus ve büyük balıkla ilgili karışıklık bu."

"Hachaliah mı?" diye sordu Thomas garip yazının
bulunduğu sayfaya bakarak.

"Hayır, sevgili oğlum!" dedi Mordecai. "Yahudiler ve
fırtınalarla ilgili batıl inanç, Yunus'la ilgili bir karışıklık."
Sayfaya tekrar baktı. "Sen Tirshatha'nın oğlu musun?"

"Ben bir rahibin piç oğluyum," dedi Thomas.

"Bunu baban mı yazdı?"

"Evet."

"Senin için mi?"

Thomas başıyla onayladı. "Sanırım."

"O zaman sen Tirshatha'nın oğlu ve Hachaliah'm torunusun," dedi Mordecai, sonra da gülümsedi. "Ah! Elbette! Nehemiah. Benim hafızam da zavallı Skeat'mki kadar kötü, ha? Hachaliah'm Nehemiah'm babası olduğunu unutmak çok şık."

Thomas hâlâ anlamamıştı. "Nehemiah mı?"

"Ve o Tirshatha'ydı, elbette. Biz Yahudilerin yabancı ülkelerde zenginleşmesi ve sonra bizden bıkip her ufak kaza için bizi suçlamaları olağanüstü, değil mi? Sonra zaman geçiyor ve ofislerimiz bize iade ediliyor. Tirshatha, Thomas, Perslilerin yönetimi altında Judaea Valisiydi. Nehemiah, Tirshatha'ydı, Kral değil elbette, yalnızca bir süre için Artaxerxes yönetimi altında Valiydi." Mordecai'nin engin bilgisi etkileyiciydi, ama aydınlatıcı değil. Neden Peder Ralph kendisini İsa'dan, Kutsal Kâse'den yüzlerce yıl önce yaşamış olan Nehemiah'la özdeşleştirdi ki? Thomas'm bulabildiği tek yanıt babasının her zamanki deliliği idi. Mordecai parşömenin sayfalarını çeviriyordu ve bir sayfa çatırdarken yüzünü buruşturdu. "İnsanlar mucizeleri ne kadar öz-lüyor." Ezip karıştırdığı bütün ilaçlarla lekelenmiş Par" mağıyla sayfayı dürttü. "Tanrının elindeki altın bir kup<^ bütün dünyayı sarhoş etmiş," şimdi bunun ne anlamı var-302

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

"O zaman derin sulara gir," diye öneride bulundu Sir Guillaume.

İri yarı adam küpeştenen aşıya tükürdü. "Derin sular adalardaki İngiliz korsanları üretir."

Güneye doğru devam ederlerken rüzgâr dindi ve deniz sakinleşti. Hava hâlâ soğuktu, ama daha fazla sulu kar yağmadı. Zayıf bir güneş ışığı sisi dağıtırken Thomas pruvada Mordecai'nin yanına oturdu. "Size bir sorum var."

"Babam asla bir gemiye binmememi söylemişti," diye karşılık verdi Mordecai? Uzun yüzü solgun, her zaman dikkatle taradığı sakalı karma karışıktı. Koyun derisinden yapılma pelerinine rağmen titriyordu.

"Flemenk denizcilerin bir Yahudi'yi denize atarak fırınayı dindirebileceklerine inandıklarını biliyor muydun?"

"Gerçekten mi?"

"Ben öyle duydum," dedi Mordecai. "Ve eğer bir Flemenkin gemisinde olsaydım bu şekilde var olmaya alternatif olarak boğulmayı tercih edebilirdim. Bu nedir?"

Thomas babasının kendisine bıraktığı defterin kapağını açmıştı. "Sorum Hachaliah'm kim olduğu," dedi Thomas Mordecai'nin sorusuna aldırmayarak.

"Hachaliah mı?" diye adı tekrarlardı Mordecai, sonra ba şını iki yana salladı. "Sence Flemenkler önlem olarak gemilerinde Yahudi taşıyor mudur? Acımasız olsa da mantıklı bir şey bu. Bir Yahudi ölebilecekken sen neden ölesin ki?"

Thomas Peder Germain'in Hachaliah'm adı olarak deşifre ettiği ilk sayfadaki İbranice yazıyı açtı. "İşte,"

dedi, defteri doktora vererek, "Hachaliah."

Mordecai sayfaya baktı. "Hachaliah'm torunu," diye yüksek sesle tercüme etti, "ve Tirshatha'nın oğlu. Elbette! 301

BERNARD CORNWELL

düşündü Thomas, Saint-Esprit onlara kesinlikle yetişip hepsini ele geçirirdi. Kutsal Kâse'yle ilgili deftere sahip olduğu için Tanrının elinin bir şekilde kendilerine korunak olup olmadığını merak etti. Sonra içini suçluluk duygusu kapladı; Kutsal Kâse'nin varlığından kuşkulanmasından, Lord Outhwaite'nin parasını Kutsal Kâse'nin takibine harcamak yerine ziyan etmesinden dolayı hissettiği suçluluk duygusuydu bu; bir de Eleanor ve Peder Hobbe'nin boşuna ölümlerinden dolayı hissettiği daha büyük bir suçluluk duygusu vardı. Bu yüzden güvertede diz çöküp tek kollu haça baktı. Bağışla beni Tanrım, bağışla beni.

"Yelkenler para tutuyor," dedi Villeroy.

"Yeni bir yelken alacaksın, Pierre," diye söz verdi Sir Guillaume.

"Elimizde kalan yelkenin bizi bir yere götürmesi için dua edelim," dedi Villeroy ekşi bir sesle. Kuzeyde siyah zemin üzerinde kırmızı bir ok izi görüldü, ama bu son oldu, başka ışık görünmedi. Yalnızca Pentecost'un yıpranmış yelkenlere rağmen hayatta kalmaya çalıştığı bitmek bilmez gibi görünen karanlık, çalkantılı deniz vardı.

Şafak onları sisin içinde buldu. Yvette ve Villeroy rüzgârın yalnızca kararmış deliklerden daha fazlasını bulması

için yelkeni ikiye katlamışlardı. Bu yelkeni yeniden astıklarında Pentecost topallayarak güney batıya doğru ilerledi ve gemideki herkes Tanrıya sis için şükretti, çünkü kendilerini Normandiya ve Britanya arasında dolaşan korsanlardan koruyordu. Villeroy nerede olduklarını bilmiyordu, ama Norman sahilinin doğuda olduğundan emindi. Oradaki bütün arazılar Coutances Kontuna bağlıydı, bu yüzden prU' veya tüneyip sık görülen resiflere karşı nöbet tutan Yvette u1 yardımıyla güneybatıya doğru yollarına devam ettiler, sular kaya üretiyor," diye homurdandı Villeroy.

300

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

aradaki mesafe tekrar açıldı ve Thomas yayının ipini çözdü. Saint-Esprit Pentecost'u güneye doğru takip etmek için dönüyordu ve birkaç saniye için karanlıkta kaybolmuş gibi oldu, ama sonra yeni bir alevli ok güvertesinden yükselirken Thomas okun ışığında geminin dönüşü yaptığını ve yeniden Pentecost'un dümen suyuna girdiğini gördü. Villeroy'un yelkeni hâlâ yanmaya devam ediyor, Saint-Esprit'e takip edebileceği bir hedef veriyordu. Nitekim takipçi okçular alevleri gecenin içinde ağgözlü bir şekilde yanan üç ok birden atıldılar. Yvette kovaları umutsuzca çekiyordu, ama yelken artık alev almıştı. Kanvas gücünü kaybederken gemi yavaşlıyordu, ama Tanrının yardımıyla bir tıslama duyuldu ve doğudan bir bora esmeye başladı.

Sulu kar olağanüstü şiddetli bir şekilde yağıyor, karar-mış yelkenin üstünde patırdıyor, güvertede davul çalıyordu. Thomas bunun sonsuza dek süreceğini sandı, ama başladığı gibi birdenbire sona erdi ve Pentecost'un güvertesinde bulunan herkes kış tarafına bakıp Saint-Esprit'in güvertesinden gelecek olan yeni alev okunu bekledi, ama alev sonunda gökyüzünü deldiğinde çok uzaktan geliyordu. Hatta o kadar uzaktaydı ki ışığı Pentecost'u aydınlatmadı. Villeroy homurdandı. "Sağanak sırasında batıya döneceğimizi düşündüler," dedi eğlenerek. "Ama kendilerine zararları dokunacak kadar zekiler." Saint-Esprit Villeroy'un gemisini yine rüzgâra göre yönlen-direceğini düşünerek Pentecost'un karşısına çıkmaya çalışmıştı, ama tahminleri yanlıştı ve şimdi avlarından Çok uzakta, kuzeybatıdaydılar.

Karanlıkta birkaç alev oku daha aydınlandı, ama şim-01 Pentecost'un gövdesini aydınlatır diye her yöne ok diyorlardı. Villeroy'un gemisi, yanan yelkeninin kalın-tıyla git gide uzaklaşıyordu. Bora olmasaydı, diye 299

BERNARD CORNWELL

vasi yüksekti ve küpeşeleri sağlamdı. Sir Guillaume yalnızca kalaslara metal çakıyordu, ama Saint-Esprit'in ateş-li füzeleri Pentecost'u tehdit etmeye başlamıştı. Uç ya da dört yay ateş ediyordu şimdi. Thomas ve Robbie yanan okları suyla söndürmekle meşguldü. Derken yanan bir ok yelkene çarptı ve alevler kanvasta ilerlemeye başladı, ama Villeroy dümeni hızla kırarken Yvette yangını söndür-meyi başardı. Thomas dümenin uzun boynunun gerilim-in altında çatırdadığını duydu, güneye dönerken geminin yalpaladığını hissetti. "Saint-Esprit rüzgârdan bu kadar çabuk çıkamaz," dedi Villeroy, "ve huysuz denizde yal-palar."

"Biz daha mı hızlıyız?" diye sordu Thomas.

"Göreceğiz," dedi Villeroy.

"Neden bunu daha önce görmeye çalışmadık?" diye hırladı Sir Guillaume bu soruya.

"Çünkü denizde yer yok," dedi Villeroy sakın bir şekilde, alevli bir ok kış tarafındaki güverteye bir meteor gibi inerken. "Ama artık burundan güvenle geçtik." Norman yarım adasının batısına güvenle geçtiklerini söylemek istiyordu. Güneylerinde Normandiya ve Britanya arasındaki kayalıklarla kaplı düz uzantılar bulunuyordu. Dönüş menzilin birden kısılması anlamına geliyordu, çünkü Saint-Esprit batıya doğru devam ediyordu. Thomas takip eden gemideki zırhlı figürlere bir avuç ok attı. Yvette güverteye inmiş, ipleri çekiyordu. Yeni yelkenden tatmin olmuş bir şekilde kuş yuvasına geri döner-ken iki ok kanvasa çarptı. Yvette kovaları çekerken Thomas alevlerin yelkenden yukarı doğru çıktığını göf" dü. Geceye doğru iki ok daha attı ve oklar düşman gemisinin güvertesine indi. Sir Guillaume daha ağır tata oklarını olabildiğince hızlı atıyordu, ama iki adam çabalarının karşılığında bir çığlık duymadı. Derke 298

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

"Biz de alevli oklar kullanabilir miyiz?" diye sordu Sir Guillaume. "O şey menzile giriyor olmalı." ViUeroy'un devasa tatar yayını işaret ediyordu. Thomas bu soruyu

Fransızcası hâlâ basit düzeyde olan Will Skeat için tercüme etti.

"Alevli oklar mı?" Düşünürken Skeat'm yüzü kıristı. "Katranlamahsın, Tom," dedi Skeat şüpheyle, "ve yünü katrana batırmahsın, sonra yünlü kumaşı oka çok sıkı bir şekilde sarmalısın, ama iyi yanması için uçlarına biraz püskül yapmalısın. Ateş kumaşın derinlerine işlemeli, yalnızca kenarında kalmamalı, çünkü o zaman uzun ömürlü olmaz ve iyice yanarken de oku yiyip bitirmeden önce fırlatmalısın."

"Hayır," diye Sir Guillaume'ye tercüme etti Thomas, "yapamayız."

Sir Guillaume küfretti, sonra ilk ok Pentecost'a çarparken dönüp uzaklaştı. Ok kış tarafında o kadar aşağıya saplanmıştı ki yükselen dalgalar oku ıstıtebilir bir tıslamayla söndürdü. "Bir şeyler yapmalıyız!" dedi Sir Guillaume öfkeyle.

"Sabırlı olabiliriz," dedi Villeroy. Kış tarafındaki küreğin yanında duruyordu.

"Yayını kullanabilir miyim?" diye iri denizciye sordu Sir Guillaume. Villeroy başını salladı. Sir Guillaume dev tatar yayını gerip Saint-Esprit'e bir ok fırlattı. Silahı tekrar doldurmak için levyeyi çekerken ihtiyaç duyduğu güce şaşırarak homurdandı. Bir levyeyle çekilen bir tatar yayı genellikle dişli çarkla gerilenden çok daha zayıf olurdu, ama ViUeroy'un yayı dev gibiydi. Sir Guillaume'nin okları takipteki gemiye çarpmış olmalıydı, ama herhangi bir zarar olup olmadığını söylemek için çok karanlıktı. Ama thomas bundan şüpheliydi, çünkü Saint-Esprit'in pru-

BERNARD CORNIVELL

Ama kısa kış günü geçiyordu ve gece Pentecost'a kaçması için bir fırsat verebilirdi. Takipçileri de bunu biliyor ve gemilerine ekstra hız verilmesi için dua ediyor olmalıydılar; alacakaranlık çökerken aradaki mesafeyi milim milim kapatıyordu, ama yine de Pentecost önde gidiyordu. Artık karadan görünmüyorlardı. İki gemi kaynayan ve kararan okyanustaydı. Gece neredeyse tamamen çökünce Saint-Esprit'in pruvısından ilk alevli ok atıldı.

Ok tatar yayından atılmıştı. Alevler geceyi yırtarak havada bir kavis çizdi ve Pentecost'un dümen suyuna düştü. "Ona karşılık olarak bir ok at," diye kükredi Sir Guillaume.

"Çok uzak," dedi Thomas. İyi bir tatar yayı her zaman porsuk ağacından yapılma bir yaydan daha uzağa atış yapardı, ama tatar yayını doldurmak için gereken sürede İngiliz okçu menzile girebilir ve yarım düzine ok atabilirdi. Ama Thomas bu karanlıkta bunu yapamazdı, ok ziyan etmeye de cesaret edemiyordu. Yalnızca bekleyip ikinci

alevli okun bulutlara doğru yükselişini izledi. O da geriye düştü.

"Onlar da uçmuyor," dedi Will Skeat.

"Ne dedin Will?" Thomas iyi duyamamıştı.

"Oku bir beze sarıyorlar, bu da oku yavaşlatıyor. Hiç alevli bir ok attın mı Thomas?"

"Hiç."

"Menzilden elli adım çıkarır," dedi Skeat, üçüncü okun denize düşmesini seyrederken. "Ve isabeti bozar.

"Bu ok daha yakındı," dedi Sir Guillaume.

Villeroy güverteye bir varil koymuştu ve içini deniz suyuyla dolduruyordu. Bu arada Yvette yelken direğine tırmanmış, yelkeni ıslatmak için kullandığı kanvas bak-
raçlarını yukarı çekiyordu.

296

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

"Biz de alevli oklar kullanabilir miyiz?" diye sordu Sir Guillaume. "O şey menzile giriyor olmalı." Villeroy'un devasa tatar yayını işaret ediyordu. Thomas bu soruyu-Fransızcası hâlâ basit düzeyde olan Will Skeat için tercüme etti.

"Alevli oklar mı?" Düşünürken Skeat'ın yüzü kııştı. "Katranelamalısın, Tom," dedi Skeat şüpheyile, "ve yünü katrana batırmalısın, sonra yünlü kumaşı oka çok sıkı bir şekilde sarmalısın, ama iyi yanması için uçlarına biraz püskül yapmalısın. Ateş kumaşın derinlerine işlemeli, yalnızca kenarında kalmamalı, çünkü o zaman uzun ömürlü olmaz ve iyice yanarken de oku yiyip bitirmeden önce fırlatmalısın."

"Hayır," diye Sir Guillaume'ye tercüme etti Thomas, "yapamayız."

Sir Guillaume küfretti, sonra ilk ok Pentecost'a çarpar-ken dönüp uzaklaştı. Ok kıç tarafında o kadar aşağıya saplanmıştı ki yükselen dalgalar oku ışıtılebilir bir tıslamayla söndürdü. "Bir şeyler yapmalıyız!" dedi Sir Guillaume öfkeyle.

"Sabırlı olabiliriz," dedi Villeroy. Kıç tarafındaki küreğın yanında duruyordu.

"Yayını kullanabilir miyim?" diye iri denizciye sordu Sir Guillaume. Villeroy başını salladı. Sir Guillaume dev tatar yayını gerip Saint-Esprit'e bir ok fırlattı. Silahı tekrar doldurmak için levveyi çekerken ihtiyaç duyduğu güce şaşırarak homurdandı. Bir levveye çekilen bir tatar yayı genellikle dişli çarkla gerilenden çok daha zayıf olurdu, ama Villeroy'un yayı dev gibiydi. Sir Guillaume'nin okları takipteki gemiye çarpmış olmalıydı, ama herhangi bir zarar olup olmadığını söylemek için çok karanlıktı. Ama Thomas bundan şüpheliydi, çünkü Saint-Esprit'in pru-

297

BERNARD CORNWELL

Ama kısa kıış günü geçiyordu ve gece Pentecost'a kaçması için bir fırsat verebilirdi. Takipçileri de bunu biliyor ve gemilerine ekstra hız verilmesi için dua ediyor olmalıydılar; alacakaranlık çökerken aradaki mesafeyi

milim milim kapatıyordu, ama yine de Pentecost önde gidiyordu. Artık karadan görünmüyorlardı. İki gemi kaynayan ve kararan okyanustaydı. Gece neredeyse tamamen çökünce Saint-Esprit'in pruvasından ilk alevli ok atıldı.

Ok tatar yayından atılmıştı. Alevler geceyi yırtarak havada bir kavis çizdi ve Pentecost'un dümen suyuna düştü. "Ona karşılık olarak bir ok at," diye kükredi Sir Guillaume.

"Çok uzak," dedi Thomas. İyi bir tatar yayı her zaman porsuk ağacından yapılma bir yaydan daha uzağa atış yapardı, ama tatar yayını doldurmak için gereken sürede İngiliz okçu menzile girebilir ve yarım düzine ok atabilirdi. Ama Thomas bu karanlıkta bunu yapamazdı, ok ziyan etmeye de cesaret edemiyordu. Yalnızca bekleyip ikinci alevli okun bulutlara doğru yükselişini izledi. O da geriye düştü.

"Onlar da uçmuyor," dedi Will Skeat.

"Ne dedin VVill?" Thomas iyi duyamamıştı.

"Oku bir beze sarıyorlar, bu da oku yavaşlatıyor. Hiç alevli bir ok attın mı Thomas?"

"Hiç."

"Menzilden elli adım çıkarır," dedi Skeat, üçüncü okun denize düşmesini seyrederken. "Ve isabeti bozar. "Bu ok daha yakındı," dedi Sir Guillaume.

Villeroy güverteye bir varil koymuştu ve içini deniz suyuyla dolduruyordu. Bu arada Yvette yelken direğme tırmanmış, yelkeni ıslatmak için kullandığı kanvas bakraçlarını yukarı çekiyordu.

296

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

Bütün gün batıya doğru ilerlediler. İyi hız yapıyorlardı, ama büyük Saint-Esprit aradaki boşluğu yavaşça kapatıyordu. Sabaha ufukta bir leke şeklindeydi; öğlene doğru Thomas Villeroy'un okçuların yerleştirileceğini söylediği direk başındaki küçük platformu görebiliyordu; öğleden sonranın ortalarına kadar pruvaya boyanmış olan siyah beyaz gözleri seçer oldu. Doğu rüzgârı bütün gün boyunca artmış, sonunda güçlü ve soğuk bir şekilde esmeye başlayarak dalga tepelerini beyaz sütunlara dönüştürmüştü. Sir Guillaume kuzeye, belki İngiliz kıyıları kadar uzağa gitmeyi önerdi, ama Villeroy o sahil şeridini ve hava kötüye giderse nereye sığınacağını bilmediğini söyledi. "Ve yılın bu zamanında hava bir kadının ruh hali kadar kolay dönebilir," diye ekledi Villeroy. Sanki onun haklı olduğunu kanıtlamak istercesine denizin üstünde tıslayan, gemiye şiddetle çarpan ve görüş açısını birkaç metreye indiren karla karışık yağmur yağmaya başladı. Sir Guillaume yine kuzeye dönmeleri konusunda ısrar etti. Gemi hazır sulu sepkenle gizlenirken kaçabileceklerini söylüyordu, ama Villeroy onu inatla reddediyordu. Thomas dev adamın hiçbir şeyi Fransız gemilerini ele geçirmekten daha fazla sevmeyen İngiliz gemileri tarafından durdurulmaktan korktuğunu tahmin etti.

Yeni bir bora dalgası onlara çarparken yağmur güverteden bir el genişliğinde sekiyor, sulu kar geminin doğu

tarafındaki her halat ve tabakanın üstünde beyaz bir kaplama oluştuyordu. Villeroy yelkenlerinin yarılmasından korkuyor, ama kanvası kısaltmaya cesaret edemiyordu, çünkü bora ne zaman denizi bembeyaz ve çılgın durumda bırakarak geçse Saint-Esprit her zaman görüş acısmdaydı ve her zaman biraz daha yakındaydı. "Çok hızlı," dedi Villeroy homurdanarak. "Lapoullier onu nasıl süreceğini iyi biliyor."

295

BERNARD CORNWELL

uzun demir levyeyle tetiğini çekti. Yive paslı bir ok yerleştirdi, en yakın takipçiye attı. "Piç kuruları," diye kükredi. "Sizin anneleriniz keçi! Fahişe keçiler! Çiçek bozuğu fahişe keçiler! Serseriler!" Silahı tekrar doldurup atış yaptı, ama ok denize düştü. Pentecost hız kazanıyordu ve tatar yayı menziline çıkmıştı bile.

Rüzgâr şiddetlendi ve Pentecost takipçilerinden biraz daha uzaklaştı. Üç tekne yükselen suların ve olası bir batı rüzgârının Pentecost'u kendilerine getireceğini umarak kanala girmişlerdi, ama doğudan esen bu -rüzgâr varken kürekçiler avlarıyla baş edemezdi. Bu yüzden üç gemi geride kaldı ve sonunda takibi bıraktı. Ama onlar vazgeçerken Orne Nehri'nin ağzında iki yeni takipçi belirdi. İkisi de büyük ve Pentecost'un ana yelkeni gibi büyük yelkenlerle donatılmış gemiler denize açılıyordu. "Öndeki Saint-Esprit," dedi Villeroy. Nehir ağzından bu kadar uzaktayken bile iki gemiyi seçebiliyordu, "diğeri de Marie. Hamile bir domuz gibi yüzer, ama Saint-Esprit bizi yakalar."

"Saint-Esprit mi?" dedi Sir Guillaume şaşkınlıkla.

"Tean Lapoullier mi?"

"Başka kim olabilir?"

"Onun dost olduğunu sanıyordum!"

"Paran ve toprağın olduğu sürece arkadaşındı, ama şu anda elinde ne var?"

Sir Guillaume bir süre bu sorunun doğruluğunu düşündü. "Peki sen neden bana yardım ediyorsun?"

"Çünkü ben bir aptalım," dedi Villeroy neşeyle. "Ve bana iyi para ödeyeceğin için."

Sir Guillaume bu gerçek üzerine homurdandı. "Yanlış yöne gidersek ödemem," diye ekledi bir süre sonra.

"Doğru yön Saint-Esprit'ten uzağa ve rüzgârın estığı tarafa doğru demektir, bu yüzden batıya doğru devam edeceğiz."

294

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

yırttı, ikincisi geminin pruvasından bir kıymık kopardı, üçüncüsü kürekçilerin başının üstünden geçip denize girdi. Kürekçiler başlarını eğdi, sonra bir tanesi sırtına yediği okla yutkunup ileri düştü. Bir an sonra bir asker bacağın-
dan vuruldu ve iki kürekçinin üstüne devrildi. Gemide birden büyük bir kargaşa oldu ve gemi kürekleri birbirine çarparak uzaklaşmaya başladı. Thomas büyük yayını indirdi.

"Sana iyi öğretmişim," dedi Skeat hararetle. "Ah, Tom, sen her zaman ölümcül bir serserisin."

Gemi uzaklaştı. Thomas'm oluları tatar oklarından çok daha isabetliydi, çünkü dar ve aşırı yüklü kürekli gemilere göre çok daha büyük ve dengeli bir gemiden atış yapıyordu. Küçük gemilerdeki yalnızca bir asker ölmüş-tü, ama Thomas'ın ilk oklarının sıklığı onların nereden geldiğini göremeyen, ama yalnızca tüylerin tıslamasını ve yaralıların haykırışını kürekçilerin içine Tanrı korkusu salmıştı. Şimdi diğer iki gemi üçüncüsünü geçti, okçuları silahlarını doğrulttu.

Thomas torbasından bir ok alırken hiç oku kalmazsa ne olacağını düşündü, ama o sırada denizin üstünde rüz-gârın esmeye başladığını gösteren kırıntılar oluştu. Bu denizde esme olasılığı en düşük olan doğu rüzgârı es-meye başlamıştı ve Pentecost'un büyük kahverengi yel-keninin içi dolup gerildi, sonra tekrar doldu ve gemi bir-den takipçilerinden uzaklaşmaya, iki tarafındaki su fıkır-damaya başladı. Coutances'in adamları küreklere iyice asılmaya başladılar. "Aşağı!" diye bağırdı Sir Guillaume ve Thomas okların yayılım ateşi Pentecost'un güvertesine dolarken veya yıpranmış yelkeni yırtarken küpeştenin ar-kasına eğildi. Villeroy dümeni idare etmesi için Yvette'e bağıırırken ana yelkenin halatını düzeltti, sonra kış tarafmdaki kamaraya dalıp antik, devasa bir yayı kaptı,

BERNARD CORNVVELL

da kaybolmuştu. "St. Nicholas, St. Ursula," diye dua etti Villeroy. "Bize rüzgâr gönder. Bol bol."

"Bir deneme yapacak," dedi Skeat, çünkü ortadaki gemide bulunan bir okçu silahını kaldırmıştı. Adamın at-tığı ok şaşırtıcı bir güçle Pentecost'un kış tarafına girdi. Bu tehdeide aldırmayan Sir Guillaume küpeşteye çıkıp den-gesini korumak için patrisaya tutundu. "Bunlar Coutan-ces'in adamları," dedi Thomas'a. Thomas en yakın gemideki bazı adamların Evecque'nun kuşatmacıların üniforması olan yeşil ve siyah üniformalar giydiklerini gördü. Daha fazla tatar yayının sesi duyuldu ve iki ok kış tarafındaki kalaslara girdi, diğer ikisi Sir Guillaume'yi geçip işe yaramaz yelkenlere yapıştı, ama çoğu denize düştü. Deniz sakın olabilirdi, ama okçular yine de silah-larıyla nişan almakta zorlanıyorlardı.

Ve üç saldırı gemisi çok küçüktü. Her birinde sekiz ya da on kürekçi ve aynı sayıda okçu veya asker vardı. Üç gemi küreklerin sağlayacağı hız için seçilmişti, ama Pen-tecost'un yanında cüce gibi kalıyorlardı, bu da büyük gemiye binme girişimini tehlikeli hale getiriyordu. Ama gemilerden biri Villeroy'un gemisinin yanma gelmeye kararlı görünüyordu. "Diğer iki gemi bizi ok yağmuruna tutarken bu serseri" -Sir Guillaume Pentecost'a yaklaşan gemiyi işaret ediyordu- "adamlarını gemimize çıkara-cak." İki ok yelkeni deldi ve bir diğeri ziftli keresteye çivilenmiş olan yıpranmış haçın üstündeki direğe çarptı- Kemik kadar beyaz İsa figürü sol kolunu kaybetmiş0-Thomas bunun kötüye alamet olabileceğini düşündü, sonra büyük yayını gerip okunu atarken bunu unutmaya çalıştı. Yalnızca otuz dört oku vardı, ama bu cimr»ı edilecek zaman değildi. Bu yüzden daha birinci ok

havadayken ikincisini gönderdi. Tatar okçuları daha ya;
larmı yeniden saramadan ilk ok bir kürekçinin koru
292

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

şuradaki serseriler göğüslerinde zırhlarla yüzmeye
çalışırlar." Villeroy sırttı. "Üzerine demir bağılyken yüz-
mek zordur."

Taşlar getirildi, Thomas kendi yayını ve oklarını hazır-
ladı. Robbie zırhını kuşandı, yanında dayısının kılıcıyla
beklemeye başladı. Sir Guillaume'nin iki adamı geminin
orta kısmında onunla birlikteydi. Gemiye biniş
girişiminin gerçekleştirileceği yer orasıydı, çünkü orası
küpeştenin denize en yakın olduğu yerdi. Thomas daha
yüksek olan kıç tarafına gitti, Will Skeat da ona katıldı.
Thomas'ı tammadıysa da yayı görüp elini uzattı.

"Benim, Will," dedi Thomas.

"Sen olduğunu biliyorum," dedi Skeat. Yalan söy-
lüyordu ve utanmıştı. "Yayı denememe izin ver, evlat."

Thomas ona büyük siyah yayı verdi ve Skeat'm onu
yarıya kadar bile çekemediğini üzüntüyle gördü. Skeat
bir mahcubiyet ifadesiyle yayı Thomas'a geri verdi. "Es-
kisi gibi değilim," diye mırıldandı.

"Geri döneceksin, Will," dedi Thomas.

Skeat küpeşteden aşağı tükürdü. "Kral gerçekten beni
şövalye yaptı mı?"

"Yaptı."

"Bazen savaşı hatırladığımı sanıyorum, Tom, ama son-
ra her şey yok oluyor. Sis gibi." Skeat yaklaşan bir hat şek-
linde dizilmiş üç gemiye baktı. Kürekçileri deli gibi kürek
Çekerken Thomas üç geminin pruvasında ve kıç tarafında
okçuların dikildiğini gördü. "Bir gemiden ok atmış miy-
din hiç?" diye sordu Skeat.

"Hiç."

"Sen hareket ediyorsun, onlar hareket ediyor. Bu da
ahşî zorlaştırır. Ama acele etme, evlat, acele etme."

En yakındaki gemiden bir adam bağırdı, ama takip-
ler hâlâ çok uzaktaydılar ve adam her ne dediyse hava-
291

BERNARD CORNIVELL

"Ne?" dedi Sir Guillaume irkilerek.

Thomas şimdi doğruca Pentecost'un üstüne gelen üç
balıkçı gemisini işaret etti. Gemide kimlerin olduğunu
göremeyecek kadar uzaktaydılar, ama üzerlerine doğru
gelişleri onu telaşlandırmıştı. Yvette ekmek, jambon ve
peynirle kıç tarafına gelirken Thomas ve Sir Guil-
laume'nin baktığı yeri görünce onlara katıldı. Sonra yal-
nızca bir balıkçının kızının öğrenebileceği bir küfür savur-
du. Kıçtaki kamaraya koşup erkeğine güverteye çıkması
için bağırdı.

Yvette'in gözleri denize alıştı ve bunların balıkçı
gemisi olmadığını biliyordu. Öncelikle gemide çok fazla
insan vardı ve bir süre sonra adamları Thomas da görebil-
di ve daha çok yeşil yapraklar arasındaki düşmanı gör-
meye alışık olan gözleri adamlardan bazılarının zırh giy-
miş olduğunu gördü. Öldürme niyeti olmayan hiç kim-

senin denizde zırh giymeyeceğini biliyordu.

"Yayları vardır." Villeroy da güvertede idi artık.

Pelerininin boyun ipini bağlamaya çalışıyordu. Cennetten gelecek bir rüzgârı beklermiş gibi bakışlarını gemilerden gökyüzüne çevirdi. Deniz hâlâ çok kabarıktı, ama sular dövülmüş pirinç kadar pürüzsüzdü ve üzerlerinde rüzgârla oluşmuş çizgiler yoktu. "Yaylar," diye tekrarladı Villeroy keyifsiz bir şekilde.

"Teslim olmamı ister misin?" diye Villeroy'a sordu Sir Guillaume. Sesindeki ekşi ton sorunun alaydan başkibir şey olmadığını gösteriyordu.

"Siz lorduma ne yapacağını söylemek bana düşmez" - Villeroy da bir o kadar alaycıydı- "ama adamlarınız sinitinedeki en ağır taşları getirebilirler."

"Bu ne işe yarayacak?" diye sordu Guillaume.

"Gemiye binmeye çalıştıklarında serserilerin kafasına atacağım. Bir taş o küçük gemilerin dibini delip geçer ve

290

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

piskopos Kardinale, Kardinal de ekmeğini kim veriyorsa ona. Ve birden Kilise Vexiller ve ailenin bir zamanlar Kutsal Kâse'ye sahip olduğu gerçeği konusunda heyecanlandı. İşte o zaman Guy Vexille yeniden ortaya çıktı, böylece Engizisyon onu ele geçirdi." Durakladı, ufka baktı, sonra haç çıkardı. "De Taillebourg Engizisyonundan, bu konuda hayatım üzerine bahse girerim. O bir Dominikan ve çoğu Engizisyon üyesi Tanrının köpekleridir." Gözünü Thomas'a çevirdi. "Onlara neden Tanrının köpekleri diyorlar?"

"Bu bir şaka," dedi Thomas. "Latinceden geliyor. Domini canis: Tanrının köpeği."

"Beni güldürmüyor," dedi Sir Guillaume keyifsiz bir şekilde. "Eğer o serserilerden biri seni yakalarsa kıpkırmızı ocak süngüsünü gözlerini sokar bütün gece bağırtırlar. Duyduğuma göre Guy Vexille'i ele geçirmişler ve umarım onun da canını yakmışlardır."

"Demek Guy Vexille bir esir?" dedi Thomas şaşırarak. Peder Germain kuzeninin Kiliseyle uzlaştığını söylemişti.

"Ben de öyle duydum. Engizisyonun gergi aletinde ilâhiler söylediğini duydum. Ve kuşkusuz onlara babanın Kutsal Kâse'ye sahip olduğunu söylemiştir. Tabii onu bulmak için Hookton'a nasıl gittiğini ve başarısız olduğunu da. Ama Hookton'a başka kim gitti? Ben, bu yüzden Coutances'e beni bulup tutuklamasının ve Paris'e götürmesinin söylendiğini düşünüyorum. Ve bu arada neler bulabileceklerini görmek için İngiltere'ye adam gönderdiler."

"Ve Eleanor'u öldürdüler," dedi Thomas üzgün bir şekilde.

"Ve bunun bedelini ödeyecekler," dedi Sir Guillaume.

"Ve şimdi de buraya adam gönderdiler," dedi Thomas.

289

BERNARD CORNWELL

bildiğini söyledi ve gerçekten de göz alabildiğine balık

varmış. Deniz balıkla o kadar doluymuş ki insan denizde yürüyebilirmiş. Bir gün siste ilerlerken karayı görmüş çalıya benzer ağaçları ve kıyıdaki ölü ruhları görmüş. Cehennemin ateşinde kavrulmuş gibi karaymış insanlar. Korkup geri dönmüş, oradan uzaklaşmış. Oraya varması iki ay sürmüş, geri dönmesi ise bir buçuk ay. Karaya çıkıp balıkları tütsüleyemediği için hepsi bozulmuş."

"Sana inanıyorum," dedi Thomas tekrar, ama gerçekten inanıp inanmadığına emin değildi.

"Ve eğer ben boğulursam ben ve Pierre kayıp karalara birlikte gideceğiz, o zaman yamaca oturup beni çağırması gerekmeyecek." Çok doğal bir şekilde konuşuyordu. Erkeğinin horlaması kesilince kahvaltı hazırlamaya gitti.

Sir Guillaume ön taraftaki kamarada göründü. Işıktaki gözlerini kırıştırdı, sonra kış tarafına gidip küpeştenin üstünden işerken nehirden çıkan, Pentecost'un bir iki mil doğusundaki üç gemiye baktı. "Demek Peder Germain'i gördün?" diye sordu Thomas'a.

"Keşke görmeseydim."

"O bir âlim," dedi Sir Guillaume, pantolonunu top- layıp ipini bağlarken. "Bu da onun cesareti olmadığını gösteriyor. Buna gerek yok. Dikkatini çekerim, zeki bir adamdır, zeki, ama hiçbir zaman bizim tarafımızda olmadı Thomas,"

"Senin arkadaşın olduğunu sanıyordum."

"Param ve gücüm varken, Thomas," dedi Sir Guillaume, "arkadaşlarım vardı, ama Peder Germain hiçbir zaman onlardan biri olmadı. O her zaman kilisenin iyi oğ- luydu ve onu seninle hiç tanıştırmamalıydım."

"Neden?"

"Senin Vexille olduğunu öğrendikten sonra konuş- malarımızı piskoposa anlattı ve o da Başpiskoposa, Daş 288

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

gelene kadar kanalda küreklerle ilerledi; Thomas onların balıkçı olduğunu düşündü ve ViUeroy'un gemisinin de kürekleri olmasını diledi, böylece bu düş kırıklığı yaratan hareketsizlik içinde biraz ilerleme kaydedebilirlerdi.

Güverteye bağlanmış bir çift büyük kürek vardı, ama

Yvette onların yalnızca limanda kullanıldığını söyledi.

"Pentecost uzun süre kürek çekilemeyecek kadar ağırdır, özellikle de tam olarak doluysa."

"Dolu mu?"

"Yük taşırız," dedi Yvette. Erkeği kış tarafındaki kamarada uyuyor, horultuları tütün gemiyi sarsıyordu.

"Yün ve şarapla, bronz ve demirle, taş ve deriyle sahilde aşağı yukarı gider geliriz," dedi Yvette.

"Hoşuna gidiyor mu?"

"Bayılıyorum." Kız ona gülümseyince köşeli yüzü bir- den güzelleşti. "Annem beni piskoposun hizmetine verecekti. Temizlik ve çamaşır, bulaşık ve temizlik, ta ki ellerin işle yıpranana kadar, ama Pierre bu gemide bir kuş kadar özgür yaşayabileceğimi söyledi, biz de yaşıyoruz."

"Yalnızca ikiniz mi?" Pentecost yalnızca ikisi için büyük bir gemi gibi görünüyordu, bir tanesi bir dev bile olsa.

"Kimse bizimle yelken açmıyor," dedi Yvette.
'Gemide bir kadın bulunması uğursuzluktur. Babam her zaman öyle söylerdi."

"O da balıkçı mıydı?"

"Hem de iyi bir balıkçı," dedi Yvette. "Ama yine de
"Oğuldu. Kötü bir gece Kasketlerde yakalandı." Başını kaldırıp samimiyetle Thomas'a baktı. "Kayıp karaları ger-
çekten gördü."

'Sana inanıyorum."

'En kuzeye ve batıya gitti, kuzey topraklarındaki damların kayıp karalarda balıkların bol bulunduğu yeri
287

BERNARD CORNWELL

"Kayıp karalar mı?" diye sordu Thomas.

"Şurada," dedi Villeroy karanlık batıyı işaret ederek.
Bir adamın gidebileceği yere kadar giderseniz kayıp karaları bulursunuz ve Arthur'un şövalyelerle birlikte uyuduğu, gökyüzünden daha yüksek bir dağ görürsünüz." Villeroy haç çıkardı. "Ve dağın altındaki tepelerde kadınlarını çağıran boğulmuş denizcilerin ruhlarını görebilirsiniz. Orası çok soğuktur, her zaman çok soğuk ve sisle kaplı."

"Babam o karaları bir kere gördü," dedi Yvette.

"Gördüğünü söyledi," diye yorumda bulundu Villeroy. "Ama o nadiren içerdi."

"Denizin balıkla dolu olduğunu söyledi," diye devam etti Yvette kocası konuşmamış gibi, "ve ağaçların çok küçük olduğunu."

"Elma şarabı içerdi," dedi Villeroy. "Bütün meyve bahçesi gırtlığından geçirdi, ama o bir gemiyi yürütebilirdi. Ayık ya da sarhoş, o bir iş adamıydı."

Thomas batıdaki karanlığa bakıyor, Kral Arthur ve şövalyelerinin sisin altında uyuduğu ve ölenlerin sevdiklerinin ruhlarını çağırdığı karaya doğru yolculuğu hayal ediyordu. "Gemideki suyu boşaltmanın zamanı geldi," dedi Villeroy ona. Thomas aşağıya sintineye indi, kolları yorgunluktan ağrıyana kadar kovalarla su boşalttı. Sonra geminin pruasına gidip Villeroy'un, denizin karadan daha soğuk olduğu için insanı sıcak tuttuğunu söylediği koyun postlarının altında uyudu.

Şafak ağır ağır geldi, gri bir leke gibi doğuya sızdı. Dümen küreği iplerinde çatırdıyor, gemi rüzgârsız dal-gada sarsılırken hiçbir işe yaramıyordu. Norman sahili güneydeki gri-yeşil bir çizgi halinde hâlâ görünürdeydi-Kış ışığı aydınlanırken Thomas üç küçük geminin sahil'den açıldığını gördü. Üç gemi Pentecost'un doğusuna
286

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

Calais'e ulaşmak için Pentecost'un doğuya ve kuzeye gitmesi gerekirdi, ama bir kez karadan kurtulduktan sonra rüzgârla süzölmek yerine yalpalamaya başladı. Hafif bir güney-batı rüzgârı onu nehrin ağzından aldı, ama Norman kıyısından uzaklaşmadan uzun bir süre önce rüzgâr dindi ve harap durumdaki büyük yelken serende çarpındı, çarpıldı ve savruldu. Gemi karanlık bulutların

kasvetli tepeler gibi yığıldığı batıdan gelen uzun kabarık bir dalganın içinde bir fıçı gibi sallandı. Kış günü hızla sona erdi, soğuk ışığının sonu bulutların arasındaki somurtkan bir parıltı gibi ışıdı. Kararan karada birkaç ışık noktası görüldü. "Dalga bizi bu koldan yukarı çıkarmak," dedi Villeroy kasvetli bir şekilde, "sonra tekrar aşağıya indirecek. Tanrı ya da St. Nicholas bize biraz rüzgâr gönderene kadar da aşağı yukarı, aşağı yukarı devam edecektir."

Dalga onları Villeroy'un tahmin ettiği gibi İngiliz Kanalından geçirdi, sonra tekrar aşağıya indirdi. Thomas, Robbie ve Sir Guillaume'nin iki adamı sırayla taş dolu sintineye inip kovalarla yukarı su çıkardılar. "Elbette sızıntı yapacaktır," dedi Villeroy endişelenen Mor-decai'ye. "Bütün gemiler sızıntı yapar. Birkaç ayda bir kalafatlamasak bir elek gibi sızıntı yapar. Yosunu tık ve St. Nicholas'a dua et. Bizi boğulmaktan kurtarır."

Gece karanlıktı. Karşıdaki birkaç ışık nemli pusta titreyordu. Deniz zayıf bir şekilde gövdeye çarpıyor, yelken işe yaramaz bir şekilde asılı duruyordu. Bir süre için güvertesinde bir fener yanan bir balıkçı teknesi yakında durdu. Thomas ağ atan adamların alçak sesle söylediği "ahiyi duyabiliyordu. Sonra küreklerini çıkarıp titreyen rrinik ışıkları pusun içinde kaybolana dek doğuya doğru kürek çektiler. "Batı rüzgârı gelecektir," dedi Villeroy, "her zaman gelir. Kayıp karalardan gelen batı rüzgârı."

285

BERNARD CORNWELL

durum öyle değildi. Harap olmuş yüzü sert ve acımasız bakan Sir Guillaume Eleanor'un nasıl öldüğünü öğrenince ağlamaya çok yaklaştı. "Onu öldüren adam hakkında daha fazla şey biliyor musun?" diye sordu Thomas hikâyeyi bitirince. Thomas yalnızca Lord Outhwaite'nin savaştan sonra de Taillebourg denen rahip ve garip hizmetkârı konusunda kendisine söylediklerini tekrarlayabildi.

"De Taillebourg," dedi Sir Guillaume tekdüze bir sesle, "öldürülecek bir adam daha, ha?" Haç çıkardı. "Gayri meşruydu, ama tatlı bir kızdı o," dedi Thomas'a değil, rüzgâra doğru. "Bütün çocuklarım öldü artık." Okyanusa bakarken uzun kirli sarı saçları rüzgârda dalgalanıyordu. "Senin ve benim öldüreceğimiz bir sürü adam var" - Thomas'la konuşuyordu artık - "ve Kutsal Kâse'yi bulmamız gerekiyor."

"Onu başkaları da arıyor," dedi Thomas.

"O zaman onlardan önce bulmalıyız," diye kükredi Sir Guillaume. "Ama önce Calais'e gitmeliyiz, Edvvard'a sadakatimi bildireceğim ve sonra savaşacağız. Tanrının izniyle Thomas savaşacağız." Dönüp iki askerine bakarken servetinin ve takipçilerinin kaderi yüzünden nasıl küçüldüğünü düşünür gibiydi. Sonra Robbie'yi görüp sırtıttı. "İskoç'unu sevdim."

"Dövüşebiliyor," dedi Thomas.

"Bu yüzden ondan hoşlandım. De Taillebourg'u o da öldürmek istiyor, öyle mi?"

"Onu üçümüz de öldürmek istiyoruz."

"Tanrı serseriye yardım etsin, çünkü bağırsaklarım köpeklerle yedireceğiz," diye kükredi. "Ama senin Calais'i kuşatma hattında olduğun ona söylenmesi gerekecek, ha? Eğer gelip bizi bulmasını istiyorsak nerede olduğunu ona bildirmeliyiz."

284

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

"Tatlı bir kızdı, çok tatlı."

"Sir Guillaume öfkelenmiş olmalı."

Mordecai başını iki yana salladı. "Mektubunu alınca mı? Bu kuşatmadan önceydi elbet." Kaşlarını çattı, hatırlamaya çalıştı. "Öfkeli mi? Sanmıyorum. Biraz homurdandı, hepsi bu. Eleanor'a çok düşküncü elbet, ama o hizmetkârının çocuğuydu, şey değil..." Durakladı. "Neyse bu çok üzücü. Ama dediğin gibi arkadaşın Sir VWilliam hayatta kaldı. Beyin garip bir şeydir, Thomas. Anlıyor, düşünüyor, ama hatırlayamıyor. Biraz geveleyerek konuşuyor ve bu beklenen bil* şey, ama en garip olanı kimseyi gözleriyle hatırlayamaması. Odaya giriyorum, bana aldırıyor, onunla konuşunca beni hatırlıyor. Hepimiz onun yanına yaklaşıncı konuşma alışkanlığını edindik. Sen de buna alışacaksın." Gülümsedi. "Ama seni görmek çok güzel."

"Demek bizimle Calais'e geleceksiniz?" diye sordu Thomas.

"Sevgili Tanrım! Calais mi?" Ürperdi. "Ama Norman-diya'da kalamadım. Sir Guillaume tarafından atlatılan Coutances Kontu ibret olsun diye bu Yahudi'yi cezalandırırdı. Bu yüzden Dunkirk'ten tekrar güneye ineceğim. Önce Montpellier'e gideceğim sanırım. Oğlum orada tıp okuyor. Montpellier'den sonra? Belki Avignon'a gidebilirim."

"Avignon'a mı?"

"Papa Yahudilere çok misafirperver davranır," dedi Mordecai. Pentecost hafif rüzgârda titrerken küpeşteye uzandı. "Ve bizim misafirperverliğe ihtiyacımız var."

Mordecai, Sir Guillaume'nin Eleanor'un ölümüne reaksiyonunun duygusuzca olduğunu ima etmişti, ama Pentecost nehrin ağzından çıkarken ve soğuk dalgalar gri ufuk boyunca uzanırken Thomas onunla konuştuğunda

283

BERNARD CORNWELL

tısına sokarken Thomas'ı selamladı. Mordecai soğuk, kuşatmanın getirdiği yoksunluk ve bir gemide olmanın dehşeti konusunda sızlandı, sonra eski bilge gülümsemesiyle güldü. "İyi görünüyorsun, Thomas. Bir zamanlar asılmış bir adam için gerçekten iyi görünüyorsun. İdrarın nasıl?"

"Berrak ve tatlı."

"Dostun Will Skeat'm-" başıyla Skeat'ın bir yığın koyun postunun üstüne yatırıldığı ön taraftaki kamarayı işaret etti, "-idrarı çok bulanık. Korkarım onu bana göndererek bana bir iyilik yapmadın."

"Ama hayatta."

"Nedenini bilmiyorum."

"Ve onu sana gönderdim, çünkü sen en iyisisin."

"Bana iltifat ediyorsun." Gemi küçük nehirde sarsılırken Mordecai hafifçe sendeledi. Geminin sarsıldığını başka kimse fark etmemişti, ama Mordecai paniğe kapılmış gibi görünüyordu; Hristiyan olsaydı hiç kuşkusuz haç çıkararak yakın tehlikeyi kovardı. Ama o korkuyla üstüne çöküp kendisini boğacakmış gibi duran yelkenlere baktı.

"Gemilerden hiç hoşlanmam," dedi sakın bir şekilde.

"Doğal olmayan şeyler. Zavallı Skeat. İyileşiyor gibi görüldüğünü kabul etmeliyim, ama yarasını yıkayıp insanların kafasına küflü ekmekler ve kutsal su koymalarına engel olmak dışında bir şey yapmakla övünmem. Dinin ve tıbbın birbirine rahatça karıştığını düşünmüyorum. Skeat yaşıyor, çünkü yaralandığı sırada Zavalı Eleanor doğru şeyi yapmış." Eleanor kırık kafatası par' çasmı açıktaki beynin üstüne kapatmış, yosun ve örümcek ağından bir lapa yapmış, sonra yarayı bandajlamış *•

"Eleanor için çok üzuldüm."

"Ben de öyle," dedi Thomas. "Hamileydi. Evlenecektik."

282

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

Thomas eski dostuna doğru bir adım daha attı, Skeat ona yine tanımadan baktı. "Will?" dedi Thomas şaşkınlıkla. "Will?"

Thomas'm sesiyle Skeat'm gözleri aydınlandı.

"Thomas!" dedi heyecanla "Tanrım, sensin!" Thomas'a doğru hafifçe sendeleyerek bir adım attı, iki adam kucaklaştı. "Tanrım, Thomas, bir ingiliz sesi duymak harika bir şey. Bütün kış boyunca yabancı zırvalıkları dinledim. Sevgili Tanrım, evlat, daha yaşlı görünüyorsun."

"Yaşlandım," dedi Thomas. "Ama sen nasılsın Will?"

"Hayattayım, Tom, hayattayım, ama bazen ölmek daha iyi olmaz mıydı, diye düşünüyorum. Bir kedi kadar zayıfım." Sanki çok fazla içmiş gibi konuşurken dili hafifçe dolanıyordu, ama ayık olduğu belliydi.

"Sana artık yalnızca Will dememeliyim, değil mi?" dedi Thomas. "Çünkü artık Sir VWilliam'sm sen."

"Sir VWilliam mı? Ben mi?" diye güldü Skeat. "Çok alemsin, çocuk, her zamanki gibi. Her zaman kendine zarar verecek kadar zekiydın, ha, Tom?" Skeat Picardy'deki savaşı hatırlamıyordu, ilk Fransız hücumundan önce Kralın kendisini şövalye yaptığını hatırlamıyordu. Thomas bazen kralın bu hareketi yalnızca okçuların ruh halini düzeltmek için yapıp yapmadığını merak ediyordu, çünkü Kral kendi küçük, hastalıklı ordusunun sayıca düşmanmkinden ne kadar az olduğunu görüyordu ve adamlarının hayatta kalabileceğine inanamıyordu. Ama kalmışlardı ve kazanmışlardı, ama Skeat'm ödediği bedel çok ağır olmuştu. Kafasını kaşımak için miğferini Çıkardı. Kafatasının bir tarafında kırışık dolu pembe beyaz korkunç bir yara vardı. "Bir kedi kadar zayıf," dedi Skeat yeniden. "Ve haftalardır yay çekmedim."

Mordicai Skeat'm dinlenmesi konusunda ısrar etti. Viler°y bağlama halatlarını bırakıp Pentecost'u nehrin akın-

BERNARD CORNWELL

çalışırken bunun anlamsızlığına homurdandı, ama Sir Guillaume devam etmeleri için ısrar etti, çünkü düşmanlarının her an gelmesini bekliyordu. Yanında yalnızca iki asker vardı artık, çünkü geri kalanları yeni bir ittifaka giden lordların yanında olmayı tercih etmemişti. Sir Guillaume bile bu zoraki sadakat konusunda fazla hevesli değildi. "İngiltereli Edward için savaşmayı istediğimi mi sanıyorsun?" diye homurdandı Thomas'a. "Ama başka seçeneğim mi var? Kendi lordum benim aleyhime döndü. Bu yüzden senin Edward'ma sadakat yemini edeceğim ve en azından hayatta kalacağım." Bu yüzden Dunkirk'e gidiyordu. Böylece Calais'deki İngiliz kuşatma hatlarına doğru küçük bir yolculuk yapacak ve Kral Edward'a bağlılığını gösterecekti.

Atların iskelede terk edilmesi gerekiyordu, bu yüzden Sir Guillaume'nin Pentecost'a götürdüğü tek şey zırhı, giysileri ve üç deri kese içindeki paralarıydı. Bunları güverteye bırakıp Thomas'ı sıkıca kucakladı. Thomas sonra eski dostu Will Skeat'a döndü, ama Skeat onu tanımadan bakıp başını çevirdi. Thomas kendini toparlayıp konuşmaya çalıştı. Skeat bir miğfer takıyordu ve artık kar gibi beyaz olan saçları miğferinin altında gevşek bir şekilde sarkıyordu. Yüzü her zamankinden daha zayıftı, derin çizgilerle kaplıydı ve yeni uyanmış ve nerede olduğunu bilmiyormuş gibi belirsiz bir bakış vardı. Yaşlı da görünüyordu. Kırk beşinden fazla olamazdı, ama altmışında görünüyordu. Yine de en azından hayattaydı. Thomas onu son gördüğünde kafatasında korkunç bir kılıç yarası vardı. Beyni açığa çıkmıştı ve Norman'diya'ya, Mordecai'nin becerikli ilgisine ulaşacak kadar hayatta kalması bir mucizeydi. Yahudi doktora şu anda tehlikeli borda iskelesinden geçmesi için yardım ediliyor1"" du.

280

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

geldi. Liderleri sancak taşımıyordu ve kalkanlarında bir arma yoktu. Savaşla sertleşmiş bir görüntüleri vardı, tıpkı kılıçlarını ve mızraklarını en fazla para verene kiralayan adamlar gibi. Atlarını Evecque'nun hendeğinin üstündeki geçici köprünün yanında durdurdular, biri rahip olan iki adam bahçeye girdi. "Neler alınmış?" diye kaba bir şekilde sordu rahip.

Coutances Kontu öfkeyle Dominikan cüppesi giymiş olan adama baktı. "Kimsiniz siz?"

"Adamlarınız ne yağmaladı burada?" diye sordu sıska ve öfkeli rahip.

"Hiçbir şey," diye güvence verdi Kont.

"Peki garnizon nerede?"

"Garnizon mu? Kaçtı."

Bernard de Taillebourg öfkeyle tükürdü. Yanındaki

Guy Vexille Kontun sancağının dalgalandığı kuleye baktı. "Ne zaman kaçtılar?" diye sordu. "Ve nereye gittiler?"

Kont adamın ses tonuna sinirlendi. "Kimsen sen?" diye sordu, çünkü Vexille siyah zırh cüppesinin üzerinde bir arma taşıyordu.

"Senin eşitin," dedi Vexille soğuk bir sesle. "Ve Kralım nereye gittiklerini bilmek istiyor."

Kimse bilmiyordu, ama birkaç soru sorulunca kuşatmacılardan bazılarının soğuk gecede kuzeye giden atlıların farkında olduğu anlaşıldı. Bu da Sir Guillaume ve adamlarının Caen'e gittiğini gösteriyordu. Eğer Kutsal Kâse Evêcque'da saklanıyorsa o da kuzeye gitmiş demektir. Bu yüzden de Taillebourg adamlarına yorgun atlarına binme emri verdi.

Öğleden sonra Caen'e vardılar, ama Pentecost o zamana kadar denize giden nehri yarılamıştı. Kabaran dalgalarına karşı ilerlemelerini engelleyen şiddetli bir rüzgar vardı. Pierre Villeroy kabaran dalgalarına karşı gelmeye

279

BERNARD CORNWELL

kendi hesabına dövüşerek geçirmişti. Normandiya'da ona denizlerin ve karaların lordu denirdi, çünkü ikisinde de büyük bir coşku ve etkinlikle savaşırdı. Bir zamanlar yakışıklıydı, sert yüzlü, altın rengi saçlı, ama Asterec Kontu Guy Vexille bir gözünü çıkarıp Sir Guillaume'nin yüzünü daha sert gösteren yara izleri bırakmıştı. Güçlü bir adam, bir savaşçıydı, ama krallar, prensler, dükler ve kontların hiyerarşisinde daha önemsiz bir varlıktı ve arazileri onu bir hain olarak göstermeyi çekici hale getiriyordu.

Malikânede on iki adam, üç kadın ve sekiz at vardı, bu da demek oluyordu ki bir at hariç hepsinin ikişer sürücü taşıması gerekiyordu. Gece çöktükten sonra, yağmur Evêcque'nun su dolu arazisine yağarken Sir Guillaume asma köprü'nün olması gereken yere kalasların konmasını emretti. Atların gözleri bağlanarak teker teker tehlikeli köprüden geçmeleri sağlandı. Böyle bir kaçış önlemek için ön taraflara muhafızlar yerleştirilmesine rağmen soğuk ve yağmurdan korunmaya çalışan kuşatmacılar ne bir şey gördüler ne de duydular.

Atların göz bağları çözüldü ve kaçaklar atlara binip kuzeye doğru yola koyuldular. Yalnızca bir kez kim olduklarını bilmek isteyen bir nöbetçi onlara meydan okudu. "Kim olduğumuzu sanıyorsun?" diye karşılık verdi Sir Guillaume. Sesindeki vahşilik nöbetçiyi daha fazla soru sormamaya ikna etti. Şafağa kadar Caen'deydiler ve Coutances Kontu hâlâ bir şey fark etmemişti. Ancak nöbetçilerden biri hendeğin üstündeki kalasları görünce kuşatmacılar düşmanlarının gittiğini anladılar, o zaman bile Kont malikâneyi aratarak zaman kaybetti. Mobilya, hasır ve yemek tencereleri buldu, ama hazine yoktu.

Bir saat sonra yüz tane siyah cüppeli adam Evêcque y

278

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

* * *

Sir Guillaume malikânesini üç aydır saldırganlara kar-

şı koruyordu ve Coutances Kontu köye daha fazla barut getirmediği sürece daha uzun süre dayanabileceğini biliyordu, ama Sir Guillaume Normandiya'daki süresinin dolduğunu biliyordu. Coutances Kontu onun derebeyiydi, Kontun Kralın topraklarını kullandığı gibi o da Kontun topraklarını kullanıyordu ve eğer bir adam derebeyi tarafından hain olarak açıklanırsa ve açıklama Kral tarafından kabul edilirse, farklı bir Krala sadakat yemini eden başka bir lord bulmadığı takdirde o adamın bir geleceği olamazdı. Sir Guillaume Krala yazmış ve sarayda nüfuzu olan bazı arkadaşlarına başvurmuştu, ama bir cevap vermemişti. Kuşatma devam ediyordu ve Sir Guillaume'nin malikâneneden ayrılması gerekiyordu. Bu onu üzüyordu, çünkü Evecque onun eviydi. Çayırlarının her karışını, dökülmüş geyik boynuzlarını nerede bulacağını, tavşanların titreyerek hangi otların arasında saklandığını, turna balıklarının derin akıntıların neresinde ürediğini biliyordu. Orası eviydi, ama hain olduğu açıklanan bir adamın evi olamazdı, bu yüzden St. Clement gününün arifesinde kuşatmacılar ıslak kış kasvetine gömülmüşken kaçtı.

Kaçabileceğinden hiç kuşku duymamıştı. Coutances Kontu ahmak, hayal gücünden yoksun, orta yaşlı bir adamdı, savaş deneyimi her zaman daha büyük lordlara hizmet etmekten ibaret olmuştu. Kont riskten kaçardı ve ne zaman bir şeyi anlamasa büyük bir öfkeye kapılırdı ki bu çok sık olurdu. Kont Paris'teki büyük adamların onun lavecque'yu kuşatmasını neden istediklerini hiç anlamıyordu, ama Sir Guillaume'den korksa bile zengin olma şansı gördüğü için onlara itaat ediyordu. Sir Guillaume otuzlu yaşlardaydı ve hayatının yarısını genellikle

BERNARD CORNWELL

duracakmış gibi görüldüğü için kılıcını çeker gibi yaptı. Kılıcın görüntüsü onların herhangi bir şiddet girişimine karşı durdurdu. Yalnızca yürüyüp gidişini seyrettiler.

Dışarıdaki hamal hâlâ öksürüyordu. Kemere doğru yaslanıp gözlerinden yaşlar akarken nefes almaya çalıştı. "En azından cüzam değil," demeyi başardı Thomas'a. "Cüzam olmadığını biliyorum. Ağabeyimin cüzamı vardı ve o öksürmüyordu. En azından fazla değil."

"St. Clement Günü ne zaman?" diye sormayı hatırladı Thomas.

"Yarından sonraki gün, eğer o günü göreceksin kadar yaşarsam Tanrı beni seviyor demektir."

Kimse Thomas'ı takip etmedi, ama o gün öğleden sonra o ve Robbie kasıklarına kadar gelen soğuk nehir suyunun içinde Pentecost'un kalaslarının arasına yosun sıkıştırırken kırmızı ve sarı üniforma giymiş bir grup asker Pierre Villeroy'a zırh ve siyah cüppe giymiş bir İngiliz görüp görmediğini sordu.

"Şuradaki adam," dedi Villeroy Thomas'ı işaret ederek, sonra da güldü. "Bir İngiliz görürsem boğulana kadar gırtlığına işerim herifin."

"Onun yerine kaleye getir," dedi devriye lideri, sonra bir sonraki gemideki mürettebatı sorgulamak için adam-

larını yana geçirdi.

Askerler onu işitemeyecek kadar uzaklaşınca Villeroy, "Bunun için bana iki sıra daha borcun var."

"Sevgili İsa aşkına!" diye söylendi Thomas.

"İşte o çok becerikli bir marangozdu," dedi Villeroy Yvette'in elmalı pastasını yerken, "ama aynı zamanda Tanrının oğluydu, değil mi? Bu yüzden kalafatlama gi el işi yapması gerekmiyordu, bu yüzden onun yardımı istemek hiç iyi değil. Yalnızca yosunu biraz daha sert batır, evlat, biraz daha sert."

276

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

Kiliseye aittir. Üstelik bir kopyasını çıkarmalıyım." Peder Germain ellerini deftere koyup üstüne abandı. "Onu burada bırakacaksın."

Thomas Peder Germain'in dost olduğunu sanmıştı, en azından düşman olmadığını. Yaşlı keşişin Sir Guillaume'nin ihanetiyle ilgili sert sözleri bile bu görüşü değiştirmemişti. Germain defterin Paris'e, Dominikanlara gitmesi gerektiğini söylemişti, ama Thomas artık Germain'in Engizisyon'daki o adamlarla, dolayısıyla onların tarafındaki Guy Vexille'le ittifak içinde olduğunu anlıyordu. Thomas o korkunç adamların*kendisinin şu ana dek takdir edemediği bir arzuyla Kutsal Kâse'yi aradığını ve ona giden yolun kendisinden ve bu defterden geçtiğini de anlıyordu artık. O adamlar onun düşmanıydı ve bu Peder Germain'in de bir düşman olduğu anlamına geliyordu. Bu defteri manastıra getirmek korkunç bir hataydı. Deftere uzanırken ani bir korku hissetti. "Gitmeliyim," diye ısrar etti.

Peder Germain defteri bırakmamaya çalıştı, ama dal gibi ince kolları Thomas'm yayla güçlenmiş kollarıyla rekabet edemezdi. Yine de deftere inatla sarılıyor, deri kabını yırtmakla tehdit ediyordu. "Nereye gideceksin?" diye sordu Peder Germain. Sonra Thomas'ı sahte bir vaatle kandırmaya çalıştı. "Eğer şimdi gidersen bir kopyasını çıkarıp sana gönderirim."

Thomas Dunkirk'e gidiyordu, bu yüzden aksi yönde bir yer adı söyledi. "La Roche-Derrien'e gidiyorum."

"İngiliz garnizonuna mı?" Peder Germain hâlâ defteri çekmeye çalışıyordu. Thomas ellerine vururken inledi. "Bunu İngilizlere götüremezsin!"

"La Roche-Derrien'e götürüyorum," dedi Thomas sönünde defteri alarak. Deri kabını sayfaların üstüne örttü, ^?enç keşişlerden bazıları taburelerinden kalkmış onu dur-

275

BERNARD CORNWELL

bir adam gönderdiler buraya."

"Benim hakkımda mı?" Thomas'm kafası şimdi biraz daha karışmıştı.

"Vexille ailesiyle ilgili. Senin aptal akrabalarından biri bu yaz Kralın yanında savaşmış ve şimdi Kiliseye boyun eğmiş. Engizisyon onunla..." Peder Germain durakladı, belli ki doğru sözcüğü arıyordu, "... biraz sohbet etmiş."

"Guy'la mı?" diye sordu Thomas. Guy'ın kuzeni ol-

duğunu biliyordu, onun Picardy'de Fransız tarafında savaştığını biliyordu ve Guy'm Kutsal Kâse'yi ararken babasını öldürdüğünü biliyordu, ama biraz daha fazla şey biliyordu.

"Başka kim olabilir? Ve şimdi Guy Vexille'in kiliseyle uzlaştığını söylüyorlar," dedi Peder Germain sayfaları çevirirken. "Kiliseyle gerçekten uzlaşmış! Bir kurt kuzularla yan yana yatabilir mi? Bunu kim yazdı?" "Babam."

"Demek sen Hachaliah'm torunusun," dedi Peder Germain saygıyla, sonra ince ellerini defterin üstüne kapadı. "Bunu bana getirdiğin için teşekkürler."

"İbranice bölümün ne dediğini söyleyebilir misiniz bana?" diye sordu Thomas, Peder Germain'in son sözlerine şaşırarak.

"Söylemek mi? Elbette söyleyebilirim, ama bir anlamı olmayacaktır. Hachaliah'in kim olduğunu biliyor musun? Tirshatha'yı tanıyor musun? Elbette hayır. Cevaplar boş! gidecek! Ama defteri bana getirdiğin için teşekkür ederim." Ona doğru bir parşömen uzattı, tüy kalemını alıp mürekkebe batırdı. "Bu notu kilise hademesine götürürsen sana bir ödül verecektir. Şimdi benim işim var." Notu imzalayıp Thomas'a doğru uzattı.

Thomas deftere uzandı. "Onu burada bırakamam."

"Bırakamaz mısın? Elbette bırakabilirsin" Böyle bir şey

274

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Hikâyeler," dedi Thomas. "Kutsal Kâse'yle ilgili hikâyeler."

"Hikâyeler! Hikâyeler" Siz askerler çocuk gibisiniz. Akılsız, zalim, eğitimsiz ve hikâyeler konusunda açgözlüsünüz. Bu yazmm ne olduğunu biliyor musun?" Uzun parmağıyla göze benzer sembollerle bezenmiş garip harfleri işaret ediyordu. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" "İbranice, değil mi?"

"İbranice, değil mi?" diye alay etti Peder Germain. "Elbette ıbranice, Paris'te eğitim almış aptal bir üniversiteli bile bilir bunu, ama sihirli bir yazı bu. Yahudilerin tılsımlarının, kara büyülerinin işe yaraması için kullandıkları harfler." Sayfalardan birine yakından baktı. "İşte. Görüyor musun? Şeytanın adı, Abrakadabra!" Birkaç saniye kaşlarını çatarak baktı. "Yazar adının Kutsal Kâse'nin üstünde söylenerek Abrakadabra'nın bu dünyaya yükseltilebileceğini söylüyor. Bu olanaksız görünüyor." Peder Germain kötülüğü kovmak için tekrar haç çıkardı, sonra Thomas'a baktı. "Bunu nereden buldun?" diye sertçe sordu, ama cevabı beklemedi. "Sen osun, değil mi?"

"Kim?"

"Sir Guillaume'nin bana getirdiği Vexille," dedi suçlarcasma, sonra yeniden haç çıkardı. "Sen İngilizsin!" Sesi bu durumu olduğundan daha kötü gösteriyordu. "Bu kitabı kime götüreceksin?"

"Önce anlamak istiyorum," dedi Thomas, bu soruya şaşırarak.

"Anlamak! Sen mi?" dedi Peder Germain alaycı bir şekilde. "Hayır, hayır. Bana bırakmalısın, genç adam, böylece bir kopyasını çıkarıp orijinalini Paris'e, oradaki ^ominikanlara gönderirim. Senin hakkında sorular soran

BERNARD CORNWELL

"Coutances'in mi?"

"Sir Guillaume'nin seni aptal! Picardy'deki Kral'm aleyhine döndü. Hain oldu. Her zaman bir aptaldı, hep boynunu riske atardı, ama bu kez kellesini kurtarabilirse şanslı demektir. O nedir?"

Thomas defterin örtüsünü açıp masaya koydu. "Umut ediyorum ki peder," dedi mütevazı bir şekilde, "siz bundan bir anlam çıkarabilirsiniz."

"Okumamı mı istiyorsun? Kendin okumayı hiç öğrenmedin de benim şimdi yapacak daha iyi bir işim yokmuş gibi sana bu saçmalığı okumamı istiyorsun, öyle mi?" Bazen okuma bilmeyen insanlar bir kitap bulunca onun değerini öğrenmek için kiliseye gelir, dindar tavsiye koleksiyonunun nadir bulunan bir teoloji, astroloji veya felsefe kitabı olmasını umut ederlerdi. "Adın ne demiştin?" diye sordu Peder Germain.

"Dememiştim, ama adım Thomas."

Bu ad Peder Germain'in kafasında belirgin bir hatırayı uyandırmamıştı, ama zaten artık ilgilenmiyordu da, çünkü deftere gömülmüş, sözcükleri içinden okuyor, hayretler içinde kalmış bir şekilde uzun beyaz parmaklarıyla sayfaları çeviriyordu. Sonra ilk sayfaya geri dönüp Latince ifadeyi okudu, " 'Calix meus inebrians.'" Bu sözleri kutsalmış gibi söylemişti. Sonra haç çıkarıp garip İbraniceyle yazılmış bir sonraki sayfayı çevirdi ve daha da heyecanlandı. "'Oğluma,'" dedi yüksek sesle, "Tirsat-ha'nın oğlu ve Hachaliah'm torunu olan.'" Gözlerim Thomas'a çevirdi.

"Bu sen misin?"

"Ben mi?"

"Hachaliah'm torunu musun?" diye sordu Germain-Görüşü çok iyi olmamasına rağmen Thomas'ın yüzündeki şaşkınlığı görmüştü. "Oh, boşver!" dedi sabırsızca-

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

geniş oda keşişlerin nefesinin parşömenlerin üstünde sis gibi yükselmesine yetecek kadar soğuktu. Keşişlerin hepsi kitap kopya ediyor, taş odada tüy kalemlerin çıtırtısı ve gıcirtısı yankılanıyordu. İki yeni keşiş yan masalarda boyalar için toz eziyordu, bir başkası kuzu derisini kazıyor, dördüncüsü kaz tüylerini keskinleştiriyordu. Hepsi kürsüsünde oturmuş kendi yazısıyla uğraşan Peder Germain'den korkuyordu. Germain tüy gibi beyaz saçlı, bulanık miyop gözlü, yüzünde çabuk öfkelenen bir ifade taşıyan yaşlı, kırılğan ve iki büklüm bir adamdı. Thomas'm ayak seslerini duyan» kadar yüzü işinin on santim uzağmdaydı. Sonra birden başını kaldırdı. Pek iyi göremiyordu, ama en azından gelişi haber verilmeyen bu ziyaretçinin kılıç taşıdığını anlayabilmişti. "Bir askerin

Tanrının evinde işi ne?" diye hırladı Peder Germain. "İngilizlerin geçen yıl başladığını bitirmeye mi geldiniz?"

"Benim sizinle işim var, peder," dedi Thomas. Diğer keşişler konuşulanları dinlemek için durunca kalemlerin sesi birden kesilmişti.

"Çalışın!" diye keşişlere parladı Peder Germain.

"Çalışın! Henüz cennete gönderilmediniz! Görevleriniz var, onlarla ilgilenin!" Tüy kalemler mürekkep çanaklarının içinde tıngırdamaya, parşömenlerin üstünde gıcırdamaya başladı yeniden. Thomas kürsüye yaklaşırken Peder Germain telaşa kapılmış görünüyordu. "Seni tanıyor muyum?" diye hırladı.

"Geçen yaz tanıştık. Sir Guillaume beni sizi görmeye getirmişti."

"Sir Guillaume!" dedi Peder Germain irkilerek kalem-İnı bıraktı. "Sir Guillaume mi? Onu bir daha göreceğimizi anlamıyorum! Ha! Duydu ğuma göre Coutances tarafın-^n kapana kısırılmış ve bence bu iyi bir şey. Ne yap-anı biliyor musun?"

271

BERNARD CORNWELL

Kutsal Kâse esrarına bir cevap bulabilecek olması düşüncesi Thomas'm içinin heyecanla dolmasını sağladı. Bu durum kendisini çok şaşırttı, çünkü çoğu kez Kutsal Kâse'nin varlığından bile şüphe ediyordu, hatta sıklıkla Kâse'nin kendisinden uzaklaşmasını istiyordu, ama birdenbire bu avın heyecanını hissetmeye başlamıştı. Dahası artık bu arayışın ciddiyeti onu iyice etkisi altına almaya başlamıştı, o kadar ki yürümeyi bırakıp nehirden sıyrılan titreyen ışığa baktı ve o gece kuzey İngiltere'de gördüğü ateş ve altın hayalini hatırladı. "Şüphe etmek ne büyük aptallık, diye düşündü birden. Elbette vardı Kutsal Kâse! Yalnızca bulunmak ve mahvolmuş dünyaya yardım etmek için bekliyordu.

"Dikkat!" İstiridye kabuklarıyla dolu bir el arabasını iten adam Thomas'ı dalgınlığından kurtardı. El arabasına bağlı olan küçük bir köpek Thomas'm üstüne atladı, ayak bileklerine doğru havladı, ama ip tarafından çekilince inleyerek uzaklaştı. Thomas adamın ya da köpeğin farkında değildi bile. Kutsal Kâse onlara şüphe vererek değersiz insanlardan kendisini gizlediğini düşünüyordu. O halde Kutsal Kâse'yi bulmak için yapması gereken tek şey ona inanmak ve belki Peder Germain'den biraz yardım istemektir.

Bir hamal manastırın girişinde Thomas'a yaklaştı, ama o anda bir öksürük krizine tutuldu. İki büklüm oldu, nefes almak için çabaladıktan sonra yavaşça doğruldu, parmaklarına sümkürdü. "Ölüme tutuldum," dedi hapşırarak. "Ölüme tutuldum." Bir ağız dolusu balgam toplayıp kapının yanındaki dilenciye doğru tükürdü. "Yazı odası şu tarafta," dedi. "Kemerli yolu geçince."

Bir sürü keşişin uzun, eğimli masaların başında ayakta durduğu gün ışığıyla aydınlanan odaya doğru g1"1. Görünüşteki amacı mürekkebi donmaktan korumak olan merkezi şöminede küçük bir ateş yanıyordu, ama yine

270

IV

ingilizler Caen'i önceki yaz ele geçirmişti, sonra şehrin kadınlarına tecavüz edip zenginliğini yağmalayacak kadar bir süre için işgal etmişlerdi. Caen'i kan ve şok içinde mahvolmuş bir halde bırakmışlardı, ama ordu gittikten sonra Thomas geride kalmıştı. Hastaydı ve Dr. Mordecai onu Sir Guillaume'nin evinde tedavi etmişti ve daha sonra Thomas yürüyebilecek kadar iyileşince Sir Guillaume onu Abbaye aux Hommes'e götürüp manastırın yazı odasının başı olan Peder Germain'le tanıştırmıştı, f eder Thomas'ın o güne kadar tanıştığı en akıllı adamdı. P« Clement Gününü kesinlikle bilirdi, ama Thomas'ın Manastıra gitmesinin tek nedeni bu değildi. Babasının defterindeki garip el yazısını anlayabilecek biri varsa, bu ^inin yaşlı keşiş olduğunu fark etmişti. Belki o sabah

i

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

laume bir yere gitmek istiyorsa siz ikiniz çalışmaya başlamalısınız!" Yumurta izleriyle dolu koca sakalının üstünden onlara gülümsedi.

"Dunkirk'e gitmek istiyor," dedi Thomas.

"Kaçmak istiyor, ha?" diye düşündü Villeroy yüksek sesle. "Coutances Kontu hangi yılda olduğunu hatırlayamadan önce o hendeği aşar, atma atlar ve uzaklaşır."

"Neden Dunkirk?" diye sordu Yvette.

"ingilizlere katılıyor elbet," dedi Villeroy herhangi bir kızgınlık belirtisi göstermeden, çünkü bu Sir Guillaume'nin ihaneti anlamına geliyordu. "Lordu ona karşı döndü, piskoposu canına okuyor ve Kralın da bu işte parmağı olduğu söyleniyor, bu yüzden o da taraf değiştiriyor. Dunkirk? Calais kuşatmasına katılacaktır." Ağzına biraz daha yumurta ve jambon doldurdu. "Sir Guillaume ne zaman yola çıkmak istiyor?"

"St. Clement Gününde," dedi Thomas.

"O ne zaman?"

Hiçbiri bilmiyordu. Thomas St. Clement gününün ayın kaçı olduğunu biliyordu, ama ona kaç gün kaldığını bilmiyordu. Bu bilgisizliği ona iğrenç derecede pis, soğuk ve ıslak olacağı kesin olan bir işten kaçması için fırsat verdi. "Hemen öğrenirim," dedi, "ve size yardım etmek için dönerim."

"Ben de geliyorum," diye gönüllü oldu Robbie.

"Sen burada kal," dedi Thomas sertçe. "Mösyö Villeroy'un sana verecek bir işi var."

"İş mi?" Robbie önceki konuşmaları anlamamıştı.

"Önemli bir şey değil," diye ona güvence verdi, "hoşuna gidecektir."

Robbie şüphelenmişti. "Peki sen nereye gidiyorsun?"

"Kiliseye Robbie Douglas," dedi Thomas. "Kiliseye gidiyorum."

267

BERNARD CORNWELL

"Hayır, size bir mesaj getirdim."

"Yakında yola çıkmalıyız," dedi Villeroy derin bir mağaradan gelen bir homurtuyu andıran sesiyle.

"Sir Guillaume Evecque'dan bir mesaj getirdim," diye açıkladı Thomas.

"Alçalan dalgalardan yararlanmalıyız," dedi Villeroy.

"Ambarda üç fıçı dolusu yosun var. Her zaman yosun kullanırım. Babam da öyle. Ötekiler parçalanmış kenevir kullanır, ama ben ondan hoşlanmıyorum, hem de hiç. Hiçbiri taze yosun kadar işe yaramaz. Yosun dayanır, bilirsin. Ve ziftle iyi karışır." Yırtıcı yüzü eksik dişlerini gösteren bir gülümsemeyle kırıştı. "Mon caneton!" dedi Yvette yiyeceklerle dolu tabağını getirirken.

Pierre'in ördek yavrusu Yvette Thomas ve Robbie'ye de ikişer yumurta verdikten sonra iki çekiç ve kör keskilere benzer garip demir aletler getirdi. "Geminin ek yerlerini tikiyoruz," diye açıkladı Villeroy. "Ben zifti ısıtacağım, siz ikiniz de yosunu kalasların arasına sokabilirsiniz." Bir yumurta kitlesini parmaklarıyla ağzına tıktı. "Gemi dalgaların arasında çaresiz durumdayken yapmak zorundayız bunu."

"Ama biz size mesaj getirdik," dedi Thomas ısrarla.

"Getirdiğinizi biliyorum. Sir Guillaume'den. Bu da onun yolculuk için Pentecost'u istediğini gösteriyor ve Sir Guillaume istediğini alacak, çünkü bana karşı her zaman nazik davranmıştır, gerçekten, ama eğer batarsa Pentecöst onun bir işine yaramaz, değil mi? Bütün o boğulmuş denizcilerle birlikte deniz yatağında olmasının bir anlamı yok, değil mi? Kalafatlanması gerekiyor. Sevgilim ve ben dün neredeyse boğuluyorduk, değil mi ördeğim?"

"Su alıyordu," diye doğruladı Yvette.

"Batıp gidiyordu," dedi Villeroy gürültülü bir sese

"Cabourg'dan buraya kadar, bu yüzden eğer Sir <-*
266

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

torbayı aldı. "Yiyecek almaya gidiyorum/" dedi sessizce.

"Ön tarafta bir ateş yakılması gerekiyor. Rafta çakmak taşı ve çelik bulacaksınız. Onu uyandırmayın."

Bu uyarıyla birlikte büyük paltosu ve çizmeleriyle sarı malanmış bir şekilde parmak uçlarında gemiden indi. Horultunun derinliği ve şiddeti karşısında dehşete kapılan Thomas gizliliğin en iyi yol olduğuna karar verdi. Ön tarafa gidince bir taş diliminin üstündeki demir mangalı buldu. Mangalda hali hazırda ateş vardı ve baca görevi görmesi için tepedeki kapağı açtıktan sonra çakmak taşıyla kıvılcımlar çıkardı. Fıtil nemliydi, ama bir süre sonra alev aldı. Odun parçalarıyla ateşi besledi ve kız geri dönene kadar işe yarar bir ateş yakmayı başardı. "Ben Yvette," dedi kız Robbie Thomas'ın kim olduğunu merak etmeyerek. "Pierre'in karışımı." Kararmış kocaman bir tava çıkardı, içine on iki yumurta kırdı. "Siz de yemek ister misiniz?" diye Thomas'a sordu.

"Benden yumurta satın alabilirsiniz," dedi kız, yelken bezinden yapılma torbasını işaret ederek. "Biraz jambon ve ekmek de var. Pierre jambon sever."

Thomas ateşin üstünde beyazlaşan yumurtalara baktı. "Bunların hepsi Pierre'in mi?"

"Sabahları aç olur," diye açıkladı. "Neden jambonu kesmiyorsunuz? Jambonunu kaim sever." Gemi birden çatırdadı ve çamurda hafifçe yalpaladı. "Uyandı," dedi Yvette, raftan bir tabak alarak. Güvertede bir homurtu, ardından ayak sesleri duyuldu. Thomas geriye çekildi ve o güne kadar gördüğü en iri yarı adamla karşılaştı.

Pierre Villeroy Thomas'ın yayından bir adım daha uzundu. Fıçı gibi bir göğsü, pürüzsüz kel kafası, korkunç elerle dolu çiçek bozuğu yüzü ve içinde bir tavşanın bile ^aybolabileceği bir sakalı vardı. Thomas'a baktı. "Çalışmaya mı geldiniz?" diye homurdandı.

265

BERNARD CORNWELL

ya uzaklardaydı ya da kemikleri kilisenin bahçesindeki büyük ortak mezarda veya nehir yatağının derin çamurundaydı.

Ertesi gün tekrar rıhtıma gittiler. Thomas Fransız okçular demir atmış gemilerden ok atarken güçlü akıntıda karşıya geçtiğini hatırlıyordu. Oklar küçük su fiskiyeleri oluşturuyordu, ama yay ipinin ıslanmasından korkan Thomas onlara karşılık veremiyordu. Şimdi Robbie'yle birlikte rıhtımda yürürken Pentecost'un sihirli bir şekilde ortaya çıktığını görüyordu. Nehir yukarı giden bütün gemiler kadar büyüktü, çünkü güvertesinde bir sürü adam ve atlarla birlikte kanalı geçip İngiltere'ye ulaşması gerekiyordu, ama şimdi yükselen dalgalar onu çamura oturttuğu için çaresiz durumda kalakalmıştı. Thomas ve Robbie yavaşça dar borda iskelesinden geçince kış tarafındaki pis kokulu küçük kamaradan gelen korkunç horlama sesini duydular. Adamın her nefes alışında Thomas güvertenin sarsıldığını hissediyordu. Böyle ses çıkaran bir yaratığın uyandırılmaya nasıl tepki vereceğini merak etti, ama tam o sırada şafak sisi kadar solgun, bir ok kadar zayıf olan ufak tefek bir kızın kamaranın kapısından çıkıp güverteye birkaç giysi koyduğunu gördü. Onları görünce parmağını dudaklarına götürdü. Çok kırılgan görünüyordu ve çorabını çekmek için elbisesini kaldırınca dal kadar ince bacakları ortaya çıktı. Thomas onun on üç yaşından büyük olabileceğini sanmıyordu.

"Uyuyor," diye fısıldadı.

"Duyuyoruz," dedi Thomas.

"Şışşt!" Kız tekrar parmağını dudaklarına götürdü, sonra kaim bir süveteri geceliğinin üstüne geçirdi, zayı* ayaklarını kocaman çizmelere soktu, kendini büyük den bir paltoyla sardı. Sarı saçlarına yağlı yün bir şapka gecir'di, çok eski bir yelken bezinden yapılma gibi duran bir

264

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

sokağa giren bir adama omuz attı.

"Koş!" diye bağırdı Thomas tekrar ve Robbie'yi ile'nin merkezine doğru itti. Küçük meydanın karşısına doğru hızla koşup sonunda St. Jean kilisesinin verandasında gölgelerin arama girdiler. Takipçileri birkaç dakika boyunca onları aradı, ama gece soğuk, avcılarının sabrı sınırlıydı.

"Altı kişiydiler," dedi Thomas.

"Ama biz kazanıyorduk!" dedi Robbie haşin bir şekilde.

"Yarın Pierre Villeroy veya diğerlerinden birini bulmamız gerektiğinde Caen hapisanesinde olmayı mı tercih edersin?"

"Durham'daki savaştan beri kimseyi yumruklamadım," dedi Robbie, "gereği gibi yani."

"Dorchester'daki kavgaya ne diyorsun?"

"Çok sarhoştuk. Sayılmaz." Gülmeye başladı. "Hem bunu sen başlattın."

"Ben mi başlattım?"

"Evet," dedi Robbie. "Yılan balığı güvecini suratına çarptın! Bütün o güveci!"

"Yalnızca senin hayatını kurtarmaya çalışıyordum," dedi Thomas. "Tanrım! Caen'de İngilizce konuşuyordun! Burada ingilizlerden nefret ederler!"

"Etmeliler de, ama benim ne yapmam gerekiyor? Ağzımı kapalı tutmam mı? Kahretsin! İngilizce benim de lisanım. Neden İngilizce dendiğini Tanrı bilir."

"Çünkü İngilizce," dedi Thomas. "Kral Arthur bu dili konuşuyordu."

"Sevgili İsa!" dedi Robbie, sonra yine güldü. "O adama o kadar sert vurdum ki uyandığında günlerden ne olduğunu bilmeyecek."

Yazın gerçekleşen İngiliz saldırısının ardından hâlâ boş olan çok sayıda evden birine sığındılar. Evin sahipleri

263

BERNARD CORNWELL

"Peki o nasıl konuşuyor?" diye Robbie'yi işaret etti adam, "Yoksa dilini mi yuttu?"

"O İskoç."

"Oh, bundan eminim ve ben de Normandiya Düküyüm zaten."

"Sen bir baş belasısın," dedi Thomas hafif bir sesle. Çorbayı adamın yüzüne döküp masayı kasıklarına doğru tekmeledi. "Dışarı!" diye Robbie'ye bağırdı Thomas.

"Tanrım, dövüşe bayılırım!" dedi Robbie. Kafası yanan adamın yarım düzine kadar arkadaşı üzerlerine doğru koşuyordu. Thomas bir bankı ayaklarına doğru fırlatıp ikisini devirdi, Robbie kılıcını bir başka adama doğru savurdu.

"Bunlar ingiliz!" diye yattığı yerden bağırdı kafası yanan adam. "Tanrının cezaları!" Caen'de İngilizlerden nefret ediyorlardı.

"Sana İngiliz diyor," dedi Thomas Robbie'ye.

"Gırtlığından aşağıya işeyeceğim," diye hırladı Robbie adamın yanık kafasını tekmeleyerek, sonra kılıcının kabzasıyla başka bir adama vurdu. İskoç savaş çılgılığı atarak diğerlerinin üstüne atıldı.

Thomas eşyalarını ve yayını alıp kapıyı açtı. "Hadi!" diye bağırdı.

"Bana İngiliz dersin ha, seni ayyaş!" diye meydan okudu Robbie. Kılıcı saldırganları kenarda tutuyordu, ama Thomas onların cesaretlerini toplayıp hücumla geçeceklerini ve Robbie'nin kaçmak için en azından bir tanesini öldürmek zorunda kalacağını biliyordu. O zaman da büyük

bir patırtı çıkacaktı ve kale surlarında bir ipin ucunda sallanmamaları büyük şans olurdu. Bu yüzden Robbie y tavernanın kapısına doğru sürükledi. "Koş!"

"Çok eğleniyordum," diyerek tekrar tavernaya g1meye çalıştı Robbie. Ama Thomas onu sertçe çekti

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

"Eğer Villeroy bugün dönerse bu gece benim taver-namda içer," dedi adam.

"Onu bana gösterir misin?" dedi Thomas

"Pierre'i görmemen mümkün değil," diye güldü adam. "Dev gibidir! Kel kafalı bir dev, sakalında fare üretebilirsin, cildi de çiçek bozuğudur. Pierre'i ben ol-masam da tanıyabilirsin."

Thomas Caen'e geldiğinde Sir Guillaume'nin acelesi olacağını ve atları Pentecost'a sokmak için tatlı dil dök-meye zaman harcamayacağını düşündü. Bu yüzden günü iki aygır için pazarlık ederek geçirdiler ve o gece paralan-mış bir şekilde tavernaya geri döndüler. Kel kafalı, koca sakallı devden bir iz yoktu, ama yağmur yağıyordu, ikisi de üşüyordu ve biraz bekleyebileceklerine karar verdiler. Yılan balığı güveci, ekmek ve ısıtılmış şarap istediler. Tavernanın bir köşesinde kör bir adam arp çalışıyordu, sonra denizciler ve fok balıkları, okyanusun dibinden yükselip aya doğru uluyan garip deniz yaratıklarıyla ilgili bir şarkı söylemeye başladı. Sonra yemekleri geldi ve tam Thomas yemeğin tadına bakmak üzereyken kırık burunlu tıknaz bir adam tavernayı geçip kavgacı bir şekilde Thomas'm önünde dikildi. Yayı işaret etti. "Bu ingiliz yayı," dedi düz bir sesle.

"Argentanlı avlanma yayı bu," dedi Thomas. Bu kadar dikkat çekici bir silahı taşımanın tehlikeli olduğunu biliyordu, ama geçen yaz o ve Jeanette Britanya'dan Nor-?ttandiya'ya yürürken yayı hacı asası gibi saklamıştı, ama bu ziyarette daha kaygısızdı. "Yalnızca avlanma yayı," diye tekrarladı dikkatle, sonra güveç çok sıcak olduğu [Çin yüzünü buruşturdu.

Serseri ne istiyor?" diye sordu Röbbie.

Adam onu duydu. "İngilizsiniz."

mgiliz gibi mi konuşuyorum?" diye sordu Thomas.

261

BERNARD CORNWELL

tubu ateşe biraz daha yaklaştırdı- "gemi kaptanını bulacakmışız."

"Acaba Çirkin Peter mi o?" dedi Robbie.

"Hayır," dedi Thomas, parşömene yakından bakarak.

"Bu adamın gemisinin adı Pentecost ve eğer o yoksa Jean Lapoullier ya da Guy Vernon'a bakacakmışız." Thomas kâğıdı ateşe o kadar yakın tutuyordu ki son sözcükleri okurken kararmaya ve kıvrılmaya başlamıştı. "Villeroy'a Pentecost'un St. Clement Gününe kadar hazır olmasını is-tediğimi söyle. Dunkirk'e giden on yolcu için hazırlık da yapmalı. Onunla bekle, seninle Caen'de buluşuruz. Bu mesajı aldığını göstermek için gece ormanda bir ateş yak."

O gece ormanda bir ateş yaktilar. Ateş kısa bir süre için parladi, ama sonra yağmur başladı ve ateş söndü, ama Thomas garnizonun, alevleri gördüğüne emindi.

Şafağa kadar ıslak, yorgun ve leş gibi bir halde Caen'e geri döndüler.

Thomas ve Robbie şehrin rıhtımlarını araştırdı, ama Pierre Villeroy ya da gemisi Pentecost'tan bir iz yoktu, ama bir taverna sahibi Villeroy'un fazla uzakta olmadığını düşünüyordu. "Cabourg'a taş götürüyor," dedi adam Thomas'a. "Bugün ya da yarın döneceğim düşünüyordu ve hava onu engelleyecek gibi görünmüyor." Yan gözle yaya baktı. "Bu lanet olası yay mı? İngiliz yayı demek istiyordu.

"Argentan'dan avlanma yayı," dedi Thomas kaygısızca. Bu yalan taverna sahibini tatmin etti, çünkü her Fransız toplumunda uzun avlanma yaylarını kullanan ır>" sanlar vardı, ama sayıları çok azdı ve tepe yamaçların soylu kanıyla kırmızıya döndürecek türde bir ordu oluşurmaya yetmezdi.

260

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

suyla dolmuştu ki siperler de suyla dolmuştu ve kuşatnacılar çamurda yüzüyordu. Atların nalları çürümüştü ve adamlar ateşler içinde titreyerek barınaklarında yatıyordu.

Her şafakta Thomas ve Robbie önce Evacque'nun güneyindeki ormana gidiyor, malikânenin yan tarafında, Kontun siperlerinin bulunmadığı ve yalnızca çok küçük bir nöbetçi noktasının bulunduğu yerde, ağaçların kıyısında durup el sallıyorlardı. Garnizona işaret verdikleri üçüncü sabah karşılık olarak birinin el salladığını görmüşlerdi, ama ondan sonra yağmur haftasına kadar bir şey olmamıştı. Kral Arthur hakkında tartıştıkları gecenin sabahı Thomas ve Robbie malikâneye el salladılar ve bu kez çatıya bir adamın çıktığını gördüler. Adam tatar yayını kaldırıp yükseğe doğru bir ok attı. Ok nöbetçi karakolunu hedef almamıştı ve nöbetteki adamlar okun uçtuğunu gördüyseler bile bir şey yapmadılar. Ama Thomas okun çimene düşüp su birikintisinde şapırdadığı, sonra da ıslak çimenlerde kaydığı yere baktı.

O gün harekete geçmeyip akşam olmasını beklediler. Sonra Thomas ve Robbie çayıra doğru sürünüp sık ıslak çimenlerini ve eski inek dışkılarını araştırdılar. Arama çalışmaları saatler sürmüş gibi geldi, ama sonunda Robbie oku buldu. Kısa okun gövdesine sarılı bir paket vardı. "Gördün mü?" dedi Robbie, sığmaklarına dönüp zayıf ateşin başında titreşirlerken. "Yapılabilirmiş." Okun etrafına sarılı mesajı işaret ediyordu. Okun uçabilmesi için mesaj yün ipiyle sarılmış, o da yağmurda çekmişti. "Unun için Thomas'm ipi kesmesi gerekti. Kömürle yazılış mesajı okuyabilmek için ateşe doğru tuttu. "Sir Guiltaume'den geliyor," dedi Thomas. "Caen'e gitmemizi istiyor."

"Caen'e mi?"

"Ve Pierre Villeroy adlı"-Thomas kaşlarını çatıp mek-

259

BERNARD CORNWELL

buldukları zayıf sığmakta ürperiyorlardı. Ama İskoç, hikâyeleri sıkıcı şeyler olarak görüyordu. "Ben Kral Art-hur'un hikâyelerini tercih ederim."

"İskoçya'da anlatılır mı bunlar?" diye şaşırarak sordu Thomas.

"Elbette anlatılır," dedi Robbie. "Arthur İskoç'tu."

"Bu kadar ahmak olma!" dedi Thomas gücenerek.

"İskoç'tu," diye ısrar etti Robbie, "ve kahrolası İngiliz-leri öldürdü."

"O İngiliz'di," dedi Thomas, "ve büyük olasılıkla kah-rolası İskoçları duymamıştır bile."

"Cehenneme git," diye hırladı Robbie.

"Önce seni göndereceğim oraya," diye tükürdü Thomas ve Hood hikâyeleri yazmaya başlarsa efsanevi okçuyu önce kuzeye gönderip birkaç İskoç'u dürüst İn-giliz oklarına geçirtmeye karar verdi.

Ertesi sabah ikisi de öfkelerinden utandı. "Bunun nedeni karnımın aç olması," dedi Robbie. "Karnım açken çok sinirli olurum."

"Ve karttın her zaman aç," dedi Thomas.

Robbie güldü, sonra eyeri beyaz atının üstüne geçirdi. Hayvan ürperdi. İki at da iyi beslenemiyordu ve ikisi de zayıftı, bu yüzden Thomas ve Robbie dikkatli davranıyor, Kontun daha iyi atlarının kendi yorgun atlarını geçebileceği açık arazilerde tuzağa düşmek istemiyorlardı. En azından hava artık daha az soğuktu, ama sonra batı okyanusundan şiddetli yağmurlar geldi ve bir hafta boyunca aralıksız yağdı. Bu havada hiçbir İngiliz yayı gereği gibi çekilemezdi-Coutances Kontu kuşkusuz rahibinin verdiği kutsal suyun soluk renkli atı Evecque'dan uzaklaştırdığına, böylece adamlarını koruduğuna inanmaya başlamış olmalıydı, ama düşmanlar da korunuyordu, çünkü top için hiç barut gel' memiştı. Ayrıca hendekli evin etrafındaki çayırlar o kada

258

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

büyük bir ganimetimiz olacak. Bütün Hristiyan âlemini ve zenginliğini altın tacına getirecek bir hazinesi olacaktı. Kutsal Kâse elimizde olacak.

Thomas ve Robbie pislik içindeydi; giysileri kurumuş çamurla kaplıydı; zırh cüppelerine dallar, ölü yapraklar ve toprak yapışmıştı; saçları uzamıştı, yağlı ve keçeleş-mişti. Geceleri titriyorlardı; soğuk, ruhlarının iliklerine iş-liyordu, ama kendilerini hiç bu kadar canlı hissetmemiş-lerdi, çünkü Evecque civarındaki vadilerde ve karışık or-manlarda hayat ve ölüm oyunu oynuyorlardı. Siyah pelerinini giymiş, elinde ucunda kafatası takılı bir sopa taşıyan Robbie, beyaz atıyla Coutances'in adamlarını Thomas'ın onları öldüreceği pusuya doğru sürüyordu. Bazen Thomas yalnızca yaralıyordu, ama yakın mesafe-den atış yaptığı için nadiren ıskalıyordu. Bu oyun ona ok-çuların söylemeyi sevdiği bir şarkıyı ve kadınlarının or-dunun kamp ateşi etrafında anlatmayı sevdiği hikâyeleri hatırlatıyordu. Bunlar sıradan halkın şarkıları ve hikâyeleriydi, trubadurlar tarafından hiç söylenmezdi. Ayrıca Robin Hood adlı kanun kaçağını da anlatırlardı.

Ya Hood'du ya da Hude, çünkü Thomas onun adının yazılışını hiç görmemişti, ama Hood'un birkaç yüzyıl önce yaşamış bir İngiliz kahraman olduğunu biliyordu. Düşmanları da İngiltere'nin Fransızca konuşan soylularıydı. Hood bir İngiliz silahıyla savaşıyordu, savaş yayıyla. Ve bugünün soyluları kuşkusuz bu hikâyelerin yıkıcı olduğunu düşünüyordu, bu yüzden hiçbir trubadur onların şarkılarını büyük salonlarda söylemiyordu. Thomas bazen bunları kendisi yazmayı düşünüyordu, ama kimse İngilizce yazmıyordu, thomas'ın gördüğü bütün kitaplar Latince ya da Fransızca'ydı. Ama neden Hood şarkıları da yazıya geçmesindi? t>azı geceler Robbie'ye Hood hikâyeleri anlatıyor ve ikisi

257

BERNARD CORNWELL

"Bence onun hakkında yanılıyorsun. Coutances çalışmalarının bir okçu tarafından engellendiğini yazıyor. İngiliz tipi uzun oklar atan bir okçu tarafından."

De Taillebourg bir şey söylemedi.

"Bir okçu," diye devam etti Kardinal, "Coutances'in bütün barut stokunu tahrip etmiş. Normandiya'daki tek baruttu o! Eğer daha fazla istersek Paris'ten getirtmek zorunda kalacağız."

Kardinal başındaki tacı çıkarıp mindere koydu. Sonra yavaşça, saygılı bir şekilde işaret parmağını dikenlerden birine dokundurdu, seyreden rahipler öne doğru eğildi. Dikenlerden birini çalmasından korkuyorlardı, ama Kardinal yalnızca parmağını kanatmaya çalışıyordu. Diken parmağına batarken yüzünü buruşturdu, sonra parmağını ağzına götürüp kanı emdi. Parmağında ağır altın bir yüzük vardı ve kurnazca yerleştirilmiş yakutun altında sekiz ay önce çaldığı bir diken vardı. Bazen yatak odasının mahremiyetinde dikenle alnını kaşır ve Tanrının yeryüzündeki elçisi olduğunu hayal ederdi. Ve bu amacın anahtarı Guy Vexille'di. "Yapacağın şey Guy Vexille'e yeniden mahzeni göstermek ve eğer bizi başarısızlığa uğratırsa kendisini nasıl bir cehennem beklediğini ona hatırlatmak," diye de Taillebourg'a emretti, kanın tadı yok olunca. "Sonra onunla birlikte Evcque'ya gidin."

"Vexille'i Evecque'ya mı gönderiyorsun?" De Taillebourg şaşkınlığını gizleyemiyordu.

"O acımasız ve zalim," dedi Kardinal ayağa kalkıp şapkasını takarken, "ve bana bizim olduğunu söylüyorsunuz. Para harcayacağız, ona Evecque'yu ezmesi ve Sir Guillaume'yi mahzene getirmesi için barut ve yeterli adam vereceğiz." Dikenli tacın kutsal emanetler muhafazasına kaldırılışını seyretti. Ve yakında, diye düşündü, bu kilisede, bu ışık ve şaşaa mekânında daha

256

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

ğer bölümüne gönderilecekti ve île de la Çite kutsal bir yer haline gelecekti. Ve sonra İsa'nın vekili Fransa'nın gücünü her zaman yanında taşıyacaktı ve böylece Tanrının krallığı yayılacak ve kâfirler katledilecek ve yeryüzünde huzur olacaktı.

Ama nasıl Papa olacaktı? Clement'in yerine geçmek isteyen bir düzine adam vardı, ama o rakiplerin içinde bir tek Bessieres Vexilleri tanıyordu ve onların bir zamanlar Kutsal Kâse'ye sahip olduklarını ve belki de Kâse'nin hâlâ onların elinde olduğunu yalnız o biliyordu.

Bessieres Taillebourg'u bu yüzden İskoçya'ya göndermişti. Dominikan boş ellerle dönmüştü, ama bazı şeyler öğrenmişti. "Yani sen Kutsal Kâse'nin İngiltere'de olduğunu düşünmüyorsun?" diye sordu Bessieres. Sainte-Chapelle'in rahiplerinin konuşmalarını duymamaları için sesini alçaltmıştı.

"Oraya saklanmış olabilir," dedi de Taillebourg hüzünlü bir şekilde. "Ama Hookton'da değil. Guy Vexille orayı yağmaladığı zaman araştırmış. Tekrar baktık, orası harabeden başka bir şey değil."

"Hâlâ Sir Guillaume'nin Evêque'ya götürdüğünü mü düşünüyorsun?"

"Bence bu mümkün Sayın Kardinal," dedi de Taillebourg. "Çok büyük bir ihtimal değil, ama yine de mümkün."

"Kuşatma kötü gidiyor. Coutances konusunda yanılmışım. Evêque'yu St. Timothy Gününe kadar ele geçirirse Araf'ta binlerce yıl daha az kalacağını vaat ettim, ama kuşatmayı zorlayacak gücü yok. Bana rahibin o piç oğlunu anlat." De Taillebourg boş ver dercesine bir hareket yaptı. Önemli biri değil. Kutsal Kâse'nin varlığından bile şüphe duyuyor. Bütün istediği asker olmak."

Bir okçu mu diyorsun?"

'Bir okçu," diye doğruladı de Taillebourg.

255

BERNARD CORNWELL

sal Pederin kendisi de Fransız'dı. Clemen Limousin'de doğmuştu ve St. Peter tahtına seçilmeden ve Avignon'daki büyük papalık sarayına yerleşmeden önce Fransa'nın Başbakanıydı. Ve Avignon'da, kendisini papalığı tekrar ölümsüz şehirlerine taşıması için onu ikna etmeye çalışan Romalıları dinliyordu. Fısıldaşp planlar kuruyor, rüşvet verip tekrar fısıldaşıyorlardı ve Bessieres Clement'in bir gün bu yaltaklanan sesleri dinlemesinden korkuyordu.

Ama eğer Louis Bessieres Papa olursa Roma daha fazla konuşamazdı. Roma mahvolmuş bir yerd, sürekli birbiriyle savaşılan önemsiz eyaletlerle çevrili zararlı bir lağımdı ve Tanrının yeryüzündeki temsilcisi orada güven-de olamazdı. Ama Avignon papalık için iyi bir sığınak olmasına rağmen mükemmel değildi, çünkü şehir ve Vena-issin vilayeti Naples krallığına aitti ve Papa Louis Bessieres'e göre bir kiracı olamazdı.

Papa bir taşra şehrinde de yaşamamalıydı. Roma bir zamanlar dünyayı yönetiyordu, bu yüzden Papa Roma'ya aitti, ama ya Avignon? Dikenlerin altında hafif bir şekilde oturduğu Kardinal sunağın tepesindeki mavi ve kırmızı renkteki çile penceresine baktı; papalığı hangi şehrin hak ettiğini biliyordu. Yalnızca bir tane. Ve Louis Bessieres şundan emindi ki, kendisi Papa olduktan sonra Fransa Kralını İle de la Cite'yi Kutsal Peder'e teslim etmeye ikna edebilirdi ve böylece Kardinal Bessieres papalığı kuzeye getirir ve ona yeni ve görkemli bir sığınak verirdi.

Saray evi olacaktı, Nötre Dame Katedrali onun yeni St. Peter's'i ve görkemli Sainte-Chapelle, diken tacının kendi kutsal emaneti haline geleceği özel tapmağı olacaktı. Belki dikenler Papanın üçlü tacına yerleştirilirdi. Bu fikir hoşuna gitti ve burada, özel adasında dua ettiğini hayal etti. Kuyumcular ve dilenciler, avukatlar ve fahişeler, çamaşır" haneler ve ut-yapımcıları köprünün karşısına, Paris'in dı-

254

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

daydı, ama şu anda bunu yapması gerekiyordu. Bu gerekli ve huşu uyandıran bir hareketti, çünkü rahiplerden biri sunağın altındaki kutsal emanetler muhafazasını açmış ve dantel kenarlı, altın püsküllü mor minderi çıkarmış, Kardinalle sunuyordu. Ve minderin üstünde taç duruyordu. O kadar eski, o kadar kırılgan, o kadar siyah ve o kadar hassastı ki Kardinal ona uzanırken nefesini tuttu. Dünyanın hareketi durmuş gibiydi, bütün sesler kesilmişti, Kardinal uzanıp taca dokunurken cennet bile sessizdi. Kaldırırken taç o kadar hafifti ki hiç ağırlığı yok gibiydi.

Dikenli taçtı bu.

İsa'nın başına geçirilen, kan ve terle dolan taçtı. Onu dudaklarına götürüp hafifçe öperken Kardinalin gözleri yaşla dolmuştu. Dikenli halkaya örülen dallar cılızdı. Çalılışunun bacak kemiği kadar inceydi, ama dikenler çok sivriydi, Kurtarıcının başına bastırılıp değerli yüzüne kan akıtırdı. Kardinal iki elini kullanarak tacı kaldırdı, seyrilmekte olan saçlarının üstüne koyarken hafifliğine hayran oldu. Sonra ellerini kavuşturarak sunaktaki altın haça baktı.

Sainte-Chapelle rahiplerinin oraya gelmesinden ve dikenli tacı giymesinden hoşlanmadığını biliyordu. Bu konuda Paris Başpiskoposuna şikayette bulunmuşlardı, Başpiskopos da Krala sızlanmıştı, ama Bessieres hâlâ geliyordu, çünkü gelme gücü vardı. Papanın temsilci yetkisine sahipti ve Fransa'nın Papanın desteğine ihtiyacı vardı. İngiltere Calais ve Flanders'ı kuşatıyordu ve kuzeyde savaşıyordu. Bütün Gaskonya İngiltereli Edward'a sadakat yeminleri ediyordu. Britanya meşru Fransız Düküne karşı ayaklanıyor ve İngilizlerle kaynaşıyordu. Fransa saldırıya uğruyordu ve yalnızca Papa Hristiyan âleminin güçlerini Fransa'nın yardımına gelmeye ikna edebilirdi.

Ve Papa bunu büyük olasılıkla yapacaktı, çünkü Kut-

BERNARD CORNVVELL

"Bu onun yapısında var," dedi de Taillebourg. "Ama onunla savaşıyor."

"Ve seni terk etmedi, öyle mi?"

"Hayır, Sayın Kardinal."

"O da Paris'te mi?"

"Elbette," dedi de Taillebourg kabaca, sonra nasıl bir ses tonu kullandığını fark etti. "Manastırda, Sayın Kardinal," diye ekledi mütevazı bir şekilde.

"Acaba ona yine mahzeni göstersek mi?" dedi Kardinal yavaşça sunağa doğru yürürken. Sainte-Chapelle'i se-

verdi, yüksek ince sütunların arasından sızan ışığı severdi. Bu yeryüzündeki bir insanın cennete en fazla yaklaşılabileceği an, diye düşündü: esnek güzellik, aşırı parlaklık ve büyüleyici zarafet mekânı. İlâhî söylenmesini istemiş olmayı diledi, çünkü hadım edilmiş adamların kilisenin taşlarının arasındaki yüksek hava akımını delen sesleri bir adamı coşkunluğun doruk noktalarına ulaştırabilirdi. Kardinalin görmek istediği yerin orası olduğunu bilen rahipler sunağa doğru koşuyordu. Mahzende birkaç dakika geçirmenin bir adamı Tanrının lütfunu aramaya zorlayacağını düşünüyorum."

De Taillebourg başını iki yana salladı. "Orada zaten bulundu, Sayın Kardinal."

"Tekrar götür." Kardinalin sesinde bir sertlik vardı

şimdi. "Ona aletleri göster. Gergi aletinde ya da ateşteki bir adamı göster. Cehennemin yalnızca şeytanın kraliyeti olmadığını bilmesini sağla. Ama bunu bugün yap. İkinizi de uzağa göndermek zorunda kalabiliriz."

"Uzağa göndermek mi?" dedi de Taillebourg şaşkınlıkla.

Kardinal onu aydınlatmadı. Yüksek sunağın önüne <p~ melip kırmızı şapkasını çıkardı. Şapkasını halkın içinde nadiren ve isteksizce çıkarırdı, çünkü kelleştiğinin farkın' 252

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

Kürkçünün hemen ilerisinde mavi ve altın rengi üniformalar içindeki adamların koruduğu kemerli bir geçit vardı. Parlak göğüs zırhları, tüylü miğferler takıyor ve parlak cilalı bıçakları olan kargılar taşıyorlardı. Çok az kişi onların yanından geçiyordu, ama Kardinal önlerinden geçerken adamlar telaşla geri çekilip selam verdiler. Onları kutsadığını gösterircesine iyiliksever bir şekilde selamladı, sonra nemli bir geçitten sarayın avlusuna girdi. Burası artık kraliyet arazisiydi ve saray mensupları Kardinale saygılı bir şekilde selam verdiler, çünkü o yalnızca bir Kardinal değildi, aynı zamanda Fransa tahtının Papa Elçisiydi. O Tanrının büyükelçisiydi ve Bessieres gerçekten de öyle görünüyordu, çünkü uzun boylu, güçlü bir adamdı ve kırmızı pelerini olmasa da çoğu insanı etkileyecek kadar iri yarıydı. Yakışıklıydı ve bunu biliyordu, kibirliydi ve bunu bilmiyormuş gibi yapıyordu, hırslıydı ve bunu kendisi hariç bütün dünyadan saklıyordu. Ne de olsa bir kardinal başpiskoposun en büyük tahta çıkmasına yalnızca bir taht kalmış demektir ve Bernard de Taillebourg Louis Bessieres'e özlemeni çektiği üçlü tacı verebilecek araç gibi görünmüyordu.

Bu yüzden ikisi avludan ayrılıp Sainte-Chapelle'in merdivenlerini çıkarken dikkatini yorgun bir şekilde Dominikan keşişine çevirdi. "Hizmetkârını" -diye de Taillebourg her ne söylüyorsa sözünü kesti- "anlat bana. Sana itaat etti mi?"

Kabaca sözü kesilen de Taillebourg birkaç saniye için düşüncelerini toparladı, sonra başıyla onayladı. "Bana her konuda itaat etti."

"Mütevazılık gösterdi mi?"

"Bunun için elinden geleni yaptı.

"Ah! Demek hâlâ gururlu?"

251

BERNARD CORNWELL

sevgiyle dokundu, parmaklarını panellerin hassas kıvrımlarının üstünde sevgiyle gezdirdi, sonra tabanının biçiminin doğru olmadığına karar verdi. Burada bir kabalık var, diye düşündü, tasarımı bir beceriksizlik. Dükkân sahibine gülümseyerek tuzluğu masaya bıraktı, yürümeye devam etti. Güneş parlarken kış havasında hafif bir ılıkılık, Seine'de bir parıltı bile vardı. Bacaklarının yerinde tahta bloklar bulunan bir adam kısa koltuk değnekleriyle yolu geçti, kirli elini Kardinale doğru açtı. Kardinale hizmetkârları hemen sopalarıyla ona doğru koştular. "Hayır, hayır!" diye seslendi Kardinal ve cüzdanında biraz bozukluk aradı. "Tanrı seni korusun, çocuğum," dedi. Kardinal Bessieres yardım etmeyi severdi, yoksulların yüzünde beliren minnettarlığı. Özellikle sopalarını indirmeden hemen önce hizmetkârlarını durdurduğunda yüzlerinde beliren rahatlama ifadesini severdi. Kardinal bazen birazcık fazla beklerdi ve bu da çok hoşuna giderdi. Ama bugün gri kıştan çalınmış ılık güneşle aydınlık bir gündü ve o nazik bir ruh hali içindeydi.

Noterler için bir taverna olan Sabot d'Or'u geçtikten son-

ra nehirden uzaklaşıp kraliyet sarayının labirenti andıran binalarının etrafında dolaşan karışık ara sokaklara girdi. Parlamento burada toplanıyordu ve avukatlar fareler gibi karanlık geçitlerden geçiyorlardı, ama şurada burada kasveti delen muhteşem binalar gökyüzüne doğru yükseliyordu. Kardinal bu sokakları seviyordu ve dükkânların bir-gecede sihirli bir şekilde kaybolup yerine yenilerinin geldiği şeklinde bir hayali vardı. Çamaşırhane hep orada mıydı? Neden bu fırını daha önce hiç fark etmemişti? Umumi tuvaletlerin yanındaki bu bir çeşit ut yapan dükkân da daha önce orada olmalıydı. Bir kürkçü ayı kürklerini askıya asmı¹? ti. Kardinal postlara dokunmak için durdu. De Taillebourg hâlâ konuşup duruyordu, ama onu dinlemiyordu bile.

250

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

rinli süvari üzerinde bir etkisi olmadı. Bu yüzden Tanrının işini yaptığına hararetli bir şekilde inanan ve Tanrının gazabına neden olduğu için başarısız olmaktan korkan Kont yardım için Tanrıya başvurdu. Paris'e bir mektup yazdı.

Roma'ya yolculuğu sırasında yalnızca bir kez gördüğü (dönüşünde Livorno'yu bir kere daha görmeye zorlanmam için yolunu değiştirmişti) bir şehir olan Livorno'nun Başpiskoposu olan Kardinal Louis Bessieres Paris'teki Île de la Cité'de Quai des Orfèvres'de* yavaşça yürüyordu. İki hizmetkârı önünde yürüyor, Kardinale yolu temizlemek için asalarını kullanıyorlardı. Kardinal kendisiyle acil bir şekilde konuşmaya çalışan zayıf, avurtları çökük rahibe aldırıyor gibiydi. Rihtıma adını veren Goldsmith Rihtı-

mında sıralanmış kuyumcuların dükkânlarında satılan mallarla daha çok ilgiliydi. Yakutlardan oluşan bir kolyeye hayranlıkla baktı ve hatta satın almayı düşündü, ama sonra taşlarından birinde bir kusur olduğunu gördü.

"Çok üzücü," diye mırıldandı, ardından bir sonraki dükkâna yaklaştı. "Müthiş!" dedi gümüşten yapılma bir tuzluğa bakarak. Tuzluk kırmızı, mavi, sarı ve siyah emayelerle kır hayatının resimlerinin işlendiği dört panelle süslenmişti. Bir panelde bir adam sabanla tarla sürüyor, bir diğerinde tohum ekiyor, üçüncüsünde bir kadın hasat yapıyor ve sonuncu panelde ikisi masaya oturmuş parlayan "ir somun ekmeğe hayranlıkla bakıyordu. "Çok müthiş," dedi Kardinal coşkuyla. "Sence de güzel değil mi?"

Bernard de Taillebourg tuzluğa şöyle bir baktı. "Şeytan bize karşı çalışıyor, Yüce Kardinal," dedi öfkeyle.

"Şeytan her zaman bize karşı çalışıyor Bernard," dedi kardinal çıkışırca. "Şeytanın işi bu. Şeytan bize karşı ^lışnasa dünyada büyük bir boşluk olurdu." Tuzluğa

249

BERNARD CORNWELL

tığın soluk renkli ata bindiğini ve bir sopanın üstündeki kafatasının ne ifade ettiğini herkes biliyordu. Hayaleti gören adamlar bunu Kontun kampındaki kadınlara anlatıyor, kadınlar ağlayarak Kontun rahibine gidiyordu ve Kont onların hayal gördüğünü söylüyordu, ama cesetler yeterince gerçektir. Kuşatmada hizmet ederek para kazanmak için uzaktaki Lyons'dan gelen dört kardeş eşyalarını toplayıp gitti. Diğerleri de onları takip etmekle tehdit ediyordu. Ölüm Evèque da kol geziyordu.

Kontun rahibi adamların aydan etkilendiğini, kendisinin tehlikeli güney bölgesine inerek yüksek sesle ilâhi söylediğini, kutsal su serpiştirdiğini söyledi. Rahip herhangi bir zarar görmeden hayatta kaldığı için Kont adamlarına aptallık ettiklerini, soluk renkli bir ata binen Ölüm diye bir şey olmadığını söyledi ve ertesi gün iki adamı daha öldü, ama bu kez onlar doğudaydılar. Anlatılan hikâyeler git gide şiddetleniyordu. Atlılara bu kez gözleri parlayan devasa köpekler eşlik ediyordu ve herhangi bir talihsizliği açıklamak için atlının görünmesi de gerekmiyordu. Bir at tökezlerse, bir adamın kemiği kırılırsa, bir kadın yemeği dökerse, bir ok ipi koparsa, soluk renkli ata binen esrarengiz adam suçlanıyordu.

Kuşatmacıların kendine güveni azalıyordu. Kıyamet gününün geldiğine dair söylentiler vardı ve altı adam Gaskonya'da iş aramak için güneye inmişti. Geride kalanlar şeytana yardım ettiklerini söyleyerek homurdanıyor; Coutances Kontunun yaptığı hiçbir şey adamlarının keyfini yerine getiremiyordu. Esrarengiz okçunun ormanda atış yapmasına engel olmak için ağaçları kesmeyi denedi/ ama çok fazla ağaç vardı, ama yeterince balta yoktu ve oklar gelmeye devam ediyordu. Caen Piskoposuna haber gönderdi, adam bir parça parşömenin üstüne dua yazıp gönderdi, ama görünüşü ölüm anlamına gelen siyah peie

248

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

tun kendi okçuları da vardı ve ikinci bir adam tarafından tüm vücudu koruyan pavise denen kalkanlarla korunuyorlardı, ama gabionları atan adamların hiçbir koruması yoktu ve yüklerini atar atmaz ve diğerleri hendeğin gerçekten çok derin olduğunu ve yeterli gabionları bulunmadığını anlayamadan önce sekizi öldü. İki pavise tutucu ve bir okçu kötü bir şekilde yaralandıktan sonra Kont zaman kaybettiğini kabul edip saldırganları geri çağırdı. Sarhoş olmadan önce St. Candace'in kambur sırtlı on dört şeytanyla Sir Guillaume'yi lanetledi.

Thomas ve Robbie hayatta kalmıştı. Kontun barut deposunu havaya uçurdukları ertesi günü Thomas bir geyik vurdu, ertesi gün Robbie çalılarının arasındaki bir çukurda çürüyen bir tavşan buldu. Tavşanı kaldırıncı altında Sir Guillaume'nin kiracıları tarafından konmuş olması gereken bir kapan buldu. Kiracılar Kontun adamları tarafından ya öldürülmüş ya da kovulmuş olmalıydı. Robbie kapanı derede yıkadı, başka bir çukura yerleştirdi ve ertesi sabah sıkılan halkasında ölmekte olan bir tavşan daha buldu.

Kaçtıkları iki gece aynı yerde uyumaya cesaret edemediler, ama terk edilmiş ve yanmış çiftliklerde bol bol barınak vardı. Sonraki haftaların büyük bölümünü Evecque'nun güneyindeki vadilerin daha derin, tepelerin daha dik ve ormanların daha sık olduğu kırsal bölgede geçirdiler. Burada bol miktarda gizlenecek yer vardı ve bu karmaşık arazide Kontun kâbuslarını daha da kötüleştirdiler. Kuşatmacıların kampında soluk renkli bir ata binen siyahlar içinde uzun boylu bir adamla ilgili hikâyeler anlatılmaya başlandı. Bu adam ne zaman görülse birisi ölecekti. Ölüm nedeni uzun bir ok olacaktı, bir İngiliz oku, arna atlı adamın yayı yoktu, yalnızca üstünde bir geyik kafasının bulunduğu bir asa vardı. Herkes nasıl bir yara-

247

BERNARD CORNVVELL

Yangını birkaç dakika seyrettiler, sonra ormanın karanlığına daldılar. Şafağa az kalmıştı. Doğuda hafif bir ışık, ölüm kadar soluk, zayıf bir grilik göze çarpıyordu. "Ormanın derinliklerine girmeliyiz," dedi Thomas. "Saklanmalıyız."

Çünkü sabotajcı avı yakında başlayacaktı ve ilk ışıkla birlikte, duman Evecque üzerinde hâlâ büyük bir örtü oluştururken Coutances Kontu barut deposunu havaya uçuran adamları bulmak üzere yirmi adam ve bir köpek sürüsü gönderdi. Ama hava soğuktu, yerler donmuştu ve avın hafif kokusu erkenden yok olmuştu. Ertesi gün Kont büyük bir hırçınlıkla güçlerine saldırma emri verdi. Bir süredir gabionlar hazırlıyorlardı - bunlar söğütten örülen, taş ve toprakla doldurulan büyük hasır borulardı. Plana göre hendeği gabionlarla dolduracak ve sonra meydana gelen köprünün üstünden geçerek binaya saldıracaklardı. Girişte asma köprü yoktu, kuşatmanın başlarında yalnızca alçak bir taş barikatla bloke edilen açık ve davetkâr bir kemerli geçit oluşturması için yıkılmıştı.

Kontun danışmanları yeterli gabionları olmadığını, hendeğin onun sandığından daha derin olduğunu, zama-

nın uygun olmadığını, Venüs'ün yükselişte, Mars'ın inişte olduğunu, kısacası yıldızlar kendisine gülene kadar beklemesi gerektiğini söylemişti, üstelik bekledikçe garnizon daha da acıkacak ve umutsuzluğa kapılacaktı. Ama Kont saygınlığını yitirmişti ve saldırının yine de başlamasını emretti ve adamlar ellerinden geleni yaptılar. Gabionlara tutundukça korunurlardı, çünkü toprakla dolu sepetler tatar oklarına karşı koruma oluşturunuyordu, ama gabi' onlar hendeğe atıldıktan sonra saldırganlar Sir Guilla' ume'nin malikânenin bir zamanlar taş köprü'nün bulunduğu kemerli girişine inşa edilen taş duvarın arkasına korunan altı okçusuna karşı savunmasız kalacaktı. K°n

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

ırlı bir an sürdü ve kilisenin çatısı havalandı, siyah çatı kirişleri doğranmış kaburgalar gibi ayrıldı. "Sevgili İsa!" dedi Thomas.

"Cennetteki Tanrı," dedi Robbie irileşmiş gözlerle.

Şimdi alevler ve duman çatısız kilisenin oluşturduğu kazanda kaynıyordu. Yeni fıçılar birbiri ardına patlarken her biri yeni bir alev dalgasına neden oluyor, dumanı gökyüzüne püskürtüyordu. Ne Thomas ne de Robbie bunu biliyordu, ama barutun karıştırılması gerekiyordu, çünkü en ağır potasyum nitrat fıçıların dibine çökmüştü, daha hafif olan kömür tozu ise üstte kalmıştı. Bu da barutun çoğunun ateşle buluşmasının uzun süreceği anlamına geliyordu, ama patlamalar geriye kalan barut tozunun karışmasına hizmet ediyor ve köyün üstüne kırmızı bir bulut püskürtüyordu.

Evceque'daki bütün köpekler havlayıp uluyor, adamlar, kadınlar ve çocuklar yataklarından çıkıp cehennemi alevleri seyrediyordu. Patlamaların gürültüsü çayırlarda dalgalanıyor, malikânenin duvarlarında yankılanıyordu ve ürken yüzlerce kuşun havalanmasına neden oluyordu. Hendekteki çerçöp şapırdadı, ateşi yansıtan keskin kenarlı buz kitlelerini havaya fırlattı ve malikâne alevler içindeki bir gölle kuşatılmış gibi göründü.

"İsa aşkına!" dedi Robbie hayretle, sonra ikisi çayırın doğu tarafındaki kayın ağaçlarına doğru koşular.

Thomas patikayı tırmanıp ağaçlara doğru koşarken kahkahalarla gülmeye başladı. "Bunun için cehenneme gideceğim," dedi kayın ağaçlarının arasında durup haç çıkararak.

"Kiliseyi yaktığın için mi?" Robbie sırtırken gözleri devlerin parlaklığını yansıtıyordu. "Hexham'daki Black an°ns'a yaptığımızı görecektin! İskoçya'nın yarısı bunun için cehenneme gidecek."

245

BERNARD CORNVELL

lerle aydınlanarak kiliseye doğru koştu, yanan fıçıyı iki fıçı istifinin ortasına attı. "Şimdi dışarı kaçmamız lazım," dedi Robbie'ye.

"Yoksul kutusunu aradın mı?" diye sordu Robbie. "Kiliseyi havaya uçuracaksa yoksul kutusunu alabiliriz."

"Hadi!" Thomas Robbie'nin kolunu yakalayıp kilise-

den dışarı sürükledi.

"Onu geride bırakırsak ziyan olur."

"Kahrolası yoksul kutusu yok," dedi Thomas. "Köy askerlerle dolu, seni salak!"

Mezarların arasına dalarak koşmaya başladılar. Ahşap beşiğinde yatan ampul şeklindeki topun yanından geçtiler. Dikenli çahlardaki bir boşluğu dolduran çite tırmandılar. Sonra kırık springald'in ve ot kaplı çatıları olan barınakların yanından hızla geçtiler. Gürültü yapmamaya çalışmadıkları için iki köpek havlamaya başladı. Üçüncüsü üzerlerine atlarken büyük çadırlardan birinin girişinin yanında duran bir adam ayağa fırladı. "Qui va là?" diye seslendi, Tatar yayını sarmaya başladı, ama Thomas ve Robbie çoktan yanından geçmiş, düzensiz tökezledikleri açık alana çıkmıştı. Ay bulutun arkasından çıktı ve Thomas sis gibi yükselen nefesini gördü.

"Halte!" diye bağırды adam.

Thomas ve Robbie durdu. Adam emir verdiği için değil, ama kırmızı bir ışık dünyayı doldurduğu için. Dönüp baktılar, kendilerine meydan okuyan nöbetçi onları unutmuş kırmızıya dönen geceye bakıyordu.

Thomas ne beklemesi gerektiğinden emin değildi. Alevden oluşan bir mızrağın gökyüzünü delmesini mi? Gök gürültüsü gibi gürleyen şiddetli bir ses mi? Ama gürültü neredeyse yumuşak, bir devin nefes alması gibiydi¹ Cehennemin kapıları açılmış gibi yumuşak alevler kıhsnin pencerelerini dolduruyordu. Ama büyük kırmızı p

244

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

fiçilerle aynı iğrenç koku vardı. "Biraz ışığa ihtiyacımız var/" diye fısıldadı. Gözleri yavaş yavaş karanlığa alıştı. Sunağın üstündeki doğu tarafına bakan büyük pencereden belli belirsiz bir ışık sızıyordu. Kutsal ekmeklerin saklandığı yerde küçük bir mum alevi bile yoktu, bunun nedeni depolanan barutla birlikte alevlerin aynı yerde bulunmasının çok tehlikeli olmasıydı. Thomas kapının hemen içinde duran fıçı yığınlarına çarpınca barutu kolayca buldu. Her biri bir su bakracı büyüklüğünde en az kırk fıçı vardı. Thomas topun her atış için en az bir veya iki fıçı kullandığını tahmin etti. Günde üç ya da dört atış diye düşünürse burada belki iki haftalık barut vardı. "Biraz ışığa ihtiyacımız var," dedi tekrar, ama Robbie bir karşılık vermedi. "Neredesin?" dedi fısıltıyla. Sonra verandadaki fiçilerden birine çarpan ayak sesini duydu ve Robbie'nin ay ışığında parlayan gölgesini gördü.

Bekledi. Sığırları köyün mezarlarından uzak tutan dikenli çalılardan pek uzak olmayan bir yerde dumanı tüten bir kamp ateşi vardı. Sönmekte olan alevlerin yanma çömelen bir gölge gördü ve aniden yazın çakan bir yıldırım gibi bir parıltı oluştu. Robbie sendeleyerek geri çekildi. Parıltının gözünü aldığı Thomas telaşlandı ve hiçbir şey göremedi. Kilisenin kapısına gitmiş köydeki adamlardan birinin bağırmasını bekliyordu, ama yalnızca kapının gıcirtısını ve İskoç'un ayak seslerini duyabildi. "Boş bir fıçıyı kullandım, ama sandığım gibi boş değilmiş," dedi

Robbie. "Ya da barut tahtaya işlemiş."

Verandada dikiliyordu ve fıçı elindeydi; közleri toplamak için kullanmıştı fıçıyı. Barut kalıntısı tutuşup kaşlarını yakmıştı. Şimdi fıçının içi alev almıştı. "Ne yapayım bunu?" diye sordu.

"İsa aşkına!" dedi Thomas kilisenin havaya uçtuğunu ayal ederek. "Bana ver," dedi. Sıcak fıçıyı aldı, yolu alev-

BERNARD CORNWELL

sohbet istemesiydi. "Kilise açık mı?" diye nöbetçiye sordu Thomas.

"Elbette. Neden?"

"Dua etmemiz gerekiyor," dedi Thomas.

"İnsanın gece dua etmesi için suçlu bir vicdanı olmalı, ha?" Nöbetçi cana yakındı.

"Çok fazla tek gözlü kız," dedi Thomas. Fransızca bilmeyen Robbie bir kenarda durmuş topun büyük siyah gölgesine bakıyordu.

"Pişman olmaya değer bir günah," diye güldü adam, sonra doğruldu. "Ben Georges'u uyandırırken burada bekler misiniz?"

"İstediğim kadar oyalan," dedi Thomas. "Şafağa kadar burada olacağız. İstersen Georges'un uyumasına izin verebilirsin. Biz ikimiz nöbet tutarız."

"Siz yaşayan bir azizsiniz," dedi adam, sonra verandadan battaniyesini alıp neşeli bir iyi geceler dileğiyle uzaklaştı. Adam gidince Thomas verandaya çıktı, yanlışlıkla boş bir fıçıyı tekmeledi. Fıçı gürültüyle yuvarlandı. Küfredip hareketsiz kaldı, ama köyden hiç kimse gürültünün açıklamasını istemedi.

Robbie Thomas'ın yanma çömeldi. Verandadaki karanlık nüfuz edilemezdi, ama el yordamıyla yarım düzine boş fıçıyı buldular. Fıçılar çürük yumurta kokuyordu. Thomas bir zamanlar içlerinde barut bulunduğunu tahmin etti. Robbie'ye fısıldayarak nöbetçiyle yaptığı konuşmayı özetledi. "Ama Georges'u uyandırıp uyandırmayacağım bilmiyorum. Sanmıyorum, ama kesin olarak söyleyemem. "Kim olduğumuzu sanıyor?"

"İki asker herhalde," dedi Thomas. Boş fıçıları bir kenara koydu, kilisenin kapısını açan ipi aradı. Buldu, ama çektiğinde gıcırdayan menteşeler nedeniyle yüzünü buruşturdu. Hâlâ hiçbir şey göremiyordu, ama kilisede boş

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

fıçılarla aynı iğrenç koku vardı. "Biraz ışığa ihtiyacımız var," diye fısıldadı. Gözleri yavaş yavaş karanlığa alıştı. Sunağın üstündeki doğu tarafına bakan büyük pencereden belli belirsiz bir ışık sızıyordu. Kutsal ekmeklerin saklandığı yerde küçük bir mum alevi bile yoktu, bunun nedeni depolanan barutla birlikte alevlerin aynı yerde bulunmasının çok tehlikeli olmasıydı. Thomas kapının hemen içinde duran fıçı yığınlarına çarpınca barutu kolayca buldu. Her biri bir su bakracı büyüklüğünde en az kırk fıçı vardı. Thomas topun her atış için en az bir veya iki fıçı kullandığını tahmin etti. Günde üç ya da dört atış diye

düşünürse burada belki iki haftalık barut vardı. "Biraz ışı-
ğa ihtiyacımız var," dedi tekrar, ama Robbie bir karşılık
vermedi. "Neredesin?" dedi fısıltıyla. Sonra verandadaki
fiçilerden birine çarpan ayak sesini duydu ve Robbie'nin
ay ışığında parlayan gölgesini gördü.

Bekledi. Sığırları köyün mezarlarından uzak tutan di-
kenli çalılardan pek uzak olmayan bir yerde dumanı tü-
ten bir kamp ateşi vardı. Sönmekte olan alevlerin yanma
çömelen bir gölge gördü ve aniden yazın çakan bir yıldır-
ım gibi bir parıltı oluştu. Robbie sendeleyerek geri çekil-
di. Parıltının gözünü aldığı Thomas telaşlandı ve hiçbir
şey göremedi. Kilisenin kapısına gitmiş köydeki adamlar-
dan birinin bağırmasını bekliyordu, ama yalnızca kapının
gıcirtısını ve İskoç'un ayak seslerini duyabildi. "Boş bir fı-
cıyı kullandım, ama sandığım gibi boş değilmiş," dedi
Robbie. "Ya da barut tahtaya işlemiş."

Verandada dikiliyordu ve fiçı elindeydi; közleri toplama-
k için kullanmıştı fiçıyı. Barut kalıntısı tutuşup kaşları-
1 yakmıştı. Şimdi fiçının içi alev almıştı. "Ne yapayım
bunu?" diye sordu.

İsa aşkına!" dedi Thomas kilisenin havaya uçuşunu
^ayal ederek. "Bana ver," dedi. Sıcak fiçıyı aldı, yolu alev-
243

BERNARD CORNWELL

sohbet istemesiydi. "Kilise açık mı?" diye nöbetçiye sordu
Thomas.

"Elbette. Neden?"

"Dua etmemiz gerekiyor," dedi Thomas.

"İnsanın gece dua etmesi için suçlu bir vicdanı olmalı,
ha?" Nöbetçi cana yakındı.

"Çok fazla tek gözlü kız," dedi Thomas. Fransızca bil-
meyen Robbie bir kenarda durmuş topun büyük siyah
gölgesine bakıyordu.

"Pişman olmaya değer bir günah," diye güldü adam,
sonra doğruldu. "Ben Georges'u uyandırırken burada
bekler misiniz?"

"İstediğim kadar oyalan," dedi Thomas. "Şafağa kadar
burada olacağız. İstersen Georges'un uyumasına izin ve-
retilirsin. Biz ikimiz nöbet tutarız."

"Siz yaşayan bir azizsiniz," dedi adam, sonra veranda-
dan battaniyesini alıp neşeli bir iyi geceler dileğiyle uzak-
laştı. Adam gidince Thomas verandaya çıktı, yanlışlıkla
boş bir fiçıyı tekmeledi. Fiçı gürültüyle yuvarlandı. Küfre-
dip hareketsiz kaldı, ama köyden hiç kimse gürültünün
açıklamasını istemedi.

Robbie Thomas'ın yanma çömeldi. Verandadaki karan-
lık nüfuz edilemezdi, ama el yordamıyla yarım düzine boş
fiçıyı buldular. Fiçılar çürük yumurta kokuyordu. Thomas
bir zamanlar içlerinde barut bulunduğunu tahmin etti.
Robbie'ye fısıldayarak nöbetçiyle yaptığı konuşmayı özet-
ledi. "Ama Georges'u uyandırıp uyandırmayacağını bil-
miyorum. Sanmıyorum, ama kesin olarak söyleyemem.
"Kim olduğumuzu sanıyor?"

"İki asker herhalde," dedi Thomas. Boş fiçıları bir ke-
nara koydu, kilisenin kapısını açan ipi aradı. Buldu, a.ma
çektiğinde gıcırdayan menteşeler nedeniyle yüzünü bu

ruşturdu. Hâlâ hiçbir şey göremiyordu, ama kilisede bo?
242

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

yordu. Hafif bir rüzgâr kilisenin yanındaki meyve bahçesinin dallarını salladı, dere değirmenin yanındaki küçük su bendinin üstünden aşarken hafifçe şapırdıyordu. Bazı adamların şarkı söylemeye başladığı evlerden birinde bir kadın kahkaha attı. Bu şarkı Thomas için yeniydi ve derin sesler itince gıcırdayan kilise kapısının sesini bastırdı. Kilisenin küçük ahşap bir çan boşluğu vardı ve Thomas rüzgârın çanı salladığını duyabiliyordu. "Sen misin Georges?" diye sordu bir adam verandadan.

"Non." Thomas istediğinden daha kaba konuşmuştu. Bu yüzden ses tonu adamı verartda kemerinin kara gölgelerinden çıkardı. Başına bir bela açtığını düşünen Thomas elini belindeki hançerinin kabzasına koydu.

"Özür dilerim, efendim." Adam Thomas'm bir asker, belki de lordlardan biri olduğunu kanmıştı. "Nöbetimin değişmesini bekliyordum, efendim."

"Büyük olasılıkla uyuyordur," dedi Thomas.

Adam gerindi, kocaman esnedi. "Serseri hiç uyanmıyor ki." Nöbetçi karanlık gölgelerde ufacık görünüyordu, ama Thomas onun iri bir adam olduğunu hissediyordu. "Burası soğuk," diye devam etti adam. "Tanrım, gerçekten soğuk. Guy ve adamları geri geldiler mi?"

"Atlardan birinin nalı düşmüş," dedi Thomas.

"Ah sorun buymuş demek! Ben de Saint-Germain'deki birahaneyi bulduklarını sandım. İsa ve melekleri aşkına, o tek gözlü kızı! Onu gördünüz mü?"

"Henüz değil," dedi Thomas. Hâlâ hançerini tutuyordu. Okçuların acı dindirici dediği siyahlardan biriydi bu, Çünkü atından düşmüş veya yaralanmış askerleri acısından kurtarmak için kullanılıyordu. Bıçak inceydi ve zırlı eklemlerinin arasına girip altındaki canı arayacak karar esnekti, ama bıçağını çekmeyi istemiyordu. Bu nöbet v hiçbir şeyden şüphelenmiyordu ve tek suçu uzun bir
241

BERNARD CORNWELL

yordu. Bu yüzden ayağa kalktı, pelerinindeki dal parçalarını süpürdü, tepe sırtının doğu yamacı boyunca uzanan patikadan köye doğru yürümeye başladı. Patikanın kaym palamuduyla şişmanlatılmak üzere ormana getirilen domuzlar tarafından açıldığını düşünüyordu. Hookton'un domuzlarının sahilde nasıl aylak aylak dolaşıp balık kafaları yediklerini, annesinin domuz pastırmasının tadını bozduğu için bundan nasıl yakındığını hatırlıyordu. Balıklı pastırma, derdi annesi ve olumsuz bir şekilde Kent'teki pastırmaların tadıyla kıyaslardı. Oradakilerin kaym palamudu ve meşe palamuduyla beslenen domuzlara ait en iyi pastırmalar olduğunu söylerdi. Thomas bir çimen topağına takıldı. Patikayı takip etmek zordu, çünkü gece biraz daha kararmıştı, belki bunun nedeni daha alçak arazide olmalarıydı.

Domuz pastırmasını düşünürken köye yaklaştıkça birden korkmaya başladı. Hiç nöbetçi görmemişti, ama ya

köpekler? Gece havlamaya başlayan bir köpek olsa o ve Robbie ölü adamlar demekti. Yayını getirmemişti, ama birden getirmiş olmayı diledi - ama onunla ne yapabilirdi ki? Bir köpeği mi vuracaktı? Sonunda patika görülür hale geldi, çünkü kamp ateşleriyle aydınlanıyordu. İki adam köye aitmiş gibi güvenle yürüyordu. "Bunu devamlı yapıyor olmalısın," dedi Thomas Robbie'ye alçak sesle. "Bunu mu?"

"Yağmalamak için sınırı geçtiğiniz zaman."

"O zaman açık arazide kalırız. Sığırların ve atların pe'sine düşeriz."

Şimdi barınakların arasındaydılar ve konuşmayı bırakmışlardı. Küçük bir kulübeden derin bir horlama sesi geliyordu. Görünmeyen bir köpek inledi, ama havlamadı. Bir adam bir çadırın dışında sandalyede oturmuş çadır" uyuyanları koruyordu, ama muhafızın kendisi de uy

240

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

düşürüyordu. Malikânenin uzak tarafında parlayan ateş Thomas'm binanın girişinin karşısında kuşatma çalışması olduğuna dair şüphelerini doğruluyordu. Kontun adamlarının giriş kapısını ok yağmuruna tutabilecekleri siper kazdıklarını tahmin etti, böylece diğer adamlar asma körünün olmadığı yerde hendeği geçmeye çalışacaklardı. Thomas La Roche-Derrien'in duvarlarından gelen okları hatırlayıp ürperdi. Hava acı soğuktu. Yakında çiğ donmaya başlar ve dünyayı gümüş rengine çevirir, diye düşündü Thomas. Robbie gibi o da deri yeleğin altına pamuklu bir gömlek giymişti, onun üstünde zırh cüppesi ve pelerini vardı. Buna rağmen üşüyor ve tekrar ateş yaktıkları o çukurun içinde olmayı diliyordu.

"Kimseyi göremiyorum," dedi Robbie.

Thomas da göremiyordu, ama nöbetçi olup olmadığını görmek için bakmaya devam ediyordu. Belki soğuk yüzünden herkes bir çatının altında duruyordu. Titrek alevlerle yanan kamp ateşlerinin yanındaki gölgeleri araştırdı, karanlıkta kilisenin etrafında bir hareket olup olmadığını görmeye çalıştı, hâlâ kimseyi görmüyordu. Malikâne girişinin karşısındaki kuşatma çalışmasında nöbetçi olduğu, malikânenin arkasından gizlice dışarı çıkmaya çalışacak olan kişileri izledikleri kesindi. Ama bu soğuk gecede hendeği kim yüzerek geçerdi ki? Ve nöbetçiler şimdiye kadar sıkılmış olmalıydılar, bu yüzden yeterince dikkatli bakmıyor olabildiler. Kenarları gümüş rengi bir bulutun aya yaklaştığını düşündü. "Bulut ayı kaplayınca gidiyoruz," dedi Robbie'ye.

"Tanrı ikimizi de korusun," dedi Robbie hararetle bir şekilde haç çıkararak. Bulut çok yavaş hareket ediyor gitydi, ama sonunda ayı örttü ve titreşen arazi gri ve siyaa dönüştü. Yine de zayıf, soluk bir ışık vardı, ama Thomas gecenin bundan daha fazla karanlık olacağını sanmı-

239

/

RNARD CORNWELL

an r zan ayın gümüş ışığıydı. Nains ve

X Q Jeanette kendisine bunu hiç açıkla-

(Ti
bölgede dolaşan ruhlar olduğunu
Drmandiya'da da buna benzer bir
ı belki de cadıları vardı? Bir ağaca

„^iiau. Annesi cadılara çok inanırdı ve babası
Thomas'a eğer kaybolursa Tanrı Duasını okumasını söy-
lemişti. Peder Ralph cadıların kayıp çocukları avladığına
inanırdı. Çok daha sonraları Thomas'a cadıların şeytana
yakarmaya Tanrı Duasını tersten okuyarak başladıklarını
söylemişti. Kuşkusuz bunu yapmayı Thomas da denemiş-
ti, ama bütün duayı bitirmeye cesaret edememişti. Olam a
son arebil des, diye başlıyordu tersten Tanrı Duası. Bunu
hâlâ söyleyebiliyor, hatta temptationem ve supersubstan-
tialem gibi zor sözcükleri bile tersten söyleyebiliyordu,
ama cehennem ateşi kokusu, alevlerin çıtırtısı ve ateşten
gözleri ve siyah kanatlarıyla yere inen şeytanın dehşetin-
den korktuğu için tamamlamaya cesaret edemezdi.

"Ne mırıldanıyorsun?" diye sordu Robbie.

"Supersubstantialem sözcüğünü tersten söyleme-
ye çalışıyorum."

Robbie güldü. "Sen garip birisin Thomas."

"Melait nats bus repus," dedi Thomas.

"Fransızca mı bu?" diye sordu Robbie. "Çünkü
Fransızca öğrenmeliyim."

"Öğreneceksin," diye söz verdi Thomas. En so-
nunda ağaçların arasında ateşi görüp sessizleştiler. Kaym
ağaçlarının arasından geçip Evecque'ya bakan tepeye
doğru tırmandılar.

Malikânede hiç ışık görünmüyordu. Berrak ve so-
ğuk ay ışığı yeşil çamurlu hendeğin üstünde parlıyor, buz
gibi pürüzsüz görünmesini sağlıyordu -belki de buzdu--
ve beyaz ay kulenin tahrip olmuş köşesine siyah bir gölge
238

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

altı karanlıktı. Thomas bu Norman ormanında hangr,teg
tanların, cinlerin ve hayaletlerin yaşadığını merak etmtra
başladı. Jeanette Britanya'da, karanlıkta insanları takip
eden nain ve goriklerin olduğunu, Dorset'te Lipp Tepesi-
nin arkasındaki ağaçların arasında kükreyip ayaklarını
yere vuran Yeşil Adam ve bazen sahile çıkıp geride bırak-
tıkları karıları için inleyen boğulmuş adamların ruhlarını
konuşturan bir balıkçı vardı. Bütün Ruhlar Arifesinde
şeytan ve ölü Maiden Kalesinde dans ederdi. Diğer gece-
lerdeyse daha önemsiz hayaletler köylere girip çıkar, te-
pelerde, kilise kulelerinde ve insanlar nereye bakarsa ora-
da görünürdü. Bu yüzden kimse geceleri dışarı eline bir
parça demir, ökse otu veya en azından kutsal suya batırıl-
mış bir bez parçası almadan çıkmazdı. Thomas'm babası
bu batıl inançtan nefret ederdi, ama insanlar kutsal ekmek
için ellerini kaldırdıklarında ve avuçlarına bir bez bağlı
olduğunu gördüğünde onları geri çevirmezdi.

Thomas'm da batıl inançları vardı. Yayını yalnızca sol
eliyle alırdı; ipi yeni takılmış bir yaydan atılacak okun ya-
yın sopasına üç kez vurulması gerekirdi, bir kez Baba, bir
kez Oğul ve bir kez de Kutsal Ruh adına; hiç beyaz giy-

mezdi ve önce sol ayağını öne atardı. Uzun süre boynunda bir köpek ayağı taşımıştı, sonra kötü şans getirdiğini düşünerek bir kenara atmıştı, ama şimdi Eleanor'un ölümünden sonra onu belki de atmaması gerektiğini düşünüyordu. Eleanor'u düşünmek Jeanette'nin karanlık güzelliğini aklına getirdi. Acaba kendisini hatırlıyor muydu? Sonra onu düşünmemeye çalıştı, çünkü eski bir aşkı düşünmek kötü şans getirebilirdi. Bu düşünceyi silmek x'in yanından geçtiği bir ağacın gövdesine dokundu.

Thomas ağaçların ötesinde sönmekte olan ve kendilerin Evécque'ya yaklaştıklarını gösterecek olan bir kamp ateşinin kırmızı parıltısını arıyordu, ama tek ışık yüksek

BERNARD CORNWELL

tan sonra nöbetçilerini iki katma çıkaracaklardır, ama bahse girerim serseriler bu gece yarı uyuyordur."

"Evet ve biraz akılları varsa iyice sarınıp sarmalanırlar," dedi Robbie. Kaşlarını çattı. "Ama o top çok büyük bir çanağa benziyor. Nasıl kıracağız onu?"

"Kilisedeki barutu düşünüyordum," dedi Thomas.

"Yakacak mıyız?"

"Köyde bir sürü kamp ateşi var," dedi Thomas ve düşmanın kampında yakalanırlarsa ne olacağını merak etti, ama şimdi bunun için endişelenmek anlamsızdı. Eğer top işe yaramaz hale getirilecekse bu Coutances Kontu düşmanın kendilerini rahatsız etmek için geldiğini öğrenmeden önce olmalıydı. Bu durumda bu gece ideal bir fırsattı. "Sen gelmek zorunda değilsin," dedi Robbie'ye. "Ne de olsa malikânede senin dostların yok."

"Nefesini harcama," dedi Robbie azarlarcasma. Yine kaşlarını çattı. "Sonra ne olacak?"

"Sonra mı?" diye düşündü Thomas. "Sir Guillaume'ye bağlı. Kraldan bir yanıt almazsa kaçmak isteyecektir. Bu yüzden burada olduğumuzu bilmesi gerekir."

"Neden?"

"Yardımaımıza ihtiyacı olursa diye. Bizi çağırır, değil mi? En azından beni çağırır. Bu yüzden gürültü çıkarmaya devam edeceğiz. Baş belası olacağız. Kont Coutances'e kâbuslar yaşatacağız."

"İkimiz mi?"

"Sen ve ben," dedi Thomas. Bunu söylerken Robbie nin artık arkadaşı olduğunu fark etti. "Galiba sen ve ben problem çıkarabiliriz," diye ekledi gülümseyerek. Ve bu gece başlayacaklardı. Bu acı ve soğuk gecede, ayın altında ilk kâbuslarına başlayacaklardı.

Yürüyerek gidiyorlardı ve yarım aya rağmen ağaçlar11*

236

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

görmedik, değil mi?" diye sordu Robbie'ye.

Robbie bu konuyu düşünüp omuz silktili. "Belki atlılar kamptan gelmiyordu."

"Geliyorlardı," dedi Thomas gerçekten hissetmediği kadar kendinden emin bir şekilde. Birden belki de dört atının Evécque'yla bir ilgisinin bulunmadığını düşünüp suçluluk hissetti, ama sonra kendi kendine kavgayı atlıla-

rın başlattığını hatırlattı. "Evecque'dan geliyor olmalılar," dedi. "Şimdiye kadar endişelenmiş olmaları gerekiyor-
du."

"Ne olmuş?" *

"O zaman bu gece kamplarına daha fazla nöbetçi koyarlar mı?"

Robbie omuz silkti. "Fark eder mi?"

"Sir Guillaume'ye burada olduğumuzu haber vermemiz gerektiğini düşünüyorum," dedi Thomas. "Bunu da büyük bir şamata çıkarmak dışında nasıl yapacağımızı bilmiyorum."

"Mesaj yazabilirsin," diye öneride bulundu Robbie.

"Ve bir okla gönderebilirsin."

Thomas ona baktı. "Parşömenim yok," dedi sabırla.

"Ve mürekkebim de. Ve hiç parşömenle sarılı bir oku atmaya çalıştın mı? Büyük olasılıkla ölü bir kuş gibi uçar. Bunun için hendeğin yanında durmak zorunda kalırdım, çünkü oradan atmak daha kolay olurdu."

Robbie yine omuz silkti. "Peki ne yapacağız?"

"Gürültü. Kendimizi duyuracağız." Durakladı. "Eğer bir şey yapmazsak o topun kaleyi sonunda yıkacağını düşünüyorum."

"Top mu?" diye sordu Robbie, sonra Thomas'a baktı.

Sevgili İsa," dedi bir süre zorlukları düşündükten sonra.

"Bu gece mi?"

"Coutances ve adamları burada olduğumuzu anladık-

235

BERNARD CORMVELL

top ateşlenmeden önce kuruması gerekiyordu. Bu yüzden sabaha kadar yeni bir atış olmayacaktı. Thomas durumu açıklayınca, "İşe yaradığından daha fazla zahmete neden oluyor," dedi Robbie tatsız bir sesle. "Demek bir daha ateş etmeyeceklerini düşünüyorsun."

"Sabaha kadar bekleyecekler."

"O halde ben yeterince şey gördüm," dedi Robbie. Kayın ağaçlarının arasında sürünerek tepe sırtına geri döndüler, sonra bağladıkları atlarını buldular. Çöken geceye doğru ilerlemeye başladılar. Yarım ay vardı, hava can acıtacak kadar soğuktu. Hatta öyle ki bir ateş yakma riskine girmeye karar verdiler. Ama bunun için kayalık duvarları olan derin bir yarığa girdiler. Aceleyle kesilmiş otlarla kaba bir çatı yaptılar. Ateş çatıdaki deliklerden titreşerek kayalık duvarları kırmızıya boyuyordu, ama Thomas kuşatmacıların ormanda devriye gezeceklerinden şüpheliydi. Kimse geceleri ormana girmeye cesaret edemezdi, çünkü her türlü yaratıklar, canavarlar ve hayaletler ormanda gezinirdi. Bu düşünce Thomas'a Jeanette'le yaptıkları ve her gece ormanda uyumak zorunda kaldıkları yaz yolculuğunu hatırlattı. Mutlu bir dönemdi ve onu hatırlamak kendisine acımasına neden oluyordu ve sonra da her zaman olduğu gibi Eleanor için suçluluk duyuyordu. Ellerini küçük ateşe doğru uzattı. "İskoçya'da yeşil adamlar var mı?" diye sordu Robbie'ye.

"Ormanda mı yani? Cinler var. Kötü küçük serseriler."

Robbie haç çıkardı. Bu yeterli olmazsa diye eğilip dayısının kılıcının kabzasına dokundu.

Thomas cinleri ve diğer yaratıkları düşünüyordu, karanlık ormanda bekleyen şeyleri. O gece gerçekten Evecque'ya gitmeyi istiyor muydu? "Coutances'in kampındaki kimsenin dört atlı geri dönmediği için endişeli olmadığını fark ettin mi?" Onları aramak için geri dönen kimse

234

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

beşiği yükselen duman bulutunun arasında kayboldu. Thomas gözünün kıyısıyla malikânenin köşesindeki bir parça taşın havaya uçtuğunu gördü. Topun gürültüsü tepyi sarsarken çalılardaki, damlardaki ve ağaçlardaki binlerce kuş hızla yanlarından geçti. O gün daha erken saatlerde duydukları gök gürültülerinin nedeni bu toptu. Coutances Kontu bir top bulmayı başarmıştı ve malikâneyi parçalamak için onu kullanıyordu. Geçen yaz ingilizler de Caen'de top kullanmışlardı, ama italyan topçuların bütün gayretine rağmen ordudaki hiçbir top Caen kalesine büyük bir hasar verememişti. Gerçekten de kamp yerindeki duman biraz aralanınca Thomas bu atışın malikâneye çok az zarar verdiğini gördü. Gürültü topun etkisinden daha şiddetliydi, ama eğer Kontun topçuları yeterince taş atarlarsa malikâneyi oluşturan duvarlar bel verir ve kule devrilerek hendekte bir geçiş yolu oluştururdu. Günde üç ya da dört atışla kuşatmacılar kulenin altını oyabilir ve Evecque'ya ulaşmanın bir yolunu bulabilirlerdi.

Bir adanı kiliseden küçük bir fıçı yuvarladı, ama başka bir adam ona eliyle geri gitmesini işaret edince fıçı kiliseye geri götürüldü. Kilise barut deposu olmalıydı. Adam geri gönderilmişti, çünkü topçular ertesi sabaha kadar başka gülle atmayacaklardı. Bu da Thomas'ın aklına bir fikir getirdi, ama uygulaması zor ve aptalca olduğu için hemen aklından çıkardı.

"Yeterince şey gördün mü?" diye sordu Robbie.

"Daha önce hiç top görmemiştim," dedi Robbie, yenisinden ateşlenmesini umarmış gibi uzaktaki çanağa bakarak, arna Thomas topçuların onu o akşam için bir daha dolduracağını sanmıyordu. Bir topu doldurmak çok uzun sürüyordu ve kara toz karnına doldurulduktan sonra boynuna bir gülle konuyor, top ıslak toprakla yapıştırılıyordu.

*°prak gülleyi fırlatan patlamayı içeride tutuyordu ve

233

BERNARD CORNWELL

"Ne yapıyoruz?" diye sordu Robbie.

"Şimdilik hiçbir şey. Yalnızca seyredeceğiz."

Altlarında çok az hareket olduğu için sıkıcı bir gözcülük oluyordu. Bazı kadınlar su değirmeninden bakraçlarla su taşıyor, diğerleri açık ateşlerde yemek pişiriyor ya da çalılardan üstüne kurumaya serilmiş çamaşırları topluyordu. Coutances Kontunun mavi çiçeklerin serpiştirildiği beyaz zemin üzerinde siyah bir ayının bulunduğu sancağı köydeki en büyük evin dışındaki direktte sallanıyordu. Diğer altı sancak sazlık damlarda asılıydı. Bu da diğer lordların da yağmaya katılmaya geldiğini gösteriyordu. Yarım düzine zırh taşıyıcı ya da hizmetkâr kamp yerinin arkasında savaş atlarına talim yaptırıyor-

du, ama onun dışında Evecque'nun saldırganları beklemekten başka bir şey yapmıyordu. Kuşatma işi sıkıcı bir işti. Thomas La Roche-Derrien'in dışında geçirdikleri boş günleri hatırlıyordu, ama o uzun saatler zaman zaman gerçekleşen saldırıların dehşeti ve heyecanı ile kesi- liyordu. Hendek yüzünden Evecque'nun duvarlarına saldıramayan bu adamlar yalnızca bekliyor, garnizonun açlıktan ölecek teslim olmasını ya da çiftlikleri yakarak dışarı fırlamalarını sağlamaya çalışıyordu. Ya da belki de terk edilmiş springald'ın uzun direğini tamir etmek için bekliyorlardı.

Thomas tam yeterince şey gördüğüne karar vermişken kilise bahçesinde masa olduğunu sandığı şeyin etrafında toplanan adamlar birden kiliseye doğru koşular.

"Tanrı aşkına bu da ne?" diye sordu Robbie. Thomas adamların etrafında toplandığı şeyin masa değil, ağır tah- ta çerçeve üstüne yatırılmış büyük bir çanak olduğunu gördü.

"Bir top," dedi Thomas, hayretini gizleyemeyerek. Tam o sırada top ateşlendi ve büyük metal çanak ve dev ahşap

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

kânenin kuzeyindeki köyde bulunan kuşatmacılar çatının bir noktasını yakmayı başarmışlardı, ama Sir Guilla- ume'nin adamları alevleri söndürebilmiş olmalıydılar, çünkü çatının yalnızca küçük bir bölümü kararmıştı. O savunmacılardan hiçbiri ortalıkta görünmüyordu şimdi, ama bazıları gri taşa küçük siyah benekler gibi duran ok yarıklarından dışarı bakıyor olmalıydı. Malikâneye veri- len gözle görülür tek hasar kulenin bir köşesindeki kırık taşlardı. Sanki dev bir yaratık taşları yemişti. Bu Peder Pascal'ın sözünü ettiği springald'ın işi olmalıydı, ama bel- li ki büyük tatar yayı yeniden ve onarılamaz şekilde bo- zulmuştu, çünkü Thomas onun taştan yapılma minik köy kilisesinin yanında iki dev parça halinde yattığını göreb- liyordu. Ana direği kırılmadan önce çok az zarar vermiş- ti. Thomas binanın görünmeyen doğu tarafının daha faz- la hasar alıp almadığını merak etti. Malikânenin girişi o uzak tarafta olmalıydı. Thomas ana kuşatma çalışmaları- nın da o tarafta olması gerektiğini düşünüyordu.

Görünürde yalnızca birkaç kuşatmacı vardı ve çoğu köy evlerinin dışında oturmaktan daha tehditkâr bir şey yap- mıyordu. Ama yarım düzine adam kilise bahçesindeki kü- çük bir masaya benzer şeyin etrafına toplanmışlardı. Kon- tun adamlarından hiçbiri malikâneye yüz elli adımdan faz- la yakın değildi. Bu da savunmacılardan bazılarının düş- manlarını tatar yaylarıyla öldürmeyi başardıklarını gösteri- yordu, böylece geriye kalanlar garnizondan biraz uz?k durmayı öğrenmişlerdi. Köyün kendisi ufaktı, Down Map- perley'den daha büyük değildi ve Dorset köyü gibi oranın da bir su değirmeni vardı. Evin güneyinde bir düzine çadır ve onun iki katı kadar çimenlerin üstüne kurulan barınak- lar vardı. Thomas çadırlarda, barınaklarda ve köyde kaç adarnm barınabileceğini hesaplamaya çalıştı ve Kontun Yaklaşık 120 adamı olması gerektiğini düşündü.

BERNARD CORNWELL

renişinin ve askerlerin kana susamışlığını çiftliklerin yakılmasına ve yağmalanmasına neden olduğunu düşündü. Thomas da Britanya'da aynı şeyi yapmıştı. Evlerinin yanısını seyreden ailelerin çığlıklarını ve itirazlarını dinlemiş, sonra ateşi bir dama dokundurmuştu. Bu savaştı. İskoçlar da aynı şeyi ingilizlere yapmışlardı, ingilizler de İskoçlara. Burada da Coutances Kontu aynı şeyi kendi kiracısına yapıyordu.

İkinci gök gürültüsü yankılandı ve onun yankısı biterken Thomas gökyüzünün doğu tarafında büyük bir duman bulutu gördü. Onu işaret edince kamp ateşini tanıyan ve sessiz olmaları gerektiğini fark eden Robbie başını salladı. Atlarını fındık fidanlarının yanında bırakıp uzun ormanlık tepeye tırmanmaya başladılar. Güneş arkalarından batarken ölü yaprakların üstüne uzun gölgelerini dölürüyordu. Kırmızı kafalı, kanatları beyaz çizgili bir ağaçkakan başlarının biraz yukarısında gürültüyle vırladı. Tepe sırtını geçince altlarındaki köyü ve Evecque'nun malikânesini gördüler.

Thomas Sir Guillaume'nin malikânesini daha önce hiç görmemişti. Ahır gibi bir odası ve sazlık damlı birkaç müstemilatı olan Sir Giles Marriott'un malikânesi gibi olacağını sanmıştı, ama Evecque'nunki daha çok küçük bir kale gibiydi. Thomas'a yakın olan köşede bir kulesi bile vardı: kare biçiminde ve fazla yüksek olmayan bir kuleydi bu, ama gereği gibi mazgallıydı ve üç atmacanın bulunduğu sancağının dalgalanıyor oluşu Sir Guillaume'nin henüz yenilmediğini gösteriyordu. Ama malikâneyi koruyan özelliği geniş ve canlı yeşil bir çamurla kaplı olan hendeğiydi. Malikânenin yüksek duvarları sudan yüksekteydi ve az sayıda penceresi vardı, onlar da ince ok ya" aklarından başka bir şey değildi. Çatı sazlandı ve küçük bahçeye doğru alçalıyordu. Çadırları ve sığmakları mal1' 230

III

Thomas ve Robbie Evecque'ya yaklaşırken kısa bir gök gürültüsü duyuldu. Ne kadar yaklaştıklarını bilmiyorlardı, ama bütün çiftliklerin ve kulübelerin yakıldığı bir kırsaldan geçiyorlardı. Bu yüzden Thomas malikânenin sınırlarına yaklaştıklarını düşündü. Gök gürültüsünü duyan Robbie gökyüzüne şaşırarak baktı, çünkü üstlerindeki hava açıktı, ama güneyde karanlık bulutlar vardı. "Gök gürültüsü için fazla soğuk," dedi.

"Belki Fransa'da değişiktir?"

Yoldan ayrılarak ormanın içinden geçip hâlâ hafifçe ^Umanı tüten yanmış bir binanın yanında sona eren bir Çiftlik patikasını takip ettiler. Böyle çiftlikleri yakmak çok Mantıksızdı. Thomas Coutances Kontunun başta tahribat Mri vermediğini, ama Sir Guillaume'nin uzun süreli di- 229

BERNARD CORNWELL

bir şeyler düşünecekti. "Serserileri endişelendirecektir bu," dedi Thomas.

"Dört ceset onları biraz ürkütür."

"Şeytanın başıboş dolaştığını düşünürlerse korkacaklardır," dedi Thomas. Eğer Sir Guillaume'ye takviye olarak yalnızca iki genç adamın geldiğini öğrenirse Coutances Kontu onlarla alay ederdi. Ama dört cesede ve garip bir ritüel imasına aldırılmazlık edemezdi. Ve ölüme de boş veremezdi.

Thomas bu amaçla cesetleri düzenledikten sonra büyük siyah pelerini, parayı ve silahları, aygırların en iyisini ve soluk renkli atı aldı.

Çünkü soluk renkli at ölüme aitti.

Ve onunla Thomas kâbuslar yaratabilirdi.

228

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

vurmak için savurdu.

Thomas adamın düşüşünü seyretti. Çimenlerin üstü kanla parlıyordu, "İngiliz değildi," dedi Thomas.

"Benimkisi bir dövüş alışkanlığı," dedi Robbie. "Dayım beni böyle eğitti." Kurbanına doğru yürüdü. "Öldü mü?"

"Kafasını neredeyse uçurdun, ne bekliyorsun ki?"

"Parasını alacağım." Robbie adamın yanına çömeldi.

Thomas'ın oklarını yiyen ilk iki adamdan biri yaşıyordu. Boğazından köpüklü kan geliyordu. Bu adam eyerinden sarkan adamdı. Thomas onu yere indirirken inledi.

"Yaşayacak mı?" diye sordu Robbie Thomas'ın ne yaptığını görmeye gelirken.

"Tanrım, hayır," dedi Thomas bıçağını çıkarırken.

"İsa aşkına!" Adamın boğazı kesilirken Robbie geri çekildi. "Bunu yapmak zorunda mıydım?"

"Coutances Kontunun yalnızca ikimiz olduğunu düşünmesini istemiyorum. Coutances Kontunun bizden de- li gibi korkmasını istiyorum. Şeytanın kendi atlılarının adamlarını takip ettiğini düşünmesini istiyorum."

Dört cesedin üstünü aradılar ve gereksiz bir kovalamaca- dan sonra dört atı yakalamayı başardılar. Cesetlerden ve eğerlerden yaklaşık on sekiz pound değerinde kötü Fransız gümüşü, iki yüzük, üç iyi hançer, dört kılıç, Robbie'nin kendisinininkiyle değiştireceğini söylediği iyi bir Zırh, ele geçirilen kılıçlardan biriyle ikiye ayırdıkları altın "ir zincir topladılar. Thomas en kötü iki kılıcı bir çift atı yolun kenarına dikmek için kullandı. Atların sırtına ceset- lerden ikisini bağladı, cesetler boş gözler ve kan izleriyle ^olu beyaz derileriyle eyerden sarktılar. Zırhlarını çıkar- ılan diğer iki cesedi yola koydular. Thomas her birinin g2ma karaçalı filizleri koydu. Bu hareketin bir anlamı yoktu, ama cesetleri her kim bulursa garip, hatta şeytani

227

BERNARD CORNVVELL

mas'm dördüncü oku yaydaydı, adam yarım saniye geç kaldığını anladı. "Non!" diye bağırdı. Thomas yayı iyice geriye çekmedi bile. Yarıya kadar gerip bırakınca ok ada- mın kafasına girecek kadar şiddetle uçtu, adamın burun kemerini yarıp kafatasının derinliklerine girdi. Kasılırken kılıcı tutan kolu düştü. Adamın atı yanından hızla geçer-

ken Thomas rüzgârını hissetti. Adam az sonra atın sağrısından yere düştü.

Siyah atın üstünden düşen adam kayalık halkanın içine düşmüştü ve Robbie'ye yaklaşıyordu. Thomas yerden bir ok daha aldı. "Hayır!" diye seslendi Robbie. "O benim."

Thomas ipi gevşetti.

"Chien bâtard," dedi adam Robbie'ye. İskoç'tan çok daha yaşlıydı ve Robbie'nin yalnızca bir çocuk olduğunu düşünmüş olmalıydı, çünkü kılıcını savurmak için hızla Robbie'nin üzerine doğru gelirken yarı gülümsüyordu. Robbie kenara doğru bir adım atıp hamleyi savuşturdu, sonra kılıçların çelikleri açık havada çan sesini andıran bir sesle şangırdadı. Adam, "Bâtard!" diye tükürüp tekrar saldırdı.

Robbie bir kere daha geri çekilip neredeyse taş halkaya ulaşana kadar olan bölgeyi adama teslim etti. Onun geri çekilişi Thomas'ı endişelendirdiği için yayını tekrar gerdi, ama Robbie hamleyi o kadar hızlı geçiştirip karşılık verdi ki adam ani ve umutsuz bir aceleyle gerilemeye taşladı. "Seni İngiliz serserisi," dedi Robbie. Kılıcını yere doğru indirince adam da karşılık vermek için kılıcını indirdi. Ama Robbie onun kılıcına bir tekme atıp bir hamle yaptı ve dayısının kılıcı adamın boynuna gömüldü. "Ser" seri, İngiliz serserisi," dedi Robbie öfkeyle, kılıcını geri çekerek her yere kan püskürtürken. "Lanet olası İngiliz domuzu!" Kılıcı kurtarınca adamın boynundan geri kalana

226

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

büyük bir öfke ve nefret kaplamıştı yüreğini. Derken yay inledi, ipin derin ve sert notası kulaklarını doldurdu. Daha bu ses bitmeden Thomas yere batırdığı bir düzine okun arasından aldığı ikincisini yayına yerleştiriyordu bile. İpi geri çekti, dört adam üzerlerine doğru gelirken Thomas soldakini hedefledi. Oku attı, üçüncüsünü aldı. Dörtlünün, buzla sertleşmiş çimenlerin üstünde yankılanan sesleri Durham'daki trampet sesleri kadar şiddetliydi. Sağdan ikinci adam sağa sola doğru kıvrılıp bükülerek geriye düşerken göğsünde bir ok vardı. Soldaki adam eyerinde arkaya yatmıştı* En sonunda içinde bulundukları tehlikeyi anlayan diğer ikisi Thomas'm hedefinden kaçmak için yollarını değiştirdiler. Adamlar kaçmaya çalışırken atlarının nalları toprak ve çimen parçalarını havaya atıyordu. Thomas bu iki adamın biraz akılları varsa peşlerinde Cehennem ve Ölüm varmış gibi kaçacaklarını, oklardan kurtulmak için umutsuz bir çabayla geldikleri yere doğru gideceklerini düşündü. Ama zayıf olarak gördükleri bir düşman tarafından meydan okunan adamların öfkesiyle tekrar avlarına doğru döndüler ve Thomas üçüncü oku attı. İlk iki adam tamamen saf dışıydı. Bir tanesi atının üstünden düşmüştü, diğeri kar rengi çimenlerde otlayan atının üstünde ileri geri sallanıyordu; üçüncü ok sert ve düz bir şekilde kurbanına doğru ilerliyordu, ama dörtlünela koşan at kafasını sallayınca ok kafatasının yanından kaydı, siyah derisinde kan belirdi: at acıdan kaçmaya çalışırken bu dönüşe hazır olmayan binicisi den-

gesini bulmak için uğraşıyordu. Dördüncü atlı kaya hal-kalarının arasına girip üzerine geldiği için Thomas'm onu Seyredecek vakti yoktu. Adam soluk gri atını döndürür-ün arkasında dalgalanan geniş, siyah bir pelerini vardı, küstah sözler haykırırken kılıcını bir mızrak gibi Tho-asın göğsüne saplamak üzere uzatmıştı. Ama Tho-225

BERNARD CORNWELL

"Geliyorlar," dedi Robbie dört adam bir saf oluşturur-ken. Atlılar iki yabancıyı kaçmaya çalışacağını düşün-müş olmalıydılar, bu yüzden onların etrafını sarmak için bir hat oluşturuyorlardı. "Dört atlı, ha?" dedi Robbie. "Dördüncünün ne olduğunu hiç hatırlayamam."

"Ölüm, savaş, salgın hastalık ve kıtlık," dedi Thomas ilk oku yaya yerleştirerek.

"Kıtlığı hep unutuyorum," dedi Robbie. Dört atlı ya-rım mil uzaktaydı, kılıçları çekiliydi, ince sağlam arazide hafif dörtnal gidiyorlardı. Thomas adamların oklara hazır olmamaları için yayını aşağıda tutuyordu. Nal seslerini dinlerken kıyametin habercisi olan dört atlıyı düşündü, görünüşleri dünyanın sonunun ve cennetle cehennem arasındaki son büyük mücadelenin zamanının geldiğini haber veren korkunç atlı dörtlüsünü. Savaş kan rengi atın üstünde olacaktı, kıtlık siyah aygırın, salgın hastalık be-yaz atın üstünde dünyayı harabeye çevirirken ölüm soluk renkli atın üstünde olacaktı. Thomas babasının birden dimdik oturup başını geriye atarak Latince, "et ecce equ-us pallidus" deyişini hatırladı. Peder Ralph bu sözleri kâhyası ve sevgilisi olan kadını, yani Thomas'm annesini kızdırmak için söylerdi. Kadıncağız Latince bilmemesine rağmen bu sözcüklerin ölüm ve cehennemle ilgili olduğ-u nu anlar ve rahip sevgilisinin Hookton'a ölüm ve cehen-nemi davet ettiğini düşünürdü ki sonunda gerçekten de öyle olmuştu.

"Soluk renkli at karşınızda," dedi Thomas. Robbie ona şaşkın bir şekilde baktı. " 'Soluk renkli bir at görüyo-rum,'" diye alıntı yaptı Thomas. " 'Ve binicisinin adı Ölüm, onu Cehennem takip ediyor.'"

"Cehennem binicilerden biri mi?" diye sordu Robbie-

"Cehennem bu serserilerin gideceği yer," dedi Thorria ve yayı kaldırıp ipini çekti. Birden bu dört adama kai? 224

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

"Bir misafir."

Thomas onun yanma kalkınca bir mil kadar kuzeyde olan dört ya da beş atlı gördü. Tekrar çimenlerin araşma inip eşyalarını karıştırdı, tek bir ok demeti çıkardı, yayı-nın ipini taktı. "Belki bizi görmemişlerdir," dedi iyimser bir şekilde.

"Gördüler," dedi Thomas. Thomas yeniden taşa tırma-nınca atlıların yoldan ayrıldığını gördü; durmuşlardı ve adamlardan birisi kayalık halkanın arasındaki iki yaban-cıyı daha iyi görebilmek için üzengilerinin üstünde ayağa kalkmıştı. Thomas adamların pelerinlerinin altına zırh ce-

ketleri giymiş olduklarını gördü. "Sen dördüncüyle ilgilenirsen ben üçünü hallederim," dedi Thomas.

"Ah, şu zavallı İskoç'a nazik davran," dedi Robbie dayısının kılıcını çekerek, "ve bana iki tane bırak. Para kazanmam lazım, unuttun mu?" Normandiya'da dört atıyla dövüşecek olabilirdi, ama hâlâ Lord Outhvvaite'nin esiriydi, bu yüzden yalnızca iki yüz pound olarak belirlenen fidyeyi ödemek zorundaydı. Dayısmmki on bin pounddu ve İskoçya'da Douglas klanı bu parayı nasıl toplayacağını düşünüyordu.

Atlılar hâlâ Thomas ve Robbie'yi seyrediyor, kim ve ne olduklarını merak ediyorlardı. Korkmuyorlardı, ne de olsa onlar zırhlı ve silahlıydılar. İki yabancıymışa atı yoktu ve yürüyerek yolculuk yapanlar neredeyse her zaman köylülerdi ve köylüler zırhlı atlılar için bir tehdit oluşturmazdı. "Evecque'dan bir devriye mi?" diye sordu Robbie.

"Olabilir." Coutances Kontu yiyecek aramaları için aşraya adam gönderebilirdi. Ya da belki de atlılar KonUrı yardımına giden takviyelerdi, ama her kim olurlarsa sUnlar bu taşradaki bütün yabancıları silahları için av OWak göreceklerdi.

223

BERNARD CORNWELL

da çukur yoktu. Ve bu yüksek alan sonsuza kadar devam ediyor gibi görünüyordu.

Gün ortasında her biri bir adam boyunda olan ve eğreltiotlarıyla kaplı kaya halkasına ulaştılar. Halkanın çapı yirmi adımdı ve taşlardan biri düşmüştü. Sırtlarını bu taş dayayıp ekmek ve peynirden oluşan yemeklerini yediler. "Şeytanın düşün partisi, ha?" dedi Robbie.

"Taşları mı kastediyorsun?"

"İskoçya'da da var." Robbie dönüp düşmüş kayanın üstündeki salyangozu silkeledi. "Şeytan tarafından taş çevrilmiş insanlar bunlar."

"Dorset'te onları Tanrının taş çevirdiği söylenir," dedi Thomas.

Robbie bu düşünceyle yüzünü buruşturdu. "Tanrı bunu neden yapsın ki?"

"Sebat günü dans ettikleri için."

"Bunun için yalnızca cehenneme giderlerdi," dedi Robbie. Sonra amaçsız bir şekilde ayağını çimenlere sürüttü. "Zamanımız olduğunda taşları kaldırırız. Altın aramak için, anlarsın ya."

"Hiç buldunuz mu?"

"Bazen tümseklerde buluruz. Çanak çömlek ve boncuklar. Çerçöp yani. Genellikle atarız. Ve elf taşları da buluruz elbet." Elf yaylarıyla atıldığı düşünülen, taştan yapılmış esrarengiz ok başlarıydı bunlar. Güneş bir kış günü olabileceği kadar tepeye tırmandığı için onun zayıf sıcaklığının tadını çıkararak gerindi. "İskoçya'yı özledim."

"Hiç gitmedim oraya."

"Tanrının kendi ülkesidir," dedi Robbie kuvvetli bir şekilde. Thomas yavaşça uykuya dalarken o hâlâ İskoçya'nın harikaları hakkında konuşuyordu. Sonra R0"3"bie'nin tekmesiyle uyandı.

"Ne var?"
222

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

dir. Hedefe bakar ve oku atarsın." Bazı okçular, tembel olanlar, yayı yalnızca gözlerine kadar çekerlerdi ve bu doğru nişan almalarını sağlardı, ama okları yeterli güçten yoksun kalırdı. İyi okçular, orduları zorlayanlar ya da parlak zırhlarıyla kralları devirenler ipi iyice çekerlerdi. "Geçen yaz bir kadına ok atmayı öğrettim," dedi Thomas yayını geri alarak. "Ve iyiydi. Çok iyi. Yetmiş adımdan bir tavşanı vurabiliyordu."
"Bir kadın mı!"

"Daha uzun bir ip kullanmasına izin verdim. Bu yüzden yay o kadar güçlü değildi, ama yine de iyiydi." Ok sırtına girip tavşan çılgın atarak çimenlerin üstüne düşünce Jeanette'in ne kadar sevindiğini hatırlıyordu. Neden onu bu kadar çok düşünmeye başlamıştı?

Buzla kaplı bir dünyada yürüyorlardı. Su birikintileri donmuştu, yapraksız çalılarının sınırları güneş yükseldikçe kaybolan keskin bir beyazla çizilmişti. İki dere geçtiler, kayın kerestelerinin üstünden tırmanıp bir ovaya doğru yürüdüler. Oraya varınca sabanla hiç düzeltilmemiş yabani bir çimenlik alan olduğunu gördüler. Çimenlerin arasından birkaç karaçalı yükseliyordu, ama onun dışında yol boş bir gökyüzünün altında özelliksiz bir düzlük olarak devam ediyordu. Thomas bu çayırılık arazinin ince bir şerit olduğunu ve yakında yine ormanlık vadilere ineceklerini düşünmüştü, ama yol öylece devam ederken Thomas kendini bir şahinin bakışları altındaki bir yayladaki tavşan gibi hissediyordu. Robbie de aynı şeyi hissediyordu. Bu yüzden ikisi yoldan ayrılıp karaçalıların yer yer bir korunma sağladığı yerde yürümeye başladılar.

Thomas önüne ve arkasına bakarak ilerliyordu. Burası ülkesiydi. Süvarilerin dörtlüğe geçtiği sıkı çimenli bir Vaylaydı. Yürüye n iki adamın saklanabileceği orman ya
221

BERNARD CORNWELL

"O avcı yayıydı," dedi Thomas. Robbie'ye oklardan birini verip yapraklarını inatla taşıyan bir söğüdü işaret etti. "Gövdesini vur."

Robbie güldü. "Bunu ıskalamam mümkün değil!" Söğüt yalnızca otuz adım ilerideydi.
"Yap o zaman."

Robbie yayı çekerken Thomas'a baktı. Porsuk ağacından yapılma büyük yayı çekmek için ne kadar güç harcamak gerektiğini anlamıştı. İskoçya'da kullandığı av yaylarından iki kat daha sertti. "İsa aşkına," dedi alçak sesle. Yayı burnuna kadar çekerken sol kolunun silahın gerilimi yüzünden hafifçe titrediğini fark etti. Hedefine bakmak için oku hafifçe aşağı indirdi, tam bırakmak üzereydi ki Thomas elini kaldırdı. "Daha hazır değilsin."

"Tabii ki hazırım," dedi Robbie. Sözcükler homurdanarak çıkmıştı, çünkü yayı çekili pozisyonda tutması büyük çaba gerektiriyordu.

"Hazır değilsin," dedi Thomas. "Çünkü okun on santimi yayın dışında kaldı. Okun ucu sol eline dokunana kadar çekmen gerekir."

"Oh sevgili İsa," dedi Robbie. Derin bir nefes alıp kendini toparladı, ipi, burnunu, gözlerini geçip kulağına gelecek şekilde çekti. Çelik ok ucu sol eline dokunmuştu, ama bu kez de okun üstünden görüp nişan alamıyordu. Zorluğun farkına varırken kaşlarını çattı, sonra yayı hafifçe sağa çevirerek bu durumu telafi etti. Sol kolu gerilim yüzünden titriyordu. Yayı daha fazla gerili tutamayarak bıraktı, ip sol kolunun iç kısmına çarparken yüzünü buruşturdu. Okun tüyleri beyaz bir şimşek gibi ilerleyip söğüdün gövdesinin otuz santim uzağından geçti. Robbie şaşkınlıkla küfretti, sonra yayı Thomas'a verdi. "Demek numara nişan almayı öğrenmek?" dedi.

"Numara hiç nişan almamaktır. Bu öylece olan bir şey

220

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

Abbaye aux Dames'de yaşamışlardı. Jeanette neredeydi şimdi? Britanya'da mı? Hâlâ oğlunu mu arıyordu? Hiç kendisini düşünüyor muydu? Yoksa Picardy savaşının kaybedileceğine inanarak Galler Prensinden kaçtığı için pişman mıydı? Belki şimdiye kadar bir kez daha evlenmişti. Thomas onun İngiliz ordusundan kaçarken yanında mücevherlerden oluşan küçük bir servet götürdüğünden şüpheleniyordu. Yirmi yaşını biraz geçmiş zengin bir dul çekici bir gelin olurdu.

"İskoç olmadığını öğrenirlerse ne olur?" diye düşüncelerini böldü Robbie. *

Thomas yayının ipini çeken iki parmağını kaldırdı.

"Bunları keserler."

"Hepsi bu mu?"

"Kestikleri ilk şeyler bunlar olur."

Alçak, ama dik tepelerden, küçük tarlalardan, sık ormanlardan ve derin vadilerden geçerek güneye indiler. Thomas Evrecque'ya hiç gitmemişti ve Caen'den çok uzak olmamasına rağmen sordukları bazı köylüler orayı hiç duymadıklarını söylüyorlardı. Ama Thomas kışın askerlerin hangi yöne gittiklerini sorduğunda güneyi işaret ettiler. İlk gecelerini çatısız bir sundurmada geçirdiler. İngilizler yazın gelip Normandiya'yı ezip geçtiklerinde terk edilen bir yerdi burası.

Şafakta kalktılar. Thomas sırf alıştırma yapmış olmak için bir ağaca iki ok attı. O ağaçtaki çelik kafaları çıkarırken Robbie yayını aldı. "Bana bunu kullanmasını öğretir nüsin?" diye sordu.

"Sana öğreteceğim şey on dakika alır," dedi Thomas. Ama gerisi bir ömür sürer. Ben yedi yaşında ok atmaya aşıdım ve on yıl sonra iyi olmaya başladım."

O kadar zor olamaz," diye itiraz etti Robbie. "Yayla bir geyik öldürdüm ben."

219

BERNARD CORNVELL

"Ne diyor?" diye sordu Robbie.

"Hiçbir şey." Thomas küçük meydanın ortasında bü-

yüyen meşe ağacını işaret etti. Büzüşmüş birkaç yaprak dallara tutunmaya devam ediyordu. "Şu ağaca asılmış-tım," dedi Robbie'ye.

"Ya, ben de Avignon Papasıyım." Robbie çıkını kal-dırdı. "Nereden at alabileceğimizi sordun mu ona?"

"Atlar pahalı şeylerdir," dedi Thomas. "Ben de kendi-mizi bir şey satın alma zahmetine sokmayız diyordum." "Yürüyerek gidiyoruz o zaman?"

"Öyle yapacağız," dedi Thomas. Robbie'yi çılgın saldı-rida bir sürü okçunun öldüğü köprüden geçirerek adadan uzaklaştırdı. Eski şehre girdiler. Orası ile St. Jean kadar tah-rip olmamıştı, çünkü kimse dar caddeleri savunmaya çalış-mamıştı. Hiçbir zaman İngilizlerin eline geçmeyen kale ise yalnızca top ateşine maruz kalmış, onlar da kapının üstün-

deki taşları hafifçe zedelemekten başka bir şey yapmamış-tı. Kırmızı ve sarı sancak kale surlarında asılıydı. Aynı renkte üniformalar giymiş olan askerler eski şehirden ayrı-lan Thomas ve Robbie'ye meydan okudu. Thomas onlara Coutances Kontunun yanında iş arayan İskoç askerleri ol-duklarını söyledi. "Burada olacağını sanıyordum," diye ya-lan söyledi. "Ama Evrecque'da olduğunu öğrendik."

"Ve hiçbir yere varamıyor," dedi muhafızların komu-tanı. Sakallı adamın miğferinde bir cesetten alındığını bel-li eden derin bir kesik vardı. "İki aydır o duvarlara işiyor/ ama hiçbir yere varamıyor. Eğer Evrecque'da ölmeyi isti-yorsanız çocuklar, size iyi şanslar."

Abbaye aux Dames'in duvarlarını geçerlerken Thomas yine Jeanette'in hayalini gördü. Jeanette onun sevgihsiy" di, ama sonra Galler Prensi Edvard VWoodstock'la tanış

• 1 "7
mıştı. Ondan sonra Thomas'ın nasıl bir şansı olabilirdi Ki-Jeanette ve Prens kısa Caen kuşatması sırasında bura
218

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

retle baktı. Yanmış evlerin çok azı yeniden inşa edilmişti ve çekilen dalgaların altında nehrin çamurunda kaburga-lar, kafatasları ve uzun kemikler göze çarpıyordu. Dük-kânlar yarı çıplaktı, ama kasabalı birkaç kişi el arabalarıyla yiyecek satıyordu. Thomas kurutulmuş balık, ekmek ve kaya gibi sert peynir aldı. Bazıları yayma yan gözle baktı, ama o İskoç olduğu, dolayısıyla Fransa'nın yanında bu-lunduğu konusunda onlara güvence verdi. "İskoçya'da bu yaylardan var, değil mi?" diye sordu Robbie'ye.

"Elbette var."

"O zaman neden Durham'dâ onları kullanmadınız?"

"Yeterli sayıda yok, üstelik siz serserileri yakından öl-dürmeyi tercih ediyorduk. Öldüğünüzden emin olmak için." Ağzı açık bir şekilde süt taşıyan bir kıza bakıyordu. "Âşık oldum."

"Eğer bir şeyin memeleri varsa âşık oluyorsun," dedi Thomas. "Hadi, yürü." Robbie'yi, Eleanor'la ilk tanıştığı yer olan Sir Guillaume'nin konağına götürdü. Sir Guilla-ume'nin üç atmacadan oluşan arması hâlâ kapının üstün-deki taşta kazılı olmasına rağmen evin üstünde yeni bir sancak asılıydı: kocaman dişleri olan kambur sırtlı bir ayı

bulunuyordu sancağın üstünde. "Kimin bayrağı bu?" Thomas küçük meydanı geçmiş, demir bir halkayı çekiçe yeni fiçinin üstüne çakan bir adamla konuşuyordu.

"Coutances Kontunun," dedi fiçici. "Ve o serseri şim-diden kiralaramızı artırdı. Ona hizmet ediyorsan bu umurumda bile değil." Doğrulup yaya baktı. "İngiliz misin?" "Ecossais," dedi Thomas.

"Ah!" Fiçici ilgilenmişti. Thomas'a doğru eğildi. "Sa-VaŞta yüzlerinizi maviye boyadığınız doğru mu mösyö?"

"Her zaman," dedi Thomas, "ve kıçlarımızı da boyarız."

"Müthiş!" dedi fiçici etkilenererek.

217

BERNARD CORNWELL

du, ama o vaat gökyüzüne uçup gitti. Rüzgâr geriledi, denizin yönü değişti ve Ursula'nın limana yanaşması bütün gün sürdü. Sonunda kayalık adaya inşa edilmiş olan bir kalenin gölgesinde demirledi. Thomas, Robbie ve Peder Pascal sandallarla kıyıya çıkarıldı, geniş şöminesinde ateş vanan handa soğuk rüzgârdan bir süre için kurtuldular. Ateşin karşısında balık güveci ve esmer ekmek yiyip sulandırılmış bira içtiler. Bitlerin evi olan hasır dolu çuvalların üstünde uyudular.

Gerçek adı Pierre Savon olan Çirkin Peter'in limana girmesi dört gün sürdü. Hiçbir verginin ödenmediği yünden oluşan kargoyla birlikte yeniden yola çıkması iki gün daha aldı. Yolcusu olduğu için mutluydu, ama aldığı ücret Thomas ve Robbie'nin soyulduklarını hissetmelerine neden oldu. Peder Pascal ise Norman ve rahip olması nedeniyle bedavaya taşındı. Bunun nedeni Çirkin Pierre'e göre Tanrının onu iki kere sevecek olması ve Peder Pascal gemide olduğu sürece Les Trois Freres'in batma olasılığının bulunmamasıydı.

Tanrı rahibi seviyor olmalıydı, çünkü yumuşak bir battı rüzgârı, berrak gökyüzü ve sakın deniz göndermişti, böylece Les Trois Freres Orne Nehri üzerinde uçarcasına yol aldı. Kabaran dalgalarla sabaha Caen'e vardılar. Kıyıya çıkınca Peder Pascal, Thomas ve Robbie'yi kutsadı, sonra eski püskü cüppesini toparlayıp Paris'e doğru yürümeye başladı. Ağır zırh, siyah, ok ve yedek giysi yükü taşıyan Thomas ve Robbie şehirden geçip güneye indi.

Caen, Thomas'ın önceki yıl oradan ayrıldığı zamankinden daha iyi görünmüyordu. Krallarının saldırıyı durdurma emrine itaatsizlik eden İngiliz okçular nehri geçip Şe'hirdeki yüzlerce kadın ve adamı öldürmüş, şehri mahvetmişti. Robbie, İngiliz yağmasından en fazla etkilenen, Caen'in en yeni bölümü olan Île St. Jean'daki tahribata hay-

216

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

"O zaman bizden neden hoşlanmadıklarını biliyosun."

Thomas kaptanın haklı olduğunu biliyordu, ingilizler Caen'de binlerce insan öldürmüş, çiftlikleri, değirmenleri ve köyleri yakmıştı. Savaşı sürdürmenin acımasız bir yoluydu, ama düşmanı kalesinden çıkıp savaşı bırakmaya

ikna edebilirdi. Kuşkusuz Coutances Kontu da Evèque'nun arazilerini bu yüzden yakıp yıkıyor, Sir Guillaume'nin sonunda kendisini savunmak için taş duvarların arasından çıkacağını umuyordu. Ama Sir Guillaume'nin yalnızca dokuz adamı vardı ve açık savaşa dayanamazdı. "Caen'de işimiz var," dedi. "Oraya varabilirsek tabii."

Kaptan burnunu karıştırdı, sonra çıkardığı bir şeyi denize attı. "Troy Frairs'i bul."
"Neyi?"

"Troy Frairs," dedi tekrar. "Bu bir gemi. Çok büyük değil, şu küçük küvetten büyük değil. Gövdesi katranla siyaha boyanmış küçük bir balıkçı teknesini işaret ediyordu. Teknenin içindeki iki adam Casquets'in etrafındaki çalkantılı denize ağ atmaya çalışıyordu. "Troy Frairs'i Çirkin Peter diye bir adam idare eder. Sizi Caen'e ya da belki Carteret veya Cherbourg'a götürebilir. Ama bunu sana ben söylemedim."

"Elbette," dedi Thomas. Kaptanın Çirkin Peter'in komutasındaki geminin adının Les Trois Freres olduğunu tahmin etti. Balıkçı teknesine bakarken bu zorlu denizden yiyecek çıkarmaya çalışmanın nasıl bir hayat olduğunu düşündü. Normandiya'ya kaçak yün ve adalara şarap götürmek kuşkusuz daha kolaydı.

Bütün sabah güneşe indikten sonra nihayet kara göründü. Küçük bir ada doğuda ve daha büyük bir ada olan Uerrisey batıda bulunuyordu. İkisinden de yükselen yek ateşleri barınak ve sıcak yemek vaadinde bulunuyor-
215

BERNARD CORNWELL

ha önce kanalı iki kez geçen ve balıkçıların arasında büyüyen, günlerini küçük gemilerin güvertesinde geçiren Thomas bile kendini hasta hissediyordu. Hiç denize çıkmamış olan Robbie neşeli görünüyor ve güvertede olan her şeyle ilgileniyordu.

"Bu yuvarlak gemiler hep sallanır," diye bağırdı.

"Gemileri bilir misin?" diye sordu Thomas.

"Çok açık görünüyor," dedi Robbie.

Thomas uyumaya çalıştı. Nemli pelerinine sarılıp kıvrıldı, baş kış atan geminin izin verdiği ölçüde hareketsiz yattı. Şaşırtıcıdır ki gerçekten uyumayı başardı. O gece en az on kez uyandı ve her seferinde nerede olduğunu düşündü. Hatırlayınca da, bu gecenin bitip bitmeyeceğini ya da bir daha ısınıp ısınmayacağını merak etti.

Şafak hastalıklı gri renkteydi. Soğuk, Thomas'm iliklerine işliyordu. Ama rüzgâr dindiği için mürettebat yine de neşeli, deniz yalnızca keyifsizdi. Uzun, köpüklü dalgalar, bir deniz kuşu sürüsünün evi gibi duran kötü görünüşlü kayaların etrafında yükselip ağır ağır alçalıyordu. Görünüştaki tek kara parçası bu kıyıları.

Kaptan güvertayı geçip Thomas'ın yanına geldi. "Casquetler," dedi kayaları işaret ederek. "O eski taşların üstünde bir sürü kadın dul kaldı." Haç çıkarıp şans getirmesi için küpeşteye tükürdü. Sonra bulutların arasındaki genişleyen açıklığa baktı. "Tanrının ve Ursula'nın sayesinde zamanlamamız iyi," dedi. Göz ucuyla Thomas'a baktı-

"Seni adalara götüren ne?"

Thomas bir bahane uydurmayı düşündü, aile olabilir" di, ama sonra gerçeği söyleyerek bazı şeyler öğrenebileceğini düşündü. "Normandiya'ya geçmek istiyoruz."

"Normandiya'da İngilizleri pek sevmezler, özellik^ de geçen yıl Kralımız onları ziyaret ettikten sonra."

"Ben de oradaydım."

214

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

rüzgârının estiğini söyledi. Gaskonya'dan İngiltere'ye şarap taşıyan düzinelerce gemi kanal yukarı itilebilirdi ve St. Peter limanı sığınabilecekleri son limandı, ama orayı Fransız denizciler de biliyordu ve kötü havalarda gemileri bir iki ganimet bulmak için adaya üşüşürdü. "Yani bu bizi bekledikleri anlamına mı geliyor?" diye sordu Thomas. VVight Adası kıç tarafında gözden kayboluyor, gemi kış grisi denize dalıyordu.

"Bizi beklemiyorlar. Ursula'yı biliyorlar." Kaptan yüzü korkunç derecede çiçek bozuğu olan dişsiz bir adamdı. "Onu tanıyor ve seviyorlar*." Bu da tahminen onun Cherbourg ve Carteret'deki adamlara ücretini ödediği anlamına geliyordu, ama Neptune'e ya da her kimse kış denizini idare eden Tanrıya bir para ödememiş olmalıydı, çünkü rüzgârı ve dalgaları önceden bilmesini sağlayan özel bir önsezisi olduğunu ve her ikisinin de sakın olacağını söylemesine rağmen Ursula bir sopanın üstündeki çan gibi sallanıyordu: yukarı, aşağı sallanıyor ve öyle şiddetli bir şekilde baş kıç atıyordu ki ambardaki yük gök gürültüsünü andıran bir sesle kayıyordu; akşam gökyüzü ölüm kadar griydi, derken yarılan suların üstüne karla karışık yağmur yağmaya başladı. Sırtarak dümene sıkıca sarılan kaptan bunun hiçbir Hristiyan'ı endişelendirmemesi gereken hafif bir rüzgâr olduğunu söylüyordu, ama mürettebatı ya tek yelken direğine takılı haça dokunuyor ya da kurdelelerle süslenmiş basit tahta bir figürün bu'unduğu arka güvertedeki tapmakta başlarını eğmiş duruyorlardı. Figürün gemilerin patronu St. Ursula'ya ait olması gerekiyordu ve Thomas sözde diğer yolcularla birlikte sığındığı ön güvertenin altındaki küçük boşlukta ona ua etmişti, ama üst güvertenin dikişleri açılmıştı ve yağ-Ur suyuyla deniz suyu karışımı sürekli olarak aşağıya tyordu. Okçulardan üçünün midesi bulanıyordu ve da-

213

BERNARD CORNWELL

gönderdi." Peder Pascal üzgün bir hayretle başını iki ya-

na salladı. "Piskopos yazın İngilizler tarafından yoksul bırakıldı," diye açıkladı, "bu yüzden paraya, araziye ve mallara ihtiyacı var ve bunların bir kısmını Evêcque'dan almayı umuyor."

"Sen Sir Guillaume'nin tarafında mısın?"

Peder Pascal omuz silkti. "O iyi bir adam. Ama şimdi? Şimdi Paris'i tercih etmeliyim. Ya da Dijon'u. Orada kuze-nim var."

Sonraki iki gün boyunca büyük mücadelelerle doğuya

doğru gittiler. New Forest'm yumuşak beyazlığının altında yatan ölü çayırların üstünde ilerlediler. Geceleri orman köylerinin küçük ışıkları soğukta parlıyordu. Thomas Normandiya'ya vardıklarında Sir Guillaume'ye yardım edemeyecek kadar geç olmasından korkuyordu, ama bu şüphesi çabalarına son vermeleri için bir neden olamazdı, bu yüzden mücadeleye devam ettiler. Southampton'a doğru son birkaç mili çamur ve eriyen kardan oluşan karışımın içinde geçirdiler. Thomas düşmanların elinde olan Normandiya'ya nasıl varacaklarını merak ediyordu. Hiçbir geminin Southampton'dan oraya gideceğini sanmıyordu, çünkü Normandiya'ya yaklaşan İngiliz gemilerinin korsanların saldırısına uğraması muhtemeldi. Britanya'ya bir sürü geminin gittiğini biliyordu, ama orası da yürüyerek Caen'den çok uzaktı. "Adalar yoluyla gideceğiz, kuşkusuz," dedi Peder Pascal.

Bir geceyi handa geçirdiler, ertesi sabah Ursula'da yer buldular. Guernsey'e tuzlanmış domuz fiğları, çivi varilleri, fiğı tahtaları, demir külçeleri, testere tozuyla dolu çanaklar, yün şişleri, ok demetleri, üç sandık siğir boynuzu taşıyan yandan çarklı bir gemiydi. Ayrıca St. Peter limanındaki demirleme yerini koruyan kale garnizonuna bı düzine okçu da taşıyordu. Geminin kaptanı kötü bir ba

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

dmlar ineklerle işerdi, erkekler de keçilerle. Yanlış şeyi yapmak istemem."

"Burada da aynı," diye onu rahatlattı Thomas.

Peder Pascal iyi bir arkadaştı. Güzel bir sesi vardı ve korucu ve ailesiyle yiyeceklerini paylaştıktan sonra bazı Fransızca şarkılar söyledi. Daha sonra kar yağmaya devam ederken ve damdan yoğun bir duman çıkarken oturup Thomas'la konuştu. Evèque'da köy rahibiydi ve Coutances Kontu saldırınca malikâneye sığınmıştı. "Ama özgürlüğümün kısıtlanması hoşuma gitmiyor," dedi. Sir Guillaume'nin mesajını İngiltere'ye taşımayı bu yüzden kabul etmişti. Evèque'dan giysilerini hendeğin karşısına atıp sonra da onların peşinden yüzerek kaçmıştı. "Çok soğuktu," dedi. "Hiç bu kadar üşümemiştim! Kendi kendime üşümenin cehenneme gitmekten daha iyi olduğunu söyledim, ama bilmiyorum. Korkunçtu."

"Sir Guillaume ne yapmamızı istiyor?" diye sordu Thomas.

"Bunu söylemedi. Belki, kuşatmacıların gözünün korkutulmasını..." Omuz silkti. "Kış, kuşatma için iyi bir zaman değil, galiba. Evèque'nun içinde rahat ve sıcaklar, hasat da depoda. Ama ya kuşatmacılar? Islak ve üşüyorlar. Onları biraz daha rahatsız edebilirsen, kim bilir? Belki kuşatmayı kaldırırılar?"

"Peki ya sen? Sen ne yapacaksın?" diye sordu rahibe.

^ir Guillaume bir hain olarak ilân edilmişti ve mallarına el donduğu duyurulmuştu, bu yüzden işçileri Coutances fontunun arazilerine verilmişti. Kuşatmacıların yağmalayışP tecavüz ettiği kiracılarıysa çoğunlukla kaçmıştı. "Bu"uzden belki Paris'e giderim. Caen Piskoposuna gide-mem."

"Neden?"

S-ünkü Coutances Kontuna yardım etmesi için adam
211

BERNARD CORNWELL

Thomas'ın ses tonundaki bir şey Robbie'nin dikkatini çekti. "Şanslı olan kim? Yani kendine bir koca mı buldu?"

"İyi bir adam. Tolpuddle'da sazdan dam örtüsü yapıyor. Gelecek hafta evleniyorlar."

"Gelecek hafta mı!" Robbie kız arkadaşının evleniyor olmasına sinirlenmiş görünüyordu. Onu terk ediyor olması önemli değildi, yine de gururu incinmişti. "Ama adam onunla neden evleniyor?" diye sordu bir süre sonra. "Yoksa hamile olduğunu bilmiyor mu?"

"Çocuğu kendisinden sanıyor," dedi Thomas yüzünden bir şey anlaşılmayarak. "Duyduğuma göre olabilir miş de."

"İsa aşkına!" diye küfretti Robbie bu ona mantıklı gelince. Geriye bakıp gülümsedi, iyi günleri hatırladı. "O nazik bir adam," dedi Sir Giles için.

"Yalnız bir adam," dedi Thomas. Sir Giles gitmelerini istememişti, ama kalamayacaklarını da anlamıştı. Robbie havayı kokladı. "Kar yaklaşıyor."

"Asla!" Yumuşak gün ışığının yayıldığı bir sabahtı. Korunaklı noktalarda safran ve bıldırcın otu göze çarpıyordu. Çalılar ispinozlar ve ardıc kuşlarıyla gürültülüydü. Ama Robbie gerçekten kar kokusu alıyordu. Gün birerken gökyüzü alçalıp gri bir renk aldı, rüzgâr doğuya dönüp yüzlerine çarpmaya başladı. Ardından da kar geldi. Ormanda bir korucunun evini buldular. Bir karısı, beş kızı ve üç oğlu olan korucunun evine sığındılar. Evin bir ucunda iki ineğin ahırını vardı, dört keçi de diğer tarafında zincirlenmişti. Peder Pascal Thomas'a kendisinin de böyle bir evde büyüdüğü sırrını verdi, ama İngiltere'deki geleneklerin Limousin'le aynı olup olmadığı¹¹ öğrenmek istiyordu. "Gelenekler mi?" diye sordu Thomas.

"Bizim evimizde," dedi Peder Pascal kızarak, 'ka
210

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

ama Krala savaşta olanları anlatan bir mektup yazdı. Mektubu Paris'e gönderdim. Sir Guillaume Kralın merhamet göstereceğini düşünüyor, bu yüzden cevap bekliyor, ama bana göre Sir Guillaume bu kaz gibi. Tüyleri yolunup pişirildi."

"Kızı hakkında bir şey söyledi mi?"

"Kızı mı?" Peder Pascal şaşırmıştı. "Oh, piç kızı? Kızını öldüren her kimse senin onu öldüreceğini söyledi."

"Öldüreceğim."

"Yardımlarını istiyor."

"Alabilir," dedi Thomas. "Yarın yola çıkıyoruz." Robbie'ye baktı. "Yeniden savaşa gidiyoruz."

"Ben kimin için savaşacağım?"

Thomas sırtıttı. "Benim için."

Thomas, Robbie ve rahip ertesi gün yola çıktı. Thomas giysilerini değiştirdi, dolu bir ok torbası, yayı, kılıcı ve

zırh cüppesi kuşandı. Bir parça geyik derisiyle sardığı babasının defteri ağır bir eşya gibiydi. Aslında ok demetlerinden daha hafifti, ama ona sahip olmanın verdiği görev hissi Thomas'ın vicdanına sorumluluk yüklüyordu. Kendi kendine yalnızca Sir Guillaume'ye yardım etmek için gittiğini söyledi, ama babasının sırrını aramaya devam ettiğini biliyordu.

Sir Giles'in kiracılarından ikisi Peder Pascal'm bindiği kısırağı ve Sir Giles'm Thomas ve Robbie'den satın aldığı atları geri getirmek için onlarla birlikte geldi. "Onları gemiye bindirmek istemezsin," dedi Sir Giles. "Atlar ve gemiler birbirine uyumlu değildir."

"Bize çok fazla para ödedi," dedi Robbie uzaklaşırlarken.

"Damadının almasını istemiyor," dedi Thomas. "Üstelik o cesur bir adamdır. Mary Gooden'a üç pound daha erdi. Çeyizi için. Şanslı adam."

209

BERNARD CORNWELL

"Sir Guillaume'ye bir mektup göndermişsin."

"Mektubun ona ulaştığını sanmıyordum."

"Ulaştı elbet. Geçen yıl. Bu bela başlamadan önce."

Sir Guillaume'nin başı beladaydı, ama Evecque malikânesi taştan yapılmış ve hendekle kutsanmıştı. Coutances Kontu şimdiye kadar duvarı yıkmanın ya da hendeği aşmanın bir yolunu bulamamıştı, ama Kontun onlarca adamı varken Sir Guillaume'nin yalnızca dokuz kişilik bir garnizonu vardı. "Birkaç kadın da var" -Peder Pascal kaz ayağını dişledi- "ama onlar sayılmaz."

"Yiyeceği var mı?"

"Bol bol ve kuyusu da iyi durumda."

"Yani bir süre dayanabilir?"

Peder omuz silkti. "Belki evet, belki hayır. Öyle düşünüyor, ama ben nereden bileyim? Ve Kontun bir makinesi var, bir..." Sözcüğü bulmaya çalışarak kaşlarını çatı.

"Mancılık mı?"

"Hayır, hayır, springald!" Springald koca bir ok atan dev bir tatar yayı gibiydi. Peder Pascal kemikte kalan son lokmayı da sıyırdı. "Çok yavaş ve bir kere kırıldı. Ama tamir ettiler. Duvara atış yapıyor. Oh, arkadaşın da orada," diye homurdandı, dolu ağızla.

"Arkadaşım mı?"

"Skeat, adı bu muydu? Bir doktorla birlikte orada. Şimdi konuşabiliyor, yürüyor. Çok daha iyi. Ama insanları tanıyamıyor, ancak konuşurlarsa."

"Ancak konuşurlarsa mı?" diye sordu Thomas şaşırarak.

"Seni görürse tanımıyor. Konuşursan tanıyor." Omuz silkti. "Garip, değil mi?" Bardağındakini bitirdi. "Şimdi ne yapacaksın mösyö?"

"Sir Guillaume ne yapmamı istiyor?"

"Kaçması gerekirse diye yakınında olmanı istiyor"

208

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

Southampton'a geçmiş ve yürümeye başlamıştı. Bütün bunları hiç İngilizce bilmeden yapmıştı. Peder Pascal'ın

buraya kadar gelebilmesi Thomas için bir mucizeydi. Ama Peder Pascal'm Evacqua'dan Hookton'a Thomas'a bir mesaj vermek için gönderilmiş olması daha büyük bir mucizeydi.

Onu Sir Guillaume göndermişti ya da daha doğrusu Peder Pascal bu yolculuğu yapmak için gönüllü olmuştu. Yardım isteğiyle geldiği için durum acildi. Evacqua kuşatma altındaydı. "Korkunç bir şey!" dedi Peder Pascal. Artık yatışıp sakinleşmişti, Three*Cocks'daki ateşin yanında kaz eti yiyip bira içiyordu. "Coutances Kontu onu kuşatma altına aldı. Kont!"

"Bu neden korkunç?" diye sordu Thomas.

"Çünkü Kont onun derebeyi!" dedi rahip heyecanla. Thomas Peder Pascal'm bunun neden korkunç olduğunu söylediğini anladı. Sir Guillaume arazisini Konta kiralamıştı ve kendi kiracısına savaş açtığı için Kont, Sir Guillaume'nin kanun dışı hareket ettiğini ilân ediyordu.

"Ama neden?" diye sordu Thomas.

Peder Pascal omuz silkti. "Kont bunun nedeninin savaşta olanlar olduğunu söylüyor. Savaşta ne olduğunu biliyor musun?"

"Biliyorum," dedi Thomas, ama Robbie'ye tercüme yaptığı için bunu yine de açıklaması gerekti. Rahip önceki yaz Crecy ormanı yakınında gerçekleşen savaştan söz ediyordu. Sir Guillaume Fransız ordusundaydı, ama savaşın ortasında düşmanı Guy Vexille'i görmüş ve askerlerini Vexille'in askerlerinin üstüne yönlendirmişti.

"Kont bunun ihanet olduğunu söylüyor," diye açıkladı rahip. "Ve Kral da ona izin verdi."

Thomas bir süre hiçbir şey söylemedi. "Burada olduğumu nereden bildin?"

207

BERNARD CORNWELL

zenlerin, yeğenlerin ve öteki akrabaların sağlığı hakkında konuşurken Thomas beklemek zorunda kaldı. O ve Robbie Dorchester'a doğru yola çıkana kadar gün ortası olmuştu. Thomas bininci kere oranın nasıl güzel bir kasaba olduğunu ve orada yaşamının büyük bir zevk olacağını düşündü.

Rahip küçük hapishane bahçesine getirilmişti. Güzel bir gündü. İki karatavuk duvarın tepesinde hopluyor, bahçenin köşesinde bir bıldırcın otu büyüyordu. Rahip genç bir adamdı, çok kısa boyluydu, ezik bir burnu, fırlak gözleri ve diken diken siyah saçları vardı. Pejmürde görünümlü, yırtık pırtık ve lekeli bir cüppe giyiyordu. Polislerin adamın serseri olduğunu düşünmesine şaşmamak gerekti; bu yanlış anlama ufak tefek rahibi çok kızdırmıştı, "İngilizler Tanrı misafirlerine böyle mi davranıyorlar? Cehennem siz İngilizler için fazla iyi! Piskoposa söyleyeceğim, o da Baş Piskopos'a söyleyecek ve Kutsal Baba'nın da haberi olacak, böylece hepiniz aforoz edileceksiniz! Hıristiyanlıktan atılacaksınız!"

"Ne demek istediğimi anladınız mı?" dedi George Adyn. "İpe sapa gelmez şekilde bol bol konuşuyor, ama hepsi anlamsız."

"Fransızca konuşuyor," dedi Thomas, sonra rahibe

döndü. "Adın ne?"

"Hemen piskoposu görmek istiyorum. Buradaki!"

"Adın ne?"

"Bana yerel rahibi getirin!"

"Önce burnuna bir yumruk indireceğim," dedi Thomas. "Adın ne?"

Adı Peder Pascal'dı ve büyük bir rahatsızlık içinde geçirdiği bir yolculuğa katlanmak zorunda kalmıştı. Bu kış havasında Normandiya'dan, Caen'in güneyindeki hır yerden denizi geçmişti. Önce Guernsey'e gitmiş, oradan

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

kuşkuluydu. Belki Britanya'ya geri dönmeliydi, ama La Roche-Derrien'e gitmek istemesinin nedeni Kutsal Kâse ya da de Taillebourg'la karşılaşma gerekliliği değil, Jeanette Chenier'in evine dönmüş olması olasılığıydı. Onu sık sık düşünüyordu, siyah saçlarını, ateşli ruhunu ve asiliğini. Ve ne zaman onu düşünse Eleanor yüzünden büyük bir suçluluk duygusu yaşıyordu.

Kar uzun sürmedi. Eridi ve Dorset sahilini döven şiddetli bir yağmur başladı. Chesil sahilinde büyük bir İngiliz gemisi batmıştı. Thomas ve Robbie, Sir Giles'm vagonlarından birini sahile götürdü, Jake Churchill ve iki oğlunun yardımıyla yirmi kadar adamla dövüşüp altı paket yünü kurtarmayı başardılar. Yünü Down Mapperley'e götürüp Sir Giles'a teslim ettiler ve o bir günde bir yıllık gelirini elde etmiş oldu.

Ve ertesi sabah Fransız bir rahip Dorchester'a geldi.

Haberi George Adyn getirdi. "Yabancılar karşı göz kulak olmamız gerektiğini söylediğini biliyorum," dedi Thomas'a, "ama bu adam tam bir yabancı. Rahip gibi giyiniyor, ama kim bilir? Serseri gibi görünüyor. Sen istersen" -Thomas'a göz kırptı- "o herifi bir güzel dövüp Shaftesbury'ye gönderebiliriz."

"Ona orada ne yaparlar?" diye sordu Robbie.

"Bir daha dövüp geri gönderirler," dedi George.

"Dominikan keşişi mi?" diye sordu Thomas.

"Ben nereden bileyim? Anlaşılması güç bir şekilde konuşuyor. Bir Hristiyan gibi normal konuşmuyor."

"Cüppesi ne renk?"

"Siyah tabii ki."

"Gelip onunla konuşacağım," dedi Thomas.

"Sözleri ağzının içinde geveliyor. Efendim!" Son sözünü Giles'ı selamlamak için söylemişti. İki adam çeşitli ku-

BERNARD CORNWELL

"O zaman?"

"Mary," dedi Robbie. Utandığı için sözlerini bitiremedi.

"Hamile mi?" diye tahminde bulundu Thomas.

Robbie haç çıkardı. "Öyle görünüyor."

Thomas kara baktı. "Ona çeyiz yapmak için yeterince para verirsen rahat edecektir."

"Yalnızca üç poundum kaldı." Dayısı Sir William ona bir yıl yeteceğini düşündüğü kadar para vermişti.

"Bu yeterli," dedi Thomas. Kar rüzgârda dönerek iniyordu.

"Bana hiçbir şey kalmayacak!" diye itiraz etti Robbie.

"Bunu tarlayı ekmeden önce düşünseydin," dedi Thomas, Hookton'da bir kızla aynı duruma düşüşünü hatırlayarak. İçeriye dönüp arp ve flüt çalan müzisyenlerin sarhoşlar için yaptığı müziği dinledi. "Gitmeliyiz, ama nereye bilmiyorum."

"Calais'e gitmek istediğini söylemiştin?"

Thomas omuz silkti. "De Taillebourg bizi orada arayacak mıdır sence?"

"O deftere sahip olduğunu duyunca seni cehenneme kadar takip edecektir."

Thomas Robbie'nin haklı olduğunu biliyordu, ama defterin büyük bir yardımı olmuyordu. Peder Ralph'in Kutsal Kâse'ye sahip olup olmadığını söylemiyordu, bir araştırmacının bakması gereken yeri de açıklamıyordu. Thomas ve Robbie arıyordu. Hookton yakınındaki tepelerde bulunan deniz mağaralarını taramış, sürüklenip karaya vuran tahtalar, deniz böcekleri ve yosun bulmuşlardı. Çakıl taşı sahilinde yarı gizli altın bir kupa yoktu. Pe'ki şimdi nereye gidecekti? Nereye bakacaktı? Thomas Calais'e giderse orduya katılabilirdi, ama de Taillebourg'u kendisini İngiltere askerlerinin ortasında arayacağından

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

et yemiyordu ki bu çok zor bir iş değildi, çünkü yılan balığını ve balığı da seviyordu, ama Noel arifesinde ekmekten başka hiçbir şey yemiyor, kendini mevsimin ilk ziyafetine hazırlıyordu. On iki boş arı kovanı malikâneye getirildi, sarmaşık ve çobanpüskülü filizleriyle süslendi; bütün bir mevsim yanacak olan kocaman bir mum yüksek masaya konmuş, şömineye bol bol odun atılmıştı, Sir Giles'm komşuları şarap ve bira içmek, sığır, yaban domuzu, geyik ve kaz eti yemek için davet edilmişti. Şeker ve baharat katılmış sıcak şarapla doldurulan içki kabı elden ele geçiriliyordu ve Sir Giles Noel'in her gecesinde yaptığı gibi ölen karısı için ağladı, mumlar sönene kadar sarhoş bir şekilde sızdı. Noel'in dördüncü gecesinde Thomas ve Robbie hayalet, yeşil ve vahşi adamlar kılığına girip diğerlerine katıldılar, kilise için para topladılar. Dorchester'a kadar gittiler, bu arada iki kilise bölgesine tecavüz ettiler ve Ali Saints'ten gelen adamlarla kapıştılar, geceyi Dorchester hapishanesinde geçirdiler. George Adyn bu durumla eğlenerek onları kurtardı, onlara bir kavanoz bi-

ra ve karısının ünlü domuz püresinden getirdi. On ikinci Gecenin ziyafeti Robbie'nin sakladığı bir yaban domuzuydu. O yendikten ve konuklar yarı sarhoş halde yerlere serildikten sonra kar yağmaya başladı. Thomas kapı eşiğinde durmuş titreyen meşalenin ışığında dönerek men kar tanelerini seyrediyordu.

"Yakında gitmeliyiz," dedi Robbie yanma gelerek.

"Gitmek mi?"

"Yapmamız gereken bir iş var," dedi İskoç.

Thomas bunun doğru olduğunu biliyordu, ama git-

mek istemiyordu. "Burada mutlu olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim ve Sir Giles benim hak ettiğimden daha cömert."

203

BERNARD CORNWELL

netleyip lanetlemediğini merak ediyorum." Kaşlarını çatarak deftere baktı. "Bu babana mı aitti?"

"Evet."

"Zavallı Peder Ralph," dedi Sir John, defterin delilik eseri olduğunu ima ederek. Defteri kapatıp kapağı dik-katle sayfaların üstüne geçirdi.

De Taillebourg'dan ya da Thomas'm Normandiya'daki arkadaşlarından bir haber yoktu. Sir Guillaume'ye kızının nasıl öldürüldüğünü anlatan zor bir mektup yazdı ve Yahudi Doktor Mordecai tarafından tedavi edilmek üzere Caen'e götürdüğü Will Skeat'la ilgili haber almak için yalvardı. Mektup Southampton'a, oradan da Guernsey'e gönderildi ve Thomas Normandiya'ya gönderileceğine emindi. Ama Noel'e kadar bir cevap gelmeyince Thomas mektubun kaybolduğunu düşündü. Lord Outhwaite'ye de yazdı ve araştırmasında çok gayretli olduğunu anlatıp babasının hikâyelerinden bazılarını tekrarladı.

Lord Outhwaite bulduğu şeyler için Thomas'ı tebrik eden bir mektup yazarak Sir Geoffrey Carr'm yarım düzine adamla Britanya'ya doğru yola çıktığını söyledi. Söylentilere göre Korkuluk'un borçları hiç olmadığı kadar artmıştı ve "Britanya'ya belki bu yüzden gitmişti." Korkuluk'u La Roche-Derrien'e götüren şey yalnızca yağmalama umudu olamazdı, kanunlara göre bir borçlunun dış ülkede Krala hizmet ederken borçlarını ödemesi beklene- mezdi. "Korkuluk'u takip edecek misin?" diye soruyordu Lord Outhwaite. Thomas ona bir mektup gönderip Lord Outhwaite bu satırları okurken kendisinin La Roche-Derrien'de olacağını söyledi. Ama Dorset'ten ayrılmak için hiçbir şey yapmadı. Noel zamanı, dedi kendi kendine. Noel'i her zaman severdi.

Sir Giles on iki günlük ziyafeti çok güzel bir şekilde kutluyordu. Noel'den önceki Pazar gününden itibaren hiç

202

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

götüren bir şövalyeyle ilgiliydi. Şövalye putperestler tarafından kovalanıyordu ve yakalanacak gibi görünürken Tanrı onu, atını ve değerli Kâse'yi gökyüzüne taşıyan bir kartal gönderiyordu. Putperest savaşçılar öfkeyle uluyorlardı.

Bir söz defterin sayfalarına tekrar tekrar yazılmıştı: "Transfer calicem istem a me." Thomas babasının bu tekrarlı sözlerle ifade ettiği mutsuzluğunu ve düş kırıklığını hissedebiliyordu. Sözlerin anlamı, "Bu kupayı benden alın," idi ve bunlar İsa'nın Gethsemane Bahçesinde Tanrıya kendisini bir ağaca asılmanın acısından kurtarması için yalvarırken kullandığı sözcüklerdi. Sözcükler bazen Yunanca yazılmıştı. Bu Thomas'm incelediği, ama hiçbir zaman üstünde ustalaşmadığı bir dildi; Yunanca metnin bü-

yük bölümünü çözmeyi başardı, ama İbranice bir esrar olarak kalmaya devam ediyordu.

St. Peter'in eski papazı Sir John bunun garip türde İbranice olduğunu kabul ediyordu. "Öğrendiğim bütün İbraniceyi unuttum," dedi Thomas'a. "Ama hiç böyle bir harf gördüğümü hatırlamıyorum!" İnsan gözüne benzer sembolü işaret ediyordu. "Çok garip Thomas, çok garip. Neredeyse İbranice." Bir süre durdu, sonra ağlamaklı bir şekilde, "Keşke zavallı Nathan hâlâ burada olsaydı."

"Nathan?"

"Bizim zamanımızdan önce buradaydı, Thomas. Nathan sülük toplar ve onları Londra'ya gönderirdi. Oradaki hekimler Dorset sülüklerine büyük değer verirdi, bunu biliyor muydun? Ama kuşkusuz Nathan bir Yahudi'ydi ve diğerleriyle birlikte gitti." Yahudiler neredeyse elli yıl Öltce İngiltere'den sürülmüştü. Rahibin aklında hâlâ taze an bir anıydı bu. "Kimse sülükleri nereden bulduğunu grenemedi," diye devam etti Sir John, "bazen onları la-

BERNARD CORNWELL

sinde kaçak avlanırken hep şikayet eden Sir Giles komşusunun arazisindeki bu avı çok eğlenceli bulmuştu. "Hollgate yaşlı bir kadın. O defteri anlayabiliyor musun?"

"Keşke bilsem," dedi Thomas, Astarac adına bakarak. Bütün bildiği Astarac'm güney Fransa'daki bir tımar ya da ilçe olduğuydu. Orası, asi ve sapkın oldukları açıklanmadan önce Vexille ailesinin eviydi. Aynı zamanda Astarac'm Katar'm merkez bölgesine yakın olduğunu da öğrenmişti, hem de hastalığın Vexillelere bulaşacağı kadar yakın. Yüzyıl önce Fransız Kral ve gerçek Kilise, sapkınları yakarak arazilerinden çıkarırken Vexilleri de kaçırmaya zorlamıştı. Şimdi görünüşe göre efsanevi Sir Perceval bir Vexille'di, öyle mi? Thomas'a öyle geliyordu ki bu esrarın içine ne kadar girerse karışıklık o kadar artıyordu. "Babam sizinle hiç Astarac hakkında konuştu mu, efendim?" diye sordu Sir Giles'e.

"Astarac mı? O da ne?"

"Ailemin geldiği yer."

"Hayır, hayır, o Cheshire'da büyümüş. Her zaman öyle derdi."

Ama Cheshire yalnızca sığınacağı bir yer, Engizisyon'dan gizlenme yeri olmuştu: Kutsal Kâse orada mı saklanıyordu? Thomas sayfayı çevirince, Astarac kulesine saldırmaya çalışan bir akıncı grubun Kutsal Kâse'yi görünce nasıl geri püskürtüldüğüyle ilgili uzun bir bölüm buldu. "Gözlerini kamaştırdı," yazmıştı Peder Ralph, "öyle ki 364 adam yere yıkıldı." Bir başka sayfa bir insanın elinde Kutsal Kâse varken yalan söylemesinin imkânsız olduğunu anlatıyordu, "yoksa hemen ölürdü." Kutsal Kâse'ye dokunan kısır bir kadın çocuklarla ödüllendirilirdi ve eğer bir adam Kutsal Cuma gününü ondan içerse "cennette eşi olarak alacağı kadını" g^orebilirdi. Başka bir hikâyeye Kutsal Kâse'yi ıssız bir yere

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

anlamını taşıyan calix sözcüğü kullanılmıştı. Thomas bu ayrımın bir anlamı olup olmadığını merak etti. Eğer Kutsal Kâse babasındaysa onun kupa mı çanak mı olduğunu bilmez miydi? Ya da belki de gerçek bir fark yoktu. Her neyse, uzun hikâye çanağın İsa'nın mezarındaki bir rafta, Hristiyan hacılar ve putperest düşmanları dahil kabre giren herkesin görebileceği bir yerde durduğunu anlatıyordu, ama Perceval dizlerinin üstünde türbeye girene kadar Kutsal Kâse kimse tarafından görülmemişti. Çünkü Sir Perceval adil bir adamdı ve bu yüzden gözlerinin açılmasını hak etmişti. Sir Perceval çanağı alıp Hristiyan dünyasına geri getirmiş, orada hazineye degecek bir tapınak yaptırmayı planlamıştı, ama hikâye duygusuz bir şekilde onun 'öldüğünü' söylüyordu. Thomas'ın babası bu ani sonun altına şunları yazmıştı: "Sir Perceval Astarac Kontuydu ve başka bir adla tanınıyordu. Bir Vexille'le evliydi."

"Sir Perceval!" Sir Giles etkilenmişti. "Ailenizin bir üyesiymiş, öyle mi? Baban bundan baha hiç söz etmedi. En azından ben etmediğini sanıyorum. Hikâyelerinin çoğunda uyuyordum."

"Genellikle böyle hikâyelerle alay ederdi," dedi Thomas.

"Çoğunlukla korktuğumuz şeylerle alay ederiz," dedi Sir Giles öğüt verircesine. Birden sırttı. "Jake bana senin 0 yaşlı tilkiyi Five Marys yakınında yakaladığını söyledi." Five Marys yerlilerin devler tarafından kazıldığını iddia ettikleri ve neden altı tane olduklarını Thomas'ın hiç anladığı antik mezar tümsekleriydi.

"Orada değil, White Nothe'nin arkasındaydı."

"White Nothe' nin mi? Bayırda mı?" Sir Giles Thomas'a bakakaldı, sonra bir kahkaha attı. "Holgate'in arasındeymişsin. Sizi namussuzlar!" Thomas onun arazi-

BERNARD CORNIVELL

Böylece kış araziyi kaplarken tarlaları kuzu mevsimi için güvenli hale getirmek amacıyla Sir Giles Marriott'un arazilerinde avlandılar, geyik etlerini Sir Giles'in masasına getirdiler; Dorchester tavernalarında içki içtiler ve kış panayırı için gelen oyuncularını gülerek seyrettiler. Thomas eski dostlarını buldu ve onlara bazıları gerçek olan Britanya, Normandiya ve Picardy hikâyelerini anlattı, panayır-daki okçuluk yarışmasında altın ok kazanıp Sir Giles'a hediye etti. O da gördüğü en güzel ödül olduğunu söyleyip malikâneye astı. "Oğlum iyi ok atardı. Çok iyi ok. Bu altın oku onun kazandığını düşünmek istiyorum."

Sir Giles'ın tek oğlu hummadan ölmüştü ve tek kızı Devon'da arazi sahibi olan bir şövalyeyle evlenmişti. Sir Giles ne kızından ne de damadından hoşlanıyordu. "Öl-düğümde araziye sahip olacaklar," dedi Thomas'a, "bu yüzden sen ve Robbie tadını çıkarabilirsiniz."

Thomas babasının defterine harcadığı saatler yüzünden kendini Kutsal Kâse arayışına boş vermediğine ikna

etmeye çalışıyordu. Kâğıtlar iyi nitelikte kalın parşömen-
den oluşuyordu. Nadir bulunan ve pahalı olan bu parşö-
men bu notların babası için ne kadar önemli olduğunu
gösteriyordu, ama buna rağmen Thomas için çok az an-
lam taşıyorlardı. Defterin çoğu hikâyelerden oluşuyordu.
Bir tanesi kupayı kucaklayan kör bir adamın nasıl yeni-
den görmeye başladığını, ama sonra Kutsal Kâse'nin gö-
rünüşüyle düş kırıklığına uğradığı için nasıl tekrar kör
olduğunu anlatıyordu. Bir başka hikâyede Mağribi sa-
vaşçının Kutsal Kâse'yi çalmaya çalıştığı ve saygısızlığı
yüzünden bir yılanı dönüştüğü anlatılıyordu. Defterdeki
en uzun hikâye haclı seferlerine çıkan ve Kutsal Kâse'yi
İsa'nın mezarında bulan eski bir şövalye olan Perceval'la
ilgiliydi. Bu kez Kutsal Kâse'yi anlatmak için Latince olan
çanak anlamına gelen crater, diğer sayfalarda ise kupa
198

II

Thomas ilk kez bir lord gibi yaşıyordu. Büyük bir lord
değil belki, emirler vereceği onlarca adamı olan bir kont
veya dük gibi değil, ama yine de ayrıcalıklı, güvenli bir
malikânede yaşıyordu - malikâne sazlık damlı, toprak ze-
minli kereste bir bina olsa da. Başka insanlar odun kes-
mek, su taşımak, inek sağmak, tereyağı yapmak, hamur
yoğurmak ve çamaşır yıkamak gibi hayatın zor işleriyle
uğraşırken onun hayatının günleri hiçbir şey yapmadan
geçiyordu. Robbie bu hayata daha fazla alıştı, ama ha-
yatın Dorset'te çok daha kolay olduğunu düşünüyordu.
'Memlekette her zaman sığırları çalmak ya da buğdayını-
Zl almak için tepelerin ardından gelen kahrolası İngilizler
vardır."

"Ama sen hiç güneye inip İngilizlerden çalmayı dü-
şünmezsün," dedi Thomas.

"Neden ben böyle bir şey düşüneyim ki?" dedi Robbie,
Sıntarak.

197

-

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

anda karışık sözcüklerden bir anlam çıkaraca
yoktu. "Bunun ne olduğunu biliyorsunuz, değil
dün?"

Sir Giles durakladı, sonra başıyla onayladı. "Bir sürü
insanın babanın sahip olduğunu iddia ettiği şeyi istediği-
ni biliyorum, Thomas."

"Yani o iddiada bulundu, öyle mi?"

Bir duraklama daha oldu. "İma etti," dedi Sir Giles cid-
di bir şekilde, "ve seni kıskanmıyorum."

"Beni mi?"

"Çünkü bana bu defteri verirken ona bir şey olursa
saklamamı ve sen bu görevi üstlenecek kadar büyüyünce
ve tam bir erkek olunca sana vermemi söyledi. Öyle söy-
ledi." Sir Giles Thomas'a bakınca eski dostunun oğlunun
irkildiğini gördü. "Ama siz ikiniz burada biraz daha kal-

mak isterseniz, kalabilirsiniz tabii. Jake Churchill'in yardımı ihtiyacı var. Hiç bu kadar tilki yavrusu görmediğini, bazılarını öldürmezsek bu yıl kuzular arasında bir katliam olacağını söylüyor."

Thomas Robbie'ye baktı. Görevleri de Taillebourg'u bulmak ve Eleanor'un, Peder Hobbe'nin ve Robbie'nin kardeşinin intikamını almaktı. Ama Dominikan keşişinin oraya bir daha gelmesi pek mümkün görünmüyordu. Ama Robbie'nin kalmak istediği açıkça anlaşılıyordu: Mary Gooden bunu sağlamıştı. Ve Thomas da yorgundu. Rahibi nerede arayacağını bilmiyordu ve burada kalmaları mümkün değildi. Bu defteri incelemesi için uygun bir yer olabilirdi. Böylece Kutsal Kâse'ye giden bu uzun ve işkence dolu yolda babasını izleyebilirdi. Kalıyoruz, efendim," dedi.

Bir süre için.

195

BERNARD CORNVELL

mayarak babasının defterini incelemeye devam etti. Defter Kutsal Kâse'nin aranışım haklı çıkardığı için garip bir düş kırıklığı yaşamıştı. Birisinin kendisine bunun saçmalık olduğunu, onu Kutsal Kâse arayışından kurtarmasını istiyordu, ama babası bu işi bu defteri yazacak kadar ciddiye almıştı. Ama Thomas kendi kendine babasının deli olduğunu hatırlattı.

Gooden'm kızı jambonu getirdi. Thomas ikisinin de küçük birer çocukken su birikintilerinde oynadıkları günlerden hatırlıyordu Mary'yi. Gülümseyerek onu selamladı, o sırada Robbie'nin kıza gökyüzünden inmiş bir hayalet gibi baktığını gördü. Mary'nin uzun siyah saçları, dolgun dudakları vardı ve Thomas Robbie'nin Down Mapperley'de birden fazla rakibi olacağından emindi. Mary gidene kadar bekledi, sonra defteri kaldırdı. "Babam bu konudan bahsetti mi hiç, efendim?"

"O her konudan bahsederdi," dedi Sir Giles. "Bir kadın gibi konuşur, hiç susmazdı. Babanın arkadaşıydım, Thomas, ama hiçbir zaman fazla dindar bir adam olmadım. Çok fazla dinden konuşursa uykuya dalıyordum. Bu onun hoşuna giderdi." Sir Giles bir parça jambon kesmek için durdu. "Ama baban deliydi."

"Sizce bu delilik mi, efendim?" Thomas yine defteri kaldırdı.

"Baban Tanrı için deli oluyordu, ama aptal değildi. Hiç bu kadar sağduyusu olan bir adam tanımadım ve onu özlüyorum. Tavsiyelerini özlüyorum."

"O kız burada mı çalışıyor?" diye sordu Robbie, Mary'nin arkasında kaybolduğu paravanı işaret ederek.

"Bütün hayatı boyunca," dedi Sir Giles. "Mary'yi hatırlıyor musun, Thomas?"

"İkimiz de çocukken onu boğmaya çalışırdım," deCü Thomas. Babasının defterinin sayfalarını çevirdi, ama Ş

194

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

Sir Giles ayağa kalkıp cilalı meşeden koyu renk sandığa gitti. Kapağı kaldırırken bu çabayla inledi. Sandığın içindeki giysileri ve çizmeleri karıştırdı. "Şimdi sorulara ihtiyacım olmadığını görüyorum, Thomas. Haftada bir gün mahkemeye başkanlık ediyorum ve adamlar getirilir getirilmez suçlu mu masum mu olduklarını anlıyorum! Simdi, nerede bu? Ah!" Aradığını bulup masaya getirdi.

"İşte Thomas, sorunun canı cehenneme, işte cevabın." Çıkını ona doğru itti.

Eski bir beze sarılı küçük bir nesneydi bu. Thomas sağma bir şekilde bunun Kutsal Kâse'nin kendisi olduğunu düşündü, çıkının içinde bir kitap olduğunu görünce gülünç bir şekilde düş kırıklığına uğradı. KitatTin ön kapağı yumuşak deriydi ve sayfalardan dört-beş kere daha büyüktü. Sayfaları açınca babasının yazılarıyla karşılaştı. Ama yazılanlar babasına ait olmasına rağmen hiçbiri basit değildi. Thomas sayfaları hızla karıştırdı, Latince, Yunanca ve İbranice olduğunu düşündüğü garip bir diWe yazılmış notlar gördü. Yalnızca üç sözcüğün yazılı oldu-

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

ha da görmemeyi umduğumu söyledim. Hizmetkârı bana seni nerede arayabileceklerini sordu, ona izin almadan üstleriyle konuşmamasını söyledim. Bundan hiç hoşlanmadı!" Kıkırdadı. "Sonra saksağan bana babanı sordu ve ben onu pek iyi tanımadığımı söyledim. Bu yalandı kuşkusuz, ama bana inandı ve yola çıktı. Ateşe biraz odun at, Gooden. Sana kalsa insan kendi evinde donarak ölür."

"Demek rahip gitti, efendim?" diye sordu Robbie. De Taillebourg'un durumu böyle kabullenip uysal bir şekilde uzaklaşması pek mümkün görünmüyordu.

"Köpeklerden korktu," dedi*Sir Giles, hâlâ bu duruma eğleniyor gibi görünerek. "Köpeklerin bazıları buradaydı ve eğer saksağan gibi giyinmiş olmasaydı köpekleri üstüne salardım, ama ben rahipleri öldürmem. Arkasından hep bela gelir. Bir rahip öldürürsen şeytan gelip oyunlar oynar. Ama ondan hoşlanmadım ve köpekleri ne kadar tutabileceğimden emin olmadığımı söyledim. Mutfakta biraz jambon var. Jambon ister misin Thomas?"

"Hayır, efendim."

"Kıştan nefret ediyorum." Sir Giles artık büyük bir ateşin yanmakta olduğu şömineye baktı. Evin dumanla kararmış kirişleri geniş damı destekliyordu. Bir uçtaki oymalı tahta paravan mutfakı gizliyordu. Özel odalarsa öteki uçtaydı, ama Sir Giles karısı öldüğünden beri küçük odaları kullanmıyor, ateşin yanında yaşıyor, yiyor ve uyuyordu. "Bunun son kışım olacağını düşünüyorum, Thomas."

"Umarım öyle olmaz, efendim."

"Umarım sen bu kışı seversin, ama ben dayanamayacağım. Kar yağdığı zaman dayanamam. İnsan hiç ısınamıyor. Soğuk insanı iliklerine kadar ısıtıyor ve ben hiç sevyorum. Baban da sevmezdi." Thomas'a bakıyordu.

"D i J

aban her zaman senin uzaklara gideceğini söylerdi. Ox-

BERNARD CORNWELL

çok. Bir adam için zayıf olmak iyi değildir. Siz ikiniz kahvaltı edecek misiniz? Bezelye püresi ve biramız var. Dün ekmek vardı, ama bugün yok. Ne zaman ekmek yapacağınız Gooden?" Bunu hizmetkârına soruyordu.

"Bugün Çarşamba, efendim," dedi hizmetkârı azarlar-

casma.

"O halde yarın," dedi Sir Giles Thomas'a. "Ekmek yarın, bugün ekmek yok. Çarşamba günleri ekmek yapmak uğursuzluk getirir. Çarşamba günü yapılan ekmek insanı zehirler. Ben Pazartesi günününkini yemiş olmalıyım. İskoç olduğunu mu söylemiştin?" diye sordu Robbie'ye.

"Öyleyim, efendim."

"Bütün İskoçların sakalının olduğunu sanırdım," dedi Sir Giles. "Dorchester'da bir İskoç vardı, değil mi Gooden? Onu hatırlıyor musun? Sakalı vardı. Gitar çalar ve iyi dans ederdi. Onu hatırlıyor olmalısın."

"Sicilya Adalarındandı," dedi hizmetkâr.

"Ben de öyle dedim. Ama sakalı vardı, değil mi?"

"Vardı, Sir Giles. Hem de büyük bir sakalı."

"İşte bakın," dedi Sir Giles yalnızca iki dişinin kaldığı ağzına bezelye püresi doldururken. Şişman, kır saçlı, kırmızı yüzlü ve en az elli yaşındaydı. "Bugünlerde ata binemiyorum, Thomas," diye itiraf etti. "Burada oturup havayı seyretmek dışında fazla bir şey yapamıyorum. Jake sana orada yabancıların gezindiğini söyledi mi?"

"Söyledi, efendim."

"Bir rahip! Saksağan gibi siyah ve beyaz kaftanlar içindeydi. Baban hakkında konuşmak istedi ve ben konuşulacak bir şey olmadığını söyledim. Peder Ralph öldü, dedim, Tanrı ruhunu şad etsin."

"Rahip beni de sordu mu, efendim?" diye sordu Thomas.

Sir Giles sırtıttı. "Seni yıllardır görmediğimi ve bir da-

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

"Burada görececek bir şey yok," dedi Jake azarlarcasına.

"Tavşanlardan başka hiçbir şey."

"Şimdi tavşan mı avlıyorsun?"

"On çift köpeği tavşan koklasmlar diye getirmedim, çocuk. Hayır, Lally Gooden'm oğlu dün gece siz ikinizin gizlice buraya girdiğinizi görmüş ve Sir Giles neler olduğunu öğrenmem için beni gönderdi. Baharda burayı ev olarak kullanmak için iki serseri geldi, onları kırbaçlayarak kovmamız gerekti. Ve geçen hafta iki yabancı geldi."

"Yabancı mı?" diye sordu Thomas, Jake'in yakındaki bir köyden gelen yabancıları 1<ast ettiğini bilerek.

"Bir rahip ve adamı," dedi Jake. "Eğer rahip olmasaydı köpekleri üstüne salardım. Yabancılardan hoşlanmam, bir işe yaramazlar. Atlarınız aç görünüyor. Siz ikiniz de öyle. Kahvaltı ister misiniz? Yoksa burada durup o kahrolası köpekleri okşayıp şımartarak yarı öldürmeye mi kararlısınız?"

Minik köy boyunca köpekleri takip ederek Down Mapperley'e geri döndüler. Thomas oranın Hookton'un iki katı büyüklüğünde olduğunu hatırlıyordu. Küçükken oranın kasaba olduğunu sanırdı, ama şimdi ne kadar küçük olduğunu görebiliyordu. Küçük ve alçaktı, öyle ki şimdi atının üstündeyken, çocukken kendisine çok büyük görünen sazlık damların üstünde bir kule gibi yükseliyordu. Her kulübenin yanındaki gübre yığınları damlar kadar yüksekti. Köyün hemen dışındaki Sir Giles Marri-

ott'un evinin damı da sazdandı. Yosun kaplı çatı neredeyse yere kadar iniyordu. "Seni gördüğüne sevinecek," dedi Jake.

Gerçekten de sevindi Sir Giles. Artık yaşlı bir adam, bir zamanlar Thomas'm ele avuca sığmazlığı yüzünden endişelenen bir duldu. Ama şimdi onu kaybettiği oğlunu bulan biri gibi karşılıyordu. "Zayıflamışsın evlat, hem de

189

BERNARD CORNWELL

latarak güçlendirdi, köpekler etrafını sarıp Thomas'm üstüne atladı. Ama bir tehdit oluşturmuyorlardı: yalnızca yüzünü yalayıp kuyruklarını sallıyorlardı. "Orthos!" diye parladı avcı, köpeklerden birine, sonra sertçe Thomas'a baktı. Onu tanımadı, ama belli ki köpekler tanıyordu. Bu da avcının duraklamasına neden olmuştu.

"Jake," dedi Thomas.

"Sevgili İsa!" dedi Jake. "Sevgili tatlı İsa! Dalgalar bize ne getirmiş bir bak! Orthos! Argos! Hemen çekilin oradan sizi serseriler, çekilin!" Kırbaç gürültüyle sakladı ve hâlâ heyecanlı olan köpekler geri çekildi. Jake başını iki yana salladı. "Thomas, sensin değil mi?"

"Nasılsın, Jake?"

"Yaşlı," dedi Jake Churchill boğuk sesle. Sonra eyerinden inip köpeklerin arasından geçti, Thomas'ı kucaklayarak selamladı. "Bu köpeklere adlarını veren senin kahrolası babandı. Bunun komik olduğunu düşünüyordu. Seni görmek çok güzel, evlat." Jake kır sakallıydı, yüzü hava yüzünden fındık gibi kararmıştı, derisi sayısız diken kesici yüzünden yara bere içindeydi. Sir Giles Marriott'un baş avcısıydı ve Thomas'a ok atmasını, geyik kovalamasını ve

kırsal kesimde nasıl saklanıp sessiz kalacağını öğreten kişiydi. "Sevgili İsa," dedi yine, "ama sen çok büyümüşsün. Şu boya bak!"

"Çocuklar büyür, Jake," dedi Thomas, sonra Robbie'yi işaret etti. "Bir dost."

Jake İskoç'a başıyla selam verdi, sonra iki köpeği Thomas'tan uzaklaştırdı. Adlarını Yunan ve Latin mitolojisinden alan köpekler heyecanla inledi. "Siz ikiniz burada ne halt ediyorsunuz?" diye sordu Jake. "Bütün Hristiyanlar gibi yukarı eve gelmeliydiniz!"

"Buraya geç saatte geldik," diye açıkladı Thomas. "Ve burayı görmek istedim."

188

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

nuz camını nasıl tekmeleyip aşağıya atladığım anlattı. Sunağın üstünde debelenirken ayağıyla gümüş bir Ayin kupasını nasıl ezdiğini hatırladı.

O gümüş kap Kutsal Kâse miydi? Bu düşünceye kahkahalarla güldü. Ayin kupası üzerine Vexillerin armasının işlendiği gümüşten bir kadehti. Ve ezilen kupadan kesilen o arma şu anda Thomas'm yayma takılıydı. Eski kadehten geriye kalan tek şey oydu, ama o Kutsal Kâse değildi. Kâse çok daha eskiydi, çok daha esrarengiz ve çok daha korkutucu.

Sunak uzun zaman önce gitmişti, ama onun bulunduğu yerdeki ısırgan otlarının arasında derin olmayan çamurdan bir kâse vardı. Thomas bitkileri tekmeleyip kâseyi aldı. Babasının Ayinden önce onun içine kutsal ekmekleri doldurup üzerini keten bir bezle örttüğünü, sonra aceleyle kiliseye gittiğini, köylülerden birisi önlerinden geçen kutsal ekmeklere şapka çıkarıp selam vermezse nasıl sinirlendiğini hatırladı. Thomas Fransızlardan kaçmak için sunağa tırmanırken kupayı tekmelemişti ve işte şimdi oradaydı. Kupayı saklamayı düşünerek özlemle gülümsedi, ama sonra yeniden ısırgan otlarının arasına attı. Okçuların ağırlıksız bir şekilde yolculuk yapmaları gerekirdi.

"Birisi geliyor," diye onu uyardı Robbie, dayısının kılıcını almak için koşarak. Thomas yayını alıp torbasından bir ok çıkardı. Tam o sırada nal seslerini ve av köpeklerinin ulumasını duydu. Kapı enkazına gidince geyik avında kullanılan bir düzine av köpeğinin dilleri sarkarak dereden geçtiklerini gördü; onlardan kaçacak zamanı yoktu, köpekler şimşek gibi üstüne atılırken yalnızca kendini duvara yapıştırabilirdi.

'Argos! Maera! Hemen geri çekilin! Terbiyenizi taklar1- ' diye kükredi bir atlı köpeklerle. Emrini kırbacını şak-

BERNARD CORNWELL

Yarı uyuyup, uyanarak ve titreyerek bir gece geçirdiler. Şafakta Thomas yeni günün denizin engebeli kıyısından gri bir şekilde yükselişini seyretmek için Hook'a yürüdü. Yağmur dinmişti, ama soğuk bir rüzgâr dalgaların üstlerini köpürtüyordu. Gri renk önce beyaza, ardından martılar uzun sahilin üstüne toplanırken gümüş rengine dönüştü. Hook kıyısının üstünde dört direğin yıpranmış kalıntılarını buldu. Oradan ayrılırken bunlar burada değildi. Bir tanesinin altında, taşlarla yarı gömülü bir şekilde sararmış bir kafatası parçasını görünce bunun o Paskalya günü siyah yayıyla öldürdüğü okçulardan biri olduğunu tahmin etti. Dört direk, dört adam. Thomas dört kafanın direklerin üstüne takıldığını düşündü. Martılar gözlerini oyup etlerini sıyrana kadar orada kalmış olmalıydılar.

Harabeye dönmüş köye baktı, ama kimseyi göremedi. Robbie hâlâ ince bir dumanın çıktığı kilisenin içindeydi, onun dışında Thomas martılarla yalnızdı. Tek bir koyun, sığır ya da keçi bile yoktu Lipp Tepesinde. Tekrar iç bölgeye doğru yürürken ayağının altındaki çakıl taşları eziliyordu. Kafatası parçasını hâlâ elinde tuttuğunu fark edip balıkçıların farelerden kurtulmak için teknelerini batırdığı dereye fırlattı. Birden acıktığını hissederek kilisenin kapısına bıraktığı eyerdeki sertleşmiş peyniri ve esmer ekmeği çıkardı. Gün ışığında rahatça görebildiği kilisenin duvarları, hatırladığından daha'al" çak görünüyordu. Bunun nedeni köylülerin el arabalarıyla gelip evleri, ahırları ve domuz ağılları için taşları götürmüş olmalarıydı. Kilisenin içinde yalnızca dikenler, ısırgan otları, çimenlerin büyüyerek üstünü örttüğü11 kararmış odun parçaları vardı bir tek. "Neredeyse öldü-

rölüyordum burada," dedi Robbie'ye. Akıncılar küse'nin kapısını kırarken kendisinin doğu tarafındaki boy'
186

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

rindi. Kendisinin günah çıkarmamış bir günahkâr olduğunu ve ruhunun cehenneme gideceğini bilmesi acısını daha da derinleştirdi.

Kadınını özlüyordu, kendisinden nefret ediyordu. İçinin bomboş olduğunu hissediyordu. Yalnız kaldığını ve sonunun geldiğini düşünerek babasının öldüğü köyde ağladı, ağladı.

Daha sonra yağmur yağmaya başladı. Yeni pelerinini sırlıslıkla edip Thomas ve Robbie'yi iliklerine kadar üşüten bir yağmurdu bu. Eski kilisede zayıf bir şekilde titreşen bir ateş yakmışlardı. Ateş*yağmurun altında tıslayıp onlara sahte bir ısınma hissi veriyordu. "Burada kurt var mı?" diye sordu Robbie.

"Olması gerekiyor, ama ben hiç görmedim."

"Eskdale'de kurt vardır ve geceleri gözleri kırmızı kırmızı parlar. Ateş gibi."

"Buradaki denizde canavarlar vardır," dedi Thomas.

"Bazen cesetleri sahile vurur ve tepelerde kemiklerini bulabilirsin. Bazen, hatta sakın günlerde bile erkekler balıktan geri gelmez ve canavarların onları aldığını anlarsın." Titreyip haç çıkardı.

"Büyükbabam öldüğünde kurtlar evin etrafını çevirip uludu," dedi Robbie.'

"Büyük bir ev miydi?"

Robbie bu soruya şaşırılmış gibiydi. Bir an düşünüp başını salladı. "Evet," dedi. "Babam bir laird'di."

"Lord mu?"

"Lord gibi," dedi Robbie.

"Savaşta yok muydu?"

"Berwick'te bir kolunu ve bacağını kaybetti. Bu yüzden biz oğulları onun yerine savaşıyoruz." Dört erkek çocuğun en küçüğü olduğunu söyledi. "Şimdi üçümüz kal-
115' dedi haç çıkarıp Jamie'yi düşünerek.

185

BERNARD CORNWELL

Roma yüzbaşısının eline nasıl geçtiğini hep merak etmişti. Ve daha da yabancı olan Ralph Vexille'in eline nasıl geçmişti? İnançsızlığından utanarak gözlerini kapatıp ileri geri sallandı. Peder Hobbe ona her zaman Şüpheli Thomas derdi. "Açıklama aramamalısın," demişti Peder Hobbe tekrar tekrar, "çünkü Kutsal Kâse bir mucizedir. Bütün açıklamaları aşar."

"C'est une tasse magique," diye eklemişti Eleanor, Peder Hobbe'nin çıkışmasına gizlice katkıda bulunarak.

Thomas onun sihirli bir kâse olduğuna inanmayı çok istiyordu. Kâsenin insan görüşünün ötesinde, şüphe örtüsünün ardında var olduğuna, onun yarı görünür, titreşen, harika, ışıktaki havada dengede duran ve soluk bir ateş gibi parlayan bir şey olduğuna inanmak istiyordu. Bir gün onun maddeye dönüşeceğine ve şarabı ve İsa'nın kanını tutan gövdesinden barış ve şifa akıtacağına inanmayı çok

istiyordu. Ama eğer Tanrı dünyanın barış içinde yaşamasını ve hastalıkların yok olmasını istiyorsa Kutsal Kâse'yi neden saklamıştı? Peder Hobbe'nin buna verdiği cevap insanların kâseyi bulacak kadar değerli olmadığı şeklin-deydi. Thomas bunun doğru olup olmadığını merak ediyordu. Bu kadar değerli kimse var mıydı? Ve belki de, diye düşünüyordu Thomas, eğer Kutsal Kâse'nin bir sihri varsa bu onu arayanların kusurlarını ve erdemlerini abartmak içindi. Peder Hobbe kâseyi ararken bir aziz gibi olmuştu, yabancı rahip ve karanlık hizmetkârı ise daha kötü. Kuyumcuların çalışmalarını büyütme için kullandıkları kristal mercekler gibiydi, yalnız Kutsal Kâse karakteri büyüten bir kristaldi. Kendi başına neyi açığa çıkarıyordu? Eleanor'la evlenmedeki huzursuzluğunu düşündü ve birden ağlamaya başladı. Hıçkırıklara boğularak Eleanor öldürüldüğünden beri hiç ağlamadığı kadar ağladı. İleri geri sallanırken acısı sahile vuran deniz kadar de-

184

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

güneyde olduğunu hiç duymamıştı. Atından inip bir kulübe olan ısırgan otu yığınınına doğru yürüdü. "Burada bir köy mü vardı?"

"Balıkçı köyü," dedi Thomas. Bir zamanlar ağların onarıldığı ve kadınların balık tütsülediği bir sokak olan yeri geçti. Babasının evi yanmış kereste yığınınından ibaretti ve gündüzsefası tarafından boğulmuştu. Diğer kulübe-ler de aynı durumdaydı, damları ve duvarları kül ve toprak yığını haline gelmişti. Yalnızca derenin batısındaki kilise tanınabilir durumdaydı, harap duvarları gökyüzüne bakıyordu. Thomas ve Robbie*atlarını mezarlıktaki fındık fidanlarına bağladılar, sonra eşyalarını harabe durumundaki kiliseye taşıdılar. Vakit keşif yapamayacakları kadar geç olmuştu, ama Thomas uyuyamıyordu. Bu yüzden sahile inip Norman gemilerinin kumsala çıktığı o Paskalya sabahını düşündü. Adamlar şafakta kılıçlar, oklar, balta-lar ve ateşle haykırarak gelmişlerdi. Kutsal Kâse'yi arıyor-lardı. Guy Vexille onun amcasının elinde olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden Hookton'u kılıçtan geçirmişti. Yak-mış, tahrip etmiş ve Kutsal Kâse'yi bulamadan oradan ayrılmıştı.

Dere denizin güçlü sesiyle birleşmek için çakıl taşı kaplı Hook'tan geçerken hafif bir ses çıkarıyordu. Thomas sırtında pelerini, yanında büyük siyah yayıyla Hook'a oturdu. Kraliyet papazı John Pryke Kutsal Kâse'den bah-sederken Peder Hobbe'nin kullandığı huşu içindeki ses tonunu kullanmıştı. Peder Pryke, Kutsal Kâse'nin yalnızca İsa'nın Son Yemeğinde şarap içtiği kap olmayıp, İsa'nın öldüğü haçtan kanının toplandığı kap olduğunu söylemişti. "Lon ginus haçın altındaki yüzbaşıydı," demişti Peder Pryke heyecanlı bir şekilde, "ve mızrak hazin arbeyl indirince kanı yakalamak için kâseyi kaldırdı!" f homas kâsenin İsa'nın son yemeğini yediği üst kattan

183

BERNARD CORNWELL

yaşadığı Down Mapperley'e gitmeyi düşündü, ama vakit

geç olmuştu ve bu saatten sonra oraya gitmenin akıllıca olmadığını düşündü. Üstelik Thomas Sir Giles'la konuşmadan önce Hookton'u görmek istiyordu. Bu yüzden yorgun atını denize doğru sürüp Lipp Hill'in yüksek gölgesi altında Robbie'ye öncülük etti. "İlk kez birisini bu tepeden öldürdüm," diye övündü.

"Okla mı?"

"Dördünü birden," dedi Thomas, "dört okla." Bu tam olarak doğru değildi, çünkü Thomas yedi-sekiz, hatta belki daha fazla ok atmış olmalıydı, ama yine de Hookton'u yağmalamak için Kanal'dan gelen akıncılardan dördünü öldürmüştü. Şimdi Hookton deniz vadisinin alacakaranlık gölgesindeydi ve babasının vaaz verip öldüğü yere doğru giderken kırılan dalgaların beyaz köpüğünü görebiliyordu.

Orada kimse yaşamıyordu artık. Akıncılar köyü ölü halde bırakmışlardı. Evler yakılmış, kilisenin çatısı düşmüş, köylüler ısırgan otu ve deve dikeniyiyle kaplı mezarlara gömülmüştü. Thomas'm kuzeni Astarac Kontu Guy Vexille ve Eleanor'un babası Sir Guillaume d'Evecque'nin komutasındaki o akıncı grup Hookton'a geleli dört buçuk yıl olmuştu. Thomas okçulardan dördünü öldürmüştü ve bu onun bir okçu olarak hayatının başlangıcı olmuştu. Oxford'daki eğitimini bırakmış ve bu ana dek Hookton'a hiç geri dönmemişti. "Burası evimdi," dedi Robbie'ye.

"Ne oldu?"

"Fransızlar," dedi kararan denizi işaret ederek. "Normandiya'dan geldiler."

"Sevgili İsa." Robbie nedense şaşırılmıştı. İngiltere ve Iskoçya'nın sınırlarının binaların yakıldığı, sığırların çalındığı, kadınların tecavüz edilip erkeklerin öldürüldüğü yerler olduğunu biliyordu, ama böyle şeylerin bu kadar

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

ward'm değerli katillerinden biri olarak geri dönmüştü. Güney kapısından kenti terk ederlerken bir polis memuru ona iyi ki oradan gittiklerini ve bir daha gelmemelerini söyledi. "Sizin gibi bir ikili hapse girmediği için şanslı sayılır!" dedi adam, belediyeye ait zırh cüppesi ve antik mızrağıyla. Thomas atını durdurup eyerinde döndü, adama öylece baktı. Adam hemen kapının yanındaki ara soaka daldı. Thomas yere tükürüp yoluna devam etti.

"Memleketin mi?" diye sordu Robbie yakıcı bir şekilde.

"Artık değil," dedi Thomas ve bugünlerde evinin neresi olduğunu merak etti. Garip Mr nedenle la Roche-Derrien düşüncelerine girdi ve kendini Jaudy Nehri'nin kenarındaki büyük evde yaşayan Jeanette Chenier'i düşünürken buldu. Eski aşkını böyle hatırlaması yeniden Eleanor konusunda suçluluk hissetmesine neden oldu. "Memleketin neresi?" diye sordu Robbie'ye, anılarına dalmak yerine.

"Langholm'a yakın bir yerde büyüdüm."

"Orası nerede?"

"Esk Nehri'nde," dedi Robbie. "Sınırdan çok uzakta değil. Sert bir kenttir, burası gibi değil."

"Burası güzel bir taşradır," dedi Thomas hafif sesle.

Maiden Kalesi'nin yüksek yeşil duvarlarına baktı. Çalılarda olgun böğürtlenler vardı, gölgeler uzarken genç tilkiler tarlaların kenarında dolaşmaya başladılar. Birkaç mil sonra, akşam neredeyse geceye dönüşmüştü, ama artık denizin kokusunu alabiliyordu ve Dorset'in çakıl taşlı sahiline vuran sesini duyabildiğini hayal ediyordu. Bu saat, ölümlerin ruhunun insanın görüş açısının kıyılarında dolaş-
"g1/ iyi insanların evlerindeki ateşe, dama ve kilitli kapılma koştu. Köylerden birinde bir köpek uludu.

Hooktonlu zengin arazi sahibi Sir Giles Marriott'un
181

BERNARD CORNWELL

zünden telaşlanan bir muhafız onlara meydan okumuştu, ama Thomas Fransızca cevap verince geri çekilmişti. Bu onun bir aristokrat olduğunu gösteriyordu. Bu yüzden muhafız onları asık suratlı bir şekilde içeri kabul etti, sonra Ali Saints kilisesinin ve bölge hapishanesinin yanından geçip East Caddesinde ilerlemelerini seyretti. Şehir merkezine vardıkça evler daha da zenginleşiyordu ve St. Peter kilisesinin yakınında pamuk tüccarlarının evleri Londra'da olsa garip kaçmazdı. Thomas evlerin arkasında kasapların işlerini yaptığı darmadağın yerlerdeki kokuyu alabiliyordu. Robbie'yi CornhüTe götürdü, bir zamanlar ok başı aldığı bir demircinin önünden geçtiler. Buradaki halkın büyük bölümünü tanırdı. Takma adını Cerne Nehri'ne bir köpek gibi atladığı için alan bacaksız dilenci Köpek Adam ellerine bağlanmış tahta tuğlalarla South Caddesinde ilerliyordu. Kasaba gardiyanının kardeşi olan Dick Adyn üç koyunu tepeye götürürken çorap dükkânını kapatmakta olan Willie Palmer'a neşeli bir şekilde hakaret etti. Bir rahip kollarında bir kitapla aceleyle sokakta yürürken gözlerini kanalın başında çömelmiş olan kadından kaçırdı. Esen rüzgâr caddeye duman getirdi. Saçları topuz yapılmış olan Dorcas Galton üst kat penceresinden bir kilim silkelirken Dick Adyn'e gülerken bir şeyler söyledi. Hepsini yerel aksanla konuşuyordu, Thomas'ın dili gibi yumuşak, geniş ve vızıltılı. Onlarla konuşmak için neredeyse atını durduruyordu, ama Dick Adyn ona bakıp hızla bakışlarını kaçırdı, Dorcas şiddetle camı kapattı. Robbie güçlü görünüyordu, ama Thomas'ın sıksa görüntüsü daha da korkutucuydu ve kasabalının hiçbirisi onu Hookton'un son rahibinin piç oğlu olarak tanımamıştı. Kendisini tanıtırca tanırırlardı, ama savaş Thomas'ı çok değiştirmişti. Ona yabancıları uzaklaştıran bir sertlik kazandırmıştı. Dorset'ten bir çocuk olarak ayrılmış, İngiltereli Ed-
180

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

ne eşlik etmek üzere yanına verilen, Londra'da hasta düşen ve şu anda manastırın hastanesinde hasta yatan ya da ölmüş olan kraliyet papazı John Pryke'ı ziyaret etmeyi düşündü, ama Kutsal Kâse hakkında konuşacak hali yoktu, bu yüzden yoluna devam etti.

Taşraya girdikçe hava açıldı. Bu yollarda yolculuk etmek pek güvenli değildi, ama Thomas'ın yüzü öyle haşin-

di ki öteki yolcular onun tehlikeli biri olduğunu düşünüyordular. Tıraş olmamıştı ve her zamanki gibi siyah giymişti ve son günlerin acısı ince yüzünde derin çizgiler açmıştı. Robbie'nin dağınık saçları da ona katılınca ikisi yollarda gezinen diğer serserilere benzemişlerdi, ama bu ikisi tehlikeli derecede silahlıydı. Thomas kılıcını, yayını ve ok torbasını taşıyordu, Robbie'ye kabzasında St. Andrew'un saçının bulunduğu dayısının kılıcını taşıyordu. Sir William, sonraki birkaç yıl içinde, ailesi büyük fidyeyi toplamaya çalışırken kılıcına fazla ihtiyacı olmayacağını düşünmüş ve iyi kullanması için teşvik ederek kılıcını Robbie'ye vermişti.

"Sence de Taillebourg Dorset'te mi?" diye sordu içineleyen yağmurun altında giderlerken.

"Sanmıyorum."

"Peki neden oraya gidiyoruz?"

"Çünkü o ve lanet olası hizmetkârı sonunda oraya gidebilir," dedi Thomas. Hizmetkâr konusunda Robbie'nin kendisine söylediklerinin dışında bir şey bilmiyordu: adam titiz, zarif, karanlık ve esrarengizdi, ama Robbie Orun adını hiç duymamıştı. Rahibin Eleanor'u öldürdüğüne inanmakta zorluk çeken Thomas katilin hizmetkâr olduğuna kendini inandırmıştı, bu yüzden adamın büyük acılar çekmesini planlıyordu.

^orchester'ın doğu kapısının altından başlarını eğerek diklerinde vakit öğleden sonra olmuştu. Silahları yü-

179

BERNARD CORNWELL

ve alınıp satılmak üzere çayıra getirilmiş sığırların pis kokusuyla karışıyordu. Koku Londra duvarlarının arasında uzanıyor ve Thomas'm Eleanor ve Peder Hobbe'nin ruhlarına ayın okuması için bir pedere ödeme yaptığı manastıra kadar geliyordu.

Londra'yı gerçekte olduğundan çok daha yakından biliyormuş numarası yapan Thomas, Smithfield'daki hanı yalnızca tabelasında iki çapraz ok bulunduğu için seçmişti. Bu şehre yalnızca ikinci geliyordu ve o da Robbie kadar etkilenmiş, şaşırmış, sersemlemiş ve büyülenmişti. Sokaklarda gezdiler, ağızları açık bir şekilde kiliselere ve soyluların evlerine baktılar. Thomas Lord Outhwaite'nin parasını kullanarak kendisine yeni çizmeler, buzağı derisinden pantolon, manda derisinden palto ve güzel yünlü bir pelerin aldı. Fildişi muhafazalı Fransız usturayı da almayı istedi, ama gerçek değerini bilmediği için kandırılmaktan korktu; Calais'e vardığında bir Fransız'ın cesedinden bir ustura çalabileceğini düşündü. Tıraş olmak için bir berbere para ödeyip yeni giysilerini giydi. Usturaya harcamadığı parayı handaki kadınlardan birine harcayıp sonra da gözyaşları içinde yattı, çünkü Eleanor'u düşünüyordu.

"Londra'da olmamızın bir nedeni var mı?" diye sordu Robbie o gece.

Thomas birasını bitirip kıza biraz daha getirmesini işaret etti. "Dorset'e giden yol üstünde değil."

Londra gerçekten DurhamTa Dorchester arasındaki yolda bulunmuyordu, ama başkente giden yollar taşra-

dan geçen yollardan çok daha iyiydi, bu yüzden büyük şehirden geçmek daha hızlı olacaktı. Ama üç gün sonra Thomas gitmeleri gerektiğine karar verdi ve Robbie'y'e birlikte batıya yöneldiler. Vestminister'm eteklerinden geçerken Thomas bir an için Durham'a giderken kendisi-

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

yanından ayrılmayacaktı. Başka bir hırsı yoktu, yalnızca kardeşinin intikamını almak istiyordu: bu aile göreviydi. "Bir Douglas'a dokunursan senin derini yüzeriz. Bu bir kan davası, görüyorsun ya?"

"Katil bir rahip olsa bile mi?"

"Ya o ya da hizmetkârı," dedi Robbie. "Ve bir hizmetkâr efendisine itaat eder: iki şekilde de rahip ölecek. Lanet olası gırtlakını keseceğim." Bir süre sessizlik içinde yolculuk yaptıktan sonra sıırttı. "O zaman cehenneme gideceğim, ama orada en azından şeytana arkadaşlık eden bir sürü Douglas olacak." Bir kahkaha attı.

Londra'ya varmaları on gün sürdü. Oraya vardıklarında Robbie, sanki İskoçya'nın vadilerinde böyle büyük şehirler varmış gibi gördüklerinden etkilenmemiş gibi yaptı, ama sonra numarayı bırakıp hayranlıkla büyük binalara, kalabalık caddelere, sıkışık Pazar tezgâhlarına bakmaya başladı. Thomas Lord Outhwaite'nin parasını şehir duvarlarının hemen dışında, Smithfield'da atların su içtiği küçük göletin yanındaki bir handa kalmak için kullandı. Bulundukları yeşil alanda üç yüz kadar satıcı tezgâh açmıştı. "Ve daha Pazar günü bile değil!" dedi Robbie şaşkınlıkla. Sonra Thomas'ın kolunu çekti. "Bak!" Bir jonglör bir düzine topu havada döndürüyordu -bu sıra dışı bir şey değildi, çünkü bütün kasaba panayırlarında bu tür gösteriler olurdu- ama bu adam iki kılıcın üstünde duruyordu. Kılıçları cambaz ayaklığı olarak kullanıyordu ve çıplak ayaklarıyla kılıçların uçlarında dikiliyordu. "Bunu nasıl yapıyor?" diye sordu Robbie. "Şuraya bak!" İki Cesedin asılı olduğu darağacın hemen altında dans eden bir ayı bir flüt sesine göre hareket ediyordu. Londra'nın suçluları cehenneme en hızlı buradan gönderilirdi. İki ceset de çürüyen etlerini kemiklerine yapışık tutmak için ır>cırlele sarılmıştı. Çürüyen cesetlerin kokusu duman

BERNARD CORNVELL

emanetleri olarak satılan domuz kemikleriyle alay ederdi, ama eski, kararmış ve çarpılmış bir mızrağı St. George'un mızrağı olduğunu iddia ederek kilisesinin tavanına asmıştı. Kutsal Kâse'den Thomas'a hiç söz etmemişti, ama onun ölümünden sonra Thomas ailesinin tarihinin Kutsal Kâse'yle örülü olduğunu öğrenmişti. Sonunda Robbie'ye gerçeği söylemeye karar verdi. "Bilmiyorum," dedi. "Bilmiyorum."

Robbie yola kadar uzanan bir dalın altından geçmek için başını eğdi. "Bunun gerçek Kutsal Kâse olduğunu mu söylüyorsun?"

"Eğer varsa," dedi ve yine gerçekten olup olmadığını

merak etti. Bunun mümkün olduğunu düşündü, ama olmamasını diledi. Ama kendisine bunu öğrenme görevi verilmişti. Bu yüzden babasının bir arkadaşını arayacak ve ona Kutsal Kâse'yi soracaktı. Beklediği yanıtı alınca Fransa'ya geri dönecek ve Skeat'm okçularına katılacaktı. Bir zamanlar komutanı ve arkadaşı olan Will Skeat Caen'de kalmıştı ve Thomas onun sağ mı ölü mü olduğunu hâlâ bilmiyordu. Ya da yaşıyorsa bile konuşabiliyor, anlayabiliyor ve hatta yürüyebiliyor muydu? Eleanor'un babası Sir Guillaume'ye bir mektup yazarak bunun cevabını öğrenecekti ve bazı Fransız soylularının serbest bırakılması karşılığında Will güvenle geri getirilecekti. Thomas Lord Outhwaite'ye olan borcunu düşmandan yağmalanan parayla ödeyecekti ve sonra okçuluk becerisiyle Kralın düşmanlarını öldürerek teselli bulacaktı. Belki de Taillebourg gelip kendisini bulurdu ve Thomas onu bir fare gibi öldürürdü. Ya Robbie? Thomas İskoç'tan hoşlandığına karar verdi, ama kalması ya da gitmesi umurunda değildi.

Robbie yalnızca de Taillebourg'un Thomas'ı aradığını anlamıştı. Bu yüzden Dominikan'ı bulana kadar okçunu

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

"Ben de öyle," dedi Thomas. Ama onun öfkesi kendisine karşıydı ve suçluluk ve ikisi güneye inerken hiç azalmayan keder duygusuyla karışıyordu. Ağır sabah çiyinde yola çıktılar, sonbahar sisinin içinden geçtiler, yağmurun altında ilerlediler ve yolculuğun neredeyse her adımında Thomas Eleanor'u düşündü. Lord Outhwaite onu gömeceğine söz vermişti. Ruhu için ayin de okutacaktı. Thomas bazen onunla aynı mezarı paylaşabilmeyi diliyordu.

"Neden de Taillebourg seni takip ediyor?" diye sordu Robbie, York'tan ayrıldıkları gün. İngilizce konuşuyorlardı, çünkü Robbie soylu Douglas hanedanından gelmesine rağmen Fransızca bilmiyordu.

Thomas bir süre hiçbir şey söylemedi. Robbie tam onun bir cevap vermeyeceğini düşünmeye başlarken alaycı bir şekilde homurdandı. "Çünkü o serseri Kutsal Kâse'nin babamda olduğuna inanıyor."

"Kutsal Kâse mi?" diye haç çıkardı Robbie. "Onun İskoçya'da olduğunu duymuştum."

"İskoçya'da mı?" diye sordu Thomas şaşkınlıkla. "Cenova'nın elinde olduğunu iddia ettiğini biliyorum, ama İskoçya?"

"Neden olmasın," dedi Robbie sinirlenerek. "Dikkatini Çekerim, İspanya'da da bir tane olduğunu duydum." "İspanya mı?"

"Eğer İspanyollarda bir tane varsa Fransızlarda da olmak zorunda, bildiğim kadarıyla Portekiz'de de bir tane Var" Omuz silkip Thomas'a baktı. "Yani babanda da mı bir tane varmış?"

Thomas ne cevap vereceğini bilmiyordu. Babası dik aklı/ deli, zeki, zor ve işkence görmüş bir adamdı. Büyük bir günahkârdı ve bütün bunlar için bir aziz de olabilirdi.

er Ralph geniş alanları kaplayan batıl inançlara güler-' SUR,ah çıkartan rahipler tarafından azizlerin kutsal

BERNARD CORNWELL

"Ama kaçtınız," dedi Thomas.

Robbie onu duymadı. "Bizim hiç savaşımadığımızı sandırdı! Böbürlenip duruyorlar, ama biz neredeyse kazanıyorduk. Bunu duyuyor musun?" saldırgan bir şekilde parmağını Thomas'm göğsüne bastırdı. "Neredeyse kazanıyorduk ve o serseriler bizi korkak gibi gösteriyor."

"Kaybettiniz."

Robbie kulaklarına inanamıyormuş gibi Thomas'a bakıyordu. "Sizi Londra'nın yarısına kadar gerilettik! Sizi koşturduk, bunu yaptık! Pantolonlarınıza işediniz! Neredeyse kazandık ve serseriler zevkle savaşı düşünüp duruyor. Hepsini öldürmek istiyorum!" Halktan bazı insanlar onları dinliyordu. Dizlerinin üstünde sunağın arkasındaki tapmağa doğru ilerleyen iki hacı açık ağızlarla Robbie'ye bakıyordu. Bir rahip endişeyle kaşlarını çatmıştı. Bir çocuk parmağını emerek yüksek sesle bağırarak bu kıvırcık saçlı adama bakıyordu. "Beni duyuyor musun? Neredeyse kazanıyorduk!" diye bağırdı.

Thomas yürüyüp gitti.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Robbie.

"Güneye." Robbie'nin utancını anlayabiliyordu. Savaşın haberini taşıyan haberciler bir kalede ya da manastırda eğlenirken kendilerini savaş hikâyesini süslemekten alıkoyamıyorlardı ve bu durumda sıkı savaşılmış savaş, vahşi katliam basit bir zafer gibi görünüyordu. Robbie'nin gücenmiş olmasına şaşmamak gerekti, ama Thomas'm ona anlayış gösterecek durumu yoktu. Dönüp İskoç'a işaret etti. "Evinde kalmalıydın."

Robbie tiksintiyle tükürdü, sonra kendisini dinleyenleri fark etti. "Sizi koşturduk," dedi hararetli bir şekilde, sonra ona yetişmek için Thomas'a doğru koştu. Sırtınca yüzünde aniden bir çekicilik belirdi. "Sana bağırarak istemedim," dedi. "Yalnızca öfkeliydim."

174

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

Ağız açık bir şekilde manastır kilisesinin tavanındaki yıldızlı kabartma süslere bakıyordu. "Güneye inmemiz gerekiyordu," dedi Thomas.

"Evet," dedi Robbie kısaca, başka da bir şey söylemedi.

Thomas bekledi. Kısa bir süre sonra, "Güneye inmemiz gerektiğini söyledim."

"İniyoruz," diye onayladı Robbie. "Seni durdurmuyorum." Kolunu soylu bir hareketle salladı. "Devam et!"

"De Taillebourg'u aramaktan vaz mı geçiyorsun?" diye sordu. Rahibin adını Robbie'den öğrenmişti.

"Hayır," dedi Robbie tavanın muhteşemliğine bakmaya devam ederek. "Bulduğum zaman onu gralloç edeceğim."

Thomas gralloç'un ne anlama geldiğini bilmiyordu, ama de Taillebourg için kötü haber olduğunu düşündü. "Peki neden buradasın?"

Robbie kaşlarını çatı. Kıvırcık kahverengi saçları ve küçük, basık bir yüzü vardı. Bu da ona çocuksu bir görün-

tü veriyordu. Ama kendisine daha dikkatli bakan biri çenesindeki gücü, gözlerinin sertliğini görebilirdi. Sonunda bu gözlerini Thomas'a çevirdi. "O adamlara dayanamıyorum! O serserilere!"

Durham'dan York'a giderken birlikte oldukları askerlerden söz ettiğini anlaması Thomas'm birkaç saniyesini aldı. Adamlar şu anda Londra yolunda iki saat güneydediler. "Nesi var onların?"

"Dün gece konuşmalarını duydun mu? Duydun mu?" Robbie'nin kızgınlığı körüklenmişti yine. Sesi iskelenin üstünde tavandaki süslemeleri boyayan iki adamın dikkatini çekti. "Ya bir gece önce?"

"Sarhoş oldular," dedi Thomas. "Biz de öyle."

"Nasıl savaştıklarını anlatıyorlardı!" dedi Robbie. "Ve serserileri dinleyen bizim savaştan kaçtığımızı sanırdı."
173

BERNARD CORNWELL

yanmdayken Thomas'a saldıramazdı, çünkü Lord Outhwaite çok güçlüydü; ama Korkuluk gücün paradan geldiğini biliyordu ve görünüşe göre dünyada başıboş dolaşan bir hazine vardı, Kralı ve şimdi de Lord Outhwaite'yi ilgilendiren bir hazine.

Bu yüzden Korkuluk onu ilk önce bulmaya kararlıydı.

Thomas la Roche-Derrien'e gitmiyordu. Yalan söyleyerek o kasabanın adını vermişti, çünkü orayı biliyordu ve takipçilerinin oraya gitmesinin bir sakıncası yoktu, ama o başka bir yere gitmeyi planlıyordu. Babasının Kutusal Kâse'yi oraya saklayıp saklamadığını görmek için Hookton'a gidecekti, orada bulmayı umut etmediği için sonra da Fransa'ya gidecekti. Çünkü İngiliz ordusu orada Calais'i kuşatmıştı ve arkadaşları oradaydı. Bir okçu orada kendine uygun bir iş bulabilirdi. Will Skeat'm adanılan kuşatma hatlarındaydı ve Vill'in okçuları Thomas'm liderleri olmasını istemişlerdi. Bu işi yapabileceğini biliyordu. Kendi adamlarını yönetebilir, Will Skeat kadar korkutucu olabilirdi. Güneye doğru giderken bunu düşünüyordu, ama sürekli olarak değil. Saplantılı şekilde Eleanor ve Peder Hobbe'nin ölümünü düşünüyor, Eleanor'a son bakışını hatırlayarak kendine işkence ediyordu.

Thomas'm güneye Londra'ya zafer haberini taşıyan habercilerle birlikte gitmesi gerekiyordu, ama York'tan daha ileri gitmedi. York'tan şafakta ayrılması gerekiyordu, ama Robbie Douglas ortadan kaybolmuştu. İskoç'un atı hâlâ Baş Piskoposun ahırındaydı ve eşyaları bahçede bıraktığı yerdeydi, ama Robbie ortalıkta yoktu. Thomas bir an için iskoç'u geride bırakmayı düşündü, ama belli belirsiz bir görev hissi kalmasını söyledi. Ya da belki de zafer haberiyle yol alan askerlerin arkadaşlarıyla ilgilenmediği için gitmelerine izin vermiş ve kendisi arkadaşını aramaya gitmişti-
172

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

renmek istiyor, bunun için sana işkence edecektir. Sir Geoffrey de aynı şeyi yapacaktır. O sefil Korkuluk para için her şeyi yapar, ama bence rahip daha tehlikeli."
"O zaman gözlerimi açık, okumu keskin tutarım."

"Ben olsam daha zekice davranırdım," dedi Lord Outhwaite. "Eğer bir adam seni takip ediyorsa senin seçtiğin bir yerde bulmasının en iyisi olduğunu düşünmüştür her zaman." Tuzağa düşme, onu tuzağa düşürmeye hazır ol."

Thomas bu tavsiyeyi kabul etti, ama aynı zamanda şüpheliydi de. "Nereye gittiğimi nereden bilecekler?"

"Çünkü onlara ben söyleyeceğim," dedi Lord Outhwaite. "Daha doğrusu başrahip senin şehirden ayrılarak ona itaatsizlik ettiğinden şikayet edince ona söyleyeceğim, o zaman onun keşişleri ulaşabildikleri herkesi bilgilendirecektir. Keşişler geveze yaratıklardır. Peki düşmanınla nerede karşılaşmak istersin, genç adam? Memleketinde mi?"

"Hayır, lordum," dedi Thomas telaşla. Sonra birkaç saniye düşündü. "La Roche-Derrien'de."

"Britanya'da mı?" Lord Outhwaite şaşkınlı. "Aradığın şey orada mı?"

"Nerede olduğunu bilmiyorum, lordum, ama Britanya'da dostlarım var."

"Ah, umarım beni de dost olarak görüyorsundur." Para kesesini Thomas'a doğru itti. "Al şunu."

"Geri ödeyeceğim, lordum."

"Hazineyi bana getirip Krala vermeden önce bir kere dokunmamı sağlayarak geri ödeyeceksin," dedi ayağa kalkarak. Sir Geoffrey'in sinsi sinsi dolaştığı katedrale baktı. "Bence bu gece kalede uyusan daha iyi olur. Orada Sehl Korkuluk'u uzakta tutacak muhafızlarım var. Gel." Sir Geoffrey iki adamın gidişini izledi. Lord Outhwaite

171

BERNARD CORNWELL

birkaç pound alabilirim onun için, ama dayısı için almayı planladığım servete kıyasla bu hiçbir şey. Hayır, Robbie'nin seninle gelmesini tercih ederim. O rahibi ve hizmetkârını bulmak istiyor ve sanırım sana yardımcı olabilir." Lord Outhwaite durakladı, Thomas bir cevap veremince ricası için bastırdı. "Robbie iyi bir genç adam. Onu tanıyorum, ondan hoşlanıyorum ve yetenekli bir çocuk, iyi bir asker olduğunu da duydum."

Thomas omuz silkti. Şu anda İskoçya'nın yarısı kendisiyle yolculuk etse bile umurunda değildi. "Benimle gelebilir, lordum," dedi, "eğer benim bir yere gitme iznim varsa tabii."

"Ne demek istiyorsun? Ne demek izinli olmak?"

"Yolculuk yapmaya izinli değilim." Thomas'ın sesi buruk çıkıyordu. "Başrahip şehirden ayrılmamı yasaklayıp atımı aldı." Thomas Peder Hobbe tarafından Durham'a getirilip manastıra bağlanan atı bulmuştu.

Lord Outhwaite bir kahkaha attı. "Ve sen de başrahibi dinleyeceksin, öyle mi?"

"İyi bir atı kaybedemem, lordum."

"Benim atlarım var," dedi Lord Outhwaite hafifseyerek. "Bugün aldığım iki İskoç atı dahil. Yarın şafakta Baş Piskoposun habercileri bugünkü haberlerle Londra'ya gidecekler ve benim de üç adamım onlara eşlik edecek. Sen ve Robbie'nin onlarla gitmenizi tavsiye ederim. Böylece

ikiniz güvenli bir şekilde Londra'ya varırsınız. Ya sonra? Londra'dan sonra nereye gideceksin?"

"Eve gidiyorum, lordum," dedi Thomas. "Hookton'a, babamın yaşadığı köye."

"O katil rahip senin oraya gitmeni mi bekliyor?"

"Bunu bilemem."

"Seni arayacaktır. Seni orada beklemeyi düşündüğüne hiç kuşku yok, ama bu çok tehlikeli. Senin ne bildiğini öğ-

170

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

san gücünü sana gösterir." Durakladı, düşman kokusu almış gibi kafasını karanlığa doğru kaldırdı. "Bence sen Tanrının gücünü taşıyan bir şeyi arıyorsun, büyük bir şeyi ve bence şeytan seni durdurmaya çalışıyor. Şeytan seni yolundan çevirmeleri için kendi yaratıklarını harekete geçiriyor." Lord Outhwaite endişeli bir yüzle Thomas'a döndü. "O garip rahip ve karanlık hizmetkârı şeytanın köleleriydi ve Sir Geoffrey de öyle! O şeytanın yavrusu." Kukuletalı keşişler geceye çıkarken Korkuluk ve iki adamının gölgelere doğru geri çekildiği verandaya baktı. "Şeytan yaramazlığını yapıyor," dedi Lord Outhwaite, "ve sen onunla savaşmalısın. Yeterince paran var mı?"

Şeytanla ilgili konuşmadan sonra parayla ilgili bu sıradan soru Thomas'ı şaşırttı. " 'Param var mı,' mı lordum?"

"Şeytan seninle savaşıyorsa genç adam, sana yardım edebilirim ve bu dünyada çok az şey paradan daha fazla yardımcıdır. Bir araştırma yapman, yolculuğa çıkman gerekiyor ve bunun için paraya ihtiyacın var. Bu yüzden soruyorum, yeterince paran var mı?"

"Hayır, lordum," dedi Thomas.

"O halde sana yardım etmeme izin ver." Lord taş yığınlarının üstüne bir kese para bıraktı. "Belki araştırman- da yanma bir arkadaş da alırsın?"

"Arkadaş mı?" diye sordu Thomas, hâlâ şaşkın durumda.

"Ben değil! Ben değil! Ben çok yaşlıyım." Lord Outhwaite güldü. "Hayır, ama Willie Douglas'ı çok sevdiğimi itiraf etmeliyim. Senin kadını öldüren rahip Douglas'm yeğenini de öldürdü ve Douglas intikam istiyor. Ölen adamın kardeşinin seninle yolculuk etmesine izin vermesini rica ediyor, hayır bunun için yalvarıyor."

"O bir esir herhalde?"

Galiba öyle, ama genç Robbie fidyeye değmez. Belki

169

BERNARD CORNWELL

lordumuzun kanının bulunduğu kristal şişeyi gördüm. Flanders'taydı ve dualara yanıt olarak sivilaşıyordu! Gloucestershire'da başka bir şişe daha olduğunu duydum, ama onu görmedim. Bir keresinde Nantes'da St. Jerome'un sakalına dokundum; Balaam'm eşeğinin kuyruğundan alman bir kılı elimde tuttum; St. Gabriel'in kandan gelen bir tüye dokundum ve Samson'un çok sayıda Filistinliyi katlettiği çene kemiğini elledim! St. Paul'ün sandaletini gördüm, Mecdelli Meryem'in tırnağını, gerçek haçın altı parçasını da, üstelik bir tanesi Flanders'ta

gördüğüm kutsal kanla lekelenmişti. Lordumuzun beş bin kişiyi doyurduğu balıkların kemiklerini gördüm, St. Sebastian'ı deviren ok başlarından birinin keskinliğini hissettim ve Cennet Bahçesinden gelen bir elma ağacının yaprağını kokladım. Kendi kilisemde, genç adam, St. Thomas'm el kemiği ve içindeki tütsünün çocuk İsa'ya verildiği kutunun menteşesi var. Bu menteşe bana pahalya patladı, hem de çok pahalya. Şimdi söyle bana Thomas, hangi kutsal emanet benim gördüğüm ve Hristiyan âleminin büyük kiliselerinde görmeyi umduklarımdan daha değerli olabilir?"

Thomas bir sürü ölünün yattığı tepe sırtındaki yangına baktı. Eleanor şimdiden cennete gitmiş miydi? Yoksa Araf'ta binlerce yıl kalacak mıydı? Bu düşünce ona Eleanor'un ruhu için okunan ayinin parasını vermesi gerektiğini hatırlattı.

"Sessizsin," dedi Lord Outhwaite. "Ama söyle bana genç adam, çocuk İsa'nın oyuncak kutusunun menteşesinin gerçekten bende olduğuna inanıyor musun?"

"Bunu bilemem, lordum."

"Ben bazen kuşkulaniyorum," dedi Lord Outhwaite neşeyle. "Ama karım inanıyor! Ve önemli olan da bu: inanç. Eğer bir şeyin Tanrının gücünü taşıdığına inanır"

168

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

aradığını biliyor, bu yüzden artık o da arıyor."

Bu konu dikkatini çekince Thomas birden lorda baktı, sonra tekrar katedrale döndü. Sir Geoffrey ve iki adamı kapıya gelmişti, ama Lord Outhwaite'yi kızdırmaktan korktukları için daha yakma gelmeye cesaret edemiyorlardı. "Nereden bilebilir?" diye sordu Thomas.

"Nasıl bilmeyebilir?" diye sordu Lord Outhwaite. "Keşişler biliyor ve bu bir habercinin bilmesiyle aynı şey. Keşişler pazardaki kadınlar gibi dedikodu yapar! Bu yüzden Korkuluk senin büyük bir zenginliğin kaynağı olabileceğini biliyor ve bunu o da istiyor. Hazine ne?"

"Yalnızca hazine, lordum, ama büyük bir değeri olduğunu sanmıyorum."

Lord Outhwaite gülümsedi. Bir süre hiçbir şey söylemedi, yalnızca nehrin yukarısımdaki karanlık körfeze baktı. "Kralın seni bir şövalye ve kraliyet papazıyla birlikte gönderdiğini söylemedin mi bana?"

"Söyledim lordum."

"Ve onlar Londra'da hastalandılar?"

"Evet."

"Hastalıklı bir yer. Orada iki kere bulundum ve bu çok fazlaydı! Zararlı! Domuzlarım bile daha temiz bir yerde yaşıyor! Ama bir kraliyet papazı, ha? Zeki bir adam olduğuna şüphe yok, taşra rahibi gibi değildir, ha? Bir iki satırlık Latincesi olan cahil bir köylü değildir, bu hastalıktan kurtulmayı başarırsa kısa süre içinde piskopos olacağı kesin olan yükselen bir adamdır. Peki Kral neden öyle bir adam göndersin?"

"Bunu ona sormalısınız lordum."

"Bir kraliyet papazı, daha azı değil." Lord Outhwaite Thomas'ı duymamış gibi konuşuyordu, sonra sessiz kal-

öl- Bulutların arasında bir iki yıldız belirmişti. Onlara ba-
XP içini çekti. "Bir keresinde, uzun zaman önce, içinde
167

BERNARD CORNWELL

"Babası unvanlı bir adam, ama Eleanor onun piçiydi."

"Ah!" Lord Outhwaite topallayarak yürüdü. Bütün gün yanından ayırmadığı mızrağıyla yürümesine yardımcı oluyordu. "O zaman adamın bir yardımı olmaya-
caktır, değil mi? Ama sen kendi başına yapabilirsin. Bunu yapabilecek gibi görünüyorsun." Lord Thomas'ı soğuk, canlandırıcı geceye çıkardı. Batı tepesindeki büyük alev-
ler şehrin üstünde kırmızımsı bir duman örtüsü oluşturu-
rken yüksekteki ay gri kenarlı bulutlarla flört ediyordu. Yangınlar Durhamlı kadınlar ve erkekler için savaş alanı-
nı aydınlatıyordu, çünkü yağmalamak için cesetlerin üstünü arıyor, yaralı İskoçları da bıçaklayarak öldürüyorlar-
dı. "Takibe katılamayacak kadar yaşlıyım," dedi Lord Outhwaite uzaktaki yangınlara bakarak. "Çok yaşlıyım ve eklem-
lerim çok sert. Bu genç adamların avı ve onları Edinburgh'a kadar takip edecekler. Edinburgh Kalesini gördün mü hiç?"

"Hayır, lordum." Thomas donuk bir sesle konuşurken Edinburgh'u ya da kalesini görüp görmemek umurunda değildi.

"Oh güzeldir! Çok güzel!" dedi Lord Outhwaite coş-
kulu bir şekilde. "Sir vWilliam Douglas bizden aldı onu. Adamları fıçıların içinde kapıdan geçirdi. Büyük fıçıların içinde. Zeki bir adam, ha? Ve şimdi benim esirim." Sir vWilliam Douglas'ı ve diğer soylu esirleri görmeyi bekli-
yormuş gibi kaleye baktı. Bir düzine askerin nöbet tuttu-
ğu girişi metal kaplamalar içindeki iki meşale aydınlatı-
yordu. "Tam bir serseri bizim bu vWilliam. Neden Korku-
luk seni takip ediyor?"

"Hiçbir fikrim yok, lordum."

"Bence var." Lord bir taş yığınınına yaslandı. İnşaatçılar büyük kulelerinden birini tamir ettiği için katedralin etra-
fındaki alan taş ve kerestelerle doluydu. "Senin bir hazine
166

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

aradığını biliyor, bu yüzden artık o da arıyor."

Bu konu dikkatini çekince Thomas birden lorda baktı, sonra tekrar katedrale döndü. Sir Geoffrey ve iki adamı kapıya gelmişti, ama Lord Outhwaite'yi kızdırmaktan korktukları için daha yakma gelmeye cesaret edemiyor-
lardı. "Nereden bilebilir?" diye sordu Thomas.

"Nasıl bilmeyebilir?" diye sordu Lord Outhwaite. "Ke-
şişler biliyor ve bu bir habercinin bilmesiyle aynı şey. Ke-
şişler pazardaki kadınlar gibi dedikodu yapar! Bu yüzden Korkuluk senin büyük bir zenginliğin kaynağı olabilece-
ğini biliyor ve bunu o da istiyor. Hazine ne?"

"Yalnızca hazine, lordum, ama büyük bir değeri oldu-
ğunu sanmıyorum."

Lord Outhwaite gülümsedi. Bir süre hiçbir şey söyle-
medi, yalnızca nehrin yukarısındaki karanlık körfeze bak-
tı. "Kralın seni bir şövalye ve kraliyet papazıyla birlikte

gönderdiğini söylemedin mi bana?"

"Söyledim lordum."

"Ve onlar Londra'da hastalandılar?"

"Evet."

"Hastalıklı bir yer. Orada iki kere bulundum ve bu çok fazlaydı! Zararlı! Domuzlarım bile daha temiz bir yerde yaşıyor! Ama bir kraliyet papazı, ha? Zeki bir adam olduğuna şüphe yok, taşra rahibi gibi değildir, ha? Bir iki satırılık Latincesi olan cahil bir köylü değildir, bu hastalıktan kurtulmayı başarırsa kısa süre içinde piskopos olacağı kesin olan yükselen bir adamdır. Peki Kral neden öyle bir adam göndersin?"

"Bunu ona sormalısınız lordum."

"Bir kraliyet papazı, daha azı değil." Lord Outhwaite Thomas'ı duymamış gibi konuşuyordu, sonra sessiz kaldı- Bulutların arasında bir iki yıldız belirmişti. Onlara baki- içini çekti. "Bir keresinde, uzun zaman önce, içinde

167

BERNARD CORNWELL

"Babası unvanlı bir adam, ama Eleanor onun piçiydi."

"Ah!" Lord Outhwaite topallayarak yürüdü. Bütün gün yanından ayırmadığı mızrağıyla yürümesine yardımcı oluyordu. "O zaman adamın bir yardımı olmaya- caktır, değil mi? Ama sen kendi başına yapabilirsin. Bunu yapabilecek gibi görünüyorsun." Lord Thomas'ı soğuk, canlandırıcı geceye çıkardı. Batı tepesindeki büyük alev- ler şehrin üstünde kırmızımsı bir duman örtüsü oluşt- rurken yüksekteki ay gri kenarlı bulutlarla flört ediyordu. Yangınlar Durhamlı kadınlar ve erkekler için savaş alanı- nı aydınlatıyordu, çünkü yağmalamak için cesetlerin üs- tünü arıyor, yaralı İskoçları da bıçaklayarak öldürüyorlar- dı. "Takibe katılamayacak kadar yaşlıyım," dedi Lord Outhwaite uzaktaki yangınlara bakarak. "Çok yaşlıyım ve eklemelerim çok sert. Bu genç adamların avı ve onları Edinburgh'a kadar takip edecekler. Edinburgh Kalesini gördün mü hiç?"

"Hayır, lordum." Thomas donuk bir sesle konuşurken Edinburgh'u ya da kalesini görüp görmemek umurunda değildi.

"Oh güzeldir! Çok güzel!" dedi Lord Outhwaite coş- kulu bir şekilde. "Sir VWilliam Douglas bizden aldı onu. Adamları fiçilerin içinde kapıdan geçirdi. Büyük fiçilerin içinde. Zeki bir adam, ha? Ve şimdi benim esirim." Sir VWilliam Douglas'ı ve diğer soylu esirleri görmeyi bekü- yormuş gibi kaleye baktı. Bir düzine askerin nöbet tuttu- ğu girişi metal kaplamalar içindeki iki meşale aydınlatı- yordu. "Tam bir serseri bizim bu VWilliam. Neden Korku- luk seni takip ediyor?"

"Hiçbir fikrim yok, lordum."

"Bence var." Lord bir taş yığınının yanına yaslandı. İnşaatçılar büyük kulelerinden birini tamir ettiği için katedralin etra- fındaki alan taş ve kerestelerle doluydu. "Senin bir hazine

166

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

düşmanı takibe katılıp katılmamak konusunda tereddüt

etmişti, ama sonra bir çavuşunu ve yarım düzine adamını İskoçya'nın yağmalanması başlayınca alabildikleri kadar şey alıp gelmeleri emriyle göndermişti. Sir Geoffrey, Thomas'ın hazinesinin kendisini ilgilendirecek kadar değerli olduğunu düşünüyordu, çünkü bir kralı ilgilendirmişti, bu yüzden okçuyu takip etmeye karar vermişti.

Korkuluk'un bakışlarından habersiz Thomas öne doğru eğildi, gözlerini kapadı. Bir daha asla bir bütün olamayacağını düşünüyordu. Sırtı ve kol kasları bir gün boyunca yay germekten dolayı ağrıyordu, sağ elinin parmaklarının derisi ipten dolayı yüzülmüştü. Gözlerini kaparsa üzerine gelen İskoçlardan, hafızasında koyu renk bir çizgi oluşturan yayından, uçarak uzaklaşan ok tüylerinin beyazından başka bir şey görmüyordu. Sonra bu resim yok oluyor ve kendisine işkence eden bıçağın altında debelelen Eleanor gözlerinin önüne geliyordu. Onu konuşturmuşlardı. Peki Eleanor ne biliyordu? Thomas'ın Kutsal Kâse konusunda şüpheleri olduğunu, onu gönülsüzce araştırdığını, yalnızca okçuların lideri olmayı istediğini ve kadını ve arkadaşını ölüme gönderdiğini.

Başına bir el dokundu ve Thomas kötü bir şey, belki bir bıçak bekleyerek kendini kenara attı, ama konuşan ses Lord Outhwaite'nindi. "Dışarı gel, genç adam," diye emretti Thomas'a. "Korkuluk'un bizi duyamayacağı bir yere." Bunu yüksek sesle ve İngilizce olarak söylemişti, sonra ses tonunu yumuşatıp Fransızca konuştu. "Seni arıyorum." Onu cesaretlendirmek için Thomas'ın koluna dokundu. "Kızı duydum ve üzüldüm. Güzel bir şeydi." "Öyleydi, lordum."

"Sesi iyi bir aileden geldiğini gösteriyordu," dedi Lord Outhwaite. "Bu durumda ailesi intikam alma yardımı geçektir hiç kuşkusuz?"

165

BERNARD CORNWELL

şehre gelmiş, esirleri kaledeki piskoposun evine kapatmışlardı. Belki, diye düşündü başrahip, Hooktonlu Thomas'ın aradığı hazine o kadar da önemli değildi; ne de olsa İskoçya lordlarının yarısıyla birlikte Kral da esir alınmıştı ve onların fidyeleri zavallı ülkeyi sıkarak kupkuru bırakacaktı, ama thesaurus sözcüğünü aklından atamıyordu. Bir hazine ve Kilisenin her zaman paraya ihtiyacı vardı. Ayağa kalktı. "Benim konduğum olduğunu unutuyorsun," dedi soğuk bir sesle.

"Unutmuyorum," dedi Thomas. Keşişlerin konuk bölümünde kendisine bir oda verilmişti, daha doğrusu ahırlarında, çünkü sıcak odalara ihtiyacı olan daha önemli adamlar vardı. "Unutmuyorum," dedi tekrar, yorgun bir şekilde.

Başrahip tavandaki karanlığa bakıyordu. "Belki Peder Collimore'un ölümü konusunda gösterdiğinden daha fazla şey biliyordur?" Thomas cevap vermedi; başrahibin sözleri saçmaydı ve kendisi de bunu biliyordu, çünkü yaşlı keşiş öldürüldüğünde ikisi birlikte savaştaydı ve Thomas'ın Eleanor'un ölümü yüzünden duyduğu acı yürekten hissediliyordu, ama başrahip öfkeliydi ve düş kırıklığı içindeydi, bu yüzden düşünmeden konuşuyordu.

Hazine umudu bir insana bunu yapabilirdi. "Ben sana gitmen için izin verene kadar Durham'da kalacaksın," diye emretti. "Atının ahırında kalması için talimat verdim. Beni anlıyor musun?"

"Anlıyorum," dedi Thomas yorgun bir şekilde, sonra başrahibin yürüyüp gitmesini seyretti. Daha fazla asker katedrale giriyor, ağır kılıçları sütunlar ve mezarlarda tangırdıyordu. Korkuluk, Beggar ve Dickon bir sunağın arkasındaki gölgelerin arasından Thomas'ı seyreliyordu. Savaş bittiğinden beri bir gölge gibi peşindeydiler. Sir Geoffrey ölü bir İskoç'tan aldığı güzel zırhlı ceketini giymiş ve

164

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

"Kral sana emir verdi! Piskoposun mektubu öyle diyor! Bu yüzden bana ne aradığını söyle."

"Kadınımı geri istiyorum," dedi Thomas. Katedral karanlık olduğu için memnundu, çünkü gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Eleanor, Peder Hobbe ve Peder Collimore ölmüştü. Hepsini bıçaklanmıştı, ama bunu kimin yaptığını kimse bilmiyordu. Ama keşişlerden biri yabancı bir rahiple gelmiş olan esmer bir adamdan, bir hizmetkârdan söz etmişti. Thomas şafakta gördüğü haberciyi hatırlıyordu. Eleanor o zaman hayattaydı ve d*ıha kavga etmemişlerdi. Ama şimdi Eleanor ölüydü ve bu onun hatasıydı. Onun hatası. İçine bir acı çöktü, bu acı onu boğunca katedralde ulurcasına bağırdı.

"Sessiz ol!" dedi başrahip bu sese şaşırarak.

"Onu sevdim!"

"Başka kadınlar da var, yüzlercesi." Tiksinerek haç çıkardı. "Kral seni ne bulmaya gönderdi? Bana söylemeni emrediyorum."

"Hamileydi," dedi Thomas tavana bakarak. "Onunla evlenecektim." Ruhu yukarısı gibi boş ve karanlıktı.

"Bana söylemeni emrediyorum!" diye tekrarladı başrahip. "Tanrının adına sana emrediyorum!"

"Kral aradığım şeyi sizin bilmenizi isteseydi," dedi rahip İngilizce konuşmasına rağmen Fransızca olarak, "size memnuniyetle söylerdi."

Başrahip öfkeyle koro bölümüne baktı. Fransız dili, aristokratların dili onu susturmuş, bu okçunun kim olduğunu merak etmesine neden olmuştu. Zırhları hafifçe sınırdayan iki asker hayatta kaldıkları için St. Cuthbert'e Şükranlarını sunmak için taş zeminde yürüdü. İngiliz örsünün çoğu kuzeydeydi, yenilmiş düşmanı takip etmenin önce karanlık saatlerde biraz dinleniyordu. Ama bazı alyeler ve askerler değerli esirlerine muhafızlık ederek

163

BERNARD CORNWELL

tanın çalacağından korkan diğer keşişlerden biri başrahipten habersiz olarak dilinin altına bir putperest parası koymuştu.

"Requiem aeternam dona eis, Domine/' dedi keşişler, Tanrıdan Peder Collimore'un ruhuna ebedi istirahat sağlamasını isteyerek. Çok sayıda Durhamlı adam savaşta öldüğü için katedralin altındaki şehirde, kayaların yan tara-

fına tutunan küçük evlerde herkes ağlıyordu, ama bu ağlamalar felaket haberi İskoçya'ya vardığında dökülecek yaşa göre hiçbir şeydi. Kral esir alınmıştı, Sir VWilliams, Fife, Menteith, Wigtown kontları da öyle. Morray Kontu ve İskoçya saray nazırı, Kralın Mareşali, Kralın Vaizi ölmüş, daha doğrusu hepsi doğranmıştı. Cesetleri soyulmuş, düşmanlar tarafından alaya alınmıştı. Onlarla birlikte beyaz cesetleri kanla kaplı olup tilkiler, kurtlar, köpekler ve kuzgunlara yem olacak yüzlerce vatandaşı vardı. Kan lekeli İskoç sancakları Durham katedralinin sunağmdaydı ve David'in büyük ordusundan kalanlar gece boyunca kaçıyorlardı. İntikam peşindeki İngilizler kendilerinden çalınanları geri almak ve biraz daha fazlasını çalmak için alçak arazileri talan ve yağma edecekti. "Et lux perpetua luceat eis," dedi keşişler, ebedi ışığın ölü keşiş üzerinde parlaması için. Bu arada diğer ölüler karanlıkta yatarken beyaz baykuşlar tiz çığlıklar atıyordu.

"Bana sırrını açmalısın/" diye Thomas'a tısladı başrahip katedralin arkasında. Çoğu İskoçlar tarafından yağmalanan yakındaki köylerden kaçmış olan rahipler ölüleri için dua ederken sunaklardaki sayısız mumun ışığı titreyiyordu. Bu taşra rahiplerinin Latincesi genellikle berbat, katedralin kendi rahipleri ve taş sırada Thomas'm yanında oturan başrahip için bile eğlence kaynağıydı. "Ben Tanrı katında senin üstünüm," diye ısrar etti başrahip- Ama Thomas sessiz kalmaya devam edince sinirlendi- 162

I

Katedral karanlıktı. O kadar karanlıktı ki sütunlardaki ve duvarlardaki parlak renkler karanlığa karışmıştı. Tek ışık yan taraftaki sunaklardaki mumlardan ve koro bölümünün ötesindeki alevlerin titreyişi yerden geliyordu. Siyah cüppeli keşişler ilâhi söylüyordu. Alçalıp yükselen sesleri karanlıkta büyü yapıyor gibiydi. Bu ses, dökülecek gözyaşı kalsaydı Thomas'm gözlerini yaşartırdı. "Liberame, Domine, de morte aeterna," diyordu keşişler mumların dumanı katedralin tavanına doğru dönerek yükselirken. Sonsuz ölümden beni kurtar, Tanrım. Kilisenin koro bölümünün zemininde Peder Hugh CoUimore'un cesedi yatıyordu. Elleri göğsünün üstünde kavuşturulmuştu, gözleri kapalıydı. Ölüleri öteki dünyanın nehrinden geçirecek olan taşıyıcıya para ödenmezse ölünün ruhunu şey- 161

İKİNCİ BC\

ingiltere ve Ncurmandiya, 1346-7
Kış Kuşatması

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

"Yanağınız edilebilir," dedi hizmetkâr güven verircesine.

Kral hizmetkârına yabancı bir dil konuşuyormuş gibi baktı ve sonra birdenbire yanağı korkunç şekilde acımaya başladı. Bütün gün hiç acı duymamıştı, ama şimdi büyük acı çekiyordu. Kral gözlerine yaşlar dolduğunu hissetti. Acıdan değil, utançtan. Gözlerini kırptırarak yaşlardan kurtulmaya çalışırken çığlıklar ve köprüden atlayan adamların çizmelerinin çıkardığı sesler duyuldu. Saldırganların kılıçları ve mızrakları vardı ve öldürmeye gelmiş su samuru avcıları gibi kemerin altına daldılar. Kral isyanla kükreyip en öndeki adamın üstüne atıldı. Öfkesi o kadar büyüktü ki kılıcını çekmeyi unutmuştu. Adamı zırhlı eliyle yumruklayıp darbesinin altında İngiliz'in dışlarının kırıldığını hissetti. Adamın ağzından kan fışkırırken onu yere doğru çekip vurmaya başladı. Ama sonra kıpırdımadı, çünkü öteki adamlar kollarını bacaklarını tutuyordu. Altındaki yarı boğulmuş kırık dişli, kanlı dudaklı adam kahkaha atmaya başladı.

Çünkü bir esir almıştı. Ve zengin olacaktı.

Kralı esir almıştı.

157

BERNARD CORNWELL

mm ellerinden kurtulup karnından kanlar akarak dörtne-la doğuya doğru koştu. Bir başka at karnında iki, boynunda ve böğründe birer okla yere çöktü. "Köprü'nün altına!" diye bağırdı Kral. Kemerin altında bir sığmak olacaktı, saklanacak bir yer. Bir düzine adamı olunca kaçmaya çalışırlardı. Gün batımı çok uzak olamazdı. Eğer gecenin göküşünü bekler ve bütün gece yürürlerse şafağa kadar İskoçya'da olurlardı.

Böylece bir tanesi Kral olan dört İskoç taş köprü'nün altına toplanıp nefeslerini tuttular. Oklar durmuştu, atlarının hepsi ölüydü ve Kral İngiliz okçuların av arayışıyla gittiklerini umuyordu. "Burada bekleyeceğiz," diye fısıldadı. Yukarıdan çığlıklar geldiğini duyabiliyordu, yamaçtaki nal seslerini de, ama hiçbir küçük köprüye yakın değildi. Felaketin büyüklüğünü fark ederek ürperdi. Ordu su yok olmuştu, büyük umutları boşa çıkmıştı. Noel yemeği Londra'da olmayacaktı ve İskoçya düşmanları için açıkta bekleyecekti. Kuzeye doğru baktı. Bir grup kabile adamı dereyi geçiyordu. Birden altı tane İngiliz atlı ortaya çıkıp atlarını yüksek kıyıdan indirdi, büyük kılıçları indi ve kanlı dere Kralın zırhlı ayaklarına doğru aktı. Gölgelece iyice çekilirken askerler daha fazla kaçak bulmak için atlarını batıya doğru sürdüler. Atlar köprü'nün üstünden geçti. İskoçlar nal sesleri kesilene kadar hiçbir şey konuşmayıp birbirine bakmaya bile cesaret etmedi. Tepe sırtında bir trampet çalıyordu ve çıkardığı ses nefret doluydu: zafer dolu ve küçümseyiciydi. Kral ağlamaktan korkarak gözlerini kapadı.

"Bir doktora görünmelisiniz, efendim," dedi bir adam.

Kral gözlerini açınca konuşanın hizmetkârlarından biri olduğunu gördü.

"Bu tedavi edilemez," dedi Kral İskoçya'yı kast ede-

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

Lord Robert Stewart özgürdü ve tepenin doğu tarafındaydı. Krala batı tarafından hızla aşağıya inip gölgelerin arasına giriyordu, çünkü güneş artık Kralın umutsuzca kaçmaya çalıştığı tepelerden daha aşağıdaydı. Karısını düşündü. Hamile miydi? Lord Robert'm karısının rahmine büyü yaptırmak için bir cadı tuttuğunu duymuştu, böylece taht Bruce'dan Stevvart'a geçecekti. "Efendim! Efendim!" Adamlarından biri ona bağıırıyordu. Kral içinde bulunduğu dalgınlıktan sıyrılıp bir grup ingiliz okçunun çoktan tepeden aşağıya inmiş olduğunu gördü. Nasıl olup da önüne geçmişlerdi? Dizginlere asılırken atının sağa dönmesine yardımcı olmak için yana doğru eğildi, tam o sırada atının göğsüne bir ok girdiğini hissetti. Adamlarından bir başkası daha düşmüştü. Zırhını parlak şeritler halinde parçalayan taşlık arazide yuvarlanıyordu. Bir at çığlık attı, kan alacakaranlıkta yayılırken başka bir ok Kralın sırtında asılı olan kalkana çarptı. Üçüncü ok atının yelelerine saplandı ve aygır yavaşladı. Nefes almak için gayret sarf eden at ileri geri sallanmaya başladı.

Kral atını mahmuzladı, ama at daha hızlı gidemiyordu. Yüzünü buruşturunca yanağındaki yara tekrar açılıp kan açık siperinden yırtık zırh cüppesine inmeye başladı. Atı tekrar sendeledi. Önünde bir dere ve küçük bit taşköprü vardı. Kral bu kadar küçük bir dereye taş köprü yapılmış olmasına şaşkınlıkla baktı. Birden atının ön ayakları çöktü ve Kral yerde yuvarlanmaya başladı. Ölen atından mucizevî bir şekilde kurtularak hiçbir yeri kırılmadan kalkarak köprüye doğru koştu. Adamlarından üçü at sırtında bekliyordu, bir tanesinin elinde süvarisiz bir aygırın dizginleri vardı.

Ama Kral adamlarına ulaşamadan oklar uçtu ve hedefini buldu. Her bir ok, darbelerin etkisiyle atların yana doğru sendelemesine neden oldu. Aygır çığlık attı, ada-
155

BERNARD CORNWELL

İskoç Kralı bir İngiliz'e saldırdı, onun düşüşünü seyrederken sancak taşıyıcısının dehşet içinde çığlık attığını duydu. Geri dönüp bakınca büyük sancağın düştüğünü gördü. Sancak taşıyıcısının atının diz arkası kırıları kesilmişti: at devrilirken bir çığlık attı. Okçu ve asker kalabalığı adamlara ve atlara pençeleriyle saldırdı, sancağı indirerek sancak taşıyıcısını korkunç bir ölüme taşıdı, ama kraliyet vaizi Kralın atının dizginlerini yakalayıp David Bruce'u bu kargaşanın içinden çekti. Daha fazla İskoç Kralın etrafında toplandı, onu uzağa götürdü. Arkalarındaki İngilizler eyerlerinden eğilip kılıçlarını sallamaya devam ediyorlar, öldürürken lanetler yağıdırıyorlardı. Kral geriye dönmeye ve savaşa devam etmeye çalıştı, ama vaiz atını uzağa sürdü. "Yürüyün efendim! Yürüyün!" diye bağırdı. Korkan adamlar bastığı yeri görmeden Kralın atma çarptı. At bir kabile adamını ezip bir cesedi çiğnedi. İskoçların arka tarafında İngilizler vardı artık. Tehlikeyi gören

Kral atını mahmuzladı. Bir düşman şövalye ona doğru bir hamle yaptı, ama Kral darbeyi savuşturup tehlikeden dörtnala uzaklaştı. Ordusu umutsuz kaçaklar halinde dağılmaya başladı. Menteith Kontunun atına binmeye çalıştığını gördü, ama bir okçu lordu bacağından yakalayıp aşağıya doğru çekti. Sonra üstüne binip bıcağını gırtlığına dayadı. Kont teslim olduğunu haykırdı. Fife Kontu esir düşmüştü, Strathearn Kontu ölmüştü, iki İngiliz şövalye Wigtown Kontuna saldırıyor, kılıçları zırhına bir demircinin çekici gibi iniyordu. Derisi yırtılıp parçalanan büyük İskoç trampetlerinden biri bayır aşağı yuvarlanırken yamaç dikleştikçe daha hızlı inmeye başladı. Sonunda kayalara çarpıp yan dönerek durdu.

Kralın büyük sancağı artık İngilizlerin elindeydi, bir düzine İskoç lordunun sancağı da öyle. Birkaç İskoç dörtnala kuzeye doğru gitti. O gün neredeyse kazanmış olan

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

rinden aşağıya doğru eğildi. "Sonra fidyeler hakkında konuşabiliriz."

"Sevgili İsa," dedi Sir VWilliam. "Kahretsin!" Yanından geçen ayakların İngilizlere, çılgınlıkların da İskoçlara ait olduğunu anlamıştı.

Sonuç olarak İngilizlerin orta kesimi dayanmış ve savaş İskoçlar için tam bir felaket olmuştu.

Yine okçulardı. İskoçlar bütün gün boyunca adam kaybetmişlerdi ve yine de sayıları düşmandan fazlaydı, ama oklara verecek bir karşılıkları yoktu. İskoçların orta kısmı duvarı yıkıp kalıntıların üstünden hücum edince İskoçların sol kanadı geri çekilmiş ve Kralın şeltronunu İngiliz oklarına açık hale getirmişti.

Okçuların üstünlüklerini fark etmeleri birkaç dakika aldı. Dağılan İskoçların sol tarafının peşine düşünce İskoçların orta kesiminin zafere ne kadar yaklaştığını fark etmemişlerdi, ama sonra Lord Neville'in adamlarından biri tehlikeyi anlamıştı. "Okçular!" Kükremesi VVear'ı aşırp Durham'dan duyulabiliyordu. "Okçular!" Adamlar yağmalamayı bırakıp torbalarından oklarını çıkardılar.

Çıldırılmış durumdaki İskoçlara ok gönderen yayların derin arp notasını andıran sesi yeniden başladı. David'in Şeltronu merkezi İngiliz taburunu otlağa geri gitmeye zorlamıştı, gerilerek incelmışler ve Baş Piskoposun büyük sancağına yaklaşmışlardı. Derken oklar yeniden saplanmaya başladı ve oklardan sonra İngilizlerin sağ kanadındaki askerler, Lord Percy ve Lord Neville'in adamları geldi- Bazıları ısırnak, şaha kalkmak ve demir kaplı toynaklarıyla tekmelemek için eğitilmiş iri atlarına binmişlerdi, aylarını yeniden bırakan okçular baltalar ve kılıçlarla atılan takip ettiler ve bu kez kadınları da bıçaklarıyla onların Peşinden geldi.

153

BERNARD CORNWELL

mücadele etmeye başladılar. "Douglas!" diye kükredi Sir VWilliam. "Douglas!" Gelip kendisini desteklemeleri için takipçilerini çağırıyordu. O ve yeğeni Baş Piskoposun

cephesinde kanlı bir yol açmıştı. İngilizlerin orta kesimini parçalamak için yalnızca bir anlık hararetli bir şekilde dövüşmek gerekiyordu, ondan sonra gerçek katliam başlayacaktı. Bir balta üzerine doğru savrulurken Sir VWilliam başını eğdi. Robbie kılıcını baltalı adamın boğazına sokarak onu öldürdü, ama hemen bir mızrak darbesini savuşturması gerekti ve bunu yaparken sendeleyerek amcasına doğru geriledi. Sir VWilliam yeğenini doğrulttu, kalkanını düşmanın yüzüne indirdi. Adamları ne cehennemdeydi? "Douglas!" diye kükredi yeniden. "Douglas!"

Tam o anda bir kılıç veya mızrak ayaklarına takıldı ve kendini içgüdüsel olarak mızrağıyla örterek yere düştü. Adamlar gürültüyle yanından geçerken bunların İngiliz direncini kırmak üzere olan adamları olması için dua etti. Düşmanın çılgınlığının başlaması için bekledi, ama birisi ısrarlı şekilde miğferini tıklattı. Tıklama durdu, sonra yeniden başladı. "Sir VWilliam?" dedi nazik bir ses.

Çılgınlık başladığı için Sir VWilliam çok iyi duyamıyordu, ama miğferinin yumuşak şekilde tıklatılması kalkanını indirecek kadar güvende olduğunu düşünmesine neden oldu. Düştüğü zaman miğferi yamukluğu için neler olduğunu görmesi biraz zaman aldı. Miğferini düzeltti, "Tanrının dişleri," dedi dünya görüşüne girince.

"Sevgili Sir VWilliam," dedi nazik bir ses. "Galiba teslim oluyorsunuz? Elbette. Ve bu da genç Robbie mi? Vay canına, ne kadar büyümüşsün genç adam! Senin küçük bir yavru olduğunu hatırlıyorum."

"Oh, Tanrının dişleri," dedi Sir VWilliam yeniden, başını Lord Outhwaite'ye doğru kaldırarak. "Size yardım edebilir miyim?" diye sordu ilgiyle. Eye-152

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

nm atlarını savaş hattına yaklaştırdığını gördü ve kaçmaya hazırlandıklarını düşünüp çabalarını iki katma çıkardı. "Öldürün onları!" diye kükredi. İskoçlar hattı kırabilirse İngilizler büyük bir karmaşa içine girer, atlarına ulaşamaz ve kasapların etleri haline gelirlerdi.

"Öldürün! Öldürün!" diye bağırdı atının üstünde dik-at çeken Kral.

"Esirler!" diye bağırdı Menteith Kontu daha mantıklı bir şekilde. "Esir alın!"

"Dağıtın onları! Dağıtın onları!" diye kükredi Sir William. Bir kılıç darbesine karşılık vermek için kalkanını ile doğru savurdu, altından kılıcını soktu, bir zırh cüppesine girdiğini hissetti. Kılıcı döndürüp et onu tutamadan urtardı. Kalkanıyla iterken göremediği düşmanın geriye doğru sendelediğini hissetti. Alttan saldırmayı umarak kalkanını indirdi, sonra ileri doğru savurup düşmanı geriye itti. Yaraladığı adama ayağa takılarak sendelerken neredeyse yere düşüyordu, ama kalkanının alt kısmını yere bastırarak dengesini korudu, kendini yukarı itti, kılıcı sakallı yüze doğru savurdu. Kılıç sakallı yüzden kaydı, bir gözü çıkan adam ağzı açık bir şekilde geriye doğru düşüp savaşı terk etti. Sir VWilliam bir balta darbesinden kurtulmak için başını hafifçe yere eğerken kalkanıyla bir kılıç darbesini karşıladı. Kendisine saldıran iki adama doğru

vahşi bir şekilde hamle yaptı. Küfredip lanetler yağdıran Robbie baltalı adamı öldürüp düşen bir askerin yüzünü tekmeledi. Sir VWilliam omuz hizasından saldırırken kılıcının kırık zırha sürtündüğünü duydu. Kılıcının içeride kalmasını önlemek için döndürüp hızla çekince yaralı adamın zırhının zincirlerinden kan fışkırdı. O adam kasılıp nefes almaya çalışarak yere düşerken sağ taraftan daha fazla İngiliz geldi. Baş Piskoposun cephesinden geçmekle tehdit eden İskoç saldırısını durdurmak için umutsuzca

151

BERNARD CORNWELL

İmımda adamlar ağlayıp ölüyor, İsa'yı çağırıp kanlar içinde düşmana lanet yağıdırıyordu.

Beggar da oradaydı. Morray Kontunun cesedinin üstünde ata biner gibi durmuş İskoçlarla alay ediyor, onları savaşa davet ediyordu. Yarım düzine adam çağrısına karşılık verip öldü. Ardından bir grup İskoçyalı kabile adamı çığlıklar atarak üstüne hücum etti. Beggar onlara kükre-yerek karşılık verdi. Dev gürzünü sallarken yukarıdan seyreden Korkuluk'a bir grup köpeğin saldırısına uğrayan perişan durumdaki bir ayıyı hatırlatıyordu. İkinci kez çukurda yakalanmayacak kadar kurnaz olan Sir VWilliam Douglas da çukurun karşı tarafından seyrediyor, adamların kendi istekleriyle bu katliama katılmalarına şaşırıyordu. Ölüm çukurundaki savaşın ne kazanılacağını ne de kaybedileceğini anlayarak İskoç solundaki büyük felâkete rağmen Kralın hâlâ büyük bir zafer kazanma şansının olduğu orta kesime geri döndü.

Kralın adamları taş duvarı geçmeyi başarmıştı. Kimi yerde duvarı yıkmayı başarmışlar, kimi yerde adamların baskısıyla duvar yıkılmıştı. Düşen taşlar ağır kalkanlar ve zırhlarla hareket etmede zorlanan askerler için büyük bir engel oluştursa da karşıya tırmanıyor ve İngilizlerin orta kesimine saldırıyorlardı. İskoçlar okların üstüne hücum etti, onlara dayandı ve hatta bir grup okçuyu tuzağa düşürdü. Onları neşeyle katledip Baş Piskoposun büyük sancağına doğru kılıçlarını saplayıp sallayarak ilerlediler. Yaralı yanağı yüzünden siperi kanlar içinde kalan Kral şeltronunun ön safında, vaizi efendisinin yanında dikenli bir sopayı kullanıyordu. Sir VWilliam ve yeğeni de saldırıya katıldı. Sir VWilliam birden geri çekilme tavsiyesi vermesine neden olan önsezisinden utandı. İskoçlar böyle dövüşürdü! Tutku ve vahşetle. İngilizlerin orta kesimi geri çekiliyor, çok azı safını tutuyordu. Sir VWilliam düşma-

150

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

vaş atları kanlı yollar açmak için dörtnala bu safların arasına girdi, süvariler kılıçlarını, baltalarını, sopalarını ve gürzlerini paniğe kapılmış adamlara savurdular, İngiliz okçular onlara katılıp bir geyiğin üstüne atılan kurtlar gibi daha yavaş olan İskoçlara saldırdılar. "Esirler!" diye bağırdı Lord Percy adamlarına. "Esirler istiyorum!" Bir İskoç atına balta savurdu, ıskalayınca lordun kılıcıyla doğrandı, bir okçu bıçağıyla işi tamamladı, sonra para aramak için adamın minderli yeleğini kesti. Durhamlı iki

marangoz keserini bir askerin kafatasına indirerek onu ağır ağır öldürdü. Karnı kesilen bir okçu nefes almaya çalışarak geriledi, öfkeyle çığlık atan bir İskoç onu takip etti, ama ayağı bir yaya takılınca adam yığınlarının altında kaldı. İngiliz atlarının örtüleri kanla ıslanmıştı, İskoçların arasından bir kez geçen süvarileri ikinci İngiliz askeri dalgasıyla buluşmak için geri dönüyorlardı. İkinci dalgadaki askerler siperleri açık dövüşüyorlardı, çünkü paniğe kapılan düşman gerçek bir direnç gösteremiyordu.

Ama İskoçların sağ ve orta kesimi sağlam durumdaydı.

Sağ taraf yine çukura itilmişti, ama bu kez çukurun kenarından ok atan İngiliz okçular yerine çukura inip İskoçlarla karşılaşacak kadar aptal olan askerlerle savaşıyorlardı. Zırhlı adamlar İskoç cesetlerinin üstünde çarpışıyor, metal takımları içinde kalkanlara ve kafataslarına karşı kılıç ve balta sallamak için beceriksizce hareket ediyorlardı. Hırlayıp saldırıyor, çamurlu eğreltiotların arasında ölüyorlardı. Ama bu dövüş boşunaydı, çünkü iki taraftan biri üstünlük kazansa yalnızca düşmanını geriye, yamaçtan "ukarı doğru çıkmaya zorluyor, bu durumda kaybeden araf hemen üstünlük kazanıp tekrar aşağıya doğru hücum ediyor, daha fazla ölü çukurun dibindeki cesetlere kılıyordu. Böylece dövüş bir ileri bir geri gidiyor, her sa-

149

BERNARD CORNVELL

askerler zırhlı ayaklarını üzengilere sokup yüz siperlerini

indirdiler.

"Ateş! Ateş!" diye bağırdı Lord Outhwaite. "İşte böyle, çocuklar!" Oklar acımasızdı. İskoç yaralıları Tanrıya dua ediyor, annelerine sesleniyorlardı, ama yine de tüylü ölümler yerine isabet ediyordu. Stewart'ın aslanını taşıyan bir adam pembe kan sisi ve salya püskürttü. Dizlerinin üstüne çökmüştü, ama ayağa kalkmayı başardı, bir adım attı, yeniden dizlerinin üstüne çöktü, kan lekeli kibarlıklar çıkardı ve tam o sırada bir ok gözüne girip beyininden geçti, kafatasının arkasına sürtündü. Adam bir yıldırım yemiş gibi arka üstü düştü.

Sonra büyük atlar geldiler.

"İngiltere için, Edward ve St. George için!" diye seslendi Lord Percy. Büyük atlar hücumu geçerken bir trampetçi meydan okudu. Atlılar mızraklarını indirerek merasimsiz bir şekilde okçuları bir kenara ittiler.

Yer sarsıldı. Yalnızca birkaç okçu saldırıyordu, ama hücumlarının şoku düşmanı sersemletici bir güçle vurdu ve İskoçlar geri çekildi. Mızraklar adamların cesetlerinde terk edildi, şövalyeler kılıçlarını çekip cesetlerin başını çok ağır olduğu için kaçamayan ürkmüş, korkan adamlara saldırdılar. Daha fazla asker atına binerken atını beklemek istemeyenler katliama katılmak için koşuyordu. Okçular da kılıçlarını ve baltalarını çekip onlara katıldılar. Trampetler sonunda sessizleşti. Katliam başlamıştı.

Thomas bunu daha önce de görmüştü. Göz açıp kapayana kadar savaşın nasıl değişebileceğini biliyordu, is-

koçlar bütün gün bastırmıştı, İngilizleri parçalamaya çpK yaklaşmışlardı, coşkuluydular ve neredeyse kazanıyorlardı, ama şimdi yeniliyorlardı. Krallarına zaferi sunmak üzere olan İskoçların sol tarafı dağılan kısımdı. İngiliz sa-
148

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

"Bütün okçular!" diye kükredi Lord Outhvvaite, çok uzun süre beklemiş olmaktan korkarak. Askerlerin arasında gizlenen okçular askerlerin üstünden ok atma-ya başladı. İskoçlar iyice yaklaşmıştı artık. O kadar yamdılar ki en kötü okçu bile ıskalayamazdı. Aradaki kı-
a mesafe yüzünden oklar yine zırhı, eti ve yine zırhı eliyor, yerlere daha fazla yaralı ve ölü adam devir-ordu. Thomas okların isabet ettiğini duyabiliyordu, azıları çınlayarak zırhlara çarpıyor, bazıları tok bir esle kalkanlara çarpıyordu, ama çoğu kış geldiğinde ığır kesen kasap satırının çıkardığı sesi çıkarıyordu, homas yüz siperi kalkık bir adama nişan alıp okunu boğazına attı. Başka bir ok bir kabile üyesinin yüzünün acıyla çarpılmasına neden oldu. Derken okunun çentiği kırıldı, ipi gevşetince kırık ok uzağa gitti. İpindeki tüylü parçaları temizledi, yeni bir ok alıp öfke ve kıl dolu başka bir kabile adamına attı. Atlı bir İskoç adamlarını ileri doğru sürüyordu. Üç okla vurulduğu için eyerinde sallanırken Thomas bir ok daha atıp adamı göğsünden vurdu. Bir sonraki oku çayıra saplandı. İskoçlar kendilerini zorla ölüm yağmuruna sokmaya çalışarak de-bele-
niyorlardı. "Sakin, çocuklar, sakın!" diye seslendi bir okçu adamlarına. İplerini aceleyle gerdiklerinden, dolayısıyla yaylarının tam gücünü kullanmadıklarından korkuyordu.

"Atışa devam!" diye seslendi Lord Outhvvaite. Parmaklarıyla hâlâ eyerinde tempo tutuyordu, ama İskoçların trampetleri zayıflamaya başlamıştı. "Güzel iş! Güzel İş!"

"Atlar!" diye emretti Lord Percy. İngiliz okçuların gerçekte okları bitmediği için İskoçların umutsuzluğun eş-i-
ğinde olduğunu görebiliyordu. "Atlar!" diye kükredi yine ve askerler atlarına atlamak için geriye doğru koştular, hizmetkârlar ve zırh taşıyıcılar büyük mızrakları uzattı,
147

BERNARD CORNVVELL

kıpırdanıyor!" İskoç trampetleri çalmaya başladı ve bütün saflarda kalkanlar kollara takıldı, siperler indi, kılıçlar kalktı. İngilizlerin kaçışlarına yardımcı olmaları için atlarını getirdiğini ve düşman hattındaki okçuların yarısının gittiğini görebiliyorlardı, bu yüzden okçuların oklarının azaldığına inanıyor olmalıydılar. Yine de bir avuç okun bile atları deli edip atlı hücumun kargaşaya dönüştüreceğini bildikleri için İskoçlar ayakta saldırmayı tercih ediyordu. İngilizleri korkutmak için olduğu kadar kendilerini yüreklendirmek için de bağırıyorlardı, ama son hü-cumdan kalan cesetlerin olduğu yere vardıkları halde hâlâ hiç ok gelmediğini görüp daha da güvenli hale geldiler.

"Daha değil, çocuklar, daha değil." Lord Outhwaite sağ kanattaki okçuların komutasını almıştı. Percy ve Ne-

ville Lordları orada komuta ediyordu, ama ikisi de askerleriyle beklerken yaşlı adamın okçulara komuta etmesine izin vermekten memnundu. Lord Outhwaite sürekli olarak İskoçların kendi adamlarının bulunduğu İngilizlerin sol kanadına doğru ilerlediği yere bakıyordu, ama taş duvar orta bölümü korurken çukurun da bu kısmı koruyacağından emindi. İskoçlar burada, tepenin Durham'a en yakın olduğu yerde en güçlüydüler, İngilizler de en savunmasız. "Biraz daha yaklaşmalarına izin verin," dedi okçulara. "Onların işini bir kerede bitirmek istiyoruz." Parmaklarıyla eyerinin çıkıntısında tempo tutmaya başladı. Geriye kalan birkaç trampetçiye uyarken ilk İskoç safı yüz adım yaklaşıp kadar bekledi. "İlk okçular," diye seslendi düşmanın yeterince yaklaştığına karar verince. "Safların önüne! Atışa başlayın!"

Okçuların yarısı ordunun ön tarafında açıktaydı. Bu okçular yaylarını gerip oklarını attılar. Yaylım ateşinin geldiğini gören İskoçlar kaçmaya başladı. Aradaki mesafeyi hızla kapatmayı, böylece bir avuç okun zarar vermesini umuyorlardı.

146

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

"Neden Fransızların daha iyi doktorlar olduklarını bilmiyorum," dedi Lord Outhwaite hafif kızgınlıkla. "Ama öyle görünüyorlar. Babam her zaman öyle söylerdi ve onun balgamıyla bir problemi vardı hep."

"Bu adam bir Yahudi'ydi, lordum."

"Yahudi mi! Yahudi mi dedin?" Lord Outhwaite telaşa kapılmış gibiydi. "Yahudilere karşı bir şeyim yok," diye devam etti, ama fazla inandırıcı değildi. "Ama bir insanın neden Yahudi doktora gitmemesi gerektiğine dair bir düzine neden sayabilirim."

"Gerçekten mi lordum?" *

"Sevgili dostum, onlar azizlerin gücünü nasıl kullanabilirler? Ya da kutsal emanetlerin iyileştirici özelliklerini? Ya da kutsal suyun yararını? Dua bile onlar için bir gizem. Annemin, ruhu şad olsun, dizlerinde korkunç ağırlar vardı. Çok fazla dua etmekten olduğunu düşünürdüm ben, ama doktoru ona St. Cuthbert'in mezarında bekletilen bir bezi bacalarına sarıp günde üç defa St. Gregory'ye dua etmesini söyledi ve bu işe yaradı! İşe yaradı! Ama hiçbir Yahudi böyle bir tedaviyi öneremezdi, değil mi? Eğer önerse dinden çıkardı ve başarısız olurdu. Zavallı VWill'i bir Yahudi'nin ellerine bırakmanın akılsızca olduğunu dü sunuyorum. O daha iyisini hak ediyor, gerçekten." Azarlarcasına başını iki yana salladı. "Will bir süre için babama hizmet etti, ama İskoç sınırında kısıtlı kalmayacak kadar akıllı bir adamdı. Orada yeterince yağmalanacak şey yoktu, anlarsın ya? Kendi başına harekete geçti. Zavallı Will."

"Yahudi doktor beni tedavi etti," dedi Thomas inatla.

"Yalnızca dua edebiliriz," dedi Lord Outhwaite Thomas'ın iddiasına aldırmayarak. Duanın gerekli, ama neredeyse işe yaramaz olduğunu öne sürer bir tonda konuşuyordu. Sonra birden neşelendi. "Ah! Galiba dostlarımız

145

*

BERNARD CORNWELL

na Thomas'a çok hafif geliyordu bu ses. Şehirde bir çan çalıyordu. "Korkarım fazla zeki davrandık," dedi Outhwaite Thomas'a. Lord sessiz kalabilen bir adam değildi ve sağ tarafta sohbet edebileceği fazla insan yoktu, bu yüzden o da Thomas'ı seçmişti. İçini çekti. "Zeki olmak her zaman işe yaramaz."

"Britanya'da işimize yaradı, lordum."

"Picardy'nin yanı sıra Britanya'da da mı savaştın?" diye sordu Lord Outhwaite. Hâlâ atının üstündeydi ve askerlerin üstünden İskoçlara bakıyordu.

"Orada zeki bir adama hizmet ettim, lordum."

"Kimmiş o?" diye sordu Lord Outhwaite ilgileniyor-muş gibi yaparak. Belki sohbete başladığına bile pişman olmuştu.

"Will Skeat, lordum, ama şimdi Sir VWilliam oldu. Kral savaşta şövalye yaptı onu."

"YVill Skeat mı?" Lord Outhwaite şimdi ilgilenmeye başlamıştı. "VViU'e mi hizmet ettin sen? Sevgili Tanrım, gerçekten mi? Sevgili VWilliam. Yıllardır adını duymadım. Nasıl?"

"Pek iyi değil, lordum," dedi Thomas ve sıradan bir vatandaşken okçuların ve askerlerin lideri olan ve Fransa'nın her yerinde kendisinden korkulan Will Skeat'm Picardy savaşında nasıl ciddi bir şekilde yaralandığını anlattı. "Caen'e götürüldü, lordum."

Lord Outhwaite kaşlarını çatı. "Orası Fransızların elinde değil mi?"

"Onu bir Fransız götürdü, lordum." Açıklamaya devam etti. "O bir dost, Caen'de mucizeler yaratan bir doktor vardı, ona götürdü." Savaşın sonunda, askerlerin nihayet dehşeti atlattıklarını düşünmeye başladıkları bir anda Skeat'm kafası yarılmıştı ve Thomas'm son gördüğün" de Skeat aptal, kör ve güçsüzdü.

)

144

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

ralı adamlara alaycı sözler söylüyorlardı, ama bir düzine okçu tatar yayı kullanan yalnız okçuya ok atınca seslerini kestiler. "Oklarınızı saklayın! Oklarınızı saklayın!" dedi Lord Outhwaite, atma binip okçulara kükreyerek. Dört-nala okçulara yaklaştı. "Oklarınızı saklayın! Tanrı aşkına! Saklayın onları!" Düşmanın kendisini duyacağı şekilde bağırıyordu. Bunun üzerine okçulardan saklanmaktan sıkılan bir grup İskoç Lord Outhwaite'nin geri çekilişini durdurma girişimiyle ileri koştu, bütün İngilizler kendi saflarına seğirttiler. Lord Outhwaite atını mahmuzlayıp iki yaralı okçuyu doğrayarak kendilerini tatmin eden adamların hücumundan kolayca kaçtı. İngilizlerin kaçtığını gören bütün İskoçlar gülerek alay etmeye başladı. Lord Outhwaite dönüp iki ölü okçuya baktı. "O çocukları geri getirmeliydik," diye kendi kendine çıkıştı.

Kimse yanıt vermedi. Okçulardan bazıları öfkeyle as-

kerlere bakıyordu, çünkü atlarının kaçışlarına yardım etmek için getirildiğini sanıyorlardı, ama sonra Lord Outhwaite- okçulara askerlerin arkasına geçmelerini emretti. "Arkada sıralanın! Hepiniz değil. Oklarımızın bittiğini düşünmelerini istiyoruz, okunuz olmasa ön safta dikilmezsiniz, değil mi? Atları oldukları yerde tutun!" Son emri savaş atlarını getiren zırh taşıyıcılara ve hizmetkârlara vermişti. Askerler henüz atlarına binmeyeceklerdi, atlar yalnızca safların gerisinde, okçuların yarısının sıralandığı yerin hemen arkasında tutulacaktı. Atları gören düşman okları biten İngilizlerin kaçmayı düşündüğü sonucuna varacaktı.

Ve tuzak böylece yemlendi.

i aralıkların inlemesi, kuzgunların ötüşü ve bazı kadınların ağlaması hariç savaş alanına bir sessizlik hâkimdi. veŞişler yeniden ilâhi söylemeye başlamıştı, ama hâlâ İn- &1 izlerin sol tarafmdaydılar ve şu anda sağ tarafta bulu- 143

BERNARD CORNVVELL

zekiydi, hatta zeki olduğunu gizleyecek kadar zeki. "Ama onları buna nasıl ikna edeceğiz?" diye sordu.

Lord Outhwaite Baş Piskoposun zaten anladığından şüphelendiği şeyi açıkladı. "Sanırım okçularımız savaş alanında ok ararmış gibi yaparsa düşman doğru sonucu çıkaracaktır."

"Ya da bu olayda olduğu gibi, majesteleri, yanlış sonucu," diye öteki lordların anlaması için açıkladı Baş Piskopos.

"Oh, bu güzel," dedi öteki lordlar sıcak bir şekilde.

"Eğer atlarımız ileri çıkarılırsa daha da iyisi yapılabilir, majesteleri," diye çekingen bir şekilde ekledi Lord Outhwaite. "Düşman o zaman bizim kaçmaya hazırlandığımızı zı sanabilir."

Baş Piskopos tereddüt etmedi. "Bütün atları getirin," dedi.

"Ama..." diye kaşlarını çattı bir lord.

"Okçular alanda ok arasın, zırh taşıyıcılar ve hizmetkârlar askerlerin atlarını getirsin," diye parladı Baş Piskopos Lord Outhwaite'nin aklında ne olduğunu çok iyi anlayarak ve düşman kuzeye kaçmadan uygulamaya geçirmeye heveslenerek.

Lord Outhwaite okçulara emir verdi ve birkaç dakika içinde okçular orduların arasındaki alanda kullanılmış ok aramaya başladı. Okçulardan bazıları bunun saçmalık olduğunu düşünüp homurdanıyordu, çünkü yeniden alaylı sözlere başlayan İskoç ordusuna karşı açıkta bırakıldıklarını hissediyorlardı. Hepsinden ileride duran bir okçu göğsünden bir tatar yayıyla vuruldu, yüzünde bir şaşkınlık ifadesiyle dizlerinin üstüne çöktü, avuçlarına kan kustu. Sonra ağlamaya başladı, ama bu kanamayı daha da artırdı. Birincisine yardım etmeye giden ikinci okçu da aynı tatar yayıyla bacağından vuruldu. İskoçlar haykırarak ya- 142

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

"Bizden hızlı hareket ederler," dedi Baş Piskopos. Miğ-

ferini ve deri kılıfını çıkarmıştı.

"Ayaklarını doğrayacağız," dedi başka bir lord kurt gibi.

"Kahrolası piyadeler," diye parladı Baş Piskopos. Böyle maskaralıklar karşısında çok sabırsızlanırdı. İskoç lordlarını esir almak istiyordu, en hızlı ve en pahalı atların üstündeki adamları, çünkü kendilerini zengin edecek şey onların fidyeleri idi ve özellikle İngiltereli Edward'a sadakat yemini etmiş ve düşman ordusundaki varlıklarının ihanetlerini kanıtladığı Menteith Kontu gibi İskoç soylularını ele geçirmeyi istiyordu. Öyle adamlardan fidye alınmazdı, ama yeminlerini bozan öteki adamlar için örnek olarak idam edilirlerdi, ama eğer Baş Piskopos bugün zaffer kazanamazsa küçük ordusunu İskoçya'ya sokabilir ve hainlerin arazilerini alırdı. Onların elinden her şeyi alırdı: yataklarını, çatılarını, tencerelerini, tavalarını, sığırlarını, hatta dere yataklarını bile. "Ama yeniden saldırmayacaklar," diye düşündü Baş Piskopos.

"O zaman zeki olmak zorundayız," dedi Lord Outhwaite neşeyle.

Öteki lordlar Outhwaite'ye şüpheyle baktı. Zekilik domuzları avlamadığı, geyikleri öldürmediği, kadınların tadını çıkarmadığı ve esir almadığı için değer verdikleri bir özellik değildi. Kilise adamları zeki olabilirdi ve kuşkusuz Oxford'da zeki aptallar vardı ve bu konuda gösteriş yapmadıkları sürece kadınlar bile zeki olabilirdi, ama bir savaş alanında? Zekilik?

"Zeki mi?" diye anlamlı bir şekilde sordu Lord Neville.

"Okçularımızdan korkuyorlar," dedi Lord Outhwaite.

Ama eğer okçularımızın çok az okunun kaldığını görürlerse bu korku yok olur ve yeniden saldırabilirler."

"Gerçekten, gerçekten..." diye söze başladı Baş Piskopos ve sonra durdu, çünkü o da Lord Outhwaite kadar

141

BERNARD CORNWELL

bitkin görünüşlü rahibi kimse fark etmedi, zarif hizmetkârını da. Böylece savaşın sesi şehrin kayalıklarında yankılanırken de Taillebourg ve Harlequin Dur ham'dan çıktı, York yoluna doğru dönüp güneye doğru uzaklaştı.

İskoçlar ikinci kez saldırdıklarında öğleden sonranın

ortası olmuştu, ama bu saldırı ilkinin tersine kaçan okçuların peşinden başlamadı. Okçular hazır bir şekilde saldırıyı bekliyorlardı, bu kez oklar çekirge sürüsü gibi geliyordu, ingiliz safını neredeyse dağıtmış olan İskoçların sol kanadmdakiler bu kez iki katı okçuyla karşılaştılar. Büyük bir kendine güvenle başlayan hücum emeklemeye dönüştü, sonra adamlar kalkanlarının arkasına çömelirken tamamen durdu. İskoçların sağ kanadı hiç kıpırdayamadı, Kralın bulunduğu orta kısma okçuların aralıksız olarak ok attığı taş duvara elli adım kala durdu. İskoçlar ilerleyemedi, geri çekilemedi ve uzun saplı oklar uzun süre kalkanlara ve dikkatsizce açıkta bırakılmış bedenlere çarptı. Sonra Lord Robert Stewart'm adamları gerileyerek menzilden çıktı, Kralın seltronu da onları takip etti ve kırmızı topraklı savaş alanında yeniden bir duraklama oldu. Trampetler ses-

sizdi, karmakarışık çayırdaki daha fazla hakaret sözü sarf edilmiyordu. Hâlâ hayatta olan İskoç lordları Kralları'nın çapraz istavroz sancağının altında toplanmıştı. Düşmanlarının toplandığını gören York Baş Piskoposu kendi lordlarını da bir araya gelmeye çağırdı. İngilizler umutsuzdu. İskoçların kendilerini Baş Piskoposun üçüncü ok vaftizi dediği şeye asla maruz bırakmayacağını düşünüyorlardı. "Serseriler kuzeye savuşacaklar," tahmininde bulundu Baş Piskopos. "Tanrı lanet olası ruhlarını kahretsin."

"O halde onları takip edeceğiz," dedi Lord Percy.

140

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

bekleniyordu, bu yüzden tartışmadı. Yalnızca de Taillebourg'un emrini yerine getiriyordu ve ödülü, söz verildiği gibi, eski mevkiine iade edilmek olacaktı. Gururu iade edilecekti, adamlarını yeniden savaşa götürmesine izin verilecekti ve Kilise tarafından bağışlanacaktı.

"Şimdi gidiyoruz," dedi de Taillebourg. William Douglas onları aramaya başlamadan, hatta daha önemlisi kimse hastane odasındaki üç cesedi bulmadan gitmek istiyordu. Dominikan cesetlerin üstüne kapıyı kapamıştı ve keşişlerin Collimore'un uyuduğunu düşüneceğine ve onu rahatsız etmeyeceğine kuşlu yoktu, ama de Taillebourg yine de cesetler bulunduğu şehirden ayrılmış olmak istiyordu. Bu yüzden o sabah Jamie Douglas'tan çaldıkları atlardan birinin üstüne atladı. Şimdi aradan çok uzun zaman geçmiş gibi geliyordu. Ayaklarını üzengilere yerleştirdi, sonra bir dilenciye tekmeleyerek kovdu. Adam de Taillebourg'un bacağını yakalamış aç olduğu için sızlanıp duruyordu, ama tekmeyle yiyince rahibin vahşi darbesiyle uzaklaştı.

Savaşın gürültüsü şiddetlendi. Dominikan yeniden tepesine baktı, ama savaş onu ilgilendirmiyordu. İngilizler ve İskoçlar paralamak istiyorlarsa bunu yapabilirlerdi. Onun kafasında daha önemli konular vardı, Tanrı ve Kutsal Kâse, cennet ve cehennemle ilgili konular. Onun da vicdanında günahlar vardı, ama Kutsal Pedere günah çıkartırdı ve Kutsal Kâse'yi bulduktan sonra Tanrı bile bu günahları anlardı.

Sıkı bir şekilde korunuyor olmasına rağmen yaralıların JÇeri taşınması ve tepeye yiyecek ve içecek götürülmesi için şehrin kapıları açık bırakılmıştı. Muhafızlar yaşlı adamlardı ve hiçbir İskoç istilacıyı şehre sokmama emri almışlardı, ama çıkan kimseyi durdurmakla yükümlü değildiler. Bu yüzden bir savaş atında oturan yüzü yaralı

139

BERNARD CORNWELL

Kutsal Kâse'yi bulmak için İngiltere'ye nasıl yelken açtığını, amcasını, yani Thomas'ın babasını öldürmesine rağmen Kutsal Kâse'yi nasıl bulamadığını anlatmıştı. Şimdi de Taillebourg'la birlikte Eleanor'un Thomas'ın hikâyesini anlatmasını dinlemişti. "Ona inandın mı?" diye sordu Dominikan.

"İnandım," dedi Vexille.

"Ama ya aldatılmışsa?" diye sordu Engizisyon üyesi. Eleanor onlara Thomas'ın Kutsal Kâse'yi aramak için görevlendirildiğini, ama inancının zayıf olduğunu ve aramasını yarı gönüllü yaptığını anlatmıştı. "Onu yine de öldürmek zorundayız," diye eklemişti de Taillebourg. "Elbette."

De Taillebourg kaşlarını çattı. "Sence bir sakıncası yok mu?"

"Öldürmenin mi?" Guy Vexille, de Taillebourg'un bunu sormasına bile şaşırmıştı. "Öldürmek benim işim, peder," dedi. Kardinal Bessieres Kutsal Kâse'yi arayan herkesin öldürülmesini emretmişti, Kardinalin adına arayanlar hariç. Guy Vexille de kendi isteğiyle Tanrının katili olmuştu. Kuzeni Thomas'ın boğazını kesme konusunda da

kesinlikle bir tereddüdü yoktu. "Onu burada beklemek ister misin?" diye sordu de Taillebourg'a. "Kız savaştan sonra Katedralde olacağını söyledi."

De Taillebourg karşı tepelere baktı. İskoçlar kazanabilirdi, bundan emindi. Bu da Hooktonlu Thomas'ın şehre gelmesini şüpheli hale getiriyordu. Panik halde güneye kaçacağı kesindi. "Hookton'a gideceğiz."

"Hookton'u bir kere aradım," dedi Guy Vexille.

"O zaman bir daha arayacaksın," diye parladı de Taillebourg.

"Evet, peder." Guy Vexille alçakgönüllü bir şekilde başını önüne eğdi. O bir günahkârdı; pişmanlık göstermesi

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

konması, kızgın demirlerin sırtı bir kavis çizip tavana doğru pişmanlık sözleri haykırmasına neden olacak şekilde etine bastırılması gerektiğine inanan bir adamdı, ama de Taillebourg Kardinali bu adama Engizisyonun işkence aletlerini göstermekten başka bir şey yapmaması konusunda ikna etmeyi başarmıştı. "Sonra da onu bana verin," demişti de Taillebourg. "Ve beni Kutsal Kâse'ye götürmesine izin verin."

"Daha sonra öldür onu," demişti Kardinal.

"Kutsal Kâse elimize geçince her şey daha farklı olacak," demişte de Taillebourg kaçamak bir şekilde. Bir zamanlar kendisine Harlequin diyen teni güneşle bronzlaşmıştı. Kara gözlü, ince yüzlü bu zayıf adamı öldürüp öldürmemesi gerektiğini hâlâ bilmiyordu. Bu adı gururla benimsemişti, çünkü Harlequinler kayıp ruhlardı, ama de Taillebourg bu Harlequin'in ruhunu kurtarabileceğine inanıyordu. Harlequin'in gerçek adı Astarac Kontu Guy Vexille'di. Peder CollimoreTa konuşurken de Taillebourg'un Picardy'ye Fransa için savaşmaya gelmiş adamı anlatırken tarif ettiği kişi aslında Guy Vexille'di. Savaştan sonra Fransa Kralı günah keçileri ararken Vexille yakalanmıştı ve sapkın olduğu bildirilen bir ailenin sorgucunu sergileme cüretini gösteren bir adam ve bir asiden iyi günah keçisi olmuştu.

Vexille işkence edilerek sapkınlığından kurtarılması beklentisiyle Engizisyona verilmişti, ama de Taillebourg Harlequin'den hoşlanmıştı. Onun sert, zorlu ve kararlı bir

adam olduğunu, önemli olan hiçbir şey daha gerçekleşmediği için hayatın hiçbir anlamı olmadığını bilen bir adam olduğunu anlamış ve onu acılardan kurtarmıştı. Ona yalnızca kadınların ve adamların çığlıklar atarak

Tanrıdan özür diledikleri odayı göstermiş, sonra onu nazlı bir şekilde sorgulamıştı. Vexille de ona bir zamanlar

BERNARD CORNWELL

kadınlar Cuthbert'e erkeklerinin tepeden güvenle inmesi için yalvarıyorlardı.

Bernard de Taillebourg kendi duasını ekledi. St. Denis'e git, diye yalvardı Cuthbert'e ve ondan Tanrıyla konuşmasını iste. Cuthbert Tanrının dikkatini çekemese bile Fransız olan ve Tanrıya Cuthbert'den daha yakın olan St. Denis'i bulabilirdi. Denis'e, Tanrının benim isimle ilgilenmesini, Tanrının bu aramayı kutsamasını ve Tanrının lütfunun bu işe başarı kazandırmasını sağlamak için dua etmesini söyle, diye yalvardı. Ve günahlarımızı bağışlaması için Tanrıya dua et, ama bil ki bu günahlarımız, çok büyük de olsa, yalnızca Tanrıya hizmet için işlendi. O günün günahlarını düşününce inledi, sonra örtüyü öpüp cüppesinin altındaki cüzdanından bir tane madeni para çıkardı. Parayı hacıların tapınağa gönüllerinden ne koparsa verdikleri gri metal kavanoza attı. Sonra hemen katedralin orta kısmına doğru gitti. Kaba bir bina, diye düşündü, renkli sütunları çok büyük ve kalındı, oymaları bir çocuğun çiziktirmeleri kadar beceriksizceydi. Fransa'da yeni yükselen zarif manastırlara ve kiliselere hiç benzemiyordu. Parmaklarını kutsal suya daldırdı, haç çıkardı ve hizmetkârının atlarıyla birlikte beklediği gün ışığına çıktı. "Bensiz gidebilirdin," dedi hizmetkârına.

"Seni yolda öldürüp sensiz yola devam etmek daha kolay olurdu."

"Ama bunu yapmayacaksın," dedi de Taillebourg, "çünkü Tanrının merhameti ruhuna işledi."

"Tanrıya şükür," dedi hizmetkâr.

Adam doğuştan hizmetkâr değildi, şövalyeydi ve soylu doğmuştu. Şimdi, de Taillebourg'un arzusuyla kendisinin ve ailesinin günahları için cezalandırılıyordu. Onlar vardı ve Kardinal Bessieres de onların arasındaydı. İnsanın işkence aletinde gerilmesi, üzerine büyük ağırlıklar

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

Canlı, gri bir aygıra binmiş olan Lord Robert Stewart İskoçların sol kanadına doğru kendine yol açarken, "Birkaç okları kaldı," dedi adamlarına. "Birkaç ok. Onları dağıtabiliriz!" Adamları lanet olası İngilizleri neredeyse dağıtıyordu. O kadar yaklaşmışlardı ki. Yeni bir hücum küçük asi orduyu ortadan kaldırır ve güneyin zenginliklerine giden yolu açardı.

"St. Andrew için!" diye seslendi Lord Robert ve trampetçiler yeniden çalmaya başladı. "Kralımız için! İskoçya için!"

Ve uluma yeniden başladı.

Manastırın küçük hastanesindeki işi bitince Bernard de Taillebourg katedrale gitti. Hizmetkârı atları hazırlarken Dominikan rahibi kırmızı, sarı, yeşil ve mavi çizgilerle boyanmış geniş sütunların arasında yürüyordu. Dua etmek için St. Cuthbert'in mezarına gitti. Cuthbert'in önemli bir aziz olduğundan emin değildi -cennette Tanrının kulağına komuta eden kutsal ruhlardan biri olmadığı kesindi- ama yerel olarak çok saygı duyulan biriydi ve mücevherler, altın ve gümüşle süslenmiş mezarı bu sadakatin kanıtıydı.

En azından yüz kadın mezarın etrafına toplanmıştı ve Çoğu ağlıyordu. De Taillebourg mezarı kaplayan nakışlı örtüye dokunabilmek için kadınların bazılarını yolundan itti. Bir kadın hırlayarak ona bir şeyler söyledi, ama sonra rahip olduğunu anlayıp kanlı, morluklar içindeki yüzünü görünce bağışlanmak için yalvardı. Bernard de Taillebourg ona aldırmayıp mezara doğru eğildi. Tabut örtüsü Püsküllüydü ve kadınlar dua ederek bu püsküllere küçük ez parçaları bağlıyorlardı. Duaların çoğu genellikle sağlık- xçindi, bir uzvun yerine gelmesi, yeniden görebilme veya bir çocuğun hayatının kurtulması gibi, ama bugün

BERNARD CORNWELL

rini ondan iyi bir balta olacağını düşünerek bir kargının ucundan çıkarmaya çalışıyordu. Ölü olduğu sanılan bir İskoç birden homurdanıp döndü ve bir asker üstüne basıp kılıcını ona sapladı. Düşman birden katılaştı, sonra gevşedi ve bir daha hareket etmedi. "Henüz yeniden dirilme günü gelmedi, seni serseri," dedi asker kılıcını çekip kurtarıırken. "Kahrolası fahişenin çocuğu," diye homurdandı, kılıcını ölü adamın zırh cüppesine silerek, "öyle kalkarak ne yaptığını sanıyorsun? Beni çok korkuttun!" Az önce öldürdüğü adamın yanına çömelmiş elbiselerini araştırırken kendi kendine konuşuyordu.

Katedral kulesi ve kale duvarları seyirci kaynıyordu. Bir balıkcıl kuşu surların altında uçuyor, sonbahar güneşinin altında güzel bir şekilde parlayan kıvrımlı nehri takip ediyordu. Thomas yamaç aşağı uçan bildirgin kılavuzu kuşlarını duyabiliyordu. Yılın sonuncuları olduğu belli olan kelebekler kanla kayganlaşmış çimenlerin üstünde uçuşuyordu. İskoçlar ayağa kalkmış geriliyor, miğferlerini takıyor, kollarını kalkanlarının arkasındaki halkalara sokuyor ve yeni bilenmiş kılıçlarını, kargılarını ve mızraklarını kaldırıyorlardı. Bazıları şehre bakıyor ve katedralin mahzenlerinde ve kalenin kilerlerinde saklanan hazinelerin hayalini kuruyordu. Altınla dolu sandıkları, madeni para taşan fıçıları, gümüş yığmlarıyla kaplı odaları, bira akan tavernaları ve kadınlarla dolu sokakları düşünüyorlardı. "Baba, Oğul adına," dedi bir rahip, "ve kutsal ruh adına. St. Andrew sizinle birlikte. Kralınız için savaşıyorsunuz! Düşman Şeytanın tanrısız dölüdür! Tanrı bizimle birlikte!"

"Kalkın çocuklar, kalkın!" diye seslendi İngiliz tarafından biri. Adamlar ayağa kalkıp yaylarını gerdiler, torbadan ilk oklarını aldılar. Bazıları İskoçların da aynı şeyi yaptığından habersiz haç çıkardı.

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

bölümünde dayanırdı. Pek çok okçu gibi Thomas da yay ipini kadın saçıyla desteklemeyi severdi, çünkü bu, bir savaş sırasında ipin kopmasını engellerdi. O ve St. Sebastian'a edilen dualar. Thomas ipi yayın üst kısmında asılı bıraktı, sonra çimenlerin üstünde çömeldi. Okları teker teker torbasından çıkararak bir eğrilik olup olmadığını görmek için parmaklarıyla inceledi.

"Piç kuruları geri gelecek!" Zırh cüppesinde gümüş bir hilâl olan bir adam saf boyunca dolaşıyordu. "Daha fazlası için gelecekler! Ama siz işinizi iyi yaptınız!" Gümüş hilâlin yarısı kanla örtülmüştü. Bir okçu tükürdü, diğeri içgüdüsel olarak ipi çözüp yayını okşadı. Thomas eğer uza-nırsa uyuyacağını düşündü, ama saçma bir korku içini kapladı. Okçular geri çekilir ve onu burada uyuyarak bırakırlarsa İskoçlar onu bulup öldürürdü. Ama İskoçlar da

İngilizler gibi dinleniyorlardı. Bazı adamlar soluk almaya çalışıyor gibi iki büklüm olmuşlardı. Kimileri çimenlerin üstünde otururken bir kısmı bira veya su fiçilerinin etrafına toplanmıştı. Büyük trampetler sessizdi, ama adamlar Thomas savaşın ilk çarpışması sırasında körleşen kılıçlarını bilirken taşa sürten çeliğin sesini duyabiliyordu. İki taraf da birbirine hakaret etmiyordu artık, adamlar yalnızca dikkatle birbirlerine bakıyorlardı. Rahipler ölmekte olan adamların yanına çömelmiş dua ederek ruhlarını cennete gönderiyordu. Kocaları, sevgilileri, oğulları ölen kadınlar keskin feryatlar koyuveriyordu. İskoç saldırısının şiddetiyle azalan İngiliz sağ kanadı başladığı yere geri dönmüştü ve arkalarında sayısız ölü ve yaralı bırakmışlardı. İskoçların apar topar geri çekilmeleri sırasında geride bırakılan yaralıları soyulup araştırılıyorlardı. Bir avuç kararmış madeni para için iki adam kavga ediyordu. İki eŞİŞ yaralıları su taşıyordu. Küçük bir çocuk zırhların kopuk zincirleriyle oynuyor, bir kadın kırık bir yüz sipe-
133

BERNARD CORNWELL

İngiltere'nin ve Galler'in her yerinde ok yapılıyordu. Bazı adamlar saplarını kesip düzeltiyor, diğerleri tüyleri topluyor, kadınlar iplerini eğiriyor, erkekler deri, toynak ve bakır pası tutkalını kaynatıyor, demirciler ok kafalarını biçimlendiriyor, sonra ayrı ayrı parçalar bir kasabada toplanarak birleştiriliyor, demet yapılıp acil durumlar için bekletildikleri Londra'ya, York'a, Chester'a veya Durham'a gönderiliyordu. Thomas iki demeti bağlayan ipi kesip yeni okları ölü bir okçudan aldığı torbasına doldurdu. Adamı Baş Piskoposun taburunun arkasında yatar-ken bulmuş, kendi yırtık ok torbasını adamın yanında bırakmıştı. Artık oklarla dolu yeni bir torbası vardı. Sağ elinin parmaklarını esnetti. Acıyorlardı. Picardy'deki savaş-tan beri yeterince ok atmadığının kanıtıydı bu. Yirmi ya da daha fazla ok attığı zaman olduğu gibi sırtı ağrıyordu. Her atış bir adamı tek elle kaldırmaya eş değerdı ve bu ça-ba acıyı omurgasının derinliklerine gönderiyordu, ama

oklar İskoçların sol kanadını geldikleri yere geri göndermişti. İngiliz düşmanları gibi onlar da orada biraz nefes alıyorlardı. İki ordu arasındaki alan oklar, ölü ve yaralı adamlarla doluydu. Yaralıların bir kısmı kendi adamlarına doğru sürünmeye çalışıyordu. İki köpek cesetleri kokladı, ama bir keşiş üzerlerine taş atınca kaçıştı.

Thomas yayının gerilmesi için ipini çözdü. Bazı okçular yaylarının, ağaç kısmı gerili bir yayın biçimini alana kadar bükülü kalmasını isterdi; yayın ağaç kısmının aldığı bu eğri şekil yayın iyi kullanıldığını ve sahibinin deneyimli bir okçu olduğunu gösterirdi. Ama Thomas böyle yayların zayıfladığını düşünür, bu yüzden olabildiğince sık yayının ipini çözerdi. Bu aynı zamanda ipi de korurdu. Doğru uzunlukta bir ip bulmak zordu ve ip kaçınılmaz olarak esnerdi, ama tutkala yatırılan iyi bir kenevir ipi kuru tutulur ve sürekli gergin tutulmazsa yılın büyü-
132

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

karşı sıralanan bir saf. Okçu sürüleri oklarını Lord Robert Stewart'm şeltronuna gönderdiler. Iskalamaları mümkün değildi. Bunlar okçuluk alıştırmalarına samanla dolu hedeflere yüz adımlık mesafeden başlayan ve iki yüz adımla tamamlayan okçulardı ve şu anda yirmi adımdan atış yapmaları gerekiyordu. Oklar o kadar büyük bir güçle atılıyordu ki bazen zırhı ve gövdeyi geçip yeniden arkadaki zırha saplanıyordu. Zırhlı adamlar oklara geçirilirken İskoç hücumunun sağ tarafı kan ve acı yumağı haline geldi. Düşen her adam bir diğer kurbanı okçular için açığa çıkarıyor, onlar da oklarını yaya takabildikleri oranda hızlı bir şekilde atış yapıyorlardı. İskoçlar gruplar halinde ölüyordu. Çığlıklar atarak ölüyorlardı. Bazı adamlar içgüdüsel olarak okçulara saldırmaya çalışıyordu, ama hemen yere indiriliyorlardı; hiçbir tabur bu tüylü çelik saldırısına dayanamazdı. Nitekim İskoçlar birden çekilmeye başladılar. Cesetlere takılıp sendeleyerek hücumla başladıkları yere geri çekildiler. Her adımları tıslayan oklar tarafından takip edildi, ta ki bir İngiliz sesi okçulara durmalarını emrederne kadar. "Ama burada kalın!" diye emretti adam. Sol kanattan gelen okçuların kuşatma altındaki sağ tarafta kalmalarını istiyordu.

Thomas da okçuların arasındaydı. Oklarını saydı, torbasında yalnızca yedi okunun kaldığını gördü. Çimenlerin arasında fazla zarar görmemiş oklardan aramaya başladı, ama bir adam onu dürterek yedek ok demetleriyle savaş alanında dolaşan arabayı işaret etti. Thomas şaşır-
mıştı. "Fransa'da hep oksuz kalırdık."

"Burada değil." Adamın tavşan dudakları olduğu için arılaşılması zordu. "Okları Durham'da tutuyorlar. Kale-
e- Onları üç vilayet gönderdi buraya." İki yeni demet ku-
caktı.
131

BERNARD CORNWELL

Yarı boğulan keşiş birden, Hooktonlu Thomas başrahipte karşılaştığından beri rahipler arasında dolaşan dedi-

koduyu büyük bir hevesle tekrarladı. "Onu Kral göndermiş, efendim, majestelerinin kendisi ve piskopos hazretleri de ve hazine arıyorlar efendim, ama kimse ne olduğunu bilmiyor."

"Kral mı?"

"Oh, evet, efendim, Kralın kendisi. Onu Kral göndermiş."

Sir Geoffrey keşişin gözlerine baktı, bir kurnazlık görmeyince kırbacı çözdü. "Elmalarını düşürdün, çocuk."

"Düşürdüm, efendim, düşürdüm."

"Bir tanesini atıma ver." Keşişin bir elmayı alışını seyretti, sonra yüzü birden öfkeyle çarpıldı. "Önce çamuru sil, seni ahmak! Temizle onu!" Urperdi, sonra kuzeye doğru baktı, ama hayatta kalan İskoçların alçak zeminden çıktıklarını görmüyordu. Nefret ettiği düşmanı, kendisini yoksul bırakan Sir William Douglas'ın kaçtığını fark etmedi bile. Hazineyi düşündüğü için olanlar gözünden kaçıyordu. Altın. Yığınlarca altın. Kalbinin arzusu. Para, mücevher, altın, zırh, kadınlar ve bir kalbin isteyebileceği her şey.

İskoçların solundaki kontrolsüz ve vahşi şeltron İngilizlerin sağ tarafını o kadar geriye gitmeye zorladı ki taş duvarın arkasındaki orta kısımla aralarında büyük bir boşluk oluştu. Geriye çekilme, orta kısmın sağ kanadının İskoç saldırısına karşı açıkta kalması anlamına geliyordu. Gerçekten de Baş Piskoposun taburunun arka kısmı İskoçlara karşı savunmasız kalmıştı, ama o zaman da tepe sırtının her yerinden okçular kurtarmaya geldiler.

Okçular gelip Baş Piskoposun kanadını koruyan yeni bir saf oluşturdular, zafer kazanan İskoç saldırısına

130

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

cek ve bira dağıtıyordu, ama Sir Geoffrey'in vahşi gülüşü onu telaşlandırmıştı. Birden sessizleşen Korkuluk iri gözlerle keşişe baktı, sonra sessizce kırbacının açılmasına izin verdi. Yumuşak deri dalgalanırken hiç ses çıkarmadı, Sir Geoffrey sağ kolunu şimşek hızıyla oynatınca kırbaç genç keşişin boynuna dolandı. Sir Geoffrey kırbacı çekti. "Buraya gel, çocuk," diye emretti.

Çekişin etkisiyle keşiş sendeleyerek taşıdığı ekmekleri ve elmaları düşürdü. Sonra kendini Sir Geoffrey'in atının yanında buldu. Sir Geoffrey eyerinden aşağıya doğru eğilince keşiş onun pis kokulu nefesini aldı. "Dinle, seni küçük dindar hergele," diye tısladı. "Eğer bana gerçeği söylemezsen ihtiyacın olmayan ve yalnızca işlemek için kullandığın şeyi kesip domuzuma veririm, beni anlıyor musun, çocuk?" Dehşete kapılan çocuk yalnızca başını salladı.

Sir Geoffrey kırbacı genç keşişin boynuna bir kez daha doladı, keşişe kimin işbaşında olduğunu göstermek için sıkı bir şekilde çekti. "Siyah yayı olan bir okçu başrahibi-ne bir mektup getirdi."

"Evet efendim, getirdi efendim."

"Peki başrahip okudu mu?"

"Evet efendim, okudu efendim."

"İçinde ne olduğunu sana söyledi mi?"

Keşiş içgüdüsel olarak başını salladı, sonra Korku-

luk' un gözlerindeki öfkeyi görüp panik haİde mektup açıldığında duyduğu ilk sözcüğü söyleyiverdi. "Thesaurus efendim, içinde thesaurus vardı."

"Thesaurus mu?" dedi Korkuluk yabancı sözcüğü anlamayarak. "Peki, seni hadım edilmiş gelincik suratlı pisuk, binlerce bakire adına, thesaurus ne demek oluyor?"

"Hazine, efendim, hazine. Latince, efendim. Thesaurus, efendim, Latince..." keşişin sesi kesildi, "... hazine," diye zayıf bir sesle tamamladı.

129

BERNARD CORNWELL

deydi. Korkuluk, İskoçların alçak arazide tuzağa düşmelerini seyredip oklar saldırganları doğrarken ölümcül bir neşeyle sırtıyordu. Örgülü saçları kirpi omurgası kadar kaim oklarla dolu olan öfkeli bir kabile üyesi yamaç yukarı doğru savaşıyordu, Tekrar tekrar okla vurulurken küfrediyor, lanetler okuyordu. Oklardan biri karmakarışık saçlarının örttüğü kafatasında sallanırken, biri sakallarının arasına girmişti. Ama adam yine de kanlar içinde ve vahşi bir şekilde konuşmaya devam ederek geliyordu. Nefretle o kadar doluydu ki ölmesi gerektiğini bile bilmiyordu. Okçulara beş adım yaklaşmıştı ki Sir Geoffrey kırbacıyla tek gözünü kabuğundan çıkan bir fındık gibi temiz bir şekilde çıkardı, sonra bir okçu ileri yürüyerek adamın okla dolu kafasını baltayla gövdesinden ayırdı. Korkuluk kırbacını dolayıp demir pençenin ucundaki ıslaklığa dokundu. "Savaşı seviyorum," dedi ortalığa doğru. Saldırı bir an için durunca cafcacılı mavi ve griler içindeki İskoç lordlarından birinin ceset yığınlarının arasında yatıyor olduğunu görmüş ve buna üzülmüştü. Gerçekten çok yazıktı. Bu ölümle birlikte bir servet gitmişti ve borçlarını hatırlayan Sir Geoffrey gırtlak kesmek, cesetleri yağmalamak ve işe yarar fidye verebilecek esirler bulmak için adamlarına çukura inmelerini emretmişti. Okçuları savaş alanının diğer tarafına götürülmüştü, ama askerleri biraz nakit para bulabilirdi. "Acele edin! Beggar!" diye bağırdı. "Acele! Esirler ve yağma! Beyefendileri ve lordları arayın! İskoçya'da bir beyefendi yoktur ya neyse!" Yalnızca kendi kendine söylediği bu son söz Korkuluk'u o kadar eğlendirdi ki bir kahkaha attı. Bunu düşündükçe espri daha da komik hale geliyordu, neredeyse gülmekten iki büküm oluyordu. "İskoçya'da beyefendi!" diye tekrarlarlarken endişeyle kendisine bakan genç bir keşiş gördü.

Keşiş başrahibin adamlarından biriydi, askerlere yiye"

128

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

mayacağı biliyordu. Bunun için hiçbir neden bulamıyordu. Bir korku yüreğini sıkıyor ve içini kötü bir şey olacakmış hissiyle dolduruyordu. Başka birinden gelse bu tavsiye korkaklık olarak nitelendirilirdi, ama kimse Sir VWilliam Douglas'ı, Liddesdale Şövalyesini korkaklıkla suçlayamazdı.

Kral tavsiyenin kötü bir şaka olduğunu düşünerek genizden bir kahkaha attı. "Biz kazanıyoruz!" dedi miğferinden biraz daha kan dökülürken. "Sağ tarafta bir tehli-

ke mi var?"

"Yok," dedi Sir VWilliam. Yerdeki çukur İskoç saldırısını bozduğu gibi İngiliz ilerlemesini de durdurmaya yetmişti.

"O zaman bu savaşı sol tarafta kazanacağız," dedi Kral, sonra dönmek için dizginleri çekti. "Geriye çekilmek, ha!" Kral bir kahkaha attı, sonra rahiplerinden bir parça bez alıp yanağıyla miğferin arasına soktu. "Biz kazanıyoruz!" dedi Sir VWilliam'a tekrar, sonra doğuya doğru ilerledi. İskoçya'yı zafere taşımak ve büyük Bruce'un değerli oğlu olduğunu göstermek için at sürüyordu. "St. Andrewv!" diye bağırdı kanlı ağızıyla. "St. Andrewv!"

"Sence geri mi çekilmeliyiz, dayı?" diye sordu Robbie Douglas. Onun kafası da Kral kadar karışmıştı. "Ama kazanıyoruz!"

"Öyle mi?" Sir VWilliam okların sesini dinliyordu. "Dua etsen iyi olur, Robbie," dedi. "Duanı edip Tanrıdan şeytanın kahrolası okçuları almasına izin vermesini istesen iyi olur."

Ve o Tanrıya dua et, yoksa şeytan dinlerdi.

Sir Geoffrey Carr İngilizlerin sol tarafında, İskoçların arazi tarafından kararlı bir şekilde terslendiği ve birkaç askerin kan kokan çukurda esir arayışı içinde olduğu yer-

127

BERNARD CORNWELL

doldurmak için atını sürdü, sonra mızrağıyla bir İngiliz'in üstüne hamle yaptı. Kralın darbesi adamın omzunu kırdı, kanlı yara yırtık zırhın kalıntısıyla karıştı. "Serseriler!" diye tükürdü Kral. "Biz kazanıyoruz!" diye seslendi adamlarına, sonra Douglas'm takipçileri onunla duvarın arasına daldı. Yeni gelenler duvara büyük bir dalga halinde çarptılar, ama duvar dayanıklıydı. Kılıçlar ve baltalar duvar tepeliğinde buluştu, iki taraftaki adamlar katliama giden yolu açmak için ölüleri yollarından çektiler. "Serserileri burada tutacağız," diye Sir VWilliam'ı temin etti Kral, "ve sağa döndüreceğiz."

Ama kulakları savaşın tonuna ayarlanmış olan Sir William yeni bir şeyler duyuyordu. Son birkaç dakikadır çığlıkları, şakırtıyı, bağrıışmaları ve trampetleri dinliyordu, ama bir ses eksikti, şeytanın arp müziği, derin tonlu yay ipi sesleri. Ama bu sesi yeniden duymaya başlamıştı ve düşmanın büyük bir bölümü öldürülmüş olsa da bunların çok azmin okçular olduğunu biliyordu. Ve şimdi İngiltere'nin okları korkunç işine yeniden başlamıştı. "Bir tavsiye ister misiniz, efendim"

"Elbette." Kralın gözleri parlıyor gibiydi. Birkaç okla yaralanmış olan atı dövüşün şiddetli olduğu yerden geriye çekildi.

"Siperinizi indirin," dedi Sir VWilliam. "Sonra da geri çekilin."

"Geri çekilmek mi?" diye sordu Kral yanlış duyup duymadığını anlamak için.

"Geri çekilin!" dedi Sir VWilliam tekrar. Sesi kararlı ve kendinden emindi, ama bu tavsiyeyi neden verdiğinden emin değildi. Şafaktaki siste hissettiğine benzer bir önseziydi bu da, ama tavsiyenin iyi olduğuna emindi. Şimdi

geri çekilmek, kalelerin ok yağmuruna dayanabileceği İskoçya'ya kadar geri çekilmek. Ama bu tavsiyeyi açıklaya-

126

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

Kral uzun mızrağını taş duvarın arkasındaki birine saplamaya çalışıyordu, ama adamların baskısı bu çabasını boşa çıkardı. Mavi ve sarı zırh cüppesi yırtılmış, alttaki parlak plaka zırhın metali çıkmıştı. Göğüs plakasına bir ok çarpıp düşerken başka bir ok atının sol kulağını yırttı. Sir VWilliam'ı görüp keyifli bir spor yapıyormuş gibi gülümsedi. "Siperinizi indirin!" diye kükredi Sir VWilliam ve sonra Kralın gülmediğini anladı. Yanağı kopmuştu ve yarada toplanan kan miğferin alt ucundan kayıp yırtık zırh cüppesini ıslatıyordu. "Yanağınızı sardırın!" diye bağırdı dövüşün gürültüsünün arasından.

Kral ürkmüş atının duvardan uzaklaşmasına izin verdi. "Sağ tarafta ne oldu?" diye sordu Kral, ama yarası yüzünden sözleri kolay anlaşılmıyordu.

"Bizi öldürdüler," dedi Sir VWilliam kısaca. Kılıcını dik-katsizce savurunca ucundan kan damlaları etrafa saçıldı. "Hayır, bizi katlettiler," diye kükredi. "Yerde bir çukur vardı, kapana kısırdılar bizi."

"Solumuz kazanıyor! İngilizleri o tarafta dağıtacağız!" Kral durmadan ağzına dolan kanı tükürdü, ama bol miktardaki kanamaya rağmen Kral endişeli görünmüyordu. Savaşın en başında bir ok tıslayarak yanağında bir delik açarak miğferinin kenarına saplanmıştı. "Onları orada tutacağız," dedi Sir VWilliam'a.

"John Randolph öldü," dedi Sir VWilliam. "Murray Kontu," diye ekledi, Kralın kendisini anlamadığını fark edince.

"Öldü mü?" diye sordu Kral, sonra biraz daha kan tükürdü. "Öldü mü? Esir olmadı mı?" Yeni bir ok sancağını dalgalandırdı, ama Kral tehlikeden habersizdi. Dönüp Şmanm sancaklarına baktı. "Baş Piskoposa mezarında 'dua ettirelim, akşam yemeğimizden sonra da bir dua er-' Ön taraftaki İskoç saflarında bir gedik gördü, orayı

125

BERNARD CORNWELL

"Korkmuyorum, Sir VWilliam, gerçekten korkmuyorum," diye seslendi Lord Outhwaite. Mızrağıyla kendini dengeledi. "İyi olduğunu düşünüyorum."

"Elbette iyi değilim, seni aptal! Adamlarımın yarısı aşağıda."

"Sevgili dostum," dedi Outhwaite yüzünü buruşturarak. Sir VWilliam Robbie'yi itip ikisi birlikte güvenliğe doğru tırmanırken Lord Outhwaite neşeyle el salladı.

Sir VWilliam yüksek zemine çıkınca durum değerlendirildi. Sağ tarafındaki İskoçların yenildiğini görbiliyordu, ama bu onların kendi hatasıydı, çünkü doğruca okçuların alçak zemine girmişlerdi ve okçular da onları merhamet göstermeksizin öldürmüştü. O okçular esrarengiz bir şekilde ortadan kaybolmuştu, ama Sir VWilliam merkezin çok ilerisine geçen sol kanattaki İskoçlara doğ-

ru çekildiklerini tahmin etti. Lord Robert Stewart'm mavi ve sarı sancağı Kralın kırmızı ve sarı sancağından çok ilerde olduğu için bunu anlayabiliyordu. Demek sol tarafta savaş iyi gidiyordu, ama taş duvar İskoçların yolunu tıka-
dığı için ortadaki savaşın hiçbir yere gitmediğini görebiliyordu.

"Burada hiçbir şey başaramayacağız," dedi Robbie'ye. "Bu yüzden biraz işe yarayalım." Dönüp kanlı kılıcını kaldırdı. "Douglas!" diye bağırdı. "Douglas!" Sancak taşıyıcısı ortadan kaybolmuştu, bu yüzden adamın kırmızı kalpli sancağıyla birlikte alçak zeminde öldüğünü tahmin etti. "Douglas!" diye seslendi tekrar. Yeterli sayıda adamı yanına gelince onları düşmanlarca kuşatılmış orta şeltro-
na yönlendirdi. "Burada savaşacağız," dedi, sonra ikinci ya da üçüncü saftaki Krala doğru kendine yol açtı. Kral atının üstünde, oklarla dolu sancağının altında savaşıyordu. Kral da yüz siperi açık dövüşüyordu ve yüzü kandan görünmüyordu. "Siperinizi indirin!" diye kükredi.

124

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

"Kaçıyor muyuz?" diye sordu Robbie şaşkınlıkla.

Sir VWilliam içini çekti. "Robbie, seni aptal, ileri doğru koşabilir ve ölebilirsin. Annene cesur bir adam gibi ve yarım akılla öldüğünü söylerim ya da tekrar tepeye çıkıp bu savaş kazanmaya çalışabiliriz."

Robbie itiraz etmedi, yalnızca geriye, çukurun İskoç bölümüne, eğreliotların beyaz-tüylü oklarla kaplandığı yere baktı. "Ne zaman koşacağımızı söyle," dedi.

Bir düzine okçu ve bir o kadar ingiliz askeri İskoçların boğazını kesmek için bıçaklarını kullanıyordu. Bir askerin işini bitirmeden önce fidye verebilecek kadar değerli olup olmadığını anlamak için duruyorlardı, ama çok az adam bu değere sahipti, kabile üyeleri arasında ise öyle biri hiç yoktu. Çok farklı oldukları için İskoçlardan da fazla nefret edilen bu kabile adamlarına haşere gibi davranılıyordu. Sir William dikkatle başını kaldırıp bunun geri çekilmek için uygun zaman olduğuna karar verdi. Bu kanlı tuzaktan kaçmak yakalanmaktan daha iyiydi, bu yüzden İngilizlerin aşağılayan hakaretlerine aldırmaksızın o ve yeğeni yamacı tırmandı. Arkalarından hiç ok gelmemesi Sir VWilliam'ı şaşırtmıştı. Çukurdan çıkma-
ya çalışırken çimenlerin ve eğreliotların okla dolmasını bekliyordu, ama o ve Robbie rahat bırakılmıştı. Geriye dönüp şöyle bir bakınca okçuların kaybolduğunu gördü, sahanın bu bölümünde yalnızca askerler kalmıştı. Başlarında, çukurun uzak kenarında durmuş kendisini seyreden ve bir zamanlar Sir VWilliam'm esiri olan Lord Outh-
Waite vardı. Topallayan Outhwaite asa olarak bir mızrak kullanıyordu. Sir William'a selam verircesine mızrağını kaldırdı.

"Kendine uygun bir zırh bul, VWillie!" diye bağırdı Sir ^illiam. Lord Outlrvaite'nin adı da Liddesdale Şövalyesi gibi VWilliam'dı. "Seninle işimiz bitmedi daha."

123

BERNARD CORNWELL

pan okların gücüne hayran olup oturuyordu. Metal zırh giymeyi reddettikleri için askerlerden daha çevik olan sakallı kabile adamları yanından geçip gitti. Çıplak bacaklarla ölen İskoçların üstüne tırmanırken vahşi meydan okuma sözleri uluyorlardı, ama sonra İngiliz okları vurmaya ve kabile adamlarını geri püskürtmeye başladı. Oklar çarpıp adamları inletirken patlayan idrar kesesini andıran bir ses çıkarıyordu. Her ok kan fışkırtırken ağır kalkanlarının altında yara almayan Sir VWilliam ve Robbie'nin üstü başı kan içinde kalmıştı.

Yakındaki askerler arasındaki ani kargaşa daha fazla ok gelmesine neden oldu ve Sir VWilliam öfkeyle askerlere yatmalarını emretti. Hareketsizliğin İngiliz okçuların hiçbir İskoç'un hayatta kalmadığını düşünmesine neden olacağını umuyordu, ama askerler Morray Kontunun vurulduğunu haber verdiler. "Zamanı gelmişti," diye Robbie'ye söylendi Sir VWilliam. Morray Kontundan İngilizlerden ettiğinden daha fazla nefret ediyordu. Bir askerın lordun yalnızca vurulmayıp öldüğü haberini verince gülümsedi. Yeni bir ok hücumu Kontun hizmetkârlarını susturdu. Sir VWilliam okların metale, ete, söğüt ağacından yapılmakalılara girişini dinledi. Okların takırtısı kesildikten sonra da inleme, ağlama, nefes sesleri duyuluyordu. Ardından adamlar ölürken ya da ölü yığınlarının altından kalkmaya çalışırken deri çatırtısı sesi başlıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Robbie.

"Araziyi iyice incelemedik," diye cevap verdi Sir VWilliam. "Sayımız o serserilerden fazlaydı ve bu yüzden kendimize fazla güvendik." Oksuz sessizlikte bir kahkaha ve çizme sesi duydu. Bir çığlık duyulunca savaşta oldukça eski olan Sir VWilliam İngiliz askerlerin yaralıların işini bitirmeye indiklerini anladı. "Yakında geriye doğru koşacağız," dedi Robbie'ye. "Seçeneğimiz yok. Kalkanınla kışını koru ve deli gibi koş-
122

III

Sir William Douglas tepe sırtının kenarındaki eğreltiotu kaplı çukurun ne kadar derin ve dik yamaçlı olduğunu dibine inene kadar anlamamıştı. Orada da okçuların saldırısına maruz kalıp ne ileri ne de geri gidebilmişti. Öndeki iki İskoç safı ya ölüydü ya da yaralıydı ve cesetleri ağır zırhıyla üzerinden tırmanamayacağı bir yığın oluşturuyordu. Robbie meydan okuyarak haykırıyor ve yığının üstüne tırmanmaya çalışıyordu, ama Sir VWilliam yeğenini sertçe geri çekip çukurun derinliklerine itti. "Burası ölünecek bir yer değil, Robbie!"

"Piç kuruları!"

"Onlar piç kuruları olabilirler, ama aptal olan bizleriz. Sir VWilliam yeğeninin yanma çömeldi, ikisini de devaikaniyla gizledi. Geriye dönmek düşünülemezdi, çünkü "u düşmandan kaçmak anlamına gelirdi, ama ilerleyeyordu da. Bu yüzden yalnızca kalkanının yüzeyine çar-
121

na atlayıp mızrağını alacak ve yenilen düşmanı kovalayacaktı. "Devam! Devam!" diye bağırdı. "Devam!" Uzun kargıyı kullanan ve İngiliz saflarında bir gedik açan dev İskoç güneye doğru kendine kanlı bir yol açarken bir inleme sesi çıkardı. Hâlâ ezilmiş yüz siperinin asılı olduğu kargısı havadayken sarsıldı. Adam ani bir hareket yapıp ağzını açtı, sonra kapadı, tekrar açıp kapadı, ama konuşmıyordu. Çünkü tüyleri kanlanmış bir ok kafasına girmişti.

Lord Robert bu oku görmüştü. Birden hava oklarla dolunca miğferinin yüz siperini indirdi ve gün yeniden karardı.

Lanet olası İngiliz okçular yine gelmişlerdi.

119

BERNARD CORNWELL

oldukça göz alıcı olan Lord Robert Stevvart, kontrolden çıkmış İskoçlardan kaçan İngiliz askerlerini doğramak için iki saplı bir kılıç kullanıyordu. En sonunda oklara karşı güvende olduğunu hisseden Lord Robert düşmanı görebilmek için yüz siperini kaldırdı. "Gelin!" diye bağırdı adamlarına. "Hadi! Aralarına daim! Öldürün onları! Öldürün!" Kral Noel yemeğinin Londra'da olacağına söz vermişti ve bu sözün gerçekleşmesi için yıkılması gereken az sayıda ürkmüş adam kalmıştı. Durham, York ve Londra zenginlikleri yalnızca birkaç kılıç darbesi; Norveç, Oxford, Bristol ve Southampton varlıkları yalnızca birkaç ölü ötedeydi. "İskoçya! İskoçya! İskoçya!" diye bağırdı Lord Robert. "İskoçya!" Kargılı bir adam sıkışmış yüz siperi kılıcını engellediği için silahının başının kanca tarafıyla bir adamın miğferine vuruyordu. Metali parçalamayıp ezerek adamın beynine geçirdi, kan ve jöleye benzer bir madde yüz siperinin arasından sızdı. İskoç kargısı zırhının kasık bölgesinden giren bir İngiliz dehşetli bir çığlık attı. Bir kılıç darbesi yüzünden gözleri kanlanmış bir genç, belki bir hizmetkâr geriye doğru çekildi. "İskoçya!" Lord Robert artık zaferin kokusunu alabiliyordu. Çok yakındı! İtmeye devam etti, İngiliz safinın sarsıldığını hissederek geri çekildi, safin ne kadar zayıf olduğunu gördü. Kalkanıyla bir hamleyi savuşturup kılıcını düşmüş ve yaralı bir düşmana sapladı. Yardımcılarına, fidyesi Stevvart hanedanını zenginleştirecek zengin bir İngiliz soylusu bulmak için gözlerini açmalarını haykırdı. Adamlar bıçaklayıp doğrarken homurdanmaya devam ediyordu. Bir kabile adamı nefes almak için geri çekilirken bağırsaklarını deşilen karnının içinde tutmaya çalışıyordu. Bir trampetçi İskoçlara devam etmelerini söylüyordu. "Atımı getir!" diye bir zırh taşıyıcısına seslendi Lord Robert. Ezüen İngiliz safinın her an dağılacağını biliyordu. O zaman atı-

118

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

komuta ettiği sol kanadı için bir engel oluşturmeyen taş yığınlarından başka bir şey kalmıyordu. Bunların şehre en yakın olan şeltronları üç İskoç biriminden en büyük olanıydı ve İngilizlerin üstüne bir ay aç kalmış kurt sürüsü gibi saldırıyorlardı. Saldırganlar kan istiyordu ve ok-

çular onların uluyan hücumlarından keskin dişlerin önünden kaçan kuzular gibi kaçıyordu. Derken İskoçlar İngilizlerin sağ tarafına çarptı ve saldırının sırf ivmesi bile İngilizleri yirmi adım geriye attı. Omuz omuza yaslanan İngilizler kalkanlarının arkasına çömelip İskoçları geriye doğru itip ayak bileklerini ve yüzleri bıçaklamaya başladı. İskoç sürüsünü durdurmak için gösterdikleri büyük çabayla homurdandılar.

Ön saflarda savaşmak zordu. Adamlar arkadan ittiği için İngilizler ve İskoçlar artık sevgili kadar yakındılar, o kadar yakındılar ki kılıçlarını basit bir saplama ha-

reketi dışında kullanamaz olmuşlardı. Arkadaki safların daha geniş yeri vardı. Bir İskoç dev bir balta gibi kullandığı kargısıyla bir darbe indirdi, kargının bıçağı düşmanın kafasına inip miğferini, deri gömleği deldi, kafa derisini ve kafatasını yumurta gibi kolayca parçaladı. Ölü asker düşerken kan fışkiyeden çıkar gibi bir düzine adamın üstüne fıskırdı! Diğer İskoçlar bu adamın ölümünün neden olduğu boşluğa daldılar. Bir kabile üyesi cesede takıldı ve bir İngiliz kör bir bıçakla açıkta kalan boynunu keserken çığlık attı. Kargı yine inip ikinci adamı öldürdü ve bu kez kargı yukarı çıkarken ölü adamın miğferi kargının bıçağına takılı kaldı.

Hâlâ parçalanmamış olan trampetler yine çalmaya başladı ve İskoçlar bir ritimle hareket etmeye başladılar- Bazıları, "Bruce! Bruce!" diye bağırırken diğerleri, "St. Andrew! St. Andrewv!" diye sesleniyordu. Mavi-sarı renk-1 içinde ve miğferinin alın kısmındaki ince altın şeritle

117

BERNARD CORNVVELL

şekilde sordu bir okçu. "Hadi serseriler, sizi duyamıyorum, ingilizlerden kim nefret ediyor şimdi?"

Derken orta taraftan bir ses geldi. "Okçular! Sağa! Sağa!" Seste tam bir panik havası hâkimdi. "Sağa! Tanrı aşkına, hemen!"

İngilizlerin sol tarafındaki askerler savaşa tam anlamıyla karışmamışlardı, çünkü okçular çukurdaki İskoçları öldürüyordu, İngilizlerin orta kısmı dayanıyordu, çünkü Baş Piskoposun adamları yalnızca bel yüksekliğine kadar gelse de İskoç saldırısı için yeterli bir bariyer olan taş duvarın arkasına sıralanmışlardı. Saldırganlar duvar tepeliğinin üstünden bıçaklıyor, hamle yapıyor, darbe indirdiyordu ve hatta taşları teker teker yere düşürüyor, ama yıkamıyorlardı, bu yüzden engelleniyorlardı. Böylece, sayıları çok daha az olan İngilizler, İskoçlar kargılarla kendilerine saldırırsa da dayanıyorlardı. Bazı İngiliz şövalyeler atlarını istedi. Atlarına atlayıp mızraklarını kuşandıktan sonra etrafları kuşatılan arkadaşlarının arkasından yaklaşip mızraklarını İskoçların gözlerine soktular. Diğer askerler kullanışı zor kargıların altından dalıp kılıçlar ve baltalarla düşmana saldırdılar ve bütün bu süre zarfında uzun oklar sol taraftan gelmeye devam etti. Orta taraftan gelen gürültü arka saflardaki adamların çığlıkları, yaralıların haykırıışları, çeliğin çeliğe çarparken çıkardığı şangırtı ve mızrağın kargıya çarparken çıkardığı çatırtıydı,

ama duvar iki tarafın da diğerini geriye doğru bastırması anlamına geliyordu, bu yüzden taşlara yüklenip ölümlerle engellenerek hamle yapıyor, saplıyor, acı çekiyor, kanıyor ve ölüyorlardı.

Ama İngilizlerin sağ tarafında Lord Neville ve Lord Percy'nin komuta ettiği bölümde duvar bitiyor, iskoğların March Kontu ve Kralın yeğeni Lord Stewart ı

116

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

farelerin sayısı çok arttığında balıkçılar teknelerini dere- nin dibinde bırakır, sintinelerini taşla doldurur ve kaba- ran suların pis kokulu güverteleri kaplamasına izin verir- lerdi. Bu, köy çocukları için tatil demekti. Hook'un tepe- sinde dikilir farelerin teknelerden kaçmasını beklerlerdi, sonra da sevinç çığlıklarıyla hayvanları taşlardı. Fare- ler paniğe kapılırdı ve bu da yalnızca çocukların neşesini artırır, yetişkinler etraflarında durup kahkaha atar ve al- kışlayarak cesaret verirdi.

Şimdi de durum böyleydi. İskoğlar alçak alandaydı, okçular tepedeydi ve ölüm onların idaresindeydi. Oklar doğruca yamaçtan aşağı iniyor, uçarken neredeyse hiç ka- vis çizmiyor ve ete çarpan satır sesiyle hedefini buluyor- du. İskoğlar çukurda debelenerek ölüyor, sarı eğreltiotla- rı kırmızıya dönüyordu. Düşmanın bir kısmı yukarı tır- manarak işkencecilerinden kurtulmaya çalıştı, ama böyle- ce daha kolay hedefler haline geldi. Bazıları uzak duvara tırmanmaya çalıştı, ama sırtlarından vuruldular. Yorkshi- re şerifi ve sol taraftaki İngilizlerin komutanı Sir Thomas Rokeby kaçtıklarını gördü ve iki grup adamına atlarına binip vadiyi aramaları emrini verdi. Zırhlı süvariler okçu- ların kanlı işini bitirmek için kılıçlarını ve gürzlerini sa- vurmaya başladılar.

Çukurun dibi kıvıl kıvıl kanlı bir yığın halindeydi. Ka- fasında tüylü bir miğfer olan plaka zırhlı bir adam tırma- narak katliamdan kaçmaya çalıştı, ama iki ok göğüs pla- kasından girdi, üçüncüyse yüz siperindeki açıklığı bul- du. Adam debelenerek geriye düştü. Kalkamndaki atma- cda bir grup ok asılıydı. Öldürülecek fazla İskoğ kalma- ^ğı için fırlatılan okların sayısı azalmıştı artık. İlk okçular oiuleri yağmalamak ve yaralıları öldürmek için bıçakları- 1 Çekerek aşağıya inmeye başladılar.

İngilizlerden kim nefret ediyormuş?" diye alaycı bir

115

BERNARD CORNWELL

liyordu. "St. George! St. George!" diye seslendi bir adam. "Sıkı tutunun! Sertçe vurup sıkı tutunun!"

Thomas şimdi ordunun yan tarafmdaydı. Aceleyle sal- dıran İskoğları görmek için dönünce saflarını genişlettik- lerini gördü. İlk pozisyonlarında omuz omuzaydılar, ama şimdi koşarken yayılmışlardı ve bu da batı tarafında ka- lanların, tepe sırtının yamacına, dolayısıyla savaş alanını beklenmedik şekilde daraltan derin boşluğa inmek zorun- da kaldığını gösteriyordu. Çukurun dibine inmiş, sonları gelmiş bir şekilde gökyüzüne bakıyorlardı.

"Okçular!" diye bağırdı Thomas, kendini Fransa'day-

miş ve Will Skeat'm okçularından sorumluymuş gibi hissederek. "Okçular!" diye kükredi, çukurun kenarına gide rek. "Şimdi öldürün onları!" Adamlar çukurun kenarına gelip zafer çığlığı atarak yaylarını gerdiler.

Şimdi öldürme zamanıydı, okçuların zamanı. İskoçların sağ kanadı çukurdaydı ve İngilizler onların tepelerindeydi. İskalamaları imkânsızdı. İki keşiş yedek ok demetleri getiriyordu. Yirmi dört ok taşıyan her demet birbirinden deri disklerle ayrılıyor, böylece tüylerin ezilmesi engelleniyordu. Keşişler okları tutan ipi kestiler, okları yere,

okçuların yanına serdiler. Okçular birbiri ardına yaylarını geriyor, ölüm çukuruna ateş açarken birbiri ardına öldürüyorlardı. Thomas sahanın ortasındaki askerlerin birbiri ne çarparken çıkardığı çatırtıyı duydu, ama burada, İngilizlerin solunda İskoçlar düşmanın kalkanlarıyla hiç karşılaşmadılar, çünkü sarı eğreltiotlardan oluşan ölümün krallığına düşmüşlerdi.

Thomas'm çocukluğu İngiltere'nin güneyindeki bir köy olan Hookton'da geçmişti. Denize açılan bir dere, çakıl taşı sahilinde derin bir kanal açmıştı. Kanal kıvrılarak geride, balıkçı teknelerini koruyan bir kanca oluşturun du. Yılda bir kez ambarlarda ve teknelerin sintinelerinde

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

ne girdi. İskoç Kralı hâlâ atının üstündeydi, ama hepsi okla kaplı dört kalkanla korunuyordu. Thomas boyunlarında, bacaklarında ve gövdelerinde tüylü oklarla Picardy yamacını tırmanmaya çalışan atları hatırladı. Yırtık ok torbasından bir ok alıp Kralın atına gönderdi. İskoç ordusu sallantıdaydı artık. Ya ok fırtınasından kaçacak ya da öfkeye kapılarak küçük İngiliz ordusuna saldıracaktı. Ok kaplı kalkanların ardındaki adamların çığlıklarına bakan Thomas onların saldıracağını düşündü.

Haklıydı. Son bir ok atma fırsatı buldu ve ardından dehşet verici bir kükremeye bürün İskoç safları kimseden emir almadan ileri atıldı. Uluyarak, çığlıklar atarak saldırıya geçtiler ve İngiliz okçuları kaçmaya başladı. Binlerce öfkeli İskoç ileri atıldı ve okçular, ellerindeki her oku ilerleyen sürüye atmalarına rağmen, bir anda ezilme tehlikesiyle karşı karşıya kaldılar. Bu yüzden kendi askerlerinin arasında sığınacak bir yer bulmak için koştular. Thomas taş duvara tırmanırken ayağı takıldı, ama kendini toparlayıp koşmaya devam etti, sonra diğer okçuların durup takipçilerine ok attıklarını gördü. Taş duvar, İskoçları geciktiriyordu. Olduğu yerde döndü, düşman bariyeri aşp onu yeniden koşmak zorunda bırakmadan önce iki savunmasız adamı okla vurdu. İngiliz saflarında St. Cuthbert'in Ayin bezinin dalgalandığı yerdeki küçük boşluğa doğru koştu, ama boşluk zırhlı safların arkasına geçmeye Çalışan askerlerle tıkanmıştı. Bu yüzden Thomas sağa doğru dönüp ordunun kanadıyla tepe sırtının dik yamacı arasında kalan bölgeye doğru yöneldi.

"Kalkanlar ileri!" diye sızlandı bir savaşçı. Kalkanının "uz siperini kaldırmış, İngiliz askerlere bağıırıyordu. "Sıkıurun! Sıkı durun!" Yalnızca dört ya da beş sıra derinli-

smdeki ingiliz cephesi kalkanlarını ileri tutup sağ bacak-
rını geriye bastırarak vahşi saldırıyı karşılamak için bek-
113

BERNARD CORNWELL

cesaretlendiriyordu, böylece okları İskoç saflarına daha sert bir şekilde dalacaktı. "Öldürün onları, çocuklar!" Adamlarından ikisi çimenlerin üstünde yatıyor, bu da İskoç okçuların İngiliz oklarına boğulmadan önce biraz tahribat yaptıklarını gösteriyordu. Başka bir İngiliz sarhoşmuş gibi sendeliyor, kendi tarafına doğru zikzaklar çizerek giderken kan sızan karnını tutuyordu. Bir yayın ipi koptu, okçu küfrederken oku yana doğru fırladı. Okçu gömleğinin altında yedek ipini aradı.

İskoçlar artık hiçbir şey yapamıyorlardı. Hiç okçuları kalmamıştı ve İngilizler git gide yaklaşıyordu. Artık oklarını düz bir yörüngeyle fırlatıyor, çelik başlar kalkanlardan, örgü zırhlardan ve hatta nadir bulunan tabaka zırhlardan geçiyordu. Thomas düşman hattından yalnızca altmış metre uzaktaydı ve kurbanlarını soğuk bir kararlılıkla seçiyordu. Bir kalkanın altından çıkmış bir bacak görüp okunu bu bacağa gönderdi. Trampetçiler kaçmış, derileri çürümüş bir meyve gibi yarılmış enstrümanları çimenlerin üstünde yatıyordu. Bir soylunun atı, ayakta savaşan safların arkasında yakında duruyordu. Thomas okunu bu savaş atının göğsüne fırlattı. Hayvan yere yıkıldı ve paniğe kapılan adamlar onun debelenen ayaklarından kaçmaya çalışırken kalkanların oynamasına izin vererek kendilerini açığa çıkardılar. Böylece oklarla yere yıkıldılar ve az sonra uzun tüylü, sararmış dişli, uluyan bir düzine av köpeği ürkek safların arasından fırlayıp delici okların altında debelendi.

"Her zaman bu kadar kolay mıdır?" diye sordu ilk sa-
vaşı olduğu belli olan bir genç yanındaki okçuya.

"Karşı tarafın okçusu yoksa ve okların olduğu sürece kolaydır. Ondan sonrası çok zordur," dedi yaşlı okçu.

Thomas yaymı çekip okunu öyle bir açıyla bıraktı ki uzun ok bir kalkanın arkasındaki sakallı bir adamın yüzü-
112

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

rı ve St. George adına seçilmiş okunu yayma yerleştirdi, kaz tüylerini kulağına kadar çekti. İskoç Kralı II. David'e bakıyor, kraliyet miğferinden yansıyan güneş ışığını, Kralın yüz siperinin açık olduğunu görebiliyordu. Göğsüne nişan aldı, rüzgârı telafi etmek için oku biraz sağa çevirip ipi bıraktı. Ok, kötü yapılmış bir ok gibi titreşmeden dosdoğru gitti. Thomas okun yükselişini ve düşüşünü, Kralın geriye doğru devrilişini, yamndakilerin üstüne kapandığını gördü. İkinci okunu takıp yeni bir hedef aradı. Bir İskoç okçu bacağında okla saf boy,unca yürüyordu. Askerler yaralı adamın etrafına toplanıp ağır kalkanlarla saflarını koruma altına aldılar. Thomas düşman saflarının arasında uluyan köpeklerin sesini duyabiliyordu ya da belki de kabile adamlarının ulumasıydı bu. Kral uzağa dönmüştü ve adamlar ona doğru eğiliyordu. Gökyüzü uçan okların fısıltısıyla doluydu, tatar oklarının sesi derin bir

müzik çalıyor gibiydi. Fransızlar buna şeytanın arp müziği diyordu. Thomas'm görebildiği İskoç okçu kalmamıştı. Hepsi İngiliz okçular tarafından hedef olarak seçilmişti ve oklar düşman okçuları kanlı bir perişanlığa sokmuştu, bu yüzden İngilizler füzelerini kargılı, kılıçlı, baltalı ve mızraklı adamlara çevirdiler. Saç, sakal ve öfkeyle kaplı kabile adamları sekiz veya dokuz sıra derinliğindeki askerlerden sonra geliyordu, bu yüzden oklar kalkanlara ve zırhlara çarpıyordu. İskoç şövalyeleri, askerleri ve kargı taşıyıcıları acı çelik yağmurunun altında çömelerek ellerinin geldiğinde korunuyorlardı, ama oklar her zaman kalkanlar arasındaki boşlukları buluyor, bazı oklarsa deri kaplı söğüt kalkanlardan geçiyordu. Okların kalkanlara çarparken çıkardığı tok ses trampetlerin keskin sesiyle rekabet ediyordu.

Heri çocuklar! İleri!" Okçuların liderlerinden biri on-1 düşman saflarına yirmi adım daha yaklaşmaları için
111

BERNARD CORNWELL

torbası duvar tepeliğine takılıp yırtıldı. Yalnızca bir ok düştü, ama o da mantar halkalarının arasına girmişti. Thomas bunun iyi mi yoksa kötü bir işaret mi olduğunu düşünürken İskoç trampetlerinin gürültüsü dikkatini dağıttı. Oku alıp aceleyle ilerledi. Artık bütün düşman trampetleri çalıyor, derilerine çılgın gibi vurulurken havayı titreştiriyorlardı. İskoç askerleri kalkanlarını kaldırmışlar, kargı tutan adamları korumaya çalışıyorlardı. Bir okçu tatar yayının ipini geri çekip tetiğin kancasına yerleştiren dişliyle uğraşıyordu. Adam yaklaşan okçulara endişeyle baktı, sonra dişliyi bir kenara atıp yayın ateşleme kanalına metal bir ok taktı. Düşman bağırmaya başlamıştı ve Thomas sözcüklerin bazılarını ayırt edebiliyordu artık. "İngilizlerden nefret ediyorsanız," sözünü duydu, sonra yanından hızla bir tatar oku geçince düşmanın ne söylediğini düşünmeyi bıraktı. Yüzlerce İngiliz okçu tarlalardan geçerken çoğu koşuyordu. İskoçların yalnızca birkaç tatar yayı vardı, ama onların menzili İngilizlerin uzun yaylarından daha uzaktı ve İngilizler menzile girmek için hızla koşuyorlardı. Bir ok Thomas'm önüne çimenlere girdi. Tatar oku değildi bu, az sayıdaki porsuk ağacından yapılmış İskoç yayından gelen bir oktu. Thomas oku görünce neredeyse menzile girdiğini anladı. İlk İngiliz okçuları durup yaylarını geri çektiler, okları gökyüzünü doldurdu. Minderli yelek giymiş bir okçu alnında bir okla arka üstü düştü. Kanı, neredeyse dikey olarak giden son okunun işe yaramaz bir şekilde yükseldiği gökyüzüne doğru fişkırıyordu.

"Okçulara nişan alın!" diye kükredi paslı plaka zırlı bir adam. "Önce okçuları öldürün!"

Thomas durup kraliyet sancağını aradı. Sağ tarafından, oldukça uzaktaydı, ama zamanında daha uzaktaki hedeflere atış yaptığı da olmuştu. Bu yüzden dönüp Tan-
110

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

"Hangi Kral çocuğum?"

"Edouard d'Angleterre," diye övündü Eleanor. Fransızca bilmeyen Peder Hobbe Eleanor'la Dominikan keşişe bakıyordu.

"Edward neden sizi gönderdi, çocuğum?" diye sordu. Eleanor telaşlanınca soruyu tekrarladı. "Edward neden sizi gönderdi?"

"Bilmiyorum, peder," dedi Eleanor.

"Bence biliyorsun, çocuğum, bence biliyorsun." Ayağa kalktı ve bela kokusu alajı Peder Hobbe, Eleanor'un bileğini tutup onu odadan çıkarmaya çalıştı, ama de Taillebourg hizmetkârına başıyla Peder Hobbe'yi işaret etti, İngiliz rahip bıçak kaburgalarının arasına girerken bile neden Dominikan keşişten şüphelendiğini merak ediyordu. Boğulurcasına bir ses ç*kardı, sonra öksürdü, taş zemine yığılırken boğazından hırıltılı bir nefes çıktı. Eleanor kaçmaya çalıştı, ama yeterince hızlı değildi. De Taillebourg onu bileğinden yakaladı, kabaca geri çekti. Eleanor çığlık atınca de Taillebourg elini onun ağzına kapattı.

"Neler oluyor?" diye sordu Peder Collimore.

"Tanrının işini yapıyoruz," dedi de Taillebourg rahatlatırcasına, "Tanrının işini."

Ve tepenin sırtında oklar uçmaya başladı.

Thomas sol taraftaki taburla birlikte ilerledi. Yirmi metre kadar gidip bir hendek, set ve yeni dikilmiş karaçalı fidanlarının hemen ötesinde sağ tarafa dönmek zorunda kaldılar, çünkü tepenin yan tarafından büyük bir kepçe toprak alınarak, geride kenarları sürülemeyecek kadar dik bir çukur bırakmıştı. Çukur sararmış eğreltiotlarıyla doluydu ve uzak kenarında likenle kaplı taş duvar buluyordu. Thomas kar şıya doğru zorlukla tırmanırken ok

BERNARD CORNWELL

"Düş kırıklığına uğradı. Kâse'yi katedral için istiyordu."

Elbette ister, diye düşündü de Taillebourg, çünkü Kutsal Kâse'ye sahip olan katedral Hristiyanlıktaki en zengin kilise olacaktı. Kutsal Kâse olduğunu iddia ettikleri cıcaflı yeşil cam parçasının bulunduğu Cenova bile binlerce hacıdan para almıştı. Ama gerçek Kutsal Kâse'yi kiliseye koyarsanız yüz binlerce insan gelir ve vagon dolusu para ve mücevher getirirlerdi. Krallar, kraliçeler, prensesler ve dükler kilisenin koridorlarını doldurup varlıklarını teklif etmek için birbiriyle rekabet edecekti.

Hizmetkâr ortadan kaybolmuş, sessizce inşaat taşlarının yığınlarından birinin arkasına dolaşmıştı. De Taillebourg kapıyı ve nasıl bir belanın çıkacağını seyrederek bekledi. Sonra bela yerine genç bir rahip geldi. Kaba kumaştan bir cüppe giymişti, ele avuca sığmaz saçları, geniş, dü-rüst, güneş yanığı bir yüzü vardı. Yanında solgun ve kırıl-gan görünümlü bir kadın vardı. Endişeli bir görüntüsü vardı, ama rahip de Taillebourg'u neşeyle selamladı. "İyi günler, peder."

"Size de peder," diye kibarca karşılık verdi de Taillebourg. Hizmetkârı yabancıların arkasında yeniden ortaya çıkmıştı. De Taillebourg izin vermezse onları kapıdan çıkarmayacaktı. "Peder Collimore'a günah çıkartıyordum,"

dedi de Taillebourg.

"Umarım iyi günahlardır," dedi Peder Hobbe gülümseyerek. "İngiliz değil gibisiniz, peder?"

"Fransızım," dedi de Taillebourg.

"Benim gibi," dedi Eleanor Fransızca olarak, "ve Peder Collimore'la konuşmaya geldik."

"Onunla konuşmak mı?" diye sordu de Taillebourg hoş bir şekilde.

"Bizi piskopos gönderdi," dedi Eleanor gururla, "ve de Kral."

108

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

Sir William Douglas intikam arayışı içinde gelmeden önce Peder de Taillebourg'un manastırdan, hatta bu şehirden çıkması gerektiği anlamına geliyordu. "Efendilerinize Peder Ralph'in yalan söylediğini söylediniz. Söylemiş miydi?"

Yaşlı keşiş duraklarken Peder de Taillebourg'a gök kubbenin kendisi de nefesini tutmuş gibi geldi. "Yalan söylediğini sanmıyorum," diye fısıldadı Peder Collimore.

"Peki neden onlara yalan söylediğini söylediniz?"

"Çünkü ondan hoşlanmıştım ve onu döverek gerçeği öğreneceğimizi düşünmüyordum ya da aç bırakarak ya da soğuk suda boğarak. Onun zararsız olduğunu ve Tanrıya bırakılması gerektiğini düşünüyordum."

De Taillebourg camdan dışarı baktı. Kutsal Kâse, diye düşündü, Kutsal Kâse. Tanrının tazıları kokuyu almıştı. Onu bulacaktı! "Aileden biri Fransa'dan geri geldi," dedi Dominikan keşiş, "ve mızrağı çalıp Peder Ralph'i öldürdü."

"Duydum."

"Ama Kutsal Kâse'yi bulamadı."

"Bunun için Tanrıya şükür," dedi Peder Collimore belli belirsiz bir şekilde.

De Taillebourg bir hareket duydu ve dikkatle kendilerini dinleyen hizmetkârının şu anda bahçeyi seyrettiğini gördü. Hizmetkâr birisinin yaklaştığını duymuş olmalıydı. De Taillebourg Peder Collimore'a doğru eğilip duyulmaması için sesini alçaktı. "Peder Ralph'i ve Kutsal Kâse'yi bilen kaç kişi var?"

Peder Collimore biraz düşündü. "Kimse yıllardır bu konuda konuşmadı," dedi, "yeni piskopos gelene kadar. Söylentileri duymuş olmalı, çünkü bana bu konuda sorular sordu. Ona Ralph Vexille'in deli olduğunu söyledim."

"Size inandı mı?"

107

BERNARD CORNWELL

şey hatırlayarak durakladı. "Zamanında yüzlercesini kırbaçladım. Yüzlercesini!"

"Ama Ralph Vexille'i tamamen tedavi edemediniz?"

Keşiş başını iki yana salladı. "O Tanrı tarafından mahmuzlanıp kırbaçlanan bir adam gibiydi, öyle ki ağlar, çılgınlıklar atar ve kan çıkana kadar kendi kendini kırbaçlardı." Peder Collimore, peder de Taillebourg'u tarif ediyor olabileceğinin farkında olmaksızın ürperdi. "Ve kadınlar da

aklından çıkmıyordu. Sanırım onu bu konuda hiç tedavi edemedik, ama şeytanları içinden temizleyemesek de o kadar derine gizlenmelerini sağladık ki nadiren kendilerini göstermeye cesaret ettiler."

"Kutsal Kâse rüyasını şeytanlar mı gösterdi?"

"Bizim bilmek istediğimiz de buydu."

"Peki bulduğunuz cevap ne oldu?"

"Efendilerime Peder Ralph'in yalan söylediğini söyledim. Kutsal Kâse'yi onun icat ettiğini. Deliliğinde bir gerçek payı olmadığını. Ve sonra, şeytanları artık onu taciz etmeyince güneydeki bir kiliseye gönderildi. Orada martılara ve fok balıklarına vaaz verebilirdi. Artık Lord olduğunu söylemiyordu, o yalnızca Peder Ralph'ti. Onu unutmak için uzaklara gönderdik."

"Unutmak için mi? Ama onun hakkında haberler aldınız. Oğlu olduğunu biliyordunuz."

Yaşlı keşiş başını salladı. "Dorchester yakınlarında bir pederin evi vardı ve bana haberler gönderiyordu. Peder Ralph'in kendisine bir kadın, bir kâhya bulduğunu söyledi, ama hangi taşra pederinin bir kâhyası yoktu ki? Bir oğlu vardı ve kilisesine eski bir mızrak asmıştı ve onun St-George'un mızrağı olduğunu söylüyordu."

Gürültü şiddetlendiği için de Taillebourg batı tepesine baktı. Görünüşe göre sayıları daha az olan İngiliz ordusu ilerliyor gibiydi, bu da onların savaşı kaybedecekleri ve

4

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

leştirilmiş, mucizeler yaratabilen bir toynak. En azından Kral öyle düşünüyordu, çünkü toynağın dokundurulmasıyla oğlunun ateşi düşmüştü. Toynağın hâlâ VWestminster Sarayında olduğunu duydum."

Collimore devam ederek ailenin Cheshire'da bir araziyle ödüllendirildiğini söyledi. Eğer sapkımlarsa bile bunu göstermiyorlar, diğer soylu aileler gibi yaşıyorlardı. Düşüşleri mevcut saltanatın başında, genç Kralın Mortimar ailesinin de yardımını alan annesinin oğlunun iktidarı almasını engellemeye çalışmasıyla başladı. Vexiller Kraliçenin yanında yer aldılar,/) kaybedince de ana karaya döndüler. "Bir oğul hariç hepsi," dedi Peder Collimore. "En büyük oğul Ralph tabii ki. Zavallı Ralph."

"Ama eğer ailesi Fransa'ya kaçtıysa neden onu tedavi ettiniz?" diye sordu de TaiUebourg. O sabah yüzünü taşa vurduğu için kanayan yüzünde bir şaşkınlık ifadesi okunuyordu. "Neden hain olarak onu idam etmediniz?"

"Kutsal emirler almıştı," diye itiraz etti Collimore.

"İdam edilemezdi! Üstelik babasından nefret ettiği belliydi ve Krala sadakatini belirtmişti."

"Demek o kadar da deli değildi," dedi de TaiUebourg kuru bir sesle.

"Parası da vardı, soyluydu ve Vexillerin sırrını bildiğini iddia ediyordu."

"Kathar hazinesini mi?"

"Ama o zaman bile içinde şeytan vardı! Kendisinin piskopos olduğunu söylüyor ve Londra caddelerinde öf-

keli vaazlar veriyordu. Kâfirleri Kudüs'ten kovmak için yeni bir haçlı seferi başlatacağını söylüyor ve Kutsal Kâse'nin bunu başaracağına söz veriyordu." Bu yüzden onu kilit altına mı aldınız?" Bana gönderilmişti," dedi Peder Collimore çıkışınca- " "çünkü şeytanları yenebileceğim biliniyordu." Bir

105

BERNARD CORNWELL

ti. De Taillebourg hizmetkârının yanına gitti. "Ona inanıyor musun?"

Hizmetkâr omuz silkip bir şey söylemedi.

"Seni şaşırtan bir şey var mı?"

"Peder Ralph'in bir oğlunun olması/" diye cevap verdi hizmetkâr. "Bu benim için yeni bir haber."

"O çocukla konuşmalıyız," dedi Dominikan keşişi haşin bir sesle, sonra yaşlı keşiş uyandığı için onun yanına döndü.

"Nerede kalmıştım?" diye sordu Peder Collimore. Dudaklarının kenarından ince bir salya sızıyordu.

"Kutsal Kâse'nin neden Vexillere bir yardımı olmadığını soruyordunuz?" diye ona hatırlattı de Taillebourg.

"Olmalıydı. Kutsal Kâse ellerindeyse neden güçlenmediler?"

Peder de Taillebourg gülümsedi. "Kâfir Müslümanların Kutsal Kâse'yi ele geçirdiklerini düşünün, Tanrı gücünü göstermesine izin verir miydi? Kutsal Kâse büyük bir hazine, peder, dünyadaki bütün hazineler içinde en büyüğü, ama Tanrıdan daha büyük değil."

"Değil," diye onayladı Peder Collimore.

"Ve eğer Tanrı Kutsal Kâse'ye sahip olanı onaylamıyorsa Kâse güçsüz olur."

"Evet," diye doğruladı Peder Collimore.

"Vexillerin kaçtığını mı söylemiştiniz?"

"Engizisyon üyelerinden kaçtılar," dedi Peder Collimore de Taillebourg'a muzip bir şekilde bakarak, "ve ailenin bir dalı buraya, İngiltere'ye gelip Krala hizmet etti. Şu andaki Kralımıza değil kuşkusuz. Onun büyük-büyük babası sonuncu Henry'ye."

"Ne hizmeti?" diye sordu de Taillebourg.

"Krala St. George'un atının toynağını verdiler." Keşiş bu tür şeyler sıradanmış gibi konuşuyordu. "Altına yer-

104

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

Peder de Taillebourg bütün bunları biliyordu, ama hiçbir şey söylemedi. Yaşlı adamın Katharlann arazilerinden nasıl yakılarak kovulduklarını, ölümlerinin ateşinin gökyüzüne yükselip Tanrıya ve meleklerine gerçek dinin Fransa ve Aragon arasında yeniden yerleştirildiğini söylediğini, Kathar kötülüğüyle kirlenen soyluların sonuncuları arasında bulunan Vexillerin Hristiyan dünyasının uzak köşelerine nasıl kaçtığını anlatmasına izin verdi.

"Ama gitmeden önce," dedi Peder Collimore tavandaki beyaz boyalı kemere bakarken, "saklamak için sapkınların hazinelerini aldılar." A

"Kutsal Kâse de onların arasında mıydı?"

"Öyle söylüyorlardı, ama kim bilebilir ki?" Peder Collimore başını çevirip Dominikan'a kaşlarını çatarak baktı. 'Kutsal Kâse ellerindeyse neden onlara yardım etmedi? Bunu anlamadım' Gözlerini kapadı. Yaşlı adam bazen nefes almak için dururken ve neredeyse uyuyor gibi görünürken de Taillebourg uzak tepedeki iki orduyu görmek için camdan dışarı bakıyordu. Kıpırdamıyorlardı, ama çıkardıkları ses büyük bir ateşin çatırtısına ve kükremesine benziyordu. Kükreme adamların sesi, çatırtı trampetlerin gürültüsüydü ve bu ikiz ses Wear Nehri'nin üstündeki kayalık geçitte rüzgârın kaprislerine göre alçalıp yükseliyordu.

Peder de Taillebourg'un hizmetkârı hâlâ kapıda dikiliyor, kaleyle katedral arasındaki açık alanda istiflenmiş işlenmemiş taş yığınlarından biriyle yarı gizleniyordu. İskele katedralin en yakındaki kulesini gizliyor, savaşı görmek için heveslenen küçük oğlanlar sıkıca bağlanmış direklerden oluşan ağın tepesine tırmanıyorlardı. Taş ustaları iki orduyu seyretmek için işlerini bırakmışlardı.

Kutsal Kâse'nin Vexillere neden yardım etmediğini sorduktan sonra Peder Collimore kısa bir uykuya dalmış-

103

BERNARD CORNVVELL

Böylece okçular savaşa başladı. İskoçlar İngilizlerin ilk saldırıyı yapmasını bekleyerek inatla hareket etmeyi reddediyordu, çünkü yerini savunmak bir düşmana saldırımdan daha kolaydı, ama şimdi İngiliz okçular ileri çıkıp düşmanı ya kaçana ya da daha büyük olasılıkla intikam almak için ilerleyene kadar onları tahrik edecekti.

Thomas en iyi okunu seçmişti bile. Yeni bir oktu bu, o kadar yeniydi ki tüyleri tutan ipe sürülen yeşil boyalı tutkal hâlâ yapış yapıştı, ama baş tarafı hafifçe kalındı, tüylere doğru inceliyordu. Böyle bir ok sert bir darbe indirirdi. Güzel bir parça dişbudak ağacından yapılmış bu ok, Thomas'm kolu uzunluğundaki üçüncü oktu ve Thomas açılış atışını çok uzak menzilden yapacak olmasına rağmen onu ziyan etmeyecekti.

İskoç Kralı ordusunun büyük merkezi şeltronunun arka tarafında olduğu için uzun bir atış olacaktı bu, ama siyah yay çok büyük ve Thomas genç, güçlü ve keskin nişancı olduğu için olanaksız değildi.

"Tanrı sizinle olsun," dedi Peder Michael.

"İyi nişan alın!" diye seslendi Lord Outhvvaite.

"Tanrı oklarınızı hızlandırsın!" diye bağırdı Baş Piskopos.

Trampetçiler daha yüksek sesle çalıp İskoçlar alaycı çığlıklar atarken İngiliz okçuları ilerlemeye başladı.

Bernard de Taillebourg yaşlı keşişin kendisine söylediklerinin çoğunu zaten biliyordu, ama hikâye artık aralıksız aktığı için sözünü kesmiyordu. Güney Fransa'da tanınmamış bir vilayetin lordları olan bir ailenin hikayesiydi bu. Vilayetin adı Astarac'tı ve Kathar arazilerine yakın-

di. O dönemde sapkınlığın etkisi altındaydı. "Yanlış öğretiler bir lanet gibi yayılıyordu," dedi Peder Collimore. '% bölgelerden okyanusa, kuzeyden Burgundy'ye kadar.

102

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

Korkuluk'a bakıyordu. "Adamlar Sir Geoffrey'in şeytanın kendisine borçlu olduğunu söylüyor. Liddesdaleli Douglas'a fidye ödemek zorunda kaldı ve bunun için bankerlerden çok borç para aldı. Eğer ödeyemezse malikânesi, tarlaları, sahip olduğu her şey tehlike içinde ve bugün bir servet kazansa bile zar atarak kaybedecektir. Korkuluk bir aptaldır, ama tehlikeli bir aptal." Tek gözünü Thomas'a çevirdi. "Onunla gerçekten dalaştın mı?"

"Kadınım tecavüz etmek istedi."

"Evet, bu bizim Korkuluk. Bu yüzden dikkatli ol genç adam, çünkü saygısızlığı hiç unutmaz ve bağışlamaz."

İngiliz lordları bir anlaşmaya varmış olmalıydı, çünkü zırhlı ellerini uzatıp yumruklarını birbirine dokundurmuşlardı. Lord Outhwaite atını adamlarına doğru çevirdi. "John! John!" diye okçularının şefine seslendi. "Kararlarını vermelerini beklemeyeceğiz," dedi atından inerken. "Kışkırtıcı olacağız." Peder Michael'ın tahmini doğru çıkmış görünüyordu; okçular İskoçları kızdırmak için ileri gönderilecekti. Plan, onları oklarla deliye çevirmek ve aceleyle saldırmaya kışkırtmaktı.

Bir zırh taşıyıcı Lord Outhwaite'nin atını taş duvarın bulunduğu çayıra götürdü. Bu arada York Baş Piskoposu savaş atını ordunun önüne getirdi. "Tanrı size yardım etsin!" diye seslendi komuta eteği orta bölüme. "İskoçlar bizden korkuyor!" diye bağırdı. Tanrının yardımıyla kasvetli ülkelerinde bir sürü çocuğu babasız bırakacağız! Durup bizi seyredecekler, çünkü bizden korkuyorlar. Bu yüzden biz onların üstüne gitmeliyiz." Bu düşünce askerlerin sevinç çılgınlıkları atmasını sağladı. Baş Piskopos onları susturmak için elini kaldırdı. "Okçuların ilerlemesini istiyorum," diye seslendi. "Yalnızca okçuların! Canlarını akın onların! Öldürün onları! Tanrı hepinizi korusun. Tanrı sizi korusun!"

101

BERNARD CORNWELL

niden gelebilir ve siz güneyliler bunu duymazsınız bile ya da duysanız bile inanmazsınız. On üç yıl önceydi. Bize Berwick yakınlarında saldırdılar ve onları sürüler halinde yıktık. Okçularımız yıktı ve burada da aynı kaderi yaşamak için sabırsızlanmıyorlar." Hafif bir klik sesi duyulurken Peder Michael kaşlarını çattı. "O neydi?"

Bir şey Thomas'm miğferine dokundu. Dönüp bakınca kırbacını şaklatan Korkuluk, yani Sir Geoffrey Carr'ı gördü. Thomas'm miğferinin sorgucundaki metal pençeye bakıyordu. Alaycı bir şekilde Thomas'la konuşurken kırbacını sardı. "Keşişlerin eteklerinin altında saklanıyoruz, öyle mi?"

Peder Michael Thomas'ı durdurdu. "Kara ruhuna ben bir lanet okumadan git buradan Sir Geoffrey," diye emretti.

Sir Geoffrey parmağını burnuna sokup sümüksü bir şey çıkardı, keşişe doğru fırlattı. "Beni korkutacağını mı sanıyorsun, tek gözlü serseri? Elin kesilirken hayalarını da mı kaybettin?" Bir kahkaha atıp Thomas'a döndü. "Benimle kavgaya giriştin çocuk, ama bitirmeme fırsat bile vermedin."

"Şimdi olmaz!" diye parladı Peder Michael.

Sir Geoffrey ona aldırmadı. "Üstlerinle kavga ediyorsun çocuk. Bunun için asılabilirsin. Hayır" -dedi titreyerek, sonra uzun, kemikli parmağını Thomas'a uzattı- "bunun için asılacaksınız! Beni duyuyor musun? Bunun İÇ*11 asılacaksınız! Thomas'a tükürdü, sonra doru atını döndürüp eski safına geri döndü.

"Korkuluk'u nereden tanıyorsun?" diye sordu Peder Michael.

"Yalnızca karşılaştık."

"Kötü bir yaratık o," dedi Peder Michael haç çıkararak- "Fırtına eserken solan ay ışığının altında doğmuş." Wa
100

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

ni teselli etti. Bu gece savaş kazanıldıktan sonra barışlılardı. Sonra da evlenirlerdi herhalde. Evlenmek istediğinden gerçekten emin değildi, o kadın Eleanor bile olsa evlenmek için genç olduğunu düşünüyordu. Eleanor'u sevdiğinden emindi, ama Eleanor'un kendisinden yayını bırakmasını ve evinde oturmasını isteyeceğinden de aynı şekilde emindi ki bu onun istediği son şeydi. Onun istediği okçuların lideri olmaktı, Will Skeat gibi bir adam olmak. Büyük lordlara kiralayabileceği kendi okçu grubu olsun istiyordu. Fırsat boldu. Söylentiye göre İtalyan eyaletleri İngiliz okçular için bir servet ödeyecekti ve Thomas da bunun bir parçası olmak istiyordu. Ama Eleanor'la ilgilenilmesi gerekiyordu ve çocuğunun da piç olarak doğmasını istemiyordu. Dünyada zaten yeterince piç vardı, onlara bir yenisini daha eklemeye gerek yoktu.

İngiliz lordları bir süre konuştu. Bir düzine kadardılar ve sürekli düşmana bakıyorlardı. Thomas yüzlerindeki endişeyi görecektik kadar yakındı onlara. Bu düşmanın sayısının fazla olmasından kaynaklanan bir endişe miydi? Yoksa İskoçların savaşı başlatmayı reddedip ertesi sabahın sisinde kuzeye doğru ortadan kaybolmaları mıydı? Peder Michael gelip Lord Outhvvaite'nin koltuğu görevini gören balık fıçısının üstünde yaşlı kemiklerini dinlendirdi. "Siz okçuları ileri gönderecekler. Ben olsam öyle yapardım. Serserileri kışkırtmak için sizi gönderecekler. Ya kışkırtmak ya da kovmak için, ama İskoçları o kadar kolay kovamazsınız. Cesur serserilerdir onlar." Cesur mu? O zaman neden savaşmıyorlar?"

Çünkü aptal değiller. Etraflarını görebiliyorlar." Peder Michael Thomas'm büyük yayma dokundu. "Okçuların neler yapabileceğini öğrendiler. Halidon Hill'i duyuyor musun?" Thomas başını iki yana sallayınca şaşkınlıkla ş annı kaldırdı. "Elbette, sen güneylisin. İsa kuzeye ye-
99

nun pahalı plaka zırhlarının bulunduğu Fransa'da İngilizler ok ucu olmayan, uzun, dar ve ağır başlı iğne oklar kullanırlar, böylece zırh plakalarını veya miğferleri delebilirlerdi, ama burada bir yaradan çıkması imkânsız olan kanca şeklinde acımasız uçları bulunan avcı oklarını kullanıyorlardı. Bunlara et okları diyorlardı, ama et oku bile iki yüz adımdan bir zırhı delebilirdi.

Thomas öğleden sonranın ilk saatlerinde biraz uyudu, Lord Outlrvaite'nin atı onu neredeyse çiğnerken uyandı. Lord hazretleri diğer İngiliz komutanlarla birlikte Baş Piskoposun yanına çağırılmıştı, bu yüzden atını almış, yanında zırh taşıyıcısıyla birlikte ordunun ortasına doğru gidiyordu. Baş Piskoposun rahiplerinden biri saf boyunca gümüş bir haç dolaştırıyordu. Haçtaki İsa'nın ayaklarının hemen dibinde deri bir torba vardı ve pederin iddiasına göre şehit Aziz Oswald'm parmak kemikleri bulunuyordu. "Torbayı öperseniz, Tanrı sizi koruyacaktır," diye söz verdi peder. Okçular ve askerler itaat etmek için büyük bir gayret içine girdiler. Thomas torbayı öpecek kadar yaklaşmadı, uzanıp dokunmayı başardı. Çoğu adamın istilacılara doğru çiftliklerinden ayrılırken karıları, sevgilileri veya kızlarının kendilerine verdiği muskaları veya bez parçaları vardı. İskoçlar en sonunda bir şeyler olacağını hissederek ayağa kalkarken adamlar bu muskalara dokundu. İskoçların büyük trampetlerinden biri yine korkunç gürültüsüne başlamıştı.

Thomas katedralin ikiz kulelerinin tepesini ve kalenin surlarında dalgalanan sancağı görebildiği sağ tarafına baktı. Eleanor ve Peder Hobbe şimdiye kadar şehre varmış olmalıydı. Thomas kadınından bu kadar öfkeli bir şekilde ayrıldığı için büyük bir pişmanlık hissi duydu. Kendisini kötülükten koruması için yayının ağacına dokundu. Eleanor'un şehirde güvende olduğunu bilerek kendi-

i

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

suna Ödeyecek parası yok. Hayır, bugün biraz zengin esir almak istiyorlar, sonra da Durham ve York'u yağmalamak. Bu yüzden eğer eve yoksul ve boş ellerle dönmek istemiyorlarsa kalkanlarını kuşanıp bize saldırsalar iyi olur."

Ama İskoçlar hâlâ bir harekette bulunmuyordu ve İngilizlerin sayısı saldırıda bulunamayacak kadar azdı. Yine de dağınık asker grupları Baş Piskoposun ordusunu takviye etmeye geliyordu. Bunlar çoğunlukla yerlilerdi ve birkaç tanesinin zırhı veya balta ve çapa gibi çiftçilik aletleri hariç silahı vardı. Vakit öğleye yaklaşmıştı ve güneş arazinin soğuşunu kovmuştu, bu yüzden Thomas deri giysilerinin ve zırhının altında terliyordu. Başrahibin hizmetkârlarından ikisi bira fıçıları, ekmek çuvaları, bir sandık elma ve büyük bir peynir taşıyan bir at arabasıyla geldi. Bir düzine keşiş erzakı İngiliz safları boyunca dağıttı. Artık ordunun büyük bölümü oturuyor, hatta bazıları uyuyordu ve İskoçların çoğu da aynı şeyi yapıyordu. Trampetçileri bile vazgeçmiş, enstrümanlarını çimenlerin

üstüne bırakmışlardı. Bir düzine kuzgun tepede dönerken Thomas onların varlığının ölümün habercisi olduğunu düşünerek haç çıkardı, sonra siyah kuşların kuzeye, İskoç askerlerinin üstüne doğru gittiğini görüp rahatladı.

Şehirden gelen bir grup okçu oklarını okluklarına dolduruyorlardı. Bu onların daha önce hiç savaşmadığının bir göstergesiydi, çünkü okluk savaş için kötü bir aletti. Adam koşarken oklar okluktan dökülürdü. Bu yüzden Thomas gibi okçular ok torbasını tercih ederdi. Ok torbasında okların dik durmasını sağlayan pis bir çerçeve burdu, tüyleri bu çerçeveye ezilmekten korunurdu ve Çelik uçları torbanın ipe bağlanan ucundan dışarı çıkardı, Thomas oklarını dikkatle seçmiş, çarpılmış ya da tüyleri ezilmiş olanları almamıştı. Düşman şövalyelerinin çoğu-

97

BERNARD CORNWELL

tiyoruz." Haberciler savaşın nasıl yapılacağını konuşmak için bir araya gelmişlerdi ve ikisi de karşı tarafın saldırıyı başlatmasını istemişti. Ama ikisi de bu öneriyi reddetmişti, bu yüzden İskoçlar yine hakaretlerle İngilizleri kışkırtmaya çalışıyordu. Düşmanın bazıları ok menziline girmiş, İngilizlere ve annelerine domuz diye haykırıyordu. Okçulardan biri hakaretleri ödüllendirmek için yayını kaldırırken bir İngiliz şef ona bağırdı. "Sözler yüzünden ok ziyan etmeyin."

Bir İskoç, "Korkaklar!" diye bağırarak ok menziline yarım mesafesine kadar yaklaşma cesaretini gösterdi. "Siz serseri korkaklar! Analarınız size keçi sidiği emziren fahişelerdi! Karılarınız birer domuz! Fahişe ve domuz! Beni duyuyor musunuz? Piç kuruları! İngilizler piçtir! Siz şeytanın bokusunuz!" Adam nefreti yüzünden duyduğu öfkeyle titriyordu. Diken diken sakalı vardı, yırtık pırtık bir zırh ceketi ve arkasında büyük bir yırtık olan zırh cüppesi giymişti. Ara sıra dönüp çıplak poposunu İngilizlere gösteriyordu. Bu hakaret anlamı taşıyordu, ama şiddetli bir kahkahayla karşılandı.

"Er ya da geç saldıracaklardır," dedi Lord Outhvvaite sakin bir şekilde. "Ya da eve elleri boş dönerler ve bunu yapacaklarını sanmıyorum. Kâr amacı olmadan bu kadar büyük bir orduyu bir araya toplamazsınız."

"Hexham'ı yağmaladılar," dedi başrahip keyifsiz bir şekilde.

"Ve incik boncuktan başka bir şey bulamadılar," dedi Lord Outhvvaite. "Hexham'ın gerçek hazinesi uzun zaman önce uzağa taşınmıştı. Carlisle'm onlara rahat bırakılmak için çok para ödediğini duydum, ama sekiz ya da dokuz bin adamı zengin etmeye yeter mi?" Başını iki yana salladı. "O askerler para almıyor," dedi Thomas. "Onlar bizim adamlarımız gibi değiller. İskoç Kralının ordu-

96

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

cum." Saf boyunca ilerleyip sözlerini tekrarladı. "Bugün Tanrının düşmanını öldüreceksiniz." Her vaatten sonra Tanrının İngilizlerle olacağını tekrarlıyordu. Düşmanın gürültüsünün arasında sesini duyurabilmek için bağırma-

sı gerekiyordu. "Tanrı sizinle birlikte ve bir sürü dul ve yetim bırakarak bugün onun işini yapacaksınız. Dinsizlikleri için adil bir ceza olarak İskoçya'yı kederle dolduracaksınız, işiniz Tanrının intikamını almak!" Majesteleri ordunun iki kanadına cesaret yaymaya çalışırken Baş Piskoposun atı öne adım atıyor, başı öne arkaya sallanıyordu. Sis son kalıntıları da uzıf zaman önce yok olmuştu, ama hava yine de soğuktu. Güneş ısıtmaya başlıyordu ve ışınları binlerce İskoç kılıcında parlıyordu. Şehirden tek atlı bir vagon çifti gelmiş, bir düzine kadın kurutulmuş balık, ekmek ve bira keseleri dağıtıyordu.

Lordun oturması için zırh taşıyıcısı Lord Outhwaite'ye boş bir balık fişisi getirdi. Yakınlardaki bir adam sazdan yapılma bir kaval çalıyor, Peder Michael bir porsuk ve af beratçısı hakkında eski bir taşra şarkısı söylüyordu. Lord Outhwaite sözlerle gülerek başıyla iki ordu arasındaki alanı işaret etti. İki ordudan birer atlı ortada buluşuyordu. "Görüyorum ki bugün kibar olacağız," dedi. Gösterişli bir pelerin giymiş olan bir İngiliz haberci İskoçlara doğru gitti ve iskoçlar tarafından aceleyle haberci olarak seçilen bir rahip onunla buluşmak üzere ortaya geldi. İki adam eyerlerinde eğilip birbirlerine selam verdiler, bir süre konuştular, sonra ordularına geri döndüler. Safa yaklaşan İngiliz ellerini iki yana açıp İskoçların inatçılık yaptığını söyledi.

"Buraya kadar geldiler ve savaşmayacaklar, öyle mi?" diye öfkeyle sordu başrahip.

Savaşa bizim başlamamızı istiyorlar," dedi Lord uthwaite hafif bir sesle. "Ve biz de onlardan aynı şeyi is-

BERNARD CORNWELL

ğunu anlamıştı. Tepe sırtının darlığı İskoçların hareketlerini kısıtlayarak sayıları az olan İngilizleri iki yandan kuşatmalarına engel olmakla kalmıyor, kötü seçilmiş savaş alanı kaim karaçalılarla ve en azından bir taş duvarla yollarını kesiyordu. Hiçbir ordu o engellerin üstünden aşip askerlerini bir arada tutmayı umut edemezdi, ama İskoç Kralı İngilizlerin saldıracağından emin görünüyordu, çünkü hareket etmiyordu. Adamları bir saldırıyı kışkırtabilmek ümidiyle hakaret sözleri haykırmaya devam ediyordu, ama İngilizler inatla saflarında bekliyordu.

Uzun boylu bir adam büyük bir atın sırtında İngiliz saflarının ortasından çıkınca İskoçlar daha yüksek sesle haykırdı. Aygırının siyah yelesine mor kurdeleler takılmıştı, çok uzun olduğu için atın arka ayaklarının ardından yeri süpüren mor at örtüsünün üstüne altın rengi anahtarlar işlenmişti. Aygırın başı, üstüne gümüş bir boy-nuzun monte edildiği deri yüz plakasıyla korunuyordu. Süvari cilalatılıp parlatılmış plaka zırh takıyordu, üzerinde mor ve altın renkli kolsuz zırh cüppesi vardı. Sancak taşıyıcısı, hizmetkârı ve kendisini takip eden bir düzine adamı da aynı renkleri taşıyordu. Uzun boylu süvarinin kılıcı yoktu, ama Beggar'mkine benzer büyük dikenleri olan bir gürz taşıyordu. İskoç trampetçiler çabalarını iki katma çıkarmışlardı. İskoç askerler hakaretler yağıdırıyor, İngilizler çığlık atıyordu, ta ki uzun boylu adam sessizlik

için zırhlı eldiven giymiş elini kaldırına dek.

"Majestelerinden bir nutuk dinlemek üzereyiz," dedi Lord Outhwaite kasvetli bir şekilde. "Kendi sesine çok düşkündür."

Belli ki uzun boylu adam York Baş Piskoposuydu, ingiliz safları sessiz kalınca zırhlı elini yeniden mor tüylü miğferinin üstüne kaldırıp abartılı bir şekilde haç çıkardı. "Dominus vobiscum," diye seslendi. "Dominus vobis-

94

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

caklar, hem de hiç. Buraya yalnızca yağmalamak için geldiler! Bizden bu yüzden hiç hoşlanmıyorlar."

"Hoşlanmamak mı? Buraya yağma için geldiler diye mi?" Thomas lordun düşünce tarzını anlayamamıştı.

"Kıskanıyorlar, genç adam! Açıkça kıskanıyorlar. Bizim zenginlerimiz var, onların yok ve nefreti böyle bir dengesizlikten daha fazla körükleyen bir şey yoktur. Witar'da makul görünen bir komşum vardı, ama sonra o ve adamları ben Douglas'm esiriyken yokluğumdan faydalanmaya çalıştılar. Fidyem için toplanan parayı pusuya düşürmeye çalıştılar, buna inanabiliyor musunuz? Bu yalnızca kıskançlıktı, çünkü o yoksuldu."

"Şimdi öldü mü, lordum?" diye sordu Thomas eğlenerek.

"Sevgili Tanrım hayır," dedi lord azarlarca. "Kalemin dibinde, çok büyük bir delikte. Farelerle birlikte. Neden orada olduğunu hatırlatmak için ara sıra ona bozuk para atıyorum." Parmak uçlarına kalkıp tepelerin biraz daha yükseldiği batıya doğru baktı. Güneyden saldırmak için gelen İskoç askerleri olup olmadığını görmeye çalışıyordu, ama kimse yoktu. "Babası," dedi Robert Bruce'u kast ederek, "orada beklemezdi. Kızlarımıza Tanrı korkusu sokmak için adamlarıyla iki kanattan etrafımızı sarardı, ama bu genç it yavrusu işini bilmiyor, değil mi? Tamamen yanlış bir yerde bulunuyor!"

"Ve inancını tamamen sayılarına bağlamış durumda," dedi Peder Michael.

"Belki sayılan yeterli olur," dedi Lord Outhwaite kasvetli bir şekilde haç çıkararak.

Şimdi orduların arasındaki araziye görme fırsatını bulan Thomas Lord Outhwaite'nin, ordusunu ejderhalı haçm devrildiği, yanmış kulübelerin güneyine çeken İskoç rah hakkında neden bu kadar küçümseyerek konuştu-

93

BERNARD CORNWELL

lerine baktı yeniden. "Bu trampetlerden nefret ediyorum," dedi hafifçe. "Yüzlerini maviye boyuyorlarmış! Hiç böyle bir saçmalık duymamıştım!" Bir kahkaha attı.

Başrahip şimdi en yakındaki askerlere nutuk atıyor, onlara İskoçların Hexham'daki büyük bir dini evi tahrip ettiklerini anlatıyordu. "Tanrının kutsal kilisesini kirllettiler! Kardeşlerimizi öldürdüler! İsa'nın kendisinden çaldılar ve Tanrının yanaklarına gözyaşı indirdiler! Onun intikamını alın! Merhamet göstermeyin!" En yakın okçular parmaklarını esnettiler, dudaklarını yalayıp herhangi bir

ilerleme belirtisi göstermeyen düşmana baktılar. "Onları öldüreceksiniz," diye haykırdı başrahip. "Ve Tanrı bunun için sizi kutsayacak! Üzerinize lütuflar yağdıracak!"

"Onlara saldırmamızı istiyorlar," dedi Peder Michael kuru bir sesle. Başrahibin tutkusundan utanmış gibiydi.

"Evet," dedi Lord Outhvvaite, "ve bizim at sırtında saldırmamızı bekliyorlar. Kargıları görüyor musunuz?"

"Ayaktaki askerlere karşı da iyi bir önlem bu mızraklar, lordum," dedi Peder Michael.

"Öyle, öyle," diye onayladı Lord Outhvvaite. "Kötü şey şu mızraklar." Zırh ceketinin atmış örgüleriyle oynarken bir tanesinin elinde kalmasına şaşırarak baktı. "VWillie Douglas'ı gerçekten severim," dedi. "Onun esiriyken birlikte avlanırdık. Liddesdale'de çok iyi domuzlar yakaladığımızı hatırlıyorum."

"Onlara saldıracak mıyız?" diye sordu genç keşiş cesaretini toplayarak.

"Sevgili Tanrım hayır, umarım hayır," dedi Lord Outhvvaite. "Sayıları bizden çok fazla! Yerimizi koruyup üstümüze gelmelerini beklemek çok daha iyi."

"Ya gelmezlerse?" dedi Thomas.

"O zaman boş ceplerle evlerine dönmek zorunda kalacaklar," dedi Lord Outhvvaite. "Ve bundan hoşlanmaya-

92

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

şiyordu, ama Lord Outhwaite sekiz binden fazla İskoç olmadığını düşünüyordu. "Bizim yalnızca üç ya da dört katımız," dedi neşeyle, "ve yeterince okçuları yok. İngiliz okçular için Tanrıya şükür."

"Amin," dedi Peder Michael.

Çiçek bozuğu yüzlü genç rahip büyülenmiş gibi sık İskoç hattına bakıyordu. "İskoçların yüzlerini maviye boyadıklarını duymuştum. Ama hiçbirini göremiyorum." Lord Outhwaite şaşkınlıkla baktı. "Ne duydun?"

"Yüzlerini maviye boyadıklarını lordum," dedi keşiş, utanarak. "Belki de yüzlerinin1 yalnızca yarısını boyuyor-

lardır, bizi korkutmak için."

"Bizi korkutmak için mi?" Lord eğleniyordu. "Daha çok bizi güldürmek için olsa gerek. Ben hiç öyle birini görmedim."

"Ben de," dedi Peder Michael.

"Bu y?İnizca duyduğum bir şey," dedi genç keşiş.

"Boyasız da yeterince korkunçlar," dedi Lord Outhvvaite kendi cephesinin karşısındaki bir sancağı işaret ederek. "Sir YVilliam'm orada olduğunu görüyorum."

"Sır VVilliam?" dedi Thomas.

"VVillie Douglas," dedi Lord Outhwaite. "İki yıl boyunca onun esiri olarak kaldım ve bu yüzden hâlâ bankerlere borç ödüyorum." Ailesinin fidyeyi ödemek için para ödünç aldığını söylemek istiyordu. "Ama ondan hoşlanıyorum. Tam bir hergeledir. Bugün Morray için mi savaşıyor?"

"Morray mı?" diye sordu Peder Michael.

"Morray Kontu John Randolph." Lord Outhwaite Douglas'm kırmızı kalpli sancağına yakın olan başka bir san-

acı işaret etti. "Birbirlerinden nefret ederler. Neden bir atta birlikte olduklarını Tanrı bilir." Devasa enstrüman- arı dengelemek için geriye doğru eğilen İskoç trampetçi- 91

BERNARD CORNVVELL

"İskoçların var mı?" diye sordu yüzünde korkunç çi- çek bozuğu izleri bulunan bir keşiş.

"Kabile üyelerinin var," dedi Lord Outhwaite. "Onlar insan bile sayılmaz!" Başını iki yana sallayıp yaşlı keşişe elini uzattı. "Peder Michael, değil mi?"

"Lord hazretleri beni hatırlayarak onurlandırdı," dedi keşiş memnun bir şekilde.

"Bir zamanlar Lord Percy'nin askeriydi," diye Tho- mas'a açıkladı Lord Outhwaite. "Hem de iyi bir asker!"

"Bunu İskoçlara kaptırmadan önce," dedi Peder Mic- hael, sağ kolunu kaldırarak. Cüppesi sıyrıldı ve eli olma- yan bileği ortaya çıktı. "Ve bunu," diye boş göz yuvarını işaret etti. "Bu yüzden artık savaşmak yerine dua ediyö- rum." Dönüp İskoç cephesine baktı. "Bugün çok gürültü çıkıyorlar," diye homurdandı.

"Kendilerine güveniyorlar," dedi Lord Outhwaite sa- kin bir şekilde. "Olmaları da gerekiyor. En son ne zaman bir İskoç ordusunun sayısı bizden fazlaydı?"

"Sayıları fazla olabilir, ama savaşmak için garip bir yer seçtiler bugün," dedi Peder Michael. "Tepe sırtının güney ucuna gitmeliydiler."

"Evet," diye onayladı Lord Outhwaite, "ama talihli küçük olaylar için şükretmeliyiz." Peder Michael, İskoçla- rın, daha zayıf ve daha az sayıda adamları olsa da İngiliz saflarının üstüne çıkamayacakları dar tepe sırtında sava- şarak sayı üstünlüklerinin avantajını kaybettiklerini söy-lemek istiyordu. İskoçlar daha güneye, tepe sırtının sulak arazilerine doğru inerek genişlediği yere inseydiler düş- manı iki yandan kuşatabilirlerdi. Yer seçimleri İngilizlere yardım eden bir hata olabilirdi, ama Thomas düşman or- dusunun büyüklüğünü tahmin etmeye çalıştığında bu çok küçük bir teselli olabilirdi. Diğer adamlar da aynı şe- yi yapıyor ve tahminleri altıyla on altı bin arasında değı- 90

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

lardı. Ses o kadar şiddetlenmişti ki başrahibin keşişi ilâhi- lerini bırakmış, yalnızca düşmana bakıyordu.

"Yaptıkları şey" -dedi adamları gibi ayakta olan Lord Outhwaite sesinin duyulmasını sağlamak için bağırarak- "bizi öldürmeden önce korkutmaya çalışmak." Lord ya yaşı ya da eski bir yarası yüzünden topallıyordu, ama Thomas bunu sormak istemedi. Yürüyebileceği ve çimen- leri tekmeleyebileceği bir alan istediği açıktı, bu yüzden keşişlerle konuşmaya gelmişti, ama dost yüzünü Tho- mas'a çevirdi. "O düzülere dikkat etsen iyi olur," dedi dans eden adamı işaret ederek* "Çünkü kaynar suyla haş- lanmış kedilerden daha vahşi davranırlar. Esirlerinin de- rilerini canlı canlı yüzdükleri söyleniyor." Haç çıkardı. "Onları genellikle bu kadar uzak güneyde görmezsiniz." "Onları mı?"

"Bunlar uzak kuzeyden gelen kabile adamları," diye açıkladı keşişlerden biri. Gri perçemli, yaralı yüzlü ve yalnızca tek gözü olan uzun boylu bir adamdı. "Dürzü bunlar," diye devam etti keşiş, "dürzü! İdollere taparlar!" Başını iki yana salladı. "Hiç o kadar kuzeye gitmedim, ama topraklarının sürekli sisle örtülü olduğunu ve eğer bir adam sırtında bir yarayla ölürse kadınının kendi çocuğunu yediğini ve kendini bu utançla yamaçtan aşağı attığını duydum."

"Gerçekten mi?" diye sordu Thomas.

"Ben öyle duydum," dedi keşiş, haç çıkararak.

"Kuş yuvaları, yosun ve çiğ balıkla yaşıyorlar," diye devam edip gülümsedi Lord Outhwaite. "Dikkatini çekeirim, Vvitcar'daki benim halkımda bazıları da yapar bunu, arna onlar en azından Tanrıya da dua ederler. En azından ben ettiklerini düşünüyorum."

Ama sizin halkınızın çatal ayakları yok," dedi keşiş duşmana bakarak.

89

BERNARD CORNWELL

dar uzun boylu olan Thomas düşman saflarında fazla okçu olmadığını görebiliyordu. İskoç cephesinin birkaç yerinde uzun yaylar görebiliyordu ve sık sıralanmış kargıların arasında birkaç tane tatar yayı göze çarpıyordu, ama İngiliz saflarındaki kadar okçu yoktu. Yine de İngilizlerin sayısı İskoçlara göre çok daha azdı. Bu yüzden savaş, eğer başlarsa, oklarla İskoç mızrakları ve askerleri arasında olacaktı. Ve eğer yeterince okları yoksa bu tepe sırtı İngilizlerin mezarı olacaktı.

Lord Outhwaite'nin haç ve midyeden oluşan sancağı taburun sol tarafmdaydı. Thomas oraya doğru gitti. Artık atından inmiş olan başrahip sol tarafla merkez arasında bir yerdeydi. Keşişlerden biri bir tütsü sallıyor, diğeri boyalı sopasının ucunda asılı olan bezi dalgalandırıyor-du. Başrahabin kendisi bağıırıyordu, ama Thomas onun düşmana hakaret mi ettiğini yoksa Tanrıya dua mı ettiğini bilemiyordu, çünkü İskoçların ilâhisi çok yüksek sesliy-di. Thomas düşmanın sözlerini de ayırt edemiyordu, ama duygu yeterince açıktı ve devasa trampetlerle hızla taşıınıyordu.

Thomas dev trampetleri artık görebiliyor, trampetçilerin kırılan kemik gibi keskin sesi çıkarmak için trampetlerine tutkuyla vurmalarını gözleyebiliyordu. Yüksek, ritmik, yankılı, kulakları delici bir gök gürültüsü saldırısı gerçekleştiren trampetlerin önünde, düşman saflarının ortasında sakallı adamlar vahşi bir dans yapıyordu. İskoç saflarının arkasından hızla öne atılan adamlar zırh giymemişlerdi, ama simsiyah giyinmiş, uzun kılıçlarını başlarının üstünde sallıyorlardı. Servis tabağından biraz daha büyük olan yuvarlak deri kalkanlar sol kollarına takılmıştı. Arkalarındaki İskoç askerler dev trampetlerin gürültüsüne eşlik etmek için kılıçlarının düz tarafını kalkanlarına vuruyor, kargılı adamlar uzun silahlarını yere vuruyor-

88

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

lardı. Ses o kadar şiddetlenmişti ki başrahibin keşişi ilâhilerini bırakmış, yalnızca düşmana bakıyordu.

"Yaptıkları şey" -dedi adamları gibi ayakta olan Lord Outhwaite sesinin duyulmasını sağlamak için bağırarak-"bizi öldürmeden önce korkutmaya çalışmak." Lord ya yaşı ya da eski bir yarası yüzünden topallıyordu, ama Thomas bunu sormak istemedi. Yürüyebileceği ve çimenleri tekmeleyebileceği bir alan istediği açıktı, bu yüzden keşişlerle konuşmaya gelmişti, ama dost yüzünü Thomas'a çevirdi. "O dürzülere dikkat etsen iyi olur;" dedi dans eden adamı işaret ederek.*"Çünkü kaynar suyla haşlanmış kedilerden daha vahşi davranırlar. Esirlerinin derilerini canlı canlı yüzdükleri söyleniyor." Haç çıkardı. "Onları genellikle bu kadar uzak güneyde görmezsiniz." "Onları mı?"

"Bunlar uzak kuzeyden gelen kabile adamları," diye açıkladı keşişlerden biri. Gri perçemli, yaralı yüzlü ve yalnızca tek gözü olan uzun boylu bir adamdı. "Dürzü bunlar," diye devam etti keşiş, "dürzü! İdollere taparlar!" Başını iki yana salladı. "Hiç o kadar kuzeye gitmedim, ama topraklarının sürekli sisle örtülü olduğunu ve eğer bir adam sırtında bir yarayla ölürse kadınının kendi çocuğunu yediğini ve kendini bu utançla yamaçtan aşağı attığını duydum."

"Gerçekten mi?" diye sordu Thomas.

"Ben öyle duydum," dedi keşiş, haç çıkararak.

"Kuş yuvaları, yosun ve çiğ balıkla yaşıyorlar," diye devam edip gülümsedi Lord Outhwaite. "Dikkatini çekeirim, Vvitcar'daki benim halkımda bazıları da yapar bunu, ama onlar en azından Tanrıya da dua ederler. En azından ben ettiklerini düşünüyorum."

Ama sizin halkınızın çatal ayakları yok," dedi keşiş aşmana bakarak.

89

BERNARD CORNVVELL

dar uzun boylu olan Thomas düşman saflarında fazla okçu olmadığını görebiliyordu. İskoç cephesinin birkaç yerinde uzun yaylar görebiliyordu ve sık sıralanmış kargıların arasında birkaç tane tatar yayı göze çarpıyordu, ama İngiliz saflarındaki kadar okçu yoktu. Yine de İngilizlerin sayısı İskoçlara göre çok daha azdı. Bu yüzden savaş, eğer başlarsa, oklarla İskoç mızrakları ve askerleri arasında olacaktı. Ve eğer yeterince okları yoksa bu tepe sırtı İngilizlerin mezarı olacaktı.

Lord Outhwaite'nin haç ve midyeden oluşan sancağı taburun sol tarafındaydı. Thomas oraya doğru gitti. Artık atından inmiş olan başrahip sol tarafla merkez arasında bir yerdeydi. Keşişlerinden biri bir tütsü sallıyor, diğeri boyalı sopasının ucunda asılı olan bezi dalgalandırıyor-du. Başrahibin kendisi bağırıyordu, ama Thomas onun düşmana hakaret mi ettiğini yoksa Tanrıya dua mı ettiğini bilemiyordu, çünkü İskoçların ilâhisi çok yüksek sesliy-di. Thomas düşmanın sözlerini de ayırt edemiyordu, ama duygu yeterince açıktı ve devasa trampetlerle hızla taşıyordu.

Thomas dev trampetleri artık görebiliyor, trampetlile-

rin kırılan kemik gibi keskin sesi çıkarmak için trampetlerine tutkuyla vurmalarını gözleyebiliyordu. Yüksek, ritmik, yankılı, kulakları delici bir gök gürültüsü saldırısı gerçekleştiren trampetlerin önünde, düşman saflarının ortasında sakallı adamlar vahşi bir dans yapıyordu. İskoç saflarının arkasından hızla öne atılan adamlar zırh giymemişlerdi, ama simsiyah giyinmiş, uzun kılıçlarını başlarının üstünde sallıyorlardı. Servis tabağından biraz daha büyük olan yuvarlak deri kalkanlar sol kollarına takılmıştı. Arkalarındaki İskoç askerler dev trampetlerin gürültüsüne eşlik etmek için kılıçlarının düz tarafını kalkanlarına vuruyor, kargılı adamlar uzun silahlarını yere vuruyor-

88

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

ederek, yarısını severek geçiriyorlardı ve ilkinin tutkusu, ikinciye besliyordu. Eleanor'un inatçılığı aklına gelince gülümser gibi oldu, onun bu huyunu daha da fazla sevdi; dönüp yüzlerce eyerli aygırın otladığı taş duvarlı çayırların arasındaki patika boyunca düşmüş gürgen yapraklarının içinde yürümeye devam etti. Bu atlar İngiliz şövalyelerin ve askerlerin savaş atlarıydı ve bunların çayırdaki varlığı Thomas'a İngilizlerin İskoçların saldırmasını beklediğini söylüyordu, çünkü bir şövalye kendini ayakta çok daha iyi savunabilirdi. Atların eyerleri takılıydı, böylece zırhlı askerler ya hızla gerf çekilecekler ya da atlarına atlayıp yenilmiş düşmanı kovalayabileceklerdi.

Thomas İskoç ordusunu hâlâ göremiyordu, ama büyük trampetlerin cehennemden geliyora benzeyen darbe-lerine güç veren ilâhilerini duyabiliyordu. Bu ses çayırdaki aygırları sinirli yapıyordu ve hizmetkâr oğlanların takip ettiği üç at gözlerinin beyazını göstererek taş duvara doğru gidiyordu. Başka hizmetkâr oğlanlar üç tabura ayrılmış İngiliz saflarının arkasında savaş atlarına alıştırma yaptırıyordu. Her taburun arka safının ortasında bir grup atlı vardı. Parlak sancaklarının altındaki bu komutanların ön tarafında dört veya beş sıra kılıç, mızrak, balta ve kalkan taşıyan adamlar, onların da önünde askerler ve üç taburun arasındaki boşluklara sıkışmış okçular bulunuyordu.

İngilizlerden iki ok atımı uzakta bulunan İskoçlar biraz daha yüksek bir alanda bulunuyorlardı ve onlar da üç tabura ayrılmış ve İngilizler gibi komutanlarının sancaklarının altına sıralanmışlardı. Kırmızı ve sarı bir sancakan oluşan en yüksek bayrak ortadaydı. İskoç şövalyeleri e askerleri de İngilizler gibi ayakta idi, ama onların şeltonları karşıdaki İngiliz taburundan üç ya da dört kez da-
87

BERNARD CORNWELL

Thomas oku geri çekip bıraktığında sert ağaç özü baskıyı bırakıyor ve esnek kısmı gerilerek yerine oturuyor, böylece oku vahşi bir güçle fırlatıyorlardı. Yayın, sol elle tutulan karın kısmına kendir sarılmıştı ve toynak tutkallıyla sertleştirilen kendirin yukarısına babasının Hookton'daki kilisede Ayinde kullandığı bir Kâse'den kestiği gümüş

parçasını yapıştırmıştı. Bu gümüş parçasının üstünde elinde Kutsal Kâse'yi tutan yale resmi vardı. Yale Thomas'm aile armasından geliyordu, ama büyüdüğü sırada bunu bilmiyordu, çünkü babası hikâyeyi ona hiç anlatmamıştı. Thomas'a onun Kathar sapkınlarının lordları olan bir aileden gelen bir Vexille olduğunu da söylememişti. Bu aile güney Fransa'daki evlerinden kovulmuş, gizlenmek için Hristiyanlığın karanlık köşelerine kaçmışlardı.

Thomas Kathar sapkınlığı konusunda çok az şey biliyordu. Yayını biliyordu, dişbudak, kayın ya da gürgenden yapılma oklar arasında nasıl seçim yapacağını biliyordu ve oku kaz tüyüyle süslemeyi ve ucuna çelik takmayı biliyordu. Bütün bunları biliyordu, ama bu oku kalkan, zırh ve etten nasıl geçireceğini bilmiyordu. Bu içgüdüydü, çocukluğundan beri alıştırmasını yaptığı bir şeydi. İpi çeken parmakları kanayana, ipi kulağına kadar çekerken düşünmesi gerekmeğe kadar alıştırma yapmıştı; bütün okçular gibi geniş göğüslü ve kolları kaslı hale gelene kadar alıştırma yapmıştı. Bir yayı nasıl kullanması gerektiğini bilmesi gerekmiyordu, bu nefes almak, uyanmak ya da dövüşmek gibi bir içgüdüydü yalnızca.

Patikanın üst kısmını bir sur gibi koruyan gürgen ağaçlarının yanma varınca arkasına dönüp baktı. Eleanor inatçı bir şekilde uzaklaşıyordu. Thomas ona bağırarak istedi, ama çok uzakta olduğunu ve kendisini duyamayacağını biliyordu. Onunla daha önce de kavga etmişti; Thomas'a göre kadın ve erkekler hayatlarının yarısını kavga

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

Ve ben de bu akşam katedralde sizi bulurum." Darbeleri engellemek için geniş kenarlı yapılmış miğferini alıp başına bağladı. Eleanor'a kızgındı, çünkü onun haklı olduğunu hissediyordu. İş ve İngiltere'nin ülkesi olması dışında bu savaş onu ilgilendirmiyordu. "Ölmeyeceğim," dedi Eleanor'a inatçı bir mantıksızlıkla. "Ve bu akşam beni göreceksin." Atının dizginlerini Peder Hobbe'ye fırlattı. "Eleanor'un güvende olmasını sağla," dedi rahibe. "Korkuluk manastırın ya da katedralin içindeki bir şeyi riske atmayacaktır."

Eleanor'a veda öpücüğü vermek istedi, ama ikisi de birbirine kızgındı, bu yüzden yayını ve ok torbasını alıp yürüdü gitti. Eleanor hiçbir şey söylemedi, çünkü o da Thomas gibi bir kavgadan kaçmayacak kadar gururluydu. Üstelik haklı olduğunu biliyordu. İskoçlarla yapılacak olan bu savaş Thomas'ın savaşı değildi, ama Kutsal Kâse'yi bulmak onun göreviydi. Peder Hobbe iki inatçının arasında kalmış, sessizlik içinde yürüyordu. Eleanor'un birkaç kez Thomas'm da bakmasını umarak arkasına baktığını gördü, ama Eleanor'un bütün gördüğü omzunda büyük yayıyla patikayı tırmanan sevgilisiydi.

Devasa bir yaydı onunki, çoğu adamın boyundan daha uzundu ve karnı bir okçunun bileği kadar kalındı. Porsuk ağacından yapılmıştı; Thomas italyan porsuk ağacı olduğunu düşünüyordu, ama kesin olarak emin olamazdı, çünkü tahta parçası bir gemi enkazıyla karaya vurmuştu. Tahtayı biçimlendirmiş, ortasını kaim bırakmıştı

Ve yay çekildiğinde büküleceği tarafın tersine kıvrılması lcm uçlarını buhara tutmuştu. Balmumu, yağ ve is kullanarak yayı siyaha boyamıştı, ipi tutması için iki ucuna ge- y boynuzu takmıştı. Tahta parçası öyle kesilmişti ki kar- cın Thomas'a bakan tarafında sert ağaç özü bulunuyor- ' dış kısmı ise daha esnek taze kesimden oluşuyordu.

85

BERNARD CORNWELL

lar Krallarını dinlemeyerek köprüyü geçip kasabayı yerle bir ettikleri sırada Caen'deydi.

"Eğer onlarla savaşıp burada durdurmazsak atlılar bi- zi takip ederek avlar. Birer birer."

"Benimle evleneceğini söylemiştin," dedi Eleanor ağ- layarak. "Bebeğimin babasız doğmasını istemiyorum, be- nim gibi olmasını istemiyorum." Gayri meşru olmayı kast ediyordu.

"Seninle evleneceğim, söz veriyorum. Savaş bitince Durham'da evleneceğiz. Katedralde, tamam mı?" Gülüm- sedi. "Katedralde evlenebiliriz."

Eleanor bu vaade gülümsedi, ama bunu göstermeye- cek kadar öfkeliydi. "Katedrale şimdi gitmeliyiz," diye parladı. "Orada güvende oluruz. Yüksek sunakta dua ederiz."

"Sen şehre gidebilirsin," dedi Thomas. "Bırak ben Kra- lımın düşmanlarıyla savaşayım. Sen ve Peder Hobbe şeh- re gidin, yaşlı keşişi bulun, onunla konuşun, sonra kated- rale gidip beni bekleyebilirsiniz." Kısrağın sırtındaki bü- yük çuvallardan birini açtı, zırhlı ceketini çıkarıp başının üstünden geçirdi. Deri kumaş sert ve soğuktu ve küf ko- kuyordu. Ellerini zorla kol açıklığından geçirdi, kılıç ke- merini beline taktı, silahı sağ tarafına astı. "Şehre git," de- di Eleanor'a. "Ve keşişle konuş."

Eleanor ağlıyordu. "Öleceksin. Rüyasını gördüm."

"Ben şehre gidemem," diye itiraz etti Peder Hobbe.

"Sen rahipsin," diye kükredi Thomas, "asker değil! Eleanor'u Durham'a götür. Peder Collimore'u bulup onunla konuş." Başrahip Thomas'm beklemesinde ısrar etmişti, bu yüzden başrahip onun hafızasını zehirleme- den önce Peder Hobbe'yi yaşlı keşişle konuşmaya gön- dermek birdenbire çok mantıklı göründü. "İkiniz Peder CollimoreTa konuşun. Ona ne soracağınızı biliyorsunuz.

84

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

"Şeytan bize kötü rüya gönderir," dedi rahip. "Bu iyi biliniyor. Bunu söyle ona."

Thomas bunu tercüme etti, sonra alnındaki bir tutam altın rengi saçı çekti, örgü şapkasının altına soktu. Yüzü- nü çok seviyordu, o kadar ciddi ve incedi ki, o kadar ke- di gibiydi ki, ama gözleri kocaman, dudakları anlamlıydı. "Yalnızca bir kâbustu," diye ona güvence verdi, "un cauc- hemar."

"Korkuluk," dedi Eleanor ürpererek, "cauchemar olan o."

Thomas ona sarıldı. "Sana yaklaşamaz." Uzaktan ge- len ilâhileri duyabiliyordu, amâ bu keşişlerin ciddi duala- rı gibi bir şey değildi. Alaycı, ısrarcı bir ilâhiydi bu ve bir

ritim katan trampetlerin sesiyle ağırlaşıyordu. Sözleri duyamıyordu, ama buna gerek yoktu. "Düşman bizi bekliyor," dedi Eleanor'a.

"Onlar benim düşmanım değil," dedi Eleanor hararetle.

"Durham'a girerlerse bunu bilemezler. Seni yine de alırlar," diye karşılık verdi.

"Herkes İngilizlerden nefret ediyor. Bunu biliyor musun? Fransızlar sizden nefret ediyor, Britonlar nefret ediyor, İskoçlar ediyor Hristiyan alemindeki herkes nefret ediyor sizden! Peki neden? Çünkü savaşmayı çok seviyorsunuz! Seviyorsunuz! İngilizler hakkında herkes biliyor bunu. Ya sen? Senin bugün savaşmana gerek yok, bu senin kavgan değil, ama orada olmak için sabırsızlanıyorsun, yeniden öldürmek için!"

Thomas ne diyeceğini bilmiyordu, çünkü Eleanor'un söylediklerinde gerçek payı vardı. Omuz silkip ağır yayını aldı. "Ben Kralım için savaşıyorum ve o tepede bir düşman ordusu var. Sayıca bizden fazlalar. Durham'a girerlerse ne olur, biliyor musun?"

biliyorum," dedi Eleanor sertçe. Çünkü İngiliz okçu-

83

BERNARD CORNWELL

"Ben bir okçuyum," dedi Thomas inatla. "Ve yukarıda bir düşman var."

"Kralın seni Kutsal Kâse'yi bulmaya gönderdi!" diye ısrar etti Eleanor. "Ölmeye değil! Beni yalnız bırakmaya değil! Beni ve bebeğimi!" Artık durmuş, ellerini karnına koymuş ağlıyordu. "Burada yalnız mı kalacağım? İngiltere'de?"

"Burada ölmeyeceğim," dedi Thomas iğneleyici bir şekilde.

"Bunu nereden biliyorsun?" Eleanor daha da iğneleyici konuşuyordu. "Belki Tanrı seninle konuşmuştur? Öteki insanların bilmediği bir şey mi biliyorsun? Öleceğin günü biliyor musun?"

Thomas bu patlamayla şaşkına dönmüştü. Eleanor güçlü bir kızdı, öfke nöbetleri geçirmezdi, ama şimdi yarı çılgın durumdaydı ve ağlıyordu. "O adamlar, Korkuluk ve Beggara sana dokunmayacaklar. Ben burada olacağım."

"Sorun onlar değil," diye ağladı Eleanor. "Dün gece bir rüya gördüm. Bir rüya. "

Thomas ellerini onun omzuna koydu. Elleri kocamandı ve ok atmaktan dolayı çok güçlüydü. "Dün gece Kutsal Kâseyle ilgili bir rüya gördüm," dedi Thomas, bunun tam olarak doğru olmadığını bilse de. Kutsal Kâse'yi rüyasında görmemişti, daha çok bir hayalle uyanmıştı, ama sonra onun bir aldatmaca olduğunu anlamıştı. Ancak bunu Eleanor'a söyleyemezdi. "Altındı ve çok güzeldi, ateşten bir kupa gibi."

"Benim rüyamda ölmüştün," dedi Eleanor, başını yu-

karı doğru kaldırarak, "ve cesedin simsiyah ve şişmişti." "Ne diyor?" dedi Peder Hobbe.

"Kötü bir rüya görmüş," dedi Thomas İngilizce. "Bir

kâbus."
82

II

Thomas, Peder Hobbe ve Eleânor ilâhi söylemeye devam eden başrahibi ve keşişleri takip ediyordu, ama artık sesleri kesik kesik çıkıyordu, çünkü acele etmekten dolayı nefes nefese kalmışlardı. St. Cuthbert'in kefen bezi ileri geri sallanıyordu. Bu sancağın görüntüsü erkeklerini onları göremeyecekleri bir yerde beklemek istemeyip ok demetleri taşıyan dağınık kadm ve çocuk gruplarını çekiyordu. Thomas daha hızlı gitmek, keşişleri geçip Lord Outhvvaite'nin adamlarını bulmak istiyordu, ama Eleanor bile rek geri kalıyordu. Sonunda Thomas öfkeyle ona döndü.

Daha hızlı yürüyebilirsin," diye itirazını belirtti Fransızca olarak.

"Ben daha hızlı yürüyebilirim, sen de bu savaşa boş verebilirsin!" Atı yürüten Peder Hobbe sözleri anlasa da ses tonunu anlamıştı. Eleanor'un haşın bakışları-

1 UsWne çekse de içini çekti. "Savaşman gerekmiyor!" diye devam etti Eleanor.

81

BERNARD CORNVVELL

kıdemli rahibi. "Hepsini cehenneme gönderin! Hem de her bir iğrenç ruhu! Bugün öldüreceğiniz her ingiliz, Araf'ta binlerce hafta eksik geçirmenizi sağlar!"

"İngilizlerden nefret ediyorsanız," diye bağırdı, İskoç vekili ve tahtın varisi Lord Robert Stevvart, "bunu öğrenmelerini sağlayın!" Bu nefretin sesi Wear vadisini dolduran gök gürültüsü gibiydi ve bu gök gürültüsü Durham'm bulunduğu kayalıktan yankılanıyordu. Bu ses bütün Kuzey ülkesine İskoçların güneye indiğini söylüyordu.

İskoçların Kralı David ejderhalı haçın devrildiği, yanan evlerin dumanının tüttüğü ve İngilizlerin öldürmek için beklediği bu yere geldiğine memnundu. Çünkü bugün St. Andretv'a, Bruce'un büyük memleketine ve İskoçya'ya şeref kazandıracaktı.

80

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

di Sir VWilliam Douglas, "o zaman sizi duymalarını sağlayın!"

İskoçlar nefretlerini haykırdılar. Kılıçlarını ve mızraklarını kalkanlarına çarptılar. Gökyüzüne doğru bağırdılar. Safın ortalarında, Kralın şeltronunun haç sancağının altında beklediği yerde bir grup trampetçi keçi derisinden yapılmış büyük trampetleri çalmaya başladı. Her trampet büyük bir meşe halkasından yapılmış, üzerine iki keçi derisi gerilmişti. Trampetler o kadar gergindi ki üzerine bir meşe palamudu atılsa havaya zıplardı. Söğüt dallarıyla çalman trampetler gökyüzünü dolduran keskin, neredeyse metalik bir ses çıkarıyordu. Saf ses saldırısı gerçekleşiyorlardı.

"İngilizlerden nefret ediyorsanız bunu öğrenmelerini sağlayın!" diye bağırdı March Kontu, İskoç saflarının şeh-

re en yakın olan sol tarafından. "İngilizlerden nefret ediyorsanız bunu onlara bildirin!" Kükreme daha da gürültülü bir hal aldı, kalkanlara çarpan mızraklar daha güçlü bir ses çıkarmaya başladı. İskoçya'nın nefretinin sesi tepe sırtı boyunca yayıldı, böylece dokuz bin adam kendileriyle karşılaşma budalalığını gösteren üç bin adama karşı kükredi.

"Onları buğday başağı gibi doğrayacağız," dedi bir rahip. Tarlaları pis kokulu kanlarıyla ıslatacağız ve bütün cehennemi İngilizlerle dolduracağız."

"Kadınları bizimidir!" dedi Sir VWilliam adamlarına. Karıları ve kızları bu gece sizin oyuncaklarınız olacak!" Yeğeni Robbie'ye gülümsedi. "Durham'm kadınlarından istediğini seçebileceksin, Robbie."

"Ve Noel'den önce de Londra'nın kadınlarını," dedi Robbie.

"Evet, onları da," diye söz verdi Sir VWilliam.

Baba, oğul ve Kutsal Ruh adına," diye bağırdı Kralın

79

BERNARD CORNWELL

dolph şahini kanatlarını açıyor, doğu ve batıdaki yıldızlar, baltalar, haçlar rüzgârda hışırdıyordu. Ordu şeltron denen üç bölüme ayrılmıştı ve bu üç şeltron o kadar genişti ki iki yakada bulunan adamlar tepenin düz kısmında bulunabilmek için ortalara doğru ilerlemeye çalışıyorlardı.

Şeltronların en arka safları adalardan ve kuzeyden gelen kabile adamlarından oluşuyordu. Bunlar zırhları olmayan, çıplak ayakla dövüşen, bir adamı kolayca öldüren koca kılıçlar kullanan adamlardı. Korkusuz dövüşçülerdi, ama zırhlarının olmayışı onları oklara karşı korkunç derecede savunmasız bırakıyordu, bu yüzden en arkaya yerleştiriliyorlardı. Üç şeltronun öndeki safları askerler ve kargı taşıyan adamlarla doluydu. Askerler kılıç, balta, gürz veya savaş baltası ve en önemlisi kargı taşıyan adamları koruyacak olan kalkanlar taşıyorlardı. Kargıların tepesinde sivri metal, kanca ve balta başı bulunuyordu. Sivri metal düşmanı bir kenarda tutuyordu, kanca zırhlı bir adamı eyerinden atabiliyor ve balta da zırhını deliyordu. Ön cephe İngilizleri karşılamak için çelikten bir çit oluşturan kargı kaynıyordu. Rahipler bu çelik çit boyunca yürüyüp silahları ve onları taşıyan adamları kutuyor, askerler kutsanmak için diz çöküyordu. Lordlardan birkaçı Kral gibi ata binmişti, ama bunun nedeni ordunun üzerinden ileri görebilmektir. Güneye bakanlar son İngiliz askerlerinin de görüş alanına girdiğini gördüler. Sayıları ne kadar azdı! Yenilecek küçücük bir ordu! İskoçların solunda Durham vardı. Kuleler ve surlar savaşı seyrederken halkla doluydu. Ve önde de güneye, York'a doğru geri çekilme akıllılığını gösteremeyen küçük İngiliz ordusu vardı. Onlar tepenin sırtında dövüşeceklerdi ve İskoçlar yer ve sayı avantajına sahipti. "Onlardan nefret ediyorsanız," diye İskoç ordusunun sağ tarafına doğru bağır ~

• 78

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

Sir.VWilliam Kralın tereddüdünü görüp iddiasında ısrar etti. "Dayanmamız lazım efendim, beklememiz lazım ve kalkanlarımızın okları yutmasına izin vermemiz lazım, ama sonunda oklarını ziyan etmekten bıacak ve saldırıya geçecekler, işte .o zaman onları köpek gibi doğrayacağız."

Onaylarcasma homurdanma sesleri duyuldu. Hepsi sert, silahlı ve zırhlı, sakallı ve vahşi görünüşlü olan İskoç adamlar sayıları düşmandan fazla olduğu için bu savaşı kazanabileceklerine inanıyorlardı, ama aynı zamanda zafere giden kestirme bir yol *olmadığını da biliyorlardı. Karşılarında okçular varken bunu yapamazlardı, bu yüzden Sir VWilliam'ın söylediğini yapmaları gerekiyordu: oklara dayan, düşmanı dürt, sonra onları katlet.

Kral lordlarmm Sir William'la aynı fikirde olduğunu duydu ve bu yüzden gönülsüzce düşmanı atlı şövalyelerle dağıtma rüyasını bir kenara bıraktı. Bu bir düş kırıklığıydı, ama lordlarma baktı ve yanında böyle adamlar olduğu sürece kaybetmesinin mümkün olmadığını düşündü. "Ayakta savaşağız," diye kararını bildirdi, "sonra onları köpekler gibi doğrayacağız!" Daha sonra, hayatta kalanlar güneğe doğru kaçarken İskoç ordusu şövalyeleri katliamı tamamlayabilirdi.

Ama şimdilik piyadeye karşılık piyade olarak savaşmak zorundaydılar. Böylece İskoç sancakları ileri taşınıp tepenin sırtına dikildi. Yanan kulübeler artık yalnızca köz yığınınından ibaretti. İçindeki üç ceset büzüşerek çocuk kadar kalmıştı. Kral sancaklarını bu ölülerin yakınma yerleştirdi. Sarı zemin üzerine kırmızı çapraz haçtan oluşan kendi sancağı ve mavi zemin üzerine beyaz çapraz haçtan oluşun İskoçya bayrağı safın ortasmdaydı, sağ ve sol tarafta daha düşük seviyeli lordlarm sancakları dalgalanıyordu. Stewart aslanı bıçağını dalgalandırıyordu, Ran-

77

BERNARD CORNWELL

lu ve hatta daha büyük bir zafer hayali görmüştü. Şimdi düşmanın uzak ağaçların arasından yayıldığını seyrediyordu. Bir sürü okçu geliyordu ve bu okçuların gökyüzünü oklarıyla nasıl doldurduklarını, bu okların atlara nasıl saplandığını ve atların acıyla nasıl delirdiğini duymuştu. Bu savaşı kaybetmeye cesaret edemezdi. Soylularına Noel ziyafetini İngiliz Kralının Londra'daki salonunda vereceklerine söz vermişti. Eğer savaşı kaybederse onların saygısını kaybederdi ve bazıları isyana kalkıştırdı. Kazanmak zorundaydı ve sabırsız olduğu için çabuk kazanmak istiyordu. "Yeterince hızlı saldırırsak," diye önerdi dik-katle, "hepsi saflarını alamadan-"

"O zaman taş duvarlarda atlarınızın ayaklarını kırarsınız," dedi Sir William Kral için duyduğu kısıtlı saygıyı göstererek. "Tabii majestelerinin atı oraya kadar varırsa. Bir atı oklardan koruyamazsınız, efendim, ama ok fırtınasına ayakta dayanabilirsiniz. Kargılarınızı dikin, ama onları askerlerle karıştırın ki onlar kalkanlarını kargı tutanları korumak için kullanabilsinler. Kalkanlar yukarı, başlar aşağı, dayanın, böylece kazanırsınız."

Kral sağ omzunu kaplayan ağaç dalını itti. Geleneksel

olarak İskoç ordusunun savunması, devasa silahlarını düşman şövalyeleri durdurmak için kullanan, kargı tutan adamların ellerine bırakılıyordu, ama adamlar idaresi zor silahlarını kullanmak için iki ellerine de ihtiyaç duyuyorlardı, bu yüzden İskoçlu kargıcıların hayatlarını ok torbalarında taşımalarıyla böbürlenlen İngiliz okçuları için kolay hedefler haline geliyorlardı. Bundan dolayı kargı tutan adamlar askerlerin kalkanlarıyla korunur ve düşmanın oklarını ziyan etmesine izin verilirdi. Bu mantıklıydı ama yine de trampetler göğü delerken atlılarıyla yer sarıcı bir saldırı gerçekleştirememek David Bruce'un canını sıkıyordu.

76

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

o kadar okçu olduğu söyleniyordu, burası için ellerinde kaç okçu kalmış olabilir ki?"

"Yeterince vardır," diye ters bir şekilde homurdandı Sir VWilliam, üçüncü Morray Kontu John Randolph'a karşı duyduğu küçümsemeyi gizlemeye gerek duymayarak. Kont savaşta Sir William kadar deneyimliydi, ama çok uzun süre İngilizlerin esiri olarak kalmıştı, bunun sonucunda duyduğu nefret bir an önce harekete geçmeyi istemesine neden oluyordu.

Genç ve deneyimsiz olan Kral, arkadaşı olan Kontun yanında yer almayı istiyordu* ama öteki lordların büyük bir unvanı ya da mevkisi olmamasına rağmen savaşla İskoçya'daki herkesten daha fazla sertleşmiş olan Sir VWilliam'dan taraf olduğunu gördü. Morray Kontu kaybettiğini görünce telaşlandı. "Şimdi saldıralım, efendim," diye önerdi. "Onlar daha savaş cephesi oluşturamadan." İlk İngiliz askerlerinin çayırdaki belirmeye başladığı güneşi işaret etti. "Hazır olmadan doğrayalım serserileri."

"Bu," dedi Menteith Kontu sessizce, "Picardy'de Valois'li Philip'e verilen tavsiyeydi. Orada bir işe yaramadı ve burada da yaramayacak."

"Burada bir de taş duvarlarla uğraşmamız gerekecek," dedi Sir VWilliam yakıcı bir şekilde. İngilizlerin saf oluşturmaya başladığı çayırdaki duvarları işaret etti.

"Belki Morray bize zırhlı bir şövalyenin taş duvarları nasıl geçeceğini söyleyebilir."

Morray kontu sinirlendi. "Beni aptal yerine mi koyuyorsun, Douglas?"

"Seni gösterdiğin şekilde kabul ediyorum, John Randolph," diye karşılık verdi Sir VWilliam.

"Beyler!" diye parladı Kral. Yanan kulübelerin ve düşen haçın yanında savaş cephesini oluştururken taş duvarları fark etmemişti. O yalnızca yeşil çayırları, geniş yo-

75

BERNARD CORNWELL

"Tanrının izniyle biraz İngiliz öldüreceğiz," dedi Sir VWilliam, sonra Kralla buluşmak ve kraliyet rahipleri tarafından kutsanmak için yeğenine öncülük etti.

Sir VWilliam çoğu İskoç şövalyeleri ve sefleri gibi örgü zırh içindeydi, ama Kral Fransız yapımı plaka zırh takıyordu. Bu şeyler sınırın kuzeyinde o kadar nadir bulun-

yordu ki vahşi kabilelerde yaşayan adamlar hareket eden metalden yapılmış, gün ışığını yansıtan bu yarattığı seyretmek için geliyorlardı. Genç Kralın kendisi de bir o kadar etkilenmiş görünüyordu, çünkü zırh cüppesini çıkarmış, kendisine hayran olarak ve ona tavsiye vermeye ya da onun tarafından kutsanmaya gelen lordlar tarafından hayranlık duyularak bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Sir VViUiam'ın bir aptal olduğuna inandığı Morray Kontu at sırtında dövüşmek istiyordu ve Kral da bunu kabul etmek üzereydi. Babası, muhteşem Robert Bruce İngiliz ordusunu Bannockburn'da at üstünde yenmişti ve onları yenmekle kalmamış küçük de düşürmüştü. İskoç çiçeği İngiliz soylularını ezip geçmiş ve şimdi babasının ülkesinin kralı olan David de aynı şeyi yapmayı istiyordu. Atının nallarının altında kan ve adına eklenmiş şöhret istiyordu; ününün Hristiyan âleminde yayılmasını arzu ediyordu. Dönüp bir ağacın dalma dayanmış kırmızı, sarı mızrağına özlemle baktı.

Sir VWilliam Douglas Kralın baktığı yeri gördü. "Okçular," dedi kısaca.

"Bannockburn'de de okçular vardı," diye ısrar etti Morray Kontu.

"Evet ve aptallar onları nasıl kullanacaklarını bilmiyorlardı," dedi Sir VWilliam. "Ama İngilizlerin sonsuza dek aptal olarak kalacaklarına güvenemezsiniz."

"Kaç okçuları olabilir ki?" diye sordu Kont. "Fransa'da binlerce, Britanya'da yüzlerce fazlası ve Gaskonya'da bir

74

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

o kadar okçu olduğu söyleniyordu, burası için ellerinde kaç okçu kalmış olabilir ki?"

"Yeterince vardır," diye ters bir şekilde homurdandı Sir VWilliam, üçüncü Morray Kontu John Randolph'a karşı duyduğu küçümsemeyi gizlemeye gerek duymayarak. Kont savaşta Sir VWilliam kadar deneyimliydi, ama çok uzun süre İngilizlerin esiri olarak kalmıştı, bunun sonucunda duyduğu nefret bir an önce harekete geçmeyi istemesine neden oluyordu.

Genç ve deneyimsiz olan Kral, arkadaşı olan Kontun yanında yer almayı istiyordu? ama öteki lordların büyük bir unvanı ya da mevkisi olmamasına rağmen savaşla İskoçya'daki herkesten daha fazla sertleşmiş olan Sir VWilliam'dan taraf olduğunu gördü. Morray Kontu kaybettiğini görünce telaşlandı. "Şimdi saldıralım, efendim," diye önerdi. "Onlar daha savaş cephesi oluşturamadan." İlk İngiliz askerlerinin çayırdaki belirmeye başladığı güneşi işaret etti. "Hazır olmadan doğrayalım serserileri."

"Bu," dedi Menteith Kontu sessizce, "Picardy'de Valois'li Philip'e verilen tavsiyeydi. Orada bir işe yaramadı ve burada da yaramayacak."

"Burada bir de taş duvarlarla uğraşmamız gerekecek," dedi Sir VWilliam yakıcı bir şekilde. İngilizlerin saf oluşturmaya başladığı çayırdaki duvarları işaret etti.

"Belki Morray bize zırhlı bir şövalyenin taş duvarları nasıl geçeceğini söyleyebilir."

Morray kontu sinirlendi. "Beni aptal yerine mi koyu-

yorsun, Douglas?"

"Seni gösterdiğin şekilde kabul ediyorum, John Randolph/" diye karşılık verdi Sir VWilliam. Beyler!" diye parladı Kral. Yanan kulübelerin ve düşeri haçm yanında savaş cephesini oluştururken taş du-anarı fark etmemişti. O yalnızca yeşil çayırları, geniş yo-

75

BERNARD CORNWELL

"Tanrının izniyle biraz İngiliz öldüreceğiz," dedi Sir William/ sonra Kralla buluşmak ve kraliyet rahipleri tarafından kutsanmak için yeğenine öncülük etti.

Sir VWilliam çoğu İskoç şövalyeleri ve şefleri gibi örgü zırh içindeydi, ama Kral Fransız yapımı plaka zırh takı-yordu. Bu şeyler sınırın kuzeyinde o kadar nadir bulunuyordu ki vahşi kabilelerde yaşayan adamlar hareket eden metalden yapılmış, gün ışığını yansıtan bu yarattığı seyretnmek için geliyorlardı. Genç Kralın kendisi de bir o kadar etkilenmiş görünüyordu, çünkü zırh cüppesini çıkarmış, kendisine hayran olarak ve ona tavsiye vermeye ya da onun tarafından kutsanmaya gelen lordlar tarafından hayranlık duyularak bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Sir VWilliam'm bir aptal olduğuna inandığı Morray Kontu at sırtında dövüşmek istiyordu ve Kral da bunu kabul etmek üzereydi. Babası, muhteşem Robert Bruce İngiliz ordusunu Bannockburn'da at üstünde yenmişti ve onları yenmekle kalmamış küçük de düşürmüştü. İskoç çiçeği İngiliz soylularını ezip geçmiş ve şimdi babasının ülkesinin kralı olan David de aynı şeyi yapmayı istiyordu. Atının nallarının altında kan ve adına eklenmiş şöhet istiyordu; ününün Hristiyan âleminde yayılmasını arzu ediyordu. Dönüp bir ağacın dalma dayanmış kırmızı, sarı mızrağına özlemle baktı.

Sir VWilliam Douglas Kralın baktığı yeri gördü. "Okçular," dedi kısaca.

"Bannockburn'de de okçular vardı," diye ısrar etti Morray Kontu.

"Evet ve aptallar onları nasıl kullanacaklarını bilmiyorlardı," dedi Sir VWilliam. "Ama İngilizlerin sonsuza dek aptal olarak kalacaklarına güvenemezsiniz."

"Kaç okçuları olabilir ki?" diye sordu Kont. "Fransa'da binlerce, Britanya'da yüzlerce fazlası ve Gaskonya'da bir

74

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

bekliyordu ve kalkan doksan santim boyunda, çelik uçlu okları tutacak kadar kalındı. Kalkanın altını toprağa dayar kendisi güvenle arkasına çömelebilirdi. İngilizlerin okları bittiğinde kalkanından kurtulabilirdi, İngiliz atlıların hücum etmesi olasılığına karşı mızrak da taşıyordu ve kılıç en sevdiği öldürme silahıydı. Kılıcın kabzasında küçük bir muhafaza içinde St. Andrew'un cesedinden alman bir parça saç vardı, ya da en azından rahip kendisine öyle söylemişti.

Sir VWilliam'm yeğeni Robbie Douglas zırh ve basit miğfer takıyor, kılıç ve kalkcfh taşıyordu. Sir VWilliam'a kardeşi Jamie Douglas'm büyük ihtimalle Dominikan ke-

şışin hizmetkârı tarafından öldürüldüğü haberini getiren Robbie olmuştu. Ya da belki de onu Peder de Taillebourg öldürmüştü. Yirmi yaşındaki Robbie kardeşi için ağlıyordu. "Bir rahip bunu nasıl yapabilir?" diye soruyordu dayısına.

"Rahipler konusunda garip düşünüyorsun, Robbie," dedi Sir VWilliam. "Çoğu rahip Tanrının yetkisinin verildiği zayıf adamlardır ve bu da onları tehlikeli yapar. Hiçbir Douglas rahip cüppesi giymediği için Tanrıya şükrediyorum. Biz çok fazla dürüstüz."

"Bugün bittikten sonra rahibin peşinden gitmeme izin vereceksin," dedi Robbie Douglas.

Sir VWilliam gülümsedi. Aşırı derecede dindar bir adam olmayabilirdi, ama kutsal bir inancı vardı ve o da öldürülen her aile üyesinin intikamının alınması gerektiği ve Robbie'nin bu intikamı iyi bir şekilde alacağına inanıyordu. O genç bir adamdı, sert ve yakışıklı, uzun boylu ve dürüsttü. Sir VWilliam küçük kız kardeşinin oğluyla gurur duyuyordu. "Gün bitince konuşuruz," diye ona söz verdi, arna o zamana kadar yanımda kal."

"Kalacağım, dayı."

73

BERNARD CORNWELL

len bir İngiliz'den alman zırh yeleğini giydi. Sir VWilliam onu öldürüşünü çok iyi hatırlıyordu, İngiliz'in zırh yeleğinin kalitesini savaşın başında görmüş ve adamlarına o adamı rahat bırakmalarını haykırmıştı. Sonra ayak bileklerine vurarak adamı yere indirmişti. Dizlerinin üstüne çöken İngiliz'in çıkardığı martı sesi Sir VWilliam'ın adamlarını güldürmüştü. Adam teslim olmuştu, ama Sir VWilliam yine de onun boğazını kesmişti, çünkü martı sesi çıkan bir adamın gerçek bir savaşçı olmadığını düşünüyor-
du. Zırh yeleğin ince örgüsündeki kanı temizlemeleri Hermitage'daki hizmetçilerin iki haftasını almıştı. İskoç liderlerin çoğu insanın vücudunu boynundan bacaklarına kadar örtün zırh ceketi giyerdi, ama zırh yeleği çok daha kısıydı ve bacaklar korunmasız kalıyordu, ama Sir VWilliam ayakta savaşma niyetindeydi ve bir zırh ceketinin ağırlığının insanı çabuk yorduğunu ve çabuk yorulan bir askerin kolayca öldürüldüğünü biliyordu. Zırh yeleğinin üstüne kırmızı kalpli armasını taşıyan uzun zırh cüppesini giydi. Basit miğferinde siper ya da yüz koruması yoktu, ama Sir VWilliam savaşırken sağındaki ve solundaki askerlerin neler yaptığını görmek isterdi. Tam miğfer veya yeni moda domuz burunlu siperliği olan miğferlerden takmış bir asker gözlerinin önündeki yarığın izin verdiği kadar fazlasını göremezdi, bu yüzden savaştaki siperli miğferli adamlar tilkilerin arasındaki tavuklar gibi durmadan başlarını sağa sola çevirmek zorunda kalırlardı. Hatta bu yüzden boyunları ağrırdı, ama yine de kafataslarına inen darbeyi nadiren görürlerdi. Sir VWilliam savaşta başını tavuklar gibi ileri geri oynatan adamlar arardı, çünkü onların iyi miğfer alabildiklerini ve bu yüzden iyi fidye verebileceklerini bilirdi. Sir VWilliam büyük bir kal-
kan taşıyordu. Ayaktaki bir asker için gerçekten çok ağır bir kalkandı bu, ama İngilizlerin oklarını göndermesini

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

mas'a çevirip kendini tanıtmıştı: "Je suis un avant-coureur." Bu bir işaretti, diye düşündü Thomas ve o işaretlere ve hayallere inanmak istemiyordu, yalnızca yayma inanmak istiyordu. Belki de Eleanor haklıydı. Belki beklenmedik şekilde zafer kazanan bu rahibin dövüşü kendisine cennetten gönderilen bir işaretti ve avant-coureur'un peşinden şehre gitmeliydi, ama aynı zamanda tepede düşmanlar vardı ve o bir okçuydu, okçular savaştan kaçmazlardı. "Şehre gideceğiz," dedi. "Savaştan sonra." "Neden?" diye sordu Eleanor hararetle.

Ama Thomas bir açıklama^apmadı. Yalnızca yürüme-ye, tarla kuşlarının ve ispinozların çalıların arasında uçuştığı tepeye tırmanmaya başladı. Sis tamamen kaybolmuştu ve VVear'dan kurutucu bir rüzgâr esiyordu.

Derken İskoçların beklediği daha yüksek yerlerden trampet sesleri duyuldu.

Liddesdale Şövalyesi Sir VWilliam Douglas kendini savaşa hazırlıyordu. Kılıç darbesini savuşturacak kadar kim deri pantolonunu giydi, keten gömleğinin üstüne St. James'm gömüldüğü Santiago de Compostela'daki rahip tarafından kutsanan haçı taktı. Sir VWilliam Douglas çok dindar bir adam değildi, ama ruhuyla ilgilenmesi için bir pedere para ödemişti ve rahip de ona St. James'm, yani gök gürültüsünün oğlunun, haçını takarsa kendi yatağında son ayinin okunacağını garanti olduğunu söylemişti. Beline Bannockburn'deki İngilizlerden alman sancaklardan birinden yırtılan kırmızı ipek parçasını bağladı. İpek kumaş Sir VWilliam'm Hermitage'daki kalesinin kilisesindeki fıskiye'nin kutsal suyuna batırılmıştı ve Sir VWilliam JPek parçasının eski ve çok nefret duyulan düşmana karşı zaferi garanti edeceğine inanıyordu.

Sınırlara yaptığı çok sayıda akının birinde öldürür

71

BERNARD CORNIVELL

mührü kırdı, sonra mektubu kemerinden sarkan bir kese-ye soktu. "Savaştan sonra konuşacağız ve ben ancak ondan sonra senin Peder Collimore'u görüp göremeyeceğime karar vereceğim. O hasta, biliyor musun? Hasta, zavalı bir adam. Belki de oluyordur. Onu rahatsız etmen pek uygun olmaz. Göreceğiz, göreceğiz." Yalnızca yaşlı keşişle kendisi konuşmak ve Peder Collimore ne biliyorsa o bilgiye tek başına sahip olmak istiyordu. "Tanrı seni korusun, oğlum," diye Thomas'ı gönderdi, sonra kutsal sancğını kaldırıp aceleyle kuzeye yöneldi. İngiliz ordusunun büyük bölümü tepeye tırmanmaya başlamış, geride yalnızca vagonları, kadınları, çocukları ve yürüyemeyecek kadar hasta olan adamları bırakmışlardı. Kefen bezinin arkasında bir alay toplayan keşişler askerleri takip ederken ilâhi söylemeye başlamışlardı.

Thomas arabaya koşup bir demet ok aldı, beline soktu. Lordu Outhwaite'nin adamlarının peşlerinde büyük bir okçu grubuyla tepeye doğru gittiklerini görebiliyordu. "Belki ikiniz burada kalsanız daha iyi olur," dedi Peder

Hobbe'ye.

"Hayır!" dedi Eleanor. "Ve sen de savaşmamalımsın."

"Savaşmamak mı?" diye sordu Thomas.

"Bu senin savaşın değil!" diye ısrar etti Eleanor. "Biz şehre gitmeliyiz! Keşişi bulmalıyız."

Thomas durakladı. Sis ve dumanın içinde İskoç'u öldürüp kendisiyle Fransızca konuşan rahibi düşünüyordu. Ben bir haberciyim, demişti rahip. Tam olarak, "Je suis un avant-coureur," sözcüklerini kullanmıştı ve avant-coureur yalnızca haberciden fazla bir anlam taşıyordu. Belki bir müjdeciydi? Hatta belki de bir melek? Thomas izlediği o sessiz dövüşün hayalini zihninden silemiyordu. Adamlar birbirine eşit değildi, bir askere karşı bir rahipti, ama yine de rahip dövüşü kazanmış ve sıksa, kanlı yüzünü Tho-

70

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

tel olmuş beyaz kumaşın üstünde zor görülen gümüş rengi iple işlenmiş süslü bir haç vardı. "Bu gerçekten St. Cuthbert'in kefeni mi?" diye sordu.

"Yalnız onun!" dedi başrahip. "Bu sabah katedralde mezarını açtık ve ona dua ettik. Bugün bizim için savaşacak!" Sancağı tekrar havaya kaldırıp atlarını kuzeye süren askerlere doğru salladı. "Tanrının işini yapın! Hepsini öldürün! Tarlaları onların pis ederiyle kirletin, hain kanlarıyla sulayın!"

"Piskopos bu genç adamın Peder Hugh Collimore'la konuşmasını istiyor," dedi mektubu okuyan keşiş. "Bunu Kral da istiyor. Majesteleri bir hazine bulunacağını söylüyor."

"Kral da mı istiyor?" Başrahip şaşkınlıkla Thomas'a baktı. "Kral mı istiyor?" diye tekrar sordu, sonra aklı başına geldi ve krallığın desteğini kazanmanın büyük avantaj olduğunu fark etti. Bu yüzden mektubu kapıp kendisi okudu ve beklediğinden daha büyük bir avantaj buldu. "Büyük thesaurus'u aramaya mı geldin?" diye sordu Thomas'a şüpheyle.

"Piskopos öyle inanıyor, efendim," diye karşılık verdi Thomas.

"Ne hazinesi?" diye parladı başrahip ve bütün keşişler şaşkınlıkla ona baktı. Hazine sözü bir an için yaklaşan İskoç ordusunu unutmalarına neden olmuştu.

"Hazineyi Peder Collimore biliyor, efendim," derken Thomas doğru bir yanıt vermekten kaçmıyordu.

"Ama neden seni gönderdiler?" diye sordu başrahip. Thomas genç görüldüğü ve belli bir rütbeye sahip olmadığı için bu haklı bir soruydu.

"Çünkü benim de konuyla ilgili bilgim var," dedi Thomas, çok fazla şey açıklayıp açıklamadığını düşünerek. Başrahip mektubu katladı, bunu yaparken istemeden

69

BERNARD CORNWELL

Tanrının işini yapın," diye bağıırıyordu yakındaki okçulara. "Çünkü İskoçlar hayvanlar! Hayvan! Onları kesin! Hepsini öldürün! Tanrı her ölümü ödüllendirecektir! Gidip onları mahvedin! Öldürün!" Thomas'm yaklaştığını

gördü. "Kutsanmak mı istiyorsun oğlum? O zaman Tanrı yayma güç versin ve oklarına sivrilik katsın! Kolun hiç yorulmasın, gözlerin hiç bulanıklaşmasın. Tanrı ve azizler öldürürken sana yardımcı olsun!"

Thomas haç çıkarıp mektubu uzattı. "Size bunu vermeye geldim, efendim," dedi.

Başrahip kendisine mektup getirmek bir yana, bir okçunun kendisine böyle tanıdık bir şekilde hitap etmesiyle şaşkına dönmüştü. Önce parşömeni almadı, ama keşişlerinden biri Thomas'm elinden kaptı, kırık mührü görünce kaşlarını kaldırdı. "Piskopos size yazmış."

"Onlar hayvanlar!" diye tekrarladı başrahip, kendi konuşmasının etkisinde kalarak, sonra keşişin söylediğini anladı. "Piskopos bana mı yazmış?"

"Size, peder," dedi keşiş.

Başrahip boyalı sopayı yakalayıp iğreti sancağı aşağı indirdi, Thomas'm yüzüne doğru getirdi. "Onu öpebilirsin," dedi gösterişli bir şekilde.

"Öpmek mi?" Thoiru s şaşırmıştı. Burnuna çok yakın duran eski bez parçası küf kokuyordu.

"Bu St. Cuthbert'in kefen bezidir," dedi başrahip heyecanla, "ve mezarından alınmıştır, oğlum! Kutsal St. Cuthbert bizim için savaşıyor! Cennet melekleri onu savaşta takip edecektir."

Azizin kutsal emanetiyle karşılaşan Thomas dizlerinin üstüne çöküp bezi dudaklarına götürdü. Keten, diye düşündü. Şimdi ucunda soluk mavi iple işlenmiş karmaşık bir desen olduğunu görüyordu. Kutsal Ayin sırasında kutsal ekmeği tutmak için kullanılan bezin ortasında tel

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

du. Etrafındaki keşişlerin hepsi yürüyordu ve bir tanesinin elinde boyalı bir sopanın ucunda asılı olan beyaz bir bez parçasından oluşan garip bir sancak vardı. "Onunla konuş," dedi Lord Outhwaite, "sonra benim sancağımlı bul. Tanrı'seninle olsun!" Son üç sözcüğü İngilizce söylemişti.

"Ve sizinle, lordum," dedi Thomas ve Peder Hobbe aynı anda.

Thomas, üç vagon dolusu yedek ok demetlerini almak için toplanmış okçuların arasından kendine yol bularak başrahibe doğru yürüdü. Küçük İngiliz ordusu iki ayrı yoldan Durham'a doğru yürüyordu ve şimdi adamlar İskoçların yüksek yaylalardan inmeleri olasılığına karşı bir araya toplanmaya çalışıyorlardı. Askerler zırh cüppelerini başlarının üstünden geçirdiler. Daha zengin olanlar bulabildikleri plaka şeklindeki zırhlarının kayışlarını taktı. Ordu liderleri hızlı bir konferans yapmış olmalıydı ki ilk sancaklar kuzeye doğru taşınıyordu. Bu, İngilizlerin verimli arazilerde İskoç saldırısına uğramak veya dolambaçlı yoldan Durham'a ulaşmaya çalışmak yerine tepe sırtının yüksek alanlarında İskoçlarla karşılaşmak istediklerini gösteriyordu. Thomas Britanya, Normandiya ve Picardy'deki İngiliz sancaklarına alışmıştı, ama bu sancaklar ona tamamen yabancıydı: gümüş hilâl, kahverengi yay, mavi aslan,

Korkuluk'un siyah baltası, kırmızı domuz kafası, Lord Outhwaite'in midye işlemeli haçı ve hepsinin içinde en cafcıflısı olan altın ve gümüş rengi iplerle sık bir şekilci6 işlenmiş bir çift çapraz anahtarı gösteren büyük kırmızı bir sancak. Başrahibin sancağı hepsinin içinde en eski püskü ve ucuz görünümlü olanıydı, çünkü küçük, yaranmış bir bez parçasından başka bir şey değildi. Başrahip sancağın altında deli gibi çalışıyordu. "Gidip
67

BERNARD CORNWELL

"Ah!"

"Ve sorunuzun cevabına gelince, lordum, Kralımız beni kendi rahiplerinden ve şövalyelerinden biriyle gönderdi, ama ikisi de Londra'da hastalanıp orada kaldılar. Ben arkadaşlarımla yola devam ettim."

"Bu yaşlı keşişle konuşmayı çok istediğin için mi?"

"Eğer yaşıyorsa, evet, çünkü bana babamın ailesi hakkında bir şeyler anlatabilir."

"Ve sana hazine, şu thesaurus hakkında bir şeyler anlatabilir. Bunu biliyor musun?"

"Birazını biliyorum, lordum," dedi Thomas dikkatle.

"Kral seni bu yüzden gönderdi, öyle mi?" diye sordu Lord Outhwaite, ama Thomas'a cevap vermesi için zaman tanımadı. Dizginlerini topladı. "Okçularıyla savaş, genç adam, ama hayatta kalmak için kendine dikkat et, tamam mı? Theasaurus'un hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum. Hazine gerçekten mektubun söylediği kadar büyük mü?"

Thomas başını dağınık saçlı Lord Outhwaite'den çevirip artık parlak yapraklı ağaçlar ve yanan kulübelere yayılan ince duman dışında bir şey görünmeyen tepe sırtına baktı. "Eğer varsa lordum" -dedi Fransızca olarak- "melekler tarafından korunan ve şeytanlar tarafından aranan bir hazine o."

"Sen de arıyor musun?" diye sordu Lord Outhwaite gülümseyerek.

Thomas da onun gülümsemesine karşılık verdi. "Ben yalnızca piskoposun mektubunu vermek için Durham başrahibini arıyorum, lordum."

"Başrahip Fossor'u istiyorsun, öyle mi?" Lord Outhwaite bir grup keşişi işaret etti. "Şuradaki keşiş. Eyerde oturan." Gri bir kısırağa binen, etrafında bir grup keşişin

bulunduğu, uzun boylu, beyaz saçlı adamı işaret ediyor-
66

CEHENNEM SAVACILARI

da yürüyüp kısırağı idare ediyor, bazen kendi yorumlarıyla araya giriyorlardı. Lord Outhwaite'in hizmetkârlarından bir grup iki yanda yürüyüp savaş hikâyelerini dinliyordu. Thomas iyi hikâyeye anlatıyordu ve Lord Outhwaite'nin ondan hoşlandığı çok açıktı; Hooktonlu Thomas'ın, bazen Sir Geoffrey Carr gibi adamların kıskançlığına neden olsa da her zaman kendisini koruyan bir çekiciliği vardı. Sir Geoffrey atıyla önde gidiyordu. Thomas İngiliz gücünün toplandığı verimli araziye vardığında şö-

valye üzerine lanet yağdırıyormuş gibi onu işaret etti. Thomas haç çıkararak ona katşılık verdi. Sir Geoffrey tükürdü.

Lord Outhwaite Korkuluk'a kaşlarını çatarak baktı. "Rahibinin bana gösterdiği mektubu unutmadım" -Thomas'la Fransızca konuşuyordu şimdi- "ama umarım Durham'a kendin teslim etmeye gitmeyeceksin? Savaşacağımız düşmanlar varken bunu yapamazsın."

"Sayın lordun okçuları ile kalabilir miyim?" diye sordu Thomas.

Eleanor onaylamazcasına tısladı, ama iki adam da ona aldırmadı. Lord Outhwaite başını sallayarak Thomas'ın teklifini kabul etti, sonra genç adama atından inmesini işaret etti. "Ama beni şaşırtan bir şey var," diye sözlerine

devam etti. "Neden Kral böyle bir işi bu kadar genç bir adama verdi?"

"Ve soylu aileden gelmeyen birine?" dedi Thomas gülümseyerek. Lordun sormak istediği asıl sorunun bu olduğunu biliyordu.

Lord bir kahkaha attı. "Fransızca konuşuyorsun, genç adam, ama yay taşıyorsun. Nesin sen? Yoksul bir aileden mi yoksa soylu bir aileden mi geliyorsun?"

Yeterince soylu bir aileden, lordum, ama nikâhsız olarak."

65

BERNARD CORNWELL

Outhwaite de İngilizceyi anne babasının hizmetkârlarından öğrenmişti, bu yüzden kaba bir dil konuşuyordu.

"Korkuluk boğazının kesilmesini hak ediyor, ama ondan kötü bir düşman olur. Herkesten daha kötü kin tutar, ama hali hazırda o kadar kin tutuyor ki belki daha fazlası için yeri kalmamıştır. En çok da Sir YWilliam Douglas'tan nefret ediyor."

"Neden?"

"Çünkü Wille onu esir aldı. Dikkatini çekerim, Wille Douglas çoğumuzu zaman zaman esir aldı ve hatta bir ikimiz karşılığında onu esir aldık, ama fidyesi Sir Geoffrey'i neredeyse öldürdü. Elindeki her şeyi kaybetti, cebinde üç tane yarım peniden fazlası varsa şaşarım. Korkuluk yoksul bir adam, çok yoksul, ama gururlu ve bu da onu kötü bir düşman yapıyor." Lord Outhwaite üniformasını giyen bir grup okçuya neşeli bir şekilde el sallamak için durdu. "Harika adamlar, harika. Bana VVadicourt'daki savaşı anlat. Fransızların kendi okçularını ezdikleri doğru mu?"

"Ezdiler, lordum. Cenovalı okçuları."

Lord Outhwaite en büyük oğlundan Picardy'deki savaşı anlatan bir mektup almıştı, ama savaşı VVadicourt ve Crecy köyleri arasındaki o uzun yeşil yamaçta bulunan birinden dinlemeyi çok istiyordu. Thomas düşmanın öğleden sonra geç saatte nasıl saldırdığını, okların yamaçtan aşağıya doğru uçup Fransa'nın büyük ordusunu nasıl çığlık atan asker ve at yığını haline getirdiğini, düşmanın bir kısmının yine de yeni kazılan çukurları ve okları geçip İngiliz askerlerini nasıl doğradığını, savaşın sonuna kadar ellerinde nasıl hiç ok kalmadığını, yalnızca parmakları ka-

nayan okçular ve ölen adamlar ve atlarla dolu bir tepe kaldığını anlattı. Gökyüzü kanla yıkanmış gibiydi.

Thomas hikâyeyi anlatırken tepenin sırtından inip Durham'ı gözden kaybetti. Eleanor ve Peder Hobbe arka-

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

Hikâyeyi duymak onun hoşuna gidecektir. Gerçekten VVadicourt'da mıydın?"

"Evet, lordum."

"Şanslısın, çok şanslı!" Adamlarına İskoçlarla karşılaşmadan geri dönmelerini işaret etti. Thomas, Lord Outhwaite'in eski püskü zırhına ve dağınık görünümüne rağmen büyük bir lord, kuzey topraklarının kodamanlarından biri olduğunu anlamaya başlamıştı. Lordun homurdanarak Kralın kendisine Fransa'da savaşma izni vermediğini, çünkü İskoçlara karşı ülkeyi korumak için kendisine burada ihtiyaç duyulduğunu anlatmasıyla bu görüşü doğrulandı. "Ve haklıydı da!" Lord Outhwaite'in sesi şaşkıncıydı. "İğrenç serseriler güneye gelmişler! En büyük oğlumun Picardy'de olduğunu söylemiş miydin sana? Bu yüzden bunu giyiyorum." Eski örgü zırhındaki bir yırtığı çekti. "Ona en iyi zırhımızı verdik, çünkü burada ihtiyacımız olmadığını düşündük! İskoçyalı David bana hep barışçı bir adam gibi görünmüştü, ama İngiltere onun adamları tarafından istila edildi. VVadicourt'daki katliamın çok geniş olduğu doğru mu?"

"Ceset tarlası gibiydi lordum."

"Tanrıya ve azizlere şükürler olsun ki bizim değil, onların cesetleri." Güneye doğru inen okçularına baktı. "Sallanmayın!" diye İngilizce bağırdı. "İskoçlar yakında sizi aramaya başlar." Tekrar Thomas'a bakıp sırtıttı. "Peki ben gelmeseydim ne yapacaktın?" diye sordu İngilizce olarak. Korkuluk'un boğazını mı kesecektin?"

"Eğer gerekirse."

"Ve onun adamları tarafından senin boğazın kesilecek!" dedi Lord Outhwaite neşeyle. "O zehirli bir ayyaştır. ^nesinin onu neden doğumda boğmadığını Tanrı bilir. ma o da Tanrının cezası şirret cadının biriydi zaten." ansızca konuşarak büyüyen lordların çoğu gibi Lord

63

BERNARD CORNWELL

yalını bulmuştu, bu Kutsal Kâse'ydı. Dünya, üstündeki bütün ordularla titrese bile o hayalini takip edecekti.

Ve yaşlı adam konuştu.

Zırhı paslanmış, plakalarının kayışları kopmuş ve midye armalı atlı adam VVitcarlı Lord Outhwaite olduğunu söylüyordu. "Orayı biliyor musun?" diye sordu Thomas'a.

"Witcar mı, lordum? Hiç duymadım."

"Witcar'ı duymadın mı? Tanrım. Orası çok hoş bir yerdir. Güzel topraklar, tatlı su, iyi av. Ah, işte buradasın!" Bu son sözleri iri bir atın üstüne oturmuş, ikinci bir atı dizginleriyle yürüten küçük bir oğlan çocuğuna söylemişti. Çocuk üstünde sarı kırmızı midye arması olan bir zırh gömleği giymişti. Arkasındaki atı çekştirerek efendisine

doğru geldi.

"Özür dilerim, lordum," dedi. "Ama Herevvard hep uzaklara gidiyor. Gerçekten." Belli ki Hereward bindiği savaş atıydı. "Beni de sizden uzaklaştırdı."

"Onu buradaki genç adama ver," dedi Lord Outhvvaite. "At binebilir misin?" diye içtenlikle sordu Thomas'a. "Evet, lordum."

"Herevvard zor bir attır ama, gerçekten zor. Kimin efendi olduğunu göstermek için iyice bir tekmele onu."

Lord Outhwaite'nin üniformasını giymiş bir grup adam geldi. Hepsi at üstündeydi ve efendilerinininkinden daha iyi durumda olan zırhlar giiyorlardı. "Durham'a yürüyorduk," dedi Thomas'a. "Bütün iyi Hristiyanlar gibi kendi işimize bakıyorduk ve o iğrenç İskoçlar çıktı karşımıza! Artık Durham'a gidemeyiz. Biliyor musun, ben orada evlenmiştim. Katedralde. Otuz iki yıl önce, buna inanabiliyor musun?" Thomas'a mutlulukla güldü. "Ve sevgili Margaret'ım hâlâ yaşıyor, Tanrıya şükürler olsun.

62

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

madın peder. Eğer adam ona değmezse Kutsal Kâse kendini göstermez. Guy Vexille ona değer biri olamaz."

"Ama Peder Ralph Kutsal Kâse'ye sahipti? Onun gerçekten sahip olduğuna inanıyor musunuz?" de Taillebourg bir güvence arıyordu.

"Ben öyle bir şey söylemedim."

"Ama onun sahip olduğuna inandınız mı?" diye sordu de Taillebourg. Peder Collimore bir şey söylemeyince kendi kendine başını salladı. "İnandınız." Yataktan kayarcasma indi, dizlerinin üstüne çöktü ve ellerini birleştirirken yüzüne bir huşu ifadesi yerleşti. "Kutsal Kâse," dedi tam bir hayranlık ifadesiyle.

"O deliydi," diye onu uyardı Peder Collimore.

De Taillebourg dinlemiyordu. "Kutsal Kâse," dedi tekrar. "Le Graal!" Kendi kendine sarılmış huşu içinde ileri geri sallanıyordu. "Le Graal!"

"Deliler böyle şeyler söylerler," dedi Peder Collimore. "Ve ne dediklerini bilmezler."

"Ya da Tanrı onların aracılığıyla konuşur," dedi de Taillebourg hararetle.

"O halde Tanrının korkunç bir dili var," diye karşılık verdi yaşlı keşiş.

"Peder Ralph'in söylediği her şeyi bana anlatmalısınız," diye ısrar etti de Taillebourg.

"Ama bu çok uzun zaman önceydi!"

"Bu le Graal!" diye bağırdı de Taillebourg düş kırıklığı içinde ve yaşlı adamı sarstı. "Le Graal! Bana unuttuğunu söyleme." Pencereden bakınca uzak tepede, İskoç Kralının sarı zemin üstüne kırmızı çapraz haçın bulunduğu sancağını gördü. Sancağın altında mızrakları, sopaları ve kargılarıyla gri zırhlı adam yığını vardı. Görünürde bir İngiliz düşman yoktu, ama Hristiyan âleminin bütün orduları urham'a gelse bile de Taillebourg aldırmazdı, çünkü ha-

61

BERNARD CORNWELL

Collimore fısıltıyla.

De Taillebourg sert yatağa oturdu. "Ne kadar kaçıktı?"

Collimore'un sesi daha da yumuşadı. "Buna değer biri olmadığını takdirde Kutsal Kâse'yi bulsan bile anlamayacağını söyledi." Durakladı, yüzünde bir şaşkınlık, neredeyse bir hayret ifadesi belirdi. "Kutsal Kâse'nin ne olduğunu bilmek için buna değer olman gerekiyor, ama eğer buna değer biriysen Kâse bir güneş gibi parlar, gözlerini kamaştırmış."

De Taillebourg keşişe yaklaştı. "Ona inandınız mı?"

"Ralph Vexille'in deli olduğuna inandım," dedi Peder Collimore.

"Deliler bazen gerçekleri söyler."

"Bence," diye de Taillebourg bir şey söylememiş gibi konuşmaya devam etti, "Tanrı Ralph Vexille'e taşıyamayacağı kadar ağır bir yük verdi."

"Kutsal Kâse'yi mi?" diye sordu de Taillebourg.

"Sen dayanabilir miydin? Ben dayanamazdım."

"Peki nerede?" diye sordu de Taillebourg. "Nerede?"

Peder Collimore yine şaşkınlıkla baktı. "Ben nereden bileyim?"

"Hookton'da değildi," dedi de Taillebourg. "Guy Vexille orayı araştırdı."

"Guy Vexille mi?"

"Fransa için savaşmak üzere Güneyden gelen ve benim gözetimime giren adam, peder."

"Zavallı adam," dedi keşiş.

Peder de Taillebourg başını iki yana salladı. "Ona yalnızca gergi aletini gösterdim, kerpetenleri hissetmesini ve duman kokusunu almasını sağladım. Sonra ona hayatı teklif ettim ve bana bildiği her şeyi anlattı, Kutsal Kâse'nin Hookton'da olmadığını söyledi."

Yaşlı keşişin yüzü gülümsemeyle çarpıldı. "Beni duy-

60

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

Dominikan rahatlayarak içini çekti. "Kutsal Kâse'yle ilgili ne anlattı?"

Hugh Collimore bir süre hiçbir şey söylemedi. Göğsü o kadar hafif bir şekilde inip kalkıyordu ki bu hareketi belli belirsiz görülüyordu. Birden başını iki yana salladı. "Kutsal Kâse'nin, ailesinin elinde olduğunu, kendisinin onlardan çaldığını ve sakladığını söyledi! Ama böyle yüzlerce şey anlattı. Yüzlerce şey."

"Nereye saklamış?" diye sordu de Taillebourg.

"O deliydi. Deli. Delilere bakmak benim isimdi. Şeytanları dışarı çıkarmak için onları aç bırakıyor ya da dövüyorduk, ama bu her zaman işe yaramıyordu. Kışın buzların arasından onları nehre sokuyorduk ve bu işe yarıyordu. Şeytanlar soğuktan nefret ediyordu. Bu Ralph Vexille'de de işe yaradı ya da büyük oranda işe yaradı demeliyim. Onu bir süre sonra serbest bıraktık. Şeytanlar gitmişti."

"Kutsal Kâse'yi nereye sakladı?" De Taillebourg'un sesi daha yüksek ve sertti.

Peder Collimore tavanda titreşen ışığa baktı. "O deliydi,"

diye fısıldadı. "Ama zararsızdı. Zararsız. Buradan ayrıldı-
ğında güneydeki bir kiliseye gönderildi. Uzak güneydeki."
"Dorset'deki Hookton'a mı?"

"Dorset'deki Hookton'a," diye doğruladı Peder Colli-
more. "Bir oğlu vardı. Rahip olmasına rağmen o büyük
bir günahkârdı. Bir oğlu vardı."

Peder de Taillebourg sonunda kendisine yeni bir haber
veren keşişe baktı. Bir oğul. "Oğlu hakkında ne biliyorsu-
nuz?"

"Hiçbir şey." Peder Collimore bu sorunun kendisine
sorulmasına şaşırılmış gibiydi.

Peki Kutsal Kâse hakkında ne biliyorsunuz?"

Ralph Vexille'in kaçık olduğunu biliyorum," dedi

59

BERNARD CORNVVELL

den her türlü acıyı uygulamaya izin vardı. Engizisyon,
yakmanın kan dökmeyi engellediğini ve işkence aletinin
deriyi yırtmadığını, adamın göğsüne konan hiçbir ağırlı-
ğın damarları çatlatmadığını biliyordu. Ateş, korku, idrar
ve duman kokan mahzenlerde, meşalelerin ve sapıkların
çığlıklarının deldiği karanlıkta, Engizisyon Tanrının düş-
manlarını yakalar ve kansız acıyı uygulayarak ruhlarını
İsa'yla birleştirdi.

"Adam güneyden geldi," dedi Collimore'a tekrar, "ve
kalkanmdaki arma kupa tutan bir yale'di."

"Bir Vexille," dedi Collimore.

"Sizin adınızı bilen bir Vexille," dedi de Taillebourg.

"Şimdi, peder, güneyli bir sapık Durham'daki bir ingiliz
keşişin adını nereden bilir?"

Peder Collimore içini çekti. "Hepsi bilir," dedi yorgun
bir şekilde. "Bütün aile bilir. Çünkü Ralph Vexille bana
gönderilmişti. Piskopos benim onun deliliğini tedavi ede-
bileceğimi düşünüyordu, ama ailesi onun bana sırlarını
anlatmasından korkuyordu. Ölmesini istiyorlardı, ama
biz onu benden başka kimsenin ulaşamayacağı bir yere
kapattık."

"Peki size hangi sırları anlattı?"

"Delilik," dedi Peder Collimore. "Yalnızca delilik."
Hizmetkâr kapıdan onları seyretmeye devam ediyor-
du.

"Bana o deliliği anlatın," diye emretti Dominikan.

"Deliler binlerce şey anlatır," dedi Peder Collimore.

"Ruhları, hayaletleri, yazın yağın karı ve gün ışığındaki
karanlığı anlatırlar."

"Ama Peder Ralph size Kutsal Kâse'den söz etti," dedi
de Taillebourg düz bir sesle.

"Kutsal Kâse'den bahsetti," diye doğruladı Peder Col-
limore.

58

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

miyordu, aslan gibi pençeleri, keçi gibi boynuzları vardı
ve bir ejderha gibi pulluydu.

"Adam güneyden geliyordu," dedi de Taillebourg, "ve
Fransa için savaşarak aile armasından eski sapkınlık ve
ihanet lekelerini temizleyeceğini düşünüyordu." Peder

Collimore, de Taillebourg'un hizmetkârının artık dikkatle onları dinlediğini ya da kapıda bekleyen hizmetkârın onları iyice duyabilmesi için Dominikan'm sesini biraz yükselttiğini fark edemeyecek kadar hastaydı. "Bu adam günden geliyordu, gururla ata biniyordu ve ruhunun her türlü cezanın ötesinde olduğuna inanıyordu, ama hiçbir insan Tanrının uzanamayacağı bir yerde değildir. Zaferle Kralın sevgisini kazanabileceğini düşündü, ama Fransa'nın yenilgisini paylaşmak zorunda kaldı. Tanrı bazen bizi şöhrete ulaştırmadan önce küçük düşürür, peder." De Taillebourg yaşlı keşişle konuşuyordu, ama sözleri aslında hizmetkâra yönelikti. "Ve savaştan sonra peder, Fransa ağlarken bu adamı buldum ve o sizden söz etti." Peder Collimore irkildi, ama bir şey söylemedi.

"Bana sizden bahsetti ve ben bir Engizisyon mahkemesi üyesiyim."

Peter Collimore'un parmakları istavroz çıkarabilmek için titreşti. "Engizisyonun," dedi zayıf bir sesle, "İngiltere'de bir yetkisi yoktur."

"Engizisyonun cennette ve cehennemde yetkisi var ve siz küçük İngiltere'nin bize karşı durabileceğini mi sanıyorsunuz?" De Taillebourg'un sesi hastane hücresinde yankılandı. "Sapkınlığın kökünü kazımak için peder, dünyanın öteki ucuna kadar gideriz."

Engizisyon, Dominikan keşişleri düzeni gibi kendini apkmılığın temizlenmesine adanmıştı ve bunu yapmak için ateş ve acıyı kullanıyorlardı. Kan dökemezlerdi, çünkü Kilisenin kanunlarına aykırıydı, ama kan dökme-

BERNARD CORNWELL

yoktu, ama de Taillebourg'un duyduklarına bakılırsa büyük bir güç toplayamazlardı. Orduları Fransa'da, Calais dışındaydı, bu yüzden belki de yerli bir lord hizmetkârları idare ediyor olabilirdi. Ama İskoçları bir savaş cephesi oluşturmaya ikna edecek kadar adam vardı ve de Taillebourg David'in ordusunun bu kadar gecikmesini beklemiyordu. Bu da eğer yaşlı adamın hikâyesini dinlemek ve İskoçlar şehre girmeden Durham'dan ayrılmak istiyorsa acele etmesi gerektiği anlamına geliyordu. Keşişe baktı. "Kardinal Bessieres yalnızca Kilise ve Tanrının şanını istiyor. Ve Peder Ralph Vexille hakkında bir şeyler öğrenmek istiyor."

"Sevgili Tanrım," dedi Collimore. Gözlerini açıp başını rahibe doğru çevirirken eliyle küçük haçtaki kemik figürüne dokundu. Keşişin ifadesi, de Taillebourg'u ilk kez gerçekten fark etmiş gibiydi. Ürperirken ziyaretçisinde acının değer kazandırdığına inanan bir adam gördü. Paris'teki efendisi kadar amansız bir adam bu, diye düşündü. "Vexille!" dedi, bu adı neredeyse unutmuş gibi, sonra içini çekti. "Bu uzun bir hikâye," dedi yorgun bir sesle.

"O zaman ben size bildiklerimi anlatayım," dedi de Taillebourg. Sıska Dominikan odada gezinmeye başlamıştı şimdi. Kemerli tavanın en yüksek olduğu yerde dö-

nüp duruyordu. "Yazın Picardy'de bir savaş olduğunu duydunuz mu?" diye sordu. "İngiltereli Edward Fransız

kuzeniyle savaştı ve güneyden bir adam Fransa için sa-
vaşmaya geldi. Sancağında elinde bir kupa tutan yale res-
mi vardı." Collimore gözlerini kırptı, ama bir şey söyle-
medi. Gözleri de Taillebourg'un üstünde idi. O da yr-
meyi kesip rahibe baktı. "Elinde bir kupa tutan bir yale,"
diye tekrarladı.

"O yaratığı biliyorum," dedi Collimore zntyle. Bir
yale hanedan armacılığına ait bir hayvandı, yapısı bilin-
56

CEHENNEM SAVAşÇILARI

Rahip Collimero bu sözleri duymamış gibiydi. Gözle-
rini tekrar açtı, ama kemerli tavanın beyaz sıvalı taşları-
na bakarak öylece yattı. Oda alçak, soğuk ve beyazdı.
Bazen, yaz güneşi yksekteyken suyun beyaz taşta yan-
sıdığını görebilirdi. Cennette sonsuza dek kristal nehir-
ler görecek ve ılık güneşin altında olacaktı. "Bir keresin-
de Roma'daydım," dedi özlemle. "Koronun şarkı söyle-
diği bir kilisenin merdivenlerinden indiğimi hatırlıyo-
rum. Çok güzeldi."

"Kardinal yardımınızı istiyor," dedi de Taillebourg.

"Orada bir aziz vardı." Collimore kaşlarını çatarak ha-
tırlamaya çalıştı. "Kemikleri sarıydı."

"Bu yüzden sizi görmem için Kardinal beni gönderdi,"
dedi de Taillebourg yumuşak bir sesle. Koyu renk gözlü
zarif hizmetkarı kapıda onları seyrediyordu.

"Kardinal Bessieres," dedi Peder Collimore fısıldaya-
rak.

"İsa'yla size selam gönderdi, peder."

"Bessieres istediğini kırbaç ve akreplerle alır," dedi
Collimore fısıltıyla.

De Taillebourg yarı gülümsedi. Demek Collimore Kar-
dinal Bessieres'i tanıyordu ve bunda şaşılacak bir şey
yoktu, ama belki Bessieres korkusu ondan gerçeği öğren-
mek için yeterli olurdu. Keşiş gözlerini tekrar kapamıştı
ve dudakları dua ediyormuş gibi hafifçe kıpırdıyordu. De
Taillebourg duayı blmedi, pencereden İskoçların uzak
tepede savaş cephesi oluşturdukları yere baktı. İstilacılar
güneye bakıyordu, bu yüzden saflarının sol ucu şehre en
yakın olandı. De Taillebourg adamların lordlarına en ya-
kın olan onurlu yerleri kapmak için birbirleriyle mücade-
le ettiklerini görebiliyordu. İskolar ayakta savaşmaya ka-
rar vermişlerdi, böylece İngilizler atlarını keserek askerle-
1 tahrip edemeyeceklerdi. Henüz İngilizlerden bir ses
55

BERNARD CORNWELL

dehine biraz doldurdu. "En azından ateş var," dedi. Bir
ok deliğinden daha büyük olmayan ve batıya dönük k-
k pencereden bakmak için eğildi. Keşişin hastanesi
Durham tepesinin yamacında, katedralin altındaydı ve de
Taillebourg dağılarak kaybolan sisin kalıntıları arasında
mızraklarını taşıyan İskoç askerlerini görebiliyordu. Zırh-
lı adamların birağının atı olduğunu fark etti, bu da İskoç-
ların ayakta savaşmayı planladığını gösteriyordu.

Yüzü solgun, sesi zayıf çıkan Peder Collimore küçük
hağı kavradı. "lmekte olanlara ateş izni veriyorlar," dedi,

sanki lüks içinde yüzmekle suçlanmış gibi. "Kimsin sen?"

"Paris'teki Kardinal Bessieres'den geliyorum," dedi de Taillebourg. "Size selam söyledi. Şunu için, içiniz ısınacaktır." Isınmış şarabı yaşlı adama uzattı.

Collimore şarabı reddetti. Gözleri dikkatli bakıyordu. "Kardinal Bessieres mi?" diye sordu, ses tonu bu adı ilk defa duyduğunu gösteriyordu.

"Papanın Fransa'daki elçisi." De Taillebourg keşişin bu adı tanımamasına şaşırды, ama belki de ölmekte olan adamın cehaleti işe yarardı. "Kardinal, Kiliseyi Tanrıyı sevdiği kadar hararetle seven bir adamdır."

"Eğer Kiliseyi seviyorsa, nüfuzunu, Kutsal Pederi, papalığı Roma'ya geri götürmeye ikna etmek için kullanacaktır." Bu sözler onu yorunca gözlerini kapadı. Hiçbir zaman iri yarı bir adam olmamıştı, ama şimdi bit kaplı bu battaniyenin altında on yaşında bir çocuk gibi görünüyordu, saçları da bir bebeğinki kadar inceydi. "Papalığı Roma'ya geri götürsün," dedi zayıf bir şekilde, "çünkü Avignon'a taşındığından beri bütün sıkıntılarımız arttı."

"Kardinal Bessieres hiçbir şeyi Kutsal Pederi Roma'ya taşımaktan daha fazla istemiyor," diye yalan söyledi de Taillebourg. "Belki siz, peder, bunu yapmamıza yardımcı olursunuz."

54

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

kendisini duyabilmesi için yüksek sesle bağırdı. "Hepiniz tepe sırtından aşağıya inin! İskoçlar gelip sizi kovmadan önce acele edin! Ateşte yanan o hergelelere katılmak ister misiniz?" Artık parlak alevler içinde büzülmüş koyu renk figürlerden başka bir şey olmayan üç İskoç esiri işaret etti. Sonra Thomas'ı çağırıp Fransızca konuşmaya başladı. "Gerçekten Fransa'dan mı geliyorsunuz?"

"Evet, lordum."

"O halde benimle konuşma nezaketini göster."

Kırık taş haçı, yanan adamları, ok-saplı cesetleri dağılan sisin içinde bırakıp gvrheye, İskoç ordusunun Durham'a geldiği yere indiler.

Bernard de Taillebourg boynundaki haçı kaldırıp acı çeken İsa figürünü öptü. "Tanrı sizinle olsun kardeşim,"

diye mırıldandı yanındaki ot şilte ve katlanmış ince battaniyeyle yumuşatılan taş bankta yatan yaşlı adama. Bir o kadar ince olan ikinci battaniye saçları beyaz ve ince olan adamın üstüne örtülmüştü.

"Hava soğuk," dedi Peder Hugh Collimore zayıf bir sesle. "Çok soğuk." Fransızca konuşuyordu, ama de Taillebourg'a göre yaşlı keşişin aksanı kabaydı, çünkü Normandiya Fransızcası ve İngiltere'nin Norman hükümdarlarının Fransızcasını konuşuyordu.

"Kış geliyor," dedi de Taillebourg. "Rüzgârdan bunu hissedebiliyorum."

"Ölüyorum" -Peder Collimore etrafı kızarmış gözlerini ziyaretçisine çevirdi- "hiçbir koku alamıyorum. Kimsin sen?"

"Şunu al," dedi de Taillebourg ve haçı yaşlı keşişe verdi. Sonra odun ateşini körükledi, canlanan alevlerin arası-

na iki kütük daha koydu, şöminede duran bir sürahi ılık Şarabı kokladı. Çok keskin değildi, bu yüzden boynuz ka-
53

BERNARD CORNWELL

miğferlerini çıkarmış, saygıyla bekliyorlardı. Kaşlarını çatarak mektubu okuyan beyaz saçlı adamdan Sir Geoffrey bile korkuyor gibi görünüyordu. "Thesaurus, öyle mi?" Kendi kendine konuşuyordu. "Ve bir kavanoz balık! Gerçekten thesaurus!" Thesaurus Latinceydi, ama sözcüklerinin geri kalanı Norman Fransızcasıydı ve okçulardan hiçbirinin kendisini anlamayacağına emindi.

"Hazineden bahsetmek" -Thomas babasının kendisine öğrettiği aynı dille karşılık vermişti- "adamları heyecanlandırıyor. Aşırı heyecanlandırıyor."

"Sevgili Tanrım, sevgili Tanrım, Fransızca konuşuyorsun! Mucizeler hiç bitmiyor. Thesaurus, gerçekten hazine anlamına geliyor, değil mi? Latincem gençliğimde olduğu gibi değil artık. Bir rahipten satın aldım, ama o zamandan beri çoğu akıp gitti. Hazine, ha? Ve sen Fransızca biliyorsun!" Thomas'm aristokratların dilini konuşuyor oluşu atlıyı gerçekten şaşırtmıştı, ama Fransızca bilmeyen Sir Geoffrey telaşa kapılmıştı, çünkü bu Thomas'm kendisinden daha üstün doğduğunu gösteriyor olabilirdi. Atlı mektubu Peder Hobbe'ye geri verdi, sonra atını Sir Geoffrey'e doğru sürdü. "Bir İngiliz'le, hatta Kralımızın bir elçisiyle kavga çıkarıyormuşsun, Sir Geoffrey. Bunu nasıl açıklıyorsun?"

"Hiçbir şey açıklamak zorunda değilim," dedi Sir Geoffrey, "lordum." Son iki sözcük gönülsüzce eklenmişti.

"Şimdiye kadar senin kemiklerini çıkarıp içini doldurmalı ve kargaları yeni doğmuş kuzularımdan kaçırmak için bir direğe korkuluk olarak aşmalıyım," dedi lord. "Diğer günahkârlara bir örnek olarak seni Skipton Panayırında sergileyebilirim, Sir Geoffrey." Bu fikri birkaç saniye düşünür gibi yaptı, sonra başını iki yana salladı. "Atma bin ve İngilizlerle kavga etmek yerine İskoçlarla savaş." Eyerinde dönüp bütün okçuların ve askerlerin
52

CEHENP

>CİLARI

jğırdı. "Hepiniz

^ i kovmadan

» Sı

a) -pak ister

v- ^ ^ renk

& •& % % ?

nın üzerinde bir haç ve o

dan oluşan bir arma vard

larımdan biri değildi. "Hah

"Latince," dedi Thomas,

na bastırmaya devam edere

"Bırak Sir Geoffrey kalks

Thomas'a. "Ben de mektubu

_xiie böyle

... mraz etmedi. Atını

"Kadınımı rahat bırakması

Thomas.

Atlı yalnızca bir okçu olan emir vermesine şaşırarak*baktı, Beggar'a doğru sürdü. "Bırak onu," dedi. İri adam kendisini dinlemeyince kılıcını çeker gibi yaptı. "Kulaklarını kesmemi ister misin, Beggar? İki kulağın da gitsin mi? Sonra burnun, çükün, istediğin bu mu, Beggar? Bir koyun gibi kırılmak ister misin?"

"Bırak onu, Beggar," dedi Sir Geoffrey asık suratla.

Beggar onu dinleyip bir adım geri çekildi. Atlı eğilip mektubu Peder Hobbe'nin elinden aldı. "Sir Geoffrey'i bırak," diye Thomas'a emretti yeni gelen. "Çünkü bugün ingilizler arasında barış yapacağız, en azından bugün için."

lar

Atlı yaşlı bir adamdı, en az elli yaşındaydı. Hiç fırça ya da tarak görmemiş gibi duran beyaz saçları vardı. Uzun boylu ve koca karınlı iri yarı bir adamdı. Örtüsü olmayan, yalnızca eski püskü bir eyer örtüsü bulunan güçlü bir ata biniyordu. Bütün vücudunu kaplayan örgü zırhı kimi yerde üzücü şekilde paslanmış, kimi yerde yırtılmıştı. Örgü zırhının üstündeki plaka zırhın iki kayışı kopmuştu.

^ağ bacağında uzun bir kılıç sallanıyordu. Thomas'a karşı, komşularının ödünç verebildiği şeylerle savaşa katılan bir Çiftçiye benziyordu o. Ama Sir Geoffrey'in adamı onu tanıyordu, çünkü geldiği zaman şapkalarını ve

51

BERNARD CORNWELL

den indirip gırtlığına bıçağını dayarken hiçbir yay ya da bıçak çekemedi.

"Dört yıldır adam öldürüyorum," dedi Thomas, "ve hepsi de Fransız değildi."

"Thomas!" diye haykırdı Eleanor.

"Onu al Beggar! Onu al!" diye bağırdı Sir Geoffrey. Kalkmaya çalıştı, ama Thomas bir okçuydu ve yıllardır büyük siyah yayını çektiği için kolları ve göğsü olağanüstü derecede güçlüydü. Sir Geoffrey yerinden kıpırdamayınca Thomas'ın yüzüne tükürdü. "Al onu Beggar!" diye bağırdı yeniden.

Korkuluk'un adamları ona doğru koştular, ama Thomas'ın onun gırtlığına bir bıçak dayamış olduğunu görünce durdular.

"Soy onu, Beggar! Güzeli soy! Hepimiz ona sahip olalım!" diye uludu Sir Geoffrey, boğazındaki bıçaktan habersizmiş gibi.

"Kimin okuması var burada? Kimin okuması var?" diye kükredi Peder Hobbe. Bu garip soru herkesi, hatta Eleanor'un şapkasını kapıp kolunu boynuna dolayan Beggar'ı bile durdurdu. "Buradaki kim okuma biliyor?" diye tekrar sordu Peder Hobbe, Thomas'ın atındaki heybeden aldığı bir parşömeni havada sallayarak. "Bu, Fransa'da Kralımızla birlikte olan Durham Piskoposunun yazdığı

bir mektup ve Durham Başrahibi John Fossor'a gönderildi. Yalnızca Kralımızla birlikte savaşılan bir İngiliz böyle bir mektup taşıyabilir. Bunu Fransa'dan getirdik."

"Bu hiçbir şey kanıtlamaz!" diye bağırdı Sir Geoffrey. Bıçak gırtlığına biraz daha bastırılırken Thomas'a bir daha tükürdü.

"Mektup hangi dilde yazılmış?" Yeni bir atlı Korkuluk'un adamlarının arasından geçip gelmişti. Üzerinde zırh cüppesi ya da yeleği yoktu, ama yıpranmış kalkanı-

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

ti, oysa Thomas yirmi iki yaşındaydı ve son dört] Britanya, Normandiya ve Picardy'de savaşarak geçirmişti. "İskoç'a benziyorsun, çocuk," dedi Korkuluk, Thomas'ı kendisine karşı gelmesi için kışkırtarak. "Bütün İskoçlar esmerdir!" diye kalabalığa seslendi, Thomas'ın ten rengini değerlendirmek için. Thomas'ın güneşle bronzlaşmış teni ve siyah saçları olduğu doğruydu, ama Korkuluk'un kendi okçularının çoğu da öyleydi. Ve Thomas genç görünmesine rağmen sert de görünüyordu. Saçları kısa kesilmişti ve dört yıllık savaş avurtlarını çökertmişti, ama yine de görünüşünde bir seçkinlik, dikkati çeken ve Sir Geoffrey Carr'm kıskançlığına neden olan bir yakışıklılık vardı. "Atında ne var?" diye başıyla Thomas'ın kısırağını işaret etti.

"Senin olmayan bir şey," dedi Thomas.

"Benim olan benimdir, çocuk, ve senin olan da eğer istersem benimdir. İstersem alırım, istersem veririm. Beggar! Şu kızı istiyor musun?"

Beggar sakalının ardında sırtıp başını aşağı yukarı salladı. "Güzel!" dedi. Sakalındaki bir biti kaşdı. "Beggar güzeli sever."

"Ben onunla işimi bitirdikten sonra güzeli alabilirsin," dedi Sir Geoffrey sırtarak. Sonra kırbacını alıp havada şaklattı. Thomas uzun deri sicimin ucunda küçük demir bir pençe olduğunu gördü. Sir Geoffrey Thomas'a yine sırttı, sonra kırbacı tehditkâr bir şekilde kaldırdı. "Onu soy, Beggar," dedi. "Çocukları biraz eğlendirelim." Thomas ağır yayını Sir Geoffrey'in atının dişlerine çarparken adam hâlâ sırtıyordu. At çığlık atarak Thomas'ın beklediği gibi şaha kalktı ve bu harekete hazır olmayan Korkuluk geriye düşerken dengesini bulmaya çalıştı. Onu koruması gereken adamlar İskoç esirleri yakmayla o kadar meşguldü ki Thomas Sir Geoffrey'i eyer-

BERNARD CORNWELL

bıçağıyla ona doğru eğilirken çığlığı korkunç bir feryada dönüştü. Minderli ceketinin önü kanla ıslanan Korkuluk ayağa kalkarken esir kıvranıyordu. Adam ellerini kanlı hayalarına kapatıp çığlık çığlığa haykırıyordu Korkuluk'un dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Geri kalanını ateşe atın," dedi, sonra diğer iki İskoç esire döndü. "Efendiniz kim?" diye sordu.

Esirler tereddüt etti, sonra bir tanesi dudaklarını yaladı. "Douglas'a hizmet ediyoruz."

"Douglas'tan nefret ediyorum. Şeytanın kışından dö-
külen bütün Douglaslardan nefret ediyorum." Sir Geoff-
rey ürperdi, sonra atma döndü, "ikisini de yakın," diye
emretti.

Ani kandan başını çeviren Thomas çapraz yollara düş-
müş taş haçı gördü. Ejderhayı göremeden taşa baktı. Ate-
şe atılan esirlerle yeni çılgınlıklar duyuldu. Eleanor ona doğ-
ru koşup koluna sıkıca sarıldı.

"Güzellik," dedi Beggar.

"Burada, Beggar, buraya!" diye seslendi Sir Geoffrey.
"Beni kaldır!" Dev elleriyle bir basamak yaptı ve Sir Ge-
offrey onun ellerine basarak eyere tırmandı, sonra atını
tekmeleyerek Eleanor ve Thomas'a doğru geldi. "Birini
hadım ettikten sonra hep karnım acıkır," dedi. Saçları
alev almış bir İskoç'un kaçmaya çalıştığı, ama bir düzine
yayla tekrar cehenneme itildiği ateşe baktı. Adam yere çö-
kerken uluması kısa kesildi. "Bugün İskoçları hadım edip
yakma havasındayım," dedi Sir Geoffrey. "Ve sen bana
kesinlikle bir İskoç gibi görünüyorsun çocuk."

"Ben çocuk değilim," dedi Thomas, içinde bir öfke bü-
yüyerek.

"Bana kahrolası bir çocuk gibi görünüyorsun çocuk.
Belki bir İskoç çocuk?" Thomas'm öfkesiyle eğlenen Sir
Geoffrey gerçekten genç görünen bu yeni kurbanına sint-
48

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

saydı. Kralın yeğeni ve tahtın varisi Lord Robert Stewart
istila ordusuyla birlikteydi, Morray, March, Wigtown, Fi-
fe ve Menteith Kontları da öyle. Diğerlerinin isimlerini,
klan şeflerini ve uzak kuzeydeki çorak arazilerden gelen
yabani adamları da söyledi. Ama Carr kontlardan ikisiyle
daha fazla ilgiliydi. "Fife ve Menteith mi?" diye sordu.

"Onlar buradalar mı?"

"Evet, efendim, buradalar."

"Ama onlar Kral Edward'a bağlılık yemini ettiler," de-
di Sir Geoffrey, adama inanmayarak.

"Şimdi bizimle birlikte yürüyorlar," diye ısrar etti İs-
koç, "Liddesdaleli Douglas da öyle."

"Yaşlı ahmak," dedi Sir Geoffrey. "Kahrolası bok çu-
valı." Dağılan sisin arasından kuzeye doğru baktı. Tepe-
nin sırtı kuzeye ve güneye giden dar, kayalık bir ova şek-
lindeydi. Ovadaki çimenler inceydi ve tepenin sırtındaki
taşlar aç bir adamın kaburgaları gibi yerden yükseliyor-
du. Kuzeydoğuda, sisli vadinin ötesinde katedral ve Dur-
ham kalesi, nehrin sarıp sarmaladığı sarp kayalıkların üs-
tünde yükseliyordu. Batıda ise tepeler, ormanlar ve taş
duvarlı tarlalar küçük derelerle kesiliyordu. İki şahin te-
penin sırtından uçup hâlâ sisin arasında görünmez olan
iskoç ordusuna doğru ilerledi. Thomas yakında askerle-
rin İskoç arkadaşlarını kesişen yoldan kaçırın adamları
bulmaya geleceğini düşünüyordu.

Sir Geoffrey arkasına yaslanıp bıçağını kınına sokma-
ya davrandı, ama sonra bir şey hatırlamış gibi esirine bak-
tı. "Beni kafesle İskoçya'ya götürecektin, değil mi?"

"Hayır!"

"Götürecektin! Peki ben neden İskoçya'yı görmek iste-

yeyim ki? Bir tuvalete istediğim zaman bakabilirim." Esi-
re tükürüp okçulara işaret etti. "Tutun onu."
'Hayır!' diye bağırdı İskoç, sonra Sir Geoffrey tekrar
47

BERNARD CORNVELL

ması taşıyan atlı sıska, yoksul ve ürkütücü görüldüğü
için uygun bir takma addı bu.

"Senin için Sir Geoffrey Carr, ahmak," dedi Dickon,
Korkuluk'a hayranlıkla bakarak.

"O Korkuluk ve Lackby Lordudur." Dickon herkesin
Sir Geoffrey Carr'm kim olduğunu bildiğini gösteren bir
tonla konuşuyordu. "Ve şimdi Korkuluk oyununu oyna-
yacak!" Dickon sırtıyordu, çünkü kırbacını yine sarıp be-
line takmış olan Sir Geoffrey atından inmiş elinde bıçağıy-
la İskoç esire yaklaşıyordu.

"Onu tutun," diye emretti Sir Geoffrey okçularına.

"Onu sıkı tutup bacaklarını ayırın."

"Non!" diye itiraz ederek bağırdı Eleanor.

"Güzellik," dedi Beggar dev göğsünden bir homurtu
şeklinde çıkan sesiyle.

İskoç çığlık atıp kaçmaya çalıştı, ama çelme takılarak
düşürüldü. Sonra üç okçu tarafından tutulup yere bastı-
rıldı, kuzeyde Korkuluk olarak bilinen adam bacaklarının
arasına çömeldi. Açılan siste bir kuzgun bir çığlık attı. Bir
avuç okçu İskoçlar geri gelir diye kuzeye bakıyordu, ama
çoğu Korkuluk'u ve bıçağını seyrediyordu. "Büzüşmüş
hayalarının yerinde kalmasını ister misin?" diye sordu Sir
Geoffrey İskoç'a. "Bana kaç kişi olduğunuzu söyle."

"On beş bin? On altı bin?" İskoç birden hevesle konuş-
maya başlamıştı.

"On ya da on bir bin demek istiyor," dedi Sir Geoffrey
dinleyen okçulara. "Bu da birkaç okumuz için yeter de-
mektir. Piç Kralın da burada mı?"

İskoç bunun üzerine gerildi, ama hayalarına dokunan
bıçak onu içinde bulunduğu açmazı hatırlattı. "David
Bruce burada, evet."

"Başka kim var?"

Çaresiz durumdaki İskoç ordunun diğer liderlerini
46

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

sürüyerek yürüyen bir devdi. Yüzü o kadar sakallıydı ki,
miğfer görevi gören paslı demir başlığın altındaki karışık,
kurumuş kılların arasından yalnızca burnu ve gözleri gö-
rülebiliyordu. Thomas bir seksen boyunda, yani bir yay
kadardı, ama geniş göğsü metal plakalarla kaplı yeleği
göğsünde gerilen Beggar'm yanında ufacık kalıyordu.
Devin iki iple kaldırılan karnında bir kılıç ve gürz takılıy-
dı. Kılıcın kını yoktu ve ucu çentikliydi. Gürzün büyük
metal topundaki dikenlerden biri bükülmüştü ve kan ve
saçla kaplıydı. Eleanor'a doğru sendeleyerek ilerlerken si-
lahın dokuz metrelik sapı devm çıplak bacağına çarpıyor-
du. "Güzel," dedi. "Güzel."

"Beggar! Yere, oğlum! Yere!" diye emretti Dickon ne-
şeyle ve Beggar itaatkâr bir şekilde Eleanor'dan uzaklaştı.
Ama bakışlarını onun üzerinden ayırmadan alçak sesle

homurdandı. Derken yükselen bir çığlıkla kulübelere doğru baktı. İskoç çırılçıplak soyulmuş, ateşe sokup çıkarılıyordu. Esirin saçları alev almıştı ve panik halde daireler çizip İngilizleri eğlendirirken deli gibi alevlere vuruyordu. Diğer iki esir çömelmiş, çekili kılıçlarıyla bölgelerini koruyorlardı.

Zayıf atlı, bir okçunun alevleri söndürmek için bir çuval parçasıyla İskoç'un saçlarına vurmasını izledi. "Kaç kişisiniz?" diye sordu zayıf adam.

"Binlerce!" diye asi bir şekilde yanıt verdi İskoç.

Atlı eyerinde eğildi. "Kaç bin, ahmak!"

Saçı ve sakalından dumanlar tüten, çıplak derisi közlerle kararmış ve kesik içindeki İskoç küstah görünmek için elinden geleni yaptı. "Seni kafesinde evine götürmeye yetecek kadar."

"Bunu Korkuluk'a söylememeliydi!" dedi Dickon eğlenerek. "Bunu söylememeliydi!"

"Korkuluk mu?" diye sordu Thomas. Siyah balta ar-

45

BERNARD CORNWELL

ne fark eder ki?" dedi. "O bir kadın. Üstüne binmeden önce bir atm nerede doğduğuna bakar mısınız?" Tam o sırada rüzgâr burun deliklerine keskin bir duman kokusu getirdiği için zayıf ve yaralı atı korktu. Bir dizi küçük, endişeli adımla yana kaydı, ama adam mahmuzlarını o kadar sert bir şekilde bastırdı ki atın minderli örtüsü delindi ve at korkuyla titreyerek şaha kalktı. "Onun ne olduğu" - derken adam Thomas'a bakarak konuşuyor ve kırbacının sapıyla Eleanor'u işaret ediyordu- "önemli değil, ama sen İskoç'sun."

"İngiliz'im," dedi Thomas tekrar. Siyah balta arması taşıyan bir düzine okçu Thomas'a ve arkadaşlarına bakmak üzere geldi. Üç İskoç esirin etrafını çeviren adamlar kırbaç adamın kim olduğunu biliyor ve bu bilgiden hoşlanmıyor gibiydiler. Diğer okçular ve askerler kulübelerin yanışını seyredip çöken yosunlu çatıların altından kaçışan farelere kahkahalarla gülüyorlardı.

Thomas torbasından bir ok çıkarınca siyah balta armalı dört ya da beş okçu hemen yaylarına ok taktılar. Balta armalı diğer adamlar bu oyunu biliyormuş gibi beklentiyle sırttılar, ama oyun başlayamadan atlının dikkati İskoç esirlerden birine çevrildi. Sir VWilliam Douglas'm armasını taşıyan adam atlıların dikkatinin Thomas ve Eleanor'a çevrilmesini fırsat bilip kuzeye doğru koşmaya başlamıştı. Yirmi adım kadar gitmişti ki İngiliz askerlerden biri tarafından yere yıkıldı ve İskoç'un umutsuz özgür kalma çabasıyla eğleniyor gibi görünen zayıf adam yanan kulübelere birini işaret etti. "Isıtın serseriye!" diye emretti. "Dickon! Beggar!" Atından inmiş iki askere seslendi. "Şu üçüne dikkat edin." Thomas'ı işaret etti. "Onları yakından izleyin."

İki askerden genç olan Dickon yuvarlak yüzlü sırtkan bir askerd, ama Beggar muazzam irilikte, ayaklarını yere

44

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

lu mercan kır atı sürücüsü kadar zayıftı ve beyaz gözleri endişeyle bakıyordu. "Kahrolası yalancılardan nefret ederim," dedi adam Thomas'a bakarak. Sonra dönüp bir tanesinin gömleğinde Liddesdale Şövalyesinin kırmızı kalp şeklindeki armasını taktığı esirlere nefret dolu bir şekilde baktı. "Kahrolası Douglaslardan nefret ettiğim kadar."

Yeni gelen adam zırh yelek yerine minderli bir ceket giymişti. Daha iyi bir şey alamıyorsa bir okçunun giyebileceği türde bir koruma giysisiydi bu, ama bu okçu boyundaki kibar takıma has bir ayrıcalık olan altın zincirle diğer okçulardan üstün görünüyordu. Atı kadar yara izi taşıyan yıpranmış domuz burnu şeklinde miğferi eyerinin ucunda asılıydı. Deri kınına sokulmuş kılıcı kalçasında sallanıyordu. Beyaz üzerine siyah balta armasının bulunduğu kalkanı ise omzundaydı. Kemerinde bir de kangal şeklinde sarılmış bir kırbaç vardı. "İskoçların da okçuları var," dedi adam Thomas'a bakarak, sonra dostane olmanın bakışı Eleanor'a gitti. "Ve de kadınları."

"Ben İngiliz'im," diye ısrar etti Thomas.

"Hepimiz İngiliz'iz," dedi Peder Hobbe sertçe, Eleanor'un Norman olduğunu unutarak.

"Bu onu öldürülmekten kurtaracaksa bir İskoç, İngiliz olduğunu söyleyebilir," dedi kırmızı suratlı adam iğneleyici bir şekilde. Diğer iki atlı geride kalmıştı. Belli ki kırbacını açıp büyük bir ustalıklarla Eleanor'un yüzünden birkaç santim ötede şaklatan bu zayıf adamdan korkuyorlardı. "O İngiliz mi?"

"Fransız," dedi Thomas.

Atlı hemen cevap vermedi, yalnızca Eleanor'a bakmaya devam etti. Eli titrerken kırbağı dalgalandı. Altın rengi saçı, iri, ürkek gözlü zayıf bir kız görüyordu. Hamileliği lenüz belli olmuyordu ve onda lüksü ve nadir bulunan ır zevki gösteren bir zarafet vardı. "İskoç, Galli, Fransız, 43

BERNARD CORNWELL

le kaplıydı ve inek arması öyle solmuştu ki Thomas onu önce boğa sanmıştı. Sonra atlı Thomas'a doğru geldi, kanlı kılıcını tehditkâr bir şekilde kaldırdı, sonra yayını görüp atını kontrol etti. "İngiliz misiniz?"

"Ve bundan gurur duyuyoruz!" Thomas yerine cevap veren Peder Hobbe'ydı.

Beyaz gömleğine üç siyah kuzgunun işlenmiş olduğu ikinci atlı birincinin yanına geldi. Üç esir iki atlıya doğru itildi. "Nasıl bu kadar öne geçebildiniz?" diye sordu yeni gelen.

"Öne mi?"

"Bizim önümüze?"

"Yürüdük" dedi Thomas. "Fransa'dan geliyoruz. Ya da en azından Londra'dan."

"Southampton'dan!" diye Thomas'ı düzeltti Peder Hobbe, bir İskoç'un ölmek üzere acı çektiği bu duman kokulu tepede pek de uygun düşmeyen bir bilgiçlikle.

"Fransa'dan mı?" diye sordu ilk adam. Saçları karma karışıktı, yüzü kahverengiydi ve kuzey aksanı o kadar ağırdı ki Thomas onu zorlukla anlıyordu. Adam Fransa'yı hiç duymamış gibi konuşuyordu. "Fransa'da mıydınız?"

diye sordu.

"Kralla birlikte."

"Şimdi bizimle birliktesiniz," dedi ikinci adam tehditkâr bir şekilde, sonra Eleanor'u baştan aşağı süzdü. "Kadını Fransa'dan mı getirdiniz?"

"Evet," dedi Thomas ters bir şekilde.

"Yalan söylüyor, yalan söylüyor," dedi yeni bir ses ve üçüncü atlı kendine yol açarak yanlarına geldi. Uzun boylu, sıksa ve otuz yaşlarında bir adamdı. Yüzü o kadar kırmızıydı ki çökük yanaklarını ve uzun çenesini tıraş ederken yüzünü fırçayla soymuş gibiydi. Siyah saçları uzundu ve deri bir bağla ensesinde toplanmıştı. Yara iziyle do-

42

i

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

menlerinde bırakarak yoluna devam etti. Adamları ölmüş ve ölmekteydiler, yaralanmış ve korkmuşlardı. Ama o Douglas'tı. Geri dönüp intikamını alacaktı.

Paniğe kapılmış atlıların rüzgârı Thomas, Eleanor ve Peder Hobbe'nin çömeldiği çalıların yanından geçti. Yarım düzine atın sürücüsü yoktu, yirmi kadarının da beyaz tüylerinde kırmızıya dönen okların açtığı yaraları kanıyordu. Süvarileri bazıları topallayan, bazıları giysilerinde okların sallandığı ve bazılarının eyerlerini taşıdığı otuzkırk kadar piyade izliyordu. Yeni ok saldırısı geri çekilmelerini hızlandırırken aceleyle yanan kulübelerin yanından geçtiler, sonra nal sesleri panik halde geriye bakmalarına neden oldu. Sislin arasından bir grup zırhlı süvari çıkarken kaçaklardan bazıları koşmaya başladı. Nalları ıslak toprak parçaları fırlatırken aygırlar durduruldu, süvarileri kurbanlarına nişan alırken birkaç kısa adım atmaya zorlandı. Atlar mahmuzlanıp öldürmek üzere serbest bırakılırken Eleanor yaklaşan katliam beklentisiyle bir çığlık attı. Ağır kılıçlar indi. Bir veya iki kaçak dizlerinin üstüne çöktü, teslim olarak ellerini kaldırdılar, ama çoğu kaçmaya devam etti. Bir tanesi dörtnala giden bir atlıdan kaçıp çalılara doğru koştu ve Thomas'la yayını gördü. Tekrar yolunu değiştirip geriye doğru koşunca başka bir atlının yoluna çıktı ve süvari ağır kılıcını adamın yüzüne indirdi. İskoç, dizlerinin üstüne çöküp çığlık atacakmış gibi ağzını açtı, ama sesi çıkmadı, yalnızca burnunu ve gözlerini tutan parmaklarının arasından sızan kan vardı. Kalkanı ya da miğferi olmayan bir atlı, aygırını döndürüp kılıcını kurbanının boynuna indirmek için eyerinde eğildi, adamı mezbaha baltasıyla öldürülen bir inek gibi doğradı. Bu hiç uygun bir durum değildi, çünkü Thomas atlı katilin gömleğinde kahverengi bir inek arması bulunduğunu görmüştü. Adamın gömleği yırtılmıştı, kan lekesiy-

BERNARD CORNYVELL

ti, ama hiçbirisi doğru dürüst zırh kuşanmamıştı ve mızrakları da yoktu. Ama Sir VVilliam onların kendilerini ilk oklarını göndermeden çok önce fark etmiş olduklarını düşündü. Böyle pusuya düşürülmüş olmaları yüzünden öfkelenerek kılıcını mızrak gibi tutan atlıya doğru adım at-

tı. Sir VWilliam atının darbesini savuşturmaya bile çalışmadı. Yalnızca ağır kalkanını kaldırdı, atın ağızına indirdi. Kılıcını hayvanın bacaklarına sürterken acıyla bağırdığını duydu. At irkilerek geri dönerken sürücüsü dengesini bulmak için çabalıyordu. Sir VWilliam'm kılıcı zırhını delip karnına girerken bile atını sakinleştirmeye çalışıyordu. "Piç kurusu," diye kükredi Sir VWilliam. Kılıcı olduğu yerde çevirirken adam inledi. Robbie diğer taraftan yaklaşarak kılıcını adamın ensesine indirdi, ingiliz'in kafası boyundan ayrılırken adam eyerinden düştü. Diğer atlılar esrarengiz bir şekilde uzaklaşmışlardı, ama oklar yeniden uçmaya başladı ve Sir VWilliam değişken sisin yeniden seyredildiğini anladı. Kılıcını cesetten çekip çıkardı, ıslak çeliği kınına soktu, ölü adamın eyerine atladı. "Uzağa!" diye bağırdı bütün bir ingiliz gücüyle tek başına baş etmeye hazır görünen Robbie'ye. "Uzağa evlat! Hadi!"

Düşmandan kaçmak onu incitiyordu, ama iki yüz adamın altı ya da yedi yüz atlıdan kaçmasında utanılacak bir şey yoktu. Sis kalkınca gerçek bir savaş olurdu, adamlar ve çelik çarpışır, Sir VWilliam bu serseri İngilizlere nasıl dövüşüleceğini öğretirdi. İngilizleri geride kalan İskoç ordusuna haber verme niyetiyle ödünç atını mahmuzladı, ama sonra çalılıkta dolanan bir okçu gördü. Yanında bir kadın ve bir rahip vardı. Elini kılıcının kabzasına götürüp keşif koluna saplanan okların intikamını almayı düşündü, ama adamın arkasındaki diğer İngilizler savaş çığlığı atıyordu: "St. George! St. George!" Böylece Sir VWilliam tek başına duran okçuyu bıraktı. İyi adamlarını sonbahar çi-

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

muş oradan geçiyorlardı. Sir VWilliam İngiliz okçuların kaçtığını gördü. Hergeleler, diye düşündü, korkak kahrolası ingiliz serseriler, sonra sol tarafından yine ok sesleri duyuldu ve bir adamın, başında bir okla atından düştü-

ğünü gördü. Sis düşman okçularının kaçmadığını, yalnızca büyük bir asker taburuna katıldığını gösterecek kadar kalkmıştı. Yayların sesi tekrar duyuldu. Bir at acıyla şaha kalkarken bir ok karnına girdi. Bir adam sendelerken tekrar vuruldu ve zırhı şangırdayarak geriye düştü.

Sevgili İsa, diye düşündü Sir VWilliam, burada kahrolası bir ordu var! Kahrolası fcoca bir ordu! "Geriye! Geriye!" diye kükredi. "Geri çekilin!" Sesi boşuklaşana kadar bağırdı. Kalkanına bir ok daha çarptı, sivri ucu deri kaplı söğütten geçti, Sir VWilliam oka öfkeyle vurarak kırdı.

"Dayı! Dayı!" diye bağıırıyordu bir adam. Sir VWilliam onun İskoç ordusuyla hareket eden sekiz yeğeninden Robbie Douglas olduğunu ve kendisine at getirdiğini gördü, ama bir çift İngiliz oku atın böğrüne girince hayvan acıyla çileden çıkarak Robbie'nin elinden kaçtı.

"Kuzeye git!" diye bağırdı Sir VWilliam yeğenine. "Git Robbie."

Ama Robbie dayısına doğru geldi. Bir ok eyerine çarptı, bir başkası miğferine, ama o öne doğru eğilip Sir VWilliam'm elini tuttu, onu kuzeye doğru çekti. Oklar onları ta-

kip etti, ama sis etraflarını sararak onları gizledi. Sir VWilliam yeğenin elinden kurtulup sendeleyerek kuzeye yöneldi. Oklarla dolu kalkanı ve ağır zırhıyla bu çok zor oluyordu. Kahretsin, kahretsin!

"Sola dikkat! Sola dikkat!" diye bağırdı bir İskoç sesi ve Sir VWilliam çalılarının arasından daha fazla İngiliz'in geldiğini gördü. Bir tanesi Sir VWilliam'ı gördü ve onun kolay ir av olacağını düşündü. İngilizler de savaşmaya İskoçardan daha fazla hazır değildi. Birkaç tanesi zırh giymiş-

39

BERNARD CORNWELL

çekildi. "Piç kurularını öldürün!" diye bağırdı. "Öldürün onları!" Mahmuzlarıyla atını delice döverken çalılara varma hevesiyle diğer atlıları şaşırtıyordu. Saldırının dağıtılacağını biliyordu, bazı adamlarının öleceğini de, ama karaçalıları geçip o serserilerin arasına daldıklarında onların hepsini öldüreceklerdi.

Kahrolası okçular, diye düşündü. Okçulardan nefret ediyordu, özellikle de İngiliz okçulardan. Hepsinden öte de hain, ateşkes bozan Durham okçularından tiksiniyordu. "Devam! Devam!" diye bağırdı. "Douglas! Douglas!" Düşmanlarının kendilerini kimin öldürdüğünü ve onlar öldükten sonra karılarına kimin tecavüz edeceğini öğrenmeleri çok hoşuna gidiyordu. Eğer şehir ateşkesi bozduysa Tanrı onlara yardım etsindi, çünkü hepsini yağmalayacak, tecavüz edecek ve yakacaktı. Evleri yakacak, küllerini yağmalayacak, vatandaşlarının kemiklerini çürümeye bırakacaktı, insanlar yıllarca harabeye dönmüş katedralin çıplak taşlarını görecekti, kalenin boş kulelerine yuva yapan kuşları seyredecek ve Liddesdale şövalyesinin intikamını aldığını bileceklerdi.

"Douglas!" diye bağırdı. "Douglas!" Kalkanına çarpan okların tok sesini hissedebiliyordu. Atı çığlık atınca göğsüne ok geldiğini anladı. Hayvan tökezledi. At yana doğru yatarken ayaklarını üzengilerden çekti. Adamlar çığlıklar atarak yanından geçtiler. Sir VWilliam kendini eyerden kalkanının üstüne attı, kalkan ıslak çimenlerin üstünde bir kızak gibi kaymaya başladı. Atının acıyla çığlık attığını duydu, ama kendisi yaralanmamış, hatta morluk bile almamıştı. Doğrulup atlarken yere düşen kılıcını buldu ve atlı adamlarıyla birlikte koşmaya başladı. Bir süvarinin dizine bir ok saplanmıştı. Bir at dişlerini ve gözlerinin akını ortaya çıkararak devrilirken yaralarından kan fışkırtıyordu. İlk atlılar çalılara varmış ve bazıları bir boşluk bul-

38

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

"Bir haberci." Bernard de Taillebourg şaşkınlığını gizlemek için aklına gelen ilk şeyi söylemişti. İskoç gardiyanlarından kurtulmuştu ve uzun yayı olan bu genç adamdan nasıl kurtulacağını merak ediyordu. Ama birden günden gelen ok sesleri duyuldu ve bir tanesi yakındaki ağacın gövdesine girerken, diğeri ıslak çimenlerde kaydı. Yakınlarda bir at tiz bir çığlık atarken adamlar kargaşa içinde bağışıyordu. Peder de Taillebourg hizmetkârına tepeye doğru çıkan ikinci atı yakalaması için bağırdı. At

yakalanana kadar de Taillebourg elinde yayı olan yabancı-
nın kendisini unutmuş tıkların geldiği güney tarafına
baktığını gördü.

Bu yüzden şehre doğru dönüp hizmetkârına kendisini
takip etmesi için bağırdı, topuklarını atın böğrüne bastır-
dı.

Tanrı için, Fransa için, St. Denis için ve Kutsal Kâse
için.

Sir VWilliam Douglas küfretti. Her yönden tıslayarak
oklar geçiyordu. Atlar çılgın atıyor, adamlar ölüyor ya da
yaralanıyordu. Bir an için büyük bir şaşkınlık hissetti,
ama sonra yiyecek arayan keşif kolunun bir İngiliz gücüy-
le karşılaşmış olduğunu fark etti, ama ne tür bir güçtü bu?
Yakınlarda bir İngiliz ordusu yoktu! Bütün İngiliz ordusu
Fransa'daydı, burada değil! Bu da Durham vatandaşları-
nın ateşkesi bozduğu anlamına geliyordu. Bu düşünce Sir
VWilliam'ı korkunç bir öfkeyle doldurdu. Sevgili İsa, diye
düşündü, o şehirle işini bitirdiğinde taş taş üstünde kal-
mayacaktı. Büyük kalkarıyla bedenini koruyarak güneye,
okçuların alçak bir çalının yanına sıralandığı yere doğru
ilerledi. Sayılarının o kadar çok olmadığını düşündü, bel-
ki elli kadardı. Kendisininse hâlen iki yüze yakın atlısı
vardı. Kükreyerek hücum emri verdi. Kılıçlar kınlarından
37

BERNARD CORNWELL

ne oturmuştu. Thomas çılgılığı bu adamlardan hiçbirinin
atmadığına inanarak onlara bakıyordu, ama görünürde
başkası da yoktu. Atlılardan biri ölmüştü ve diğeri sessiz-
lik içinde rahiple dövüşüyordu, ama Thomas bu çatışma-
nın gerçek olmadığı, rüya gördüğü, bunun aslında pan-
domimle sergilenen bir ahlâki oyun olduğu hissine kapıl-
dı: siyah giysili adam şeytandı ve rahip Tanrının iradesiy-
di ve kazananla birlikte Thomas'ın şüpheleri yok olacak-
tı. Tam o sırada Peder Hobbe Thomas'ın yayını çekti.
"Yardım etmeliyiz!"

Ama rahibin yardıma pek ihtiyacı yoktu. Asayı bir kı-
lıç gibi kullanıyor, rakibinin hamlesini savuşturuyor, atlı-
nın kaburgalarına vurmak için ileri atılıyordu. Derken
uzun siyah saçlı adam kılıcını atının sırtına soktu, adam
eğildi, titredi ve kendi kılıcı düştü. Bir an için rahibe bak-
tı, sonra eyerinden yere düştü. Ayakları bir an için üzen-
gilere asılı kaldı, paniğe kapılan at tepeye doğru koşmaya
başladı. Katil kılıcını sildi, sonra ölü adamlardan birinin
kınını aldı.

Rahip diğer atı tutmak için koşarken izlendiğini hisse-
dip dönüp baktı ve sisin içindeki iki adam ve bir kadını
gördü. Adamlardan biri elinde yay olan bir rahipti. "Beni
öldüreceklerdi!" dedi Fransızca. Siyah saçlı adam kılıcını
tehditkâr bir şekilde kaldırarak hızla döndü.

"Tamam," dedi Thomas, Peder Hobbe'ye. Yayını arka-
daşının elinden alıp omzuna astı. Tanrı konuşmuştu ve ra-
hip kazanmıştı. Thomas'm aklına Kutsal Kâse'nin bulutla-
rın arasında bir kupa gibi yükseldiği rüyası geldi. Sonra ya-
bancı rahibin morluklar ve kanların ardındaki yüzünün
sert ve zayıf, bir inanç kurbanının yüzü olduğunu gördü.
Tanrıya açlık duyan ve bir aziz görüntüsü kazanan bir ada-

ma benziyordu. Thomas neredeyse dizlerinin üstüne çökecekti. "Kimsiniz siz?" diye sordu Dominikan keşişe.

36

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

okunu aldı, ipini takip yayı biraz bükerek halkayı ucundaki çentikli boynuza geçirdi. Torbasından bir ok alıp Eleanor ve Peder Hobbe'ye oldukları yerde kalmalarını işaret etti. Yolu takip edip tarla kuşlarının ve ispinozların ölü yaprakların arasında uçuştığı fundalıklara yanaştı. Alevlerin kükreyişi yeni yandıklarını gösteriyordu. Yayını yarı çekerek biraz daha yaklaştı. Çapraz yolların kesiştiği yerde üç ya da dört kulübenin yandığını görebiliyordu. Damlan alev alev yanan kulübelerden nemli gri havaya kıvılcımlar uçuşuyordu. Ateş yeni gibiydi, ama görünürde kimse yoktu: ne düşman, ne zırhlı adamlar. Bu yüzden Eleanor ve Peder Hobbe'ye gelmelerini işaret etti, ama alevlerin sesinin arasından bir çığlık duydu. Çok uzaktan geliyordu ya da belki yakından geliyordu, ama sisle bastırılmıştı. Thomas duman ve sisin arasından bir şeyler görmeye çalışırken birden siyah aygırlara binmiş zırhlı iki adam görüş açısına girdi. Atlıların siyah şapkaları, siyah çizmeleri ve siyah kınlı kılıçları vardı ve yürüyen iki adama eşlik ediyorlardı. Siyah beyaz giysisine bakılırsa bir tanesi Dominikan rahibiydi ve yüzü kan içindi. Diğer ise uzun boylu, zırhlı ve uzun siyah saçlıydı. İnce, zeki bir yüzü vardı. İkisi dumanlı sisin içinde atlıları takip ediyorlardı. Çapraz yolların kesiştiği yere gelince rahip dizlerinin üstüne çöküp haç çıkardı.

Öndeki atlı rahibin duasına sinirlenmiş göründü, çünkü geri dönüp kılıcını çekti ve ucuyla diz çökmüş adamı dürttü. Rahip başını kaldırdı ve Thomas'm şaşkın bakışları altında esasını aygırın gırtlığına soktu. Yaratık irkilerek geri çekildi, rahip esasını atlının kılıç tutan koluna indirdi. Atmın silkinme hareketiyle dengesini kaybeden atlı uzun kılıcıyla rahibi doğramaya çalıştı. İkinci atlı eyerinden inmişti, ama Thomas onun düştüğünü görmemişti.

•Zırhlı siyah saçlı adam çektiği uzun bıçağıyla onun üstüne
35

BERNARD CORNWELL

Kutsal Kâse'yle ilgili bir şey öğrenemeyebilirdi, ama ailesi hakkında daha fazla şey öğrenmeyi umuyordu ki bu da bu yolculuğu değerli kıları.

"Ne taraftan?" diye sordu Peder Hobbe.

"Tanrı bilir," dedi Thomas. Sis araziye örtüyordu.

"Çan sesleri şu taraftan geliyor." Peder Hobbe kuzeyi ve doğuyu işaret ediyordu. Enerjikti, coşku doluydu ve saf bir şekilde Thomas'ın yön hissine güveniyordu, ama gerçekte Thomas nerede olduğunu bilmiyordu. Daha önce yolda bir çatala gelmişlerdi ve rastgele sol tarafı seçmişti, ama şimdi tırmandıkça bu yolun yalnızca çimenlerin üzerindeki bir iz olduğunu görüyordu. Islak ve çiyli ağırlaştığı için atın ayaklarının kaydığı çayırdaki mantarlar büyümüştü. At Thomas'ın kısrağıydı ve küçük heybelerini taşıyordu. Eyerde asılı duran heybelerden birinde Durham Piskoposunun, Durham Başrahibi John Fossor'a yaz-

diğı bir mektup vardı. "Sevgili kardeşim," diye başlayan mektup Fossor'a Hooktonlu Thomas ve arkadaşlarının Peder Ralph Vexille'le ilgili olarak Peder Collimore'u sorgulamasına izin vermesini söylüyordu. "Sen Durham'a gelmeden önce senin evinde hapis tutulduğı için onu hatırlamazsın, aslında benden de önceydi, ama onu tanıyan birileri olacaktır ve Peder Collimore, Tanrının izniyle eğer hâlâ yaşıyorsa, onu ve sakladığı büyük hazineyi hatırlayacaktır. Bunu Kral adına ve bu mevcut çabayla kollarımızı kutsayan Yüce Tanrının hizmetinde istiyoruz."

"Qu'est-ce que c'est?" diye sordu Eleanor, donuk kırmızımsı bir ışığın sisin rengini değıştirdiğı tepeyi işaret ederek.

"Ne?" dedi Fransızca bilmeyen Peder Hobbe.

"Sessiz olun," diye elini kaldırarak onları uyardı Thomas. Yanık kokusu alıyordu ve alevlerin titreştiğini görebiliyordu, ama hiç ses yoktu. Eyerde asılı durduğu yerden

34

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

istiyordu. Ama Kral Thomas'ın Durham'a gidip Peder Collimore'la konuşmasında ısrar etmişti. Böylece Eleanor'un babası, Sir VWilliam Skeat'ı Caen'e götürmüş, Thomas, Eleanor ve Peder Hobbe de yanlarında kraliyet papazı ve Kral Edward'ın bir şövalyesiyle birlikte İngiltere'ye doğru yola çıkmışlardı, ama Londra'da papaz ve şövalye ateşlenip hastalanmışlardı. Bu yüzden Thomas ve diğerleri kuzeye doğru yalnız başlarına yola çıkmışlardı ve şimdi bu sisli sabahta Durham'a yaklaşmış katedralin çan seslerini dinliyorlardı. Eleanor da Peder Hobbe gibi Kutsal Kâse'nin bulunuşunun yanmış kulübe gibi kokan dünyaya barış ve adalet getireceğine inanıyordu. Eleanor daha fazla üzüntü, savaş ve hatta hastalık olmayacağına inanıyordu.

Thomas da buna inanmak istiyordu. Gece gördüğü halin, duman ve ateş değil, gerçek olmasını istiyordu, ama eğer Kutsal Kâse varsa büyük bir katedralde melekler tarafından korunuyor olmalıydı. Yoksa bu dünyadan gitmiş olurdu ve eğer bu dünyada Kutsal Kâse yoksa o halde Thomas italyan porsuk ağacından yapıp siyaha boyanmış, diş budak ağacından yapılma, ucunda çelik, sapında kaz tüyü olan ok atan savaş yayma inanıyordu. Yayın orta kısmında, sol elinin kavradığı yerde, üzerine bir yale resminin kazındığı gümüş bir plaka vardı. Babasının ailesinin, yani Vexillerin arması olan pençeli, boy-nuzlu, uzun dişli ve pullu muhteşem bir yaratıktı bu. Yale'in elinde bir kupa vardı ve Thomas'a bunun Kutsal Kâse olduğu söylenmişti. Her zaman Kutsal Kâse çıkıyordu karşısına. Durmadan kendisini çağırıyor, onunla alay ediyor, hayatını değıstiriyordu, ama rüyaları dışında hiç ortaya çıkmıyordu. Bu bir gizemdi, Thomas'ın ailesinin bir gizem olduğu gibi, ama belki Peder Collimore bu gizeme ışık tutabilirdi. İşte Thomas böylece kuzeye gelmişti.

33

BERNARD CORNWELL

oluşan savaş alanında başlamıştı. Büyük bir zafer kazan-

mişlardı, bu yüzden Thomas neden sıkıntılı ve endişeli olduğunu merak ediyordu. İngilizler Calais'i kuşatmak için kuzeye yürümüşlerdi, ama Northampton Kontuna hizmet eden Thomas yaralı bir askeri olağanüstü becerileri olan bir doktorun bulunduğu Caen'e götürmek için Kontun iznini almıştı. Ancak daha sonra hiç kimsenin ordu-
dan Kralın emri olmadan ayrılamayacağına karar verilmiş ve bu yüzden Kont Krala başvurmuştu. Böylece Edward Plantagenet, Hooktonlu Thomas'ı duymuş ve babasının Vexille adında Fransız sürgünü bir aileden gelen bir rahip olduğunu ve Vexille ailesinin bir zamanlar Kutsal Kâse'ye sahip olduğu söylentilerinin yayıldığını öğrenmişti. Kuşkusuz bu yalnızca bir söylenti, zorlu dünyada ortaya atılan bir hikâye parçasıydı. Ama hikâye, eğer gerçekten varsa, mevcut en değerli şey olan Kutsal Kâse'yle ilgiliydi; böylece Kral Hooktonlu Thomas'ı sorgulamıştı ve Thomas Kutsal Kâse'yle ilgili hikâyeyi küçümsemeye çalışmıştı, ama Fransız saldırısını dağıtan kalkan duvarında savaşan Ehirham Piskoposu Thomas'ın babasının bir zamanlar Durham'da hapse atıldığını anlatmıştı. "Kaçık-tı," diye Krala açıklamıştı piskopos. "Bu yüzden kendi iyiliği için hapse atıldılar onu."

"Kutsal Kâse'den mi söz ediyordu?" diye sormuştu Kral. Piskopos bunu bilecek tek bir adam kaldığını söylemişti. Thomas'ın babasına, yani Ralph Vexille'e bakan Hugh Collimore adlı yaşlı bir keşişti bu. Thomas Crecy köyünün üstündeki bir sürü adamın öldüğü yeşil yamaçtaki savaşta babasının mirası olan St. George mızrağını ele geçirmemiş olsaydı Kral bu anlatılanları kilise dedikoduları olarak bir kenara bırakabilirdi. Savaşta ayrıca Thomas'ın dostu ve komutam olan Sir YVilliam Skeat da yaralanmıştı ve Skeat'ı Normandiya'daki doktora götürmek

32

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

yısına itaat etti. Hizmetkârdan kılıcını vermesi istedi, adam bu emre direnince Jamie kendi kılıcını çeker gibi yaptı. De Taillebourg hemen hizmetkârına itaat etmesini söyledi ve kılıç asık suratla teslim edildi. Jamie Douglas kılıcı kendi beline takarken sırtıyordu. "Artık beni rahatsız etmezler, dayı."

"Gidin artık," dedi Sir William. Yeğeniyle arkadaşının Northumberland'daki Percy topraklarında ele geçirdikleri iyi aygırın üzerinde rahip ve hizmetkârını geriye, Kralın kampına götürüşünü seyretti. Rahibin Krala şikayet edeceğine hiç kuşku yoktu* Babasından çok daha zayıf olan David de Tanrıyı ve Fransızları gücendirmekten endişe edecek, ama Sir VVilliam'ı kızdırmaktan çok daha fazla korkacaktı. Bu düşünceyle gülümserken çayırın uzak tarafındaki adamlarından bazılarının atlarından indiklerini gördü. "Kim size atlarınızdan inmenizi söyledi?" diye öfkeyle bağırdı, ama sonra onların kendi adamları olduğunu gördü. Bunlar dağılan sisin açığa çıkardığı yabancı-lardı, içgüdülerini hatırlayıp rahiple o kadar zaman harcadığı için kendi kendine küfretti.

O küfrederken güneyden ilk ok atıldı. Havada uçan

okun tıslaması duyuldu ve ok hedefini bulurken baltanın

eti yararken çıkardığına benzer bir ses çıktı. Çeliğin kası yarıp kemikte son bulurken çıkardığı tok bir sestir bu. Kurbanın homurtusunun ardından bir anlık sessizlik oldu.

Hooktonlu Thomas da derinden gelen ve çınlayan çanların sesini duymuştu. Bunlar bir köy kilisesinde asılı olan çanların sesi değil, korkunç bir gücün sesiydi. Durham'ı düşündü ve yolculuk çok uzun olduğu için büyük bir yorgunluk hissetti.

Yolculuk Picardy'de, leş gibi kokan adam ve atlardan, düşen sancaklardan, kırık silahlardan, atılmış oklardan

31

BERNARD CORNVVELL

lirliğini ölçüp biçirmiş gibi ona baktı. "O zaman hazineyi paylaşmalıyız," dedi.

"Elbette," dedi de Taillebourg hemen.

Sir VWilliam aptal değildi. Rahibin Durham'a girmesine izin verirse onu bir daha göremezdi. Eyerinde kıpırdanıp kuzeye, katedrale doğru baktı. Tapmak hazinesinin Kudüs'ten gelen altınlardan oluştuğu söylenirdi, insanın hayal bile edemeyeceği kadar çok altın. Sir VWilliam bu altın hazinenin bir kısmını Liddesdale'e aktaracak kaynağı olmadığını bilecek kadar dürüsttü. Kralı kullanılmalıydı. II. David zayıf bir adam olabilirdi ve Fransa'da yaşamaktan dolayı çok fazla yumuşamış da olabilirdi, ama kralların şövalyelere verilmeyen kaynakları vardı ve İskoçyah David, neredeyse eşiti olan Fransalı Philip'le konuşabilirdi. Oysa VWilliam Douglas'ın hiçbir mesajı Paris'te bir muhatap bulamazdı. "Jamie!" diye yeğenine seslendi. De Taillebourg'a muhafızlık eden iki adamdan biriydi o. "Sen ve Dougal bu rahibi Krala götüreceksiniz."

"Beni bırakmalısınız!" diye itiraz etti Bernard de Taillebourg.

Sir VWilliam eyerinden aşağıya eğildi. "Kendime kese yapmak için senin papaz hayalarını kesmemi ister misin?" Rahibe gülümseyerek baktıktan sonra yeğenine döndü. "Krala Fransız rahibin bizi ilgilendiren bir haberi olduğunu, ben geri dönene kadar onu güvende tutmasını söyle." Sir VWilliam eğer Durham'da yaşlı bir Fransız keşiş varsa İskoç Kralının yardımcıları tarafından sorgulanması ve eğer keşişin bildiği bir şey varsa sonra Fransız Krala satılması gerektiğine karar vermişti. "Götür onu Jamie," diye emretti. "Ve o kahrolası hizmetkâra dikkat et! Kılıcını al."

James Douglas yalnızca bir rahip ve hizmetkârının başlarına bela açtığı düşüncesiyle sırttı, ama yine de da-

30

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

olan Tapmak Şövalyeleri krallarının hayallerinin bile ötesinde zengin olmuşlardı. Aslında bu çok aptalcaydı, çünkü krallar onları kıskanmışlardı ve kıskanç krallar kötü düşmanlar olurlardı. Fransa Kralı da işte böyle bir düşmandı ve Tapmak Şövalyelerinin yok edilmesini emretmişti: bu amaçla bir sapkınlık hikâyesi uydurulmuş, avu-

katlar gerçekleri çarpıtmış ve Tapmak Şövalyeleri bastırılmıştı. Liderleri yakılmış ve topraklarına el konmuştu, ama efsanevi Tapmak hazineleri hiç bulunamamıştı. Bu topluluğun kayyumu, hazineyi güvende tutmayla görevli adam onlara ne olduğunu kesinlikle biliyor olmalıydı. "Tapmak Şövalyeleri ne zaman dağıldı."

"Yirmi dokuz yıl önce," diye cevap verdi de Taillebourg.

Yani kayyum hâlâ hayatta olabilir, diye düşündü Sir VWilliam. Yaşlı bir adam olabilir, ama hayattadır. De Taillebourg'un hikâyesine tamamen inanarak kılıcını kınına soktu, ama Durham'da yaşlı bir adam olduğu dışında anlatılanların hiçbirisi doğru değildi. Durham'daki adam Fransız değildi ve hiçbir zaman Tapınak Şövalyesi olmamıştı ve büyük olasılıkla Tapınak hazinesi konusunda hiçbir şey bilmiyordu. Ama Bernard de Taillebourg ikna edici bir şekilde konuşmuştu ve bu kayıp hazine hikâyesi

Avrupa'da yankılanıyor, adamlar mucize hikâyeleri anlatmak için bir araya geldiklerinde konuşuluyordu. Sir William bu hikâyenin doğru olmasını istiyordu ve inanmasını her şeyden çok bu isteği sağlamıştı. "Eğer bu adam hayattaysa, onu ve ardından hazineyi bulursan bu bizim sayemizde olmuş demektir. Biz seni buraya getirdiğimiz ve Durham'a yolculuğun boyunca seni koruduğumuz içindir."

"Doğru, Sir VWilliam," dedi de Taillebourg.

Sir VWilliam rahibin bunu kolayca kabullenmesine şaşmıştı. Kaşlarını çatıp eyerinde kıpırdandı, rahibin güveni-

BERNARD CORNWELL

çünkü bu tür şeylerle ilgilenmiyorlardı. "Durham'a bir adamı bulmak için gidiyorum," dedi.

"Hangi adamı?" diye sordu Sir VVüliam, kılıcını rahibin boynundan çekmeden.

"Bir keşiş," diye sabırla açıkladı de Taillebourg. "Çok yaşlı bir adam, o kadar yaşlı ki artık hayatta bile olmaya bilir. Bir Fransız, bir Benediktin ve yıllar önce Paris'ten kaçtı."

"Neden?"

"Çünkü Kral kellesini istedi."

"Bir keşişin kellesini neden istesin ki?" diye şüpheyle sordu Sir VVüliam.

"Her zaman bir Benediktin değildi," dedi de Taillebourg, "bir zamanlar Tapınak Şövalyesiydi."

"Ah." Sir VVilham anlamaya başlamıştı.

"Ve o," diye devam etti de Taillebourg, "büyük bu hazinenin nerede saklı olduğunu biliyor."

"Tapmak hazinesi mi?"

"Paris'te gizlendiği söyleniyor," dedi de Taillebourg.

"Bunca yüzdü saklı, ama Fransız'ın hayatta ve İngiltere'de olduğunu yalnızca geçen sene öğrendik. Benediktin bir zamanlar Tapmak Şövalyelerinin kilise kayyumuydu. Bunun ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Bana üstünlük taslama, peder," dedi Sir VVüliam soğuk bu şeköde.

De Taillebourg bu azarın haklılığını kabul edercesine

başını yana eğdi. 'Tapınak hazinesinin nerede olduğunu büen biri varsa,' diye alçak gömülü bü şeküde devam etti, "o da onların kilise kayyumudur ve şimdi duyduğumuza göre bu adam Durham'da yaşıyormuş."

Sir VVüham kılıcı çekti. Rahibin söylediği her şey mantıklıydı. Hristiyan ülkeleri ve Kudüs arasındaki hacı yollarını korumaya yemin etmiş bü keşiş askerler düzeni

28

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

konusu olunca daha çok Sir VWilliam'm ruhunu Tanrının güçleriyle tehdit ediyor gibi görünüyordu. Sir VWilliam haça sanki ona bir değer biçiyormuş gibi ağgözlü bir şekilde baktı, ama haç yalnızca tahtadan, üstündeki acı çeken İsa figürü ise sararmış kemikten yapılmıştı. Figür altından yapılmış olsaydı Sir VWilliam bu süs eşyasını alabilirdi, ama olmadığı için alaycı bir şekilde tükürdü. Efendilerine göre Tanrıdan daha çok korkan birkaç adamı haç çıkardı, ama çoğu umursamadı. Tehlikeli görüldüğü için hizmetkârı yakından izliyorlardı, ama Parisli orta yaşlı rahip ne kadar ateşli ve vahşi görünse de onları korkutmuyordu. "Peki ne yapacaksın?" diye sordu de Taillebourg Sir VWilliam'a kaşlarını çatarak. "Beni öldürecek misin?"

"Eğer gerekirse," dedi Sir VWilliam amansız bir şekilde. Rahibin Fransız elçiliğindeki varlığı bir muammaydı, diğerleri gitmesine rağmen onun kalması bu muammayı daha da artırmıştı, ama İskoçlara armağan olarak iki yüz plaka zırh getiren geveze bir Fransız asker Sir VWilliam'a rahibin büyük bir hazinenin peşinde olduğunu söylemişti. Eğer o hazine Durham'daysa Sir VWilliam bunu bilmek istiyordu. O da bir pay almalıydı. "Daha önce de rahip öldürdüm," dedi de Taillebourg'a, "ve başka bir rahip parayla cinayetlerimin günahlarından arınmamı sağladı, bu yüzden senden ya da kilisenden korkacağımı sanma. Satın alınamayacak bir günah, bir bağışlanma yoktur."

Dominikan omuz silkti. Sir VWilliam'm adamlarından ikisi arkasındaydı, kılıçları çekiliydi. Bu İskoçların kendisini ve hizmetkârını gerçekten öldürebileceğini anladı. Douglas'm kırmızı kalbini takip eden bu adamlar sınır haydutlarıydı, bir tazının kovalamak için yetiştirildiği gibi savaşmak için büyütülüyorlardı. Onları ruhlarıyla tehdit etmeye devam etmenin bir anlamı olmadığını gördü,

27

BERNARD CORNWELL

De Taillebourg Fransızca bir şeyler söyledi ve hizmetkâr gönülsüzce kılıcını kınına soktu. Rahip Sir VWilliam'a baktı. "Ölümlü ruhunuz için hiç korkmuyor musunuz?"

Sir VWilliam gülümsedi, duraklayıp zirveye baktı, ama dağılan siste ters bir şey görmedi ve önceki endişesinin hayal gücünün sonucu olduğuna karar verdi. Belki dün geceki çok fazla dana eti, domuz eti ve şarabın sonucuydu bu. İskoçlar Durham manastırı başrahibinin el koydukları evinde kendilerine bir ziyafet çekmişlerdi. Kileri ne ve mahzenine bakılırsa başrahip oldukça iyi bir hayat yaşıyordu, ama zengin yemek adamların kötü bir şey ola-

cakmış hissi yaşamalarına neden olmuştu. "Ruhum için endişelenecek kendi rahibim var," dedi Sir VWilliam, sonra de Taillebourg'un yüzünü yukarı kaldırması için kılıcının ucunu kaldırdı. "Bir Fransız'ın Durham'daki düşmanlarımızla ne işi olabilir?"

"Kilise işi," dedi de Taillebourg sertçe.

"Kimin işi olduğu umurumda değil," dedi Sir VWilliam.

"Yine de bilmek istiyorum."

"Beni engellersen," dedi de Taillebourg kılıcını bir kenara iterek, "Kralın seni cezalandırmasını, Kilisenin seni kınamasını sağlarım ve Kutsal Babamız ruhunu sonsuza dek cehennem azabına mahkûm eder. Ben-"

"Kahrolası çeneni kapa!" dedi Sir VWilliam. "Beni korkutabileceğim mi sanıyorsun, peder? Bizim Kralımız bir kukla ve Kilise de efendilerinin söylediklerini yapar." Kılıcı oynattı, ama bu kez Dominikan keşişinin boynuna bastırdı. "Şimdi bana işini anlat. Bir Fransız'ın yurttaşlarıyla birlikte evine gitmek yerine neden bizimle kaldığını anlat. Durham'da ne istediğini söyle bana."

Bernard de Taillebourg boynunda asılı duran haçı sıkıca tutup Sir VWilliam'a doğru tuttu. Başka bir insana göre bu hareket korku gösterisi olabilirdi, ama Dominikan söz

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

tiğinin pek farkında olmaksızın kalkanını omzundan indirdi, sol kolunu halkasından geçirdi. Bu büyük bir kalkanı ve askerler zincir zırhlarına plaka zırhlar eklemeye başlamadan önce yapılmıştı ve bir adamın bütün bedenini koruyacak büyüklükteydi.

Çayırın ucundaki bir asker seslenince Sir VWilliam kılıcının kabzasını yakaladı, sonra siste beliren kuleler yüzünden bağırdığını anladı. Tepenin sırada sis hafif bir pustan ibaretti, ama tepenin iki tarafındaki derin vadilerde beyaz bir nehir gibi akıyordu. Doğudaki nehrin karşısında, kuzeye doğru olan tarafta büyük bir katedral ve kule vardı. Sis arasında yüksek bir kule gibi uzanırken karanlık ve heybetli görünüyorlardı. Bernard de Taillebourg'un birkaç haftadır medeniyet görmediğini hissedilen hizmetkârı büyülenmiş bir şekilde iki binaya baktı. Siyah cüppeli keşişlerin katedralin iki kulesinden en yüksek olanda toplanmış, İskoç atlıları işaret ettiğini gördü.

"Durham," dedi Sir VWilliam homurdanarak. Çanların, dindarları sabah duasına çağırıldığını düşündü.

"Oraya gitmeliyim!" Dominikan keşiş dizlerinin üstünden kalkıp asasını aldı, sisle örtülü şehre doğru yürümeye başladı.

Sir VWilliam atını Fransız'ın önüne doğru sürdü. "Acelen ne peder?" diye sordu. Taillebourg İskoç'u geçmeye çalıştı, ama bir metal sesi duyuldu ve aniden soğuk, ağır ve gri bir bıçak Dominikan rahibin yüzüne yaklaştı. "Sana sordum peder, acelen ne?" Sir VWilliam'ın sesi kılıcı kadar soğuktu; sonra adamlarından biri tarafından uyanıp o tarafa bakınca rahibin hizmetkârının da kılıcını yan çektiğini gördü. "Eğer serseri adamın kılıcını kınına sokmazsa peder" -Sir VWilliam yavaş konuşuyordu, ama

sesinde korkunç bir kötülük vardı- "hayalarını akşam yedeğinde yerim."

25

BERNARD CORNWELL

dan uzaklaştırarak güneye yöneldi. İskoç ordusuna götürebilecek canlı hayvan arıyorlardı, ama tarlalar boştu. Akıncıların arkasındaki siste yanan kulübelerin ateşi bulanık alan rengi ve kırmızıydı. Bu panlû yavaş yavaş sönerken geriye yalnızca ateşin kokusu kaldı. Derken birdenbire telaşıyla bütün dünyayı dolduran çan sesleri duyuldu. Sesin doğudan geldiğini tahmin eden Sir VWilliam duvardaki delikten araziye geçerek atını durdurdu, üzengilerin üstünde ayağa kalktı. Sesi dinliyordu, ama bu siste çanların nerede olduğunu ya da seslerinin ne kadar uzağa gittiğini söylemek olanaksızdı. Ama ses birden başladığı gibi kesildi. Sis artık açılıyor, karaağaçların turuncu yapraklarının arasında yok oluyordu. Bernard de Taillebourg beyaz mantarların boş araziye doldurduğu yerde dizlerinin üstüne çöküp yüksek sesle dua etmeye başladı. "Sessiz, peder!" diye parladı Sir VWilliam.

Rahip, bir duayı kesme saygısızlığını gösteren Sir VWilliam'ı bağışlaması için yalvanmış gibi haç çıkardı. "Düşman olmadığını söylemişsiniz," dedi.

"Ben düşmanı dinlemiyorum," dedi Sir VWilliam.

"Hayvanları dinliyorum. Sığır ya da koyun çanlarını duymaya çalışıyorum." Ama Sir VWilliams yalnızca canlı hayvan arayan bir adam için garip bir şekilde endişeli görünüyordu. Eyerinde kıpırdanıp duruyor, sisin arasından bir şeyler görmeye çalışıyor, gem zincirlerine ya da nemli toprakta çıkan toynak seslerine kaşlarını çatarak bakıyordu. Kendisine en yalan olan askerlere tıslayarak sessiz olmalarını söyledi. O, bu askerlerin bazıları daha doğmadan öncesinden beri askerdı ve içgüdülerine aldırmamazlık etmeyerek hayatta kalmıştı. Ve şimdi bu nemli siste tehlike kokusu alıyordu. Mantiği korkulacak bir şey olmadığı, ingiliz ordusunun denizin ötesinde olduğunu söylüyordu, ama yine de ölüm kokusu alıyordu. Ne yap-

24

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

çatıları, çapraz yolların kesiştiği yerde, gelişigüzel büyümüş çimenlerin arasından yükseliyor gibiydi. Çapraz yolların ortasında, çamurlu tekerlek izlerinin ısırgan otlarıyla ve çimenlerle çevrili olduğu yerdeki taş bir haç güneye doğru bükülmüştü. Sir VWilliam atını anıtın yanında durdurdu, gövdeyi kuşatan ejderha oymasına baktı. Haçın bir kolu yoktu. Bir düzine adamı atından inip alçak kulübelere girdi, ama hiçbir şey ve hiç kimse bulamadılar, ancak bir kulübedeki ateşin közleri hâlâ parlıyordu. Dumanı tüten bu odunları kulübelerin saz kaplı çatılarını yakmak için kullandılar. Çatılar alev almakta zorlanıyordu, çünkü o kadar nemliydi ki üzerlerinde mantar oluşmuştu.

Sir VWilliam ayağını üzengiden indirip kırık haçı devirmeye çalıştı, ama haç yerinden kıpırdamadı. Bu gayretle homurdanırken Bernard de Taillebourg'un onaylamaz

ifadesini görüp kaşlarını çatdı. "Burası kutsal bir yer değil, peder. Yalnızca kahrolası İngiltere." Taş sütundan yükselirken ağzı kocaman açık olan oyma ejderhaya baktı. "Çok çirkin bir şey, değil mi?"

"Ejderhalar günah yaratıklarıdır, şeytan işidir," dedi Bernard de Taillebourg. "Bu yüzden elbette çirkin olacak."

"Şeytanın işi, ha?" Sir VWilliam haçı tekrar tekmeledi. "Annem her zaman kahrolası İngilizlerin çalıntı altınlarını ejderha haçlarının altına gömdüklerini söylerdi," dedi haça üçüncü kez boş yere tekme atarken.

iki dakika sonra haç bir kenara kondu ve yarım düzine adam düş kırıklığı içinde altındaki deliğe baktı. Yanan Çatılardan yükselen duman sisi yoğunlaştırıyor, yolun üstünde kıvrılarak yükseliyor ve sabah havasının griliği içinde kayboluyordu. "Altın yok," diye homurdandı Sir VWilliam, sonra adamlarını çağırıp onları boğucu duman-

23

BERNARD CORNWELL

nız bir kaleyi kuşatmak için durmuştu ve otuz sekiz adamın da ölmesine rağmen dört günleri ziyan olmuştu. Şehirlerinin bağışlanması için altınla ödeme yapan Carlisle vatandaşlarıyla müzakereler esnasında daha fazla zaman harcanmıştı ve daha sonra genç İskoç Kralı Hexham'daki Black Canons manastırını yağmalamak için de üç gün israf etmişti. Şimdi, sınırı geçtikten ve kuzey İngiliz arazilerinde dolaştıktan on gün sonra İskoç ordusu sonunda Durham'a varmıştı. Şehir, bağışlanması karşılığında bin altın pound ödemeyi teklif etmişti ve Kral David parayı toplamaları için onlara iki gün vermişti. Bu da Bernard de Taillebourg'a şehre girmenin bir yolunu bulmak için iki gün kazandırıyor demektir. İşte bu amaçla sisle yarı kör olmuş bir şekilde çamurda kayarak vadide ilerleyip bir dereden geçen ve dik bir tepeye tırmanan Sir VWilliams'ı takip ediyordu. "Şehir ne tarafta?" diye sordu Sir VWilliam'a. "Sis kalkınca söyleyeceğim, peder."

"Ateşkese saygı duyacaklar mı?"

"Durham'dakiler kutsal insanlar, peder," dedi Sir William alaycı bir şekilde. "Ama daha iyisi korkak insanlar." Fidyeyi görüşenler şehrin keşişleriydi ve Sir VWilliam bunun kabul edilmemesini tavsiye etmişti. Eğer keşişler bin pound öneriyorlarsa onları öldürüp iki bin pound almanın daha iyi olacağını düşünüyordu. Ama Kral David ona itiraz etmişti. David Bruce gençliğinin çoğunu Fransa'da geçirmişti, bu yüzden kendini kültürlü olarak görüyordu, ama Sir VWilliams'ı engelleyen vicdanı değildi. "Onları ikna ederek şehre girersen güvende olursun," diye rahibe güvence verdi.

Atlılar tepenin zirvesine varmışlardı. Sir VWilliams kenarlarında taş duvarların uzandığı tepenin sırtında güneşe döndü. Bir mil kadar sonra terk edilmiş bir köye geldi. Buradaki dört kulübe o kadar alçaktı ki düzensiz yüzeyli

22

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

Bu yüzden Kral yardım için Robert Bruce'un oğlu İskoçya

Kralı David'e başvurmuştu. İngiltere'yi istila et, diye yalvarmıştı Fransa Kralı. Böylece Edward kendi ülkesini korumak için Calais kuşatmasını kaldırmak zorunda kalacaktı. İskoçlar bu daveti düşünmüş ve sonra Fransa Kralının elçisinin İngiltere'nin savunmasız kaldığı şeklindeki ifadesiyle ikna olmuşlardı. Aksi nasıl olabilirdi? İngiltereli Edward'ın ordusu ya Calais'de ya da Britanya veya Gaskonya'daydı ve İngiltere'yi savunacak kimse kalmamıştı. Bu da eski düşmanın çaresiz olduğu anlamına geliyordu. İngiltere tecavüz edilmeyi istiyor, İngiltere'nin bütün zenginlikleri İskoç ellerine düşmeyi bekliyordu. Ve böylece İskoçlar güneye inmişlerdi.

İskoçya'nın sınır ötesine gönderdiği en büyük orduyu bu. Bütün büyük lordlar, Bannockburn yakınındaki kanlı katliamda İngiltere'yi küçük düşüren savaşçıların oğulları ve torunları oradaydı ve bu lordlar aralıksız cephe savaşlarıyla sertleşmiş askerlerini getirmişlerdi. Ama bu kez yağma kokusu alan dağlardaki ve adalardaki klan şefleri de onlara eşlik ediyordu: kendi dillerini konuşan ve dizginsiz şeytan gibi dövüşen vahşi kabile üyelerini yöneten şeflerdi bunlar. Zengin olmak için binlercesi gelmişti ve görevlerini yerine getiren Fransız haberciler, Valoisli Philip'e, ingiltereli Edvvard'm İskoçların kuzey topraklarını yağmaladığını öğrenince Calais kuşatmasını kesinlikle kaldıracağını söylemek için evlerine dönmüşlerdi.

Fransız elçileri evlerine dönmüşlerdi, ama Bernard de Taülebourg kalmıştı. Kuzey İngiltere'de bir işi vardı, ama istilanın ilk günlerinde düş kırıklığı dışında bir şey yaşamamıştı. İskoç ordusu on iki bin kişilik güçlü bir orduyu ve İngiltereli Edward'ın Crecy'de Fransız ordusunu yendiği ordudan daha büyüktü, ama bu büyük ordu sınırı geçtikten sonra yalnızca otuz sekiz adamla korunan yal-

21

BERNARD CORNWELL

kahrolası bir İngiliz ordusu yok, bu yüzden savaş olmayacak. Bütün yaptığımız yiyecek ve yem aramak, peder, yiyecek ve yem aramak. Adamlarını doyur, hayvanlarını doyur, savaşları kazanmanın yolu budur." Sir Wüliam konuşurken bir zırh taşıyıcının tuttuğu atma atladı. Ayaklarını üzengilere soktu, zırh cüppesini bacaklarının altına sıkıştırıp dizginleri aldı. "Sizi şehre yaklaştıracam, peder, ama sonra başınızın çaresine bakmalısınız."

"Başımın çaresine bakmak mı?" diye sordu Bernard de Taillebourg, ama Sir VWilliam çoktan dönüp alçak taş duvarların arasında uzanan çamurlu yolda ilerlemeye başlamıştı bile. Bu sisli sabahta vahşi ve gri görünen iki yüz atlı asker onun ve rahibin peşinden geliyordu. Hizmetkâr gözle görülür bir kayıtsızlıkla onları takip ediyordu. Belli ki askerlerin arasında olmaya alışık ve herhangi bir endişe belirtisi göstermiyor, hatta tavırları onun silahlar konusunda Sir VWilliam'in arkasındaki adamların çoğundan daha iyi olduğunu düşündürüyordu.

Dominik keşişi ve hizmetkârı, Fransa Kralı Philip Valois tarafından Kral II. David'e gönderilen bir düzine haberciyle birlikte İskoçya'ya gitmişti.. Elçilik yardım için yalvarıyordu. ingilizler Normandiya ve Picardy boyunca

geçtikleri yerleri yakmışlar, Crecy adlı köyün yakınında Fransız Kralının ordusunu katletmişlerdi ve şimdi okçuları Britanya'da bir düzine kaleyi ellerinde tutuyor, vahşi atlıları Gaskonya'da, ingiltereli Edvvard'ın atalarına ait sömürgelerde at biniyordu. Bütün bunlar kötüydü, ama daha da kötüsü, ingiltere Kralı bütün Avrupa'ya Fransa'nın ceza görmeden parçalanabileceğini göstermek istercesine büyük kale limanı olan Calais'yi kuşatma altına alıyordu. Valoisli Philip kuşatmayı kaldırmak için elinden geleni yapıyordu, ama kış yaklaşıyordu, soylular homurdanarak Krallarının savaşçı olmadığını söylüyordu.

20

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

yıprattığı yüzü gibi yaralıydı. Kırk altı yaşındaydı ve saçlarını ve kısa sakalını beyaza çeviren bu yılların her birinde kılıç, ok ve mızrak yarası aldığını düşünüyordu. Domuz ağılının ağır kapısını açtı. "Atınıza binin, peder. Sizin için bir at buldum."

"Ben yürüyeceğim," dedi Bernard de Taillebourg, ucuna deri bir kayışın sarılı olduğu sağlam asasını alarak, "Lordumuzun yürüdüğü gibi."

"Böylece dereleri geçerken ıslanmayacaksın, öyle mi?" Sir VWilliam güldü. "Suyun üstünde mi yürüyeceksin, peder? Sen ve hizmetkârın?* Adamlarının tersine Fransız rahipten etkilenmiş ya da silahlı hizmetkârına karşı tetikte değildi, ama Sir VWilliam Douglas kimseden korkmamasıyla ünlüydü. O ülkesini korumak için cinayeti, yangını, kılıcı ve mızrağı kullanan bir sınır şefiydi ve Parisli ateşli bir rahip onu etkileyecek değildi. Sir VWilliam gerçekten de rahiplere aşırı düşkün değildi, ama Kralı bu sabah akınına Bernard de Taillebourg'u da almasını emretmiş ve Sir VWilliam buna homurdanarak rıza göstermişti.

Etrafındaki bütün askerler eyerlerine atladı. Düşmanla karşılaşmayı beklemedikleri için hafif silahlıydılar. Sir VWilliam gibi birkaç tanesi kalkan taşıyordu, ama çoğu yalnızca kılıçla yetiniyordu. Keşiş cüppesi çamur lekeleri içinde ve ıslak olan Bernard de Taillebourg Sir VWilliam'in yanına koştu. "Şehre mi gideceksiniz?"

"Elbette o kahrolası şehre girmeyeceğim. Bir ateşkes var, unuttunuz mu?"

"Ama ateşkes varsa..."

"Kahrolası bir ateşkes varsa bırakalım olsun."

Fransız rahibin İngilizcesi iyiydi, ama Sir VWilliam'in son sözlerinin ne anlama geldiğini anlaması birkaç dakika aldı. "Savaş olmayacak mı?"

"Bizimle şehir arasında olmayacak. Ve yüz mil içinde

19

BERNARD CORNWELL

mamıştı, karanlık gözleri askerlerin üstündeydi. Gösteriden habersiz rahip, yanakları kan içinde dualar okuyordu. "Dominic! Dominic! Yolumuzu aydınlat!" Bıçak tekerrar döndü, kötü çeliği sisli sabahın hafif ışığını yansıttı. "Dominic! Bize rehberlik et! Bize rehberlik et!"

"Atlarınıza! Binin! Kıpırdayın!" Sol omzundan büyük kalkanı sarkan gri saçlı bir adam seyircilerin arasından

geçti. "Bütün günümüz yok! Neye bakıyorsunuz öyle? İsa adına, nedir bu, Eskdale panayırı mı? Tanrı aşkına, kıpırdayın! Kıpırdayın!" Omzundaki kalkan kırmızı kalp armasıyla süslenmişti, ama boya o kadar solmuştu ve kalkanın deri kapağı öylesine çizilmişti ki armayı seçmek zordu. "Oh, sevgili İsa!" Adam Dominik keşişini ve hizmetkârını görmüştü. "Peder! Artık gidiyoruz. Hemen şimdi! Dua için bekleyemem." Adamlarına döndü. "Atlarınıza binin! Kemiklerinizi kıpırdatın! Yapılması gereken şeytan işi var!"

"Douglas!" diye parladı Dominik keşişi.

Gri saçlı adam hızla döndü. "Adım Sir VWilliam, rahip. Bunu hatırlasanız iyi olur."

Rahip gözlerini kırptırdı. Hâlâ acısının idare ettiği duanın coşkusunun etkisindeyken bir anlık şaşkınlık yaşıyor gibiydi. Sir William'm soyadını kullanma hatasını kabul ederek üstünkörü bir selam verdi. "Kutsal Dominic'le konuşuyordum," diye açıkladı.

"İyi, şey, umarım ondan bu sisi kaldırmasını istemişsindir."

"Bugün bize rehberlik edecek! Rehberlik edecek!"

"O halde kahrolası çizmelerini giyse iyi olur," dedi Liddesdale Şövalyesi Sir VWilliam Douglas rahibe doğru kükreyerek. "Çünkü aziziniz hazır olsa da olmasa da gidiyoruz." Sir VWilliam' m zincir zırhı savaşta yırtılmış ve yeni halkalarla yamanmıştı. Soluk kalkanı da havanın

18

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

lise için katlanmak zorunda kaldığı bütün o acılan düşündü. Elleri sıkılıydı, bezgin yüzünde bir gülümseme vardı.

Bir gece önce köyü yakıp yıkan ve kaçamayan kadınlara tecavüz edip onları korumaya çalışan erkekleri öldüren askerler rahibin kafasını tekrar tekrar kan lekeli sütuna vuruşunu, seyrediyordu. "Dominic," diye yutkundu Bernard de Taillebourg, "Oh, Dominic!" Askerler kutsal bir adamı gördüklerinde tanıdıkları için haç çıkardılar. Hatta bir iki tanesi zırhlanyla, bu çok zor da olsa diz çöktü, ama çoğunluğu yalnızca rahibi dikkatle seyretmekle yetindi. Bir kısmı da domuz ağılırhn dışında oturup bakışlarına karşılık veren rahibin hizmetkârını seyretti.

Hizmetkâr da Bernard de Taillebourg gibi Fransızdı, ama genç adamın duruşundaki bir şey daha egzotik bir şekilde doğduğunu düşündürüyordu. Derisi bir Mağribi'ninki gibi soluktu, ince yüzüyle bir araya gelince kendisine vahşi bir görünüm kazandıran uzun saçları parlak siyahtı. Zırh giymişti ve kılıç taşıyordu. Yalnızca bir rahibin hizmetkârı olmasına rağmen kendine fazlasıyla güvenli ve vakur görünüyordu. Kıyafeti zarifti ki berbat durumdaki bu ordu için garip bir şeydi bu. Kimse adını bilmiyordu. Kimse sormak bile istemiyordu, tıpkı neden hiçbir şey yemediğini, diğer hizmetkârlarla sohbet etmediğini ve müşkülpesent bir şekilde kendini onlardan uzak tuttuğunu sormak istemedikleri gibi. Bu esrarengiz hizmetkâr şu anda askerlere bakarken elinde çok uzun ve ince bir bıçak tutuyordu. Yeterince fazla sayıda insanın kendine baktığından emin olduktan sonra bıçağı, uzattığı par-

mağının üstünde dengeledi. Bıçak, bir km gibi giydiği zırhlı eldivenin üstünde, hizmetkârın derisini delmeksiz sivri ucunun üstünde durdu. Sonra parmağını itti ve bıçak havada döndü, sivri ucu aşağıda olmak üzere yenden parmağına indi. Hizmetkâr bıçağa bir kere bile bak-
17

BERNARD CORNWELL

"Thomas?" dedi Eleanor kaşlarını çatarak.

"Bir rüya gördüm," dedi. "Yalnızca bir rüya."

"Çocuğun kıpırdadığını duydum" dedi omzuna dokunarak. "Seninle ben evlenecek miyiz?"

"Durham'da," diye ona söz verdi. Kendisi bir piçti ve çocuklarının hiçbirinin aynı lekeyi taşımasını istemiyordu. "Yarın şehre varacağız," diye Eleanor'a güvence verdi. "Sonra sen ve ben evleneceğiz ve sorularımızı soracağız." Cevaplardan birinin Kutsal Kâse'nin var olmadığı şeklinde olması için dua ediyordu. Bu bir rüya, yalnızca gece gökyüzündeki ateş ve bulut hilesi olsundu, yoksa Thomas bu işin sonunun deliliğe varmasından korkuyordu. Araştırmasını bırakmak istiyordu; Kutsal Kâse'den vazgeçip eskiden olduğu ve olmayı istediği şeye geri dönmek istiyordu: yani İngiltere'nin okçusu olmaya.

Fransız, Dominik keşişi ve Engizisyon mahkemesi üyesi olan Bernard de Taillebourg sonbahar gecesini domuz ağılında geçirdi ve sisle yoğunlaşıp beyazlaşan şafak sökünde dizlerinin üstüne çöküp pis kokulu samanların üstünde yatma ayrıcalığı için Tanrıya şükretti. Sonra önemli görevini düşünerek St. Dominic'e dua etti, o günün işinin iyi gitmesi için Tanrıyla aracılık etmesi için azize yalvardı. "Ağızındaki alevlerin bize gerçeği gösterdiği gibi" -diye sesli olarak düşündü- "başarıya giden yolu da göstermesine izin ver." Duygularının yoğunluğuyla ileri doğru sallanırken başı ağılın bir köşesini destekleyen taş sütuna çarptı. Ağrı kafatasından geçerken başını sütuna biraz daha bastırıp daha fazla acıyı davet etti. Kanın burnuna doğru süzülüğünü hissedene dek derisini ezdi. "Kutsal Dominic," diye ağladı. "Kutsal Dominic! Güzelliğin için Tanrıya şükürler olsun! Yolumuzu aydınlat!" Kan artık dudaklarına kadar iniyordu. Kanı yalarken azizlerin ve şehitlerin Ki-
16

CEHENNEM SAVAŞÇILARI

"Oh Tanrım," dedi yüksek sesle. Battaniyesini üstünden atıp ahırın soğuk kapısında çömeldi. "Oh Tanrım."

"Thomas?" Eleanor yanında ve uyanıktı. Doğrulup gecenin içine doğru baktı. "Yangın," dedi Fransızca, "c'est un grand incendie." Sesi hayret doluydu.

"C'est un incendie?" diye sordu Thomas, sonra tamamen uyandı ve gerçekten de ufukta, alevlerin bulutların arasındaki kupa-biçimindeki yarığı aydınlattığı büyük bir yangın olduğunu gördü.

"Burada bir ordu var," diye fısıldadı Eleanor Fransızca. "Bak!" Daha uzaklardaki başka bir parıltıyı işaret etti. Fransa gökyüzünde böyle ışıklar görmüşlerdi.

Thomas hâlâ kuzeye bakıyordu, ama bu kez düş kırıklığı içindeydi. Bu bir ordu muydu? Kutsal Kâse değil miy-

di?

"Thomas?" dedi Eleanor endişeyle.

"Yalnızca söylenti," dedi. O rahibin piçiydi ve kutsal kitapla büyümüştü. Bu yüzden Matthev'in İncil'inde dünyanın sonu geldiğinde savaşların ve savaş söylentilerinin olacağını ifade edildiğini biliyordu. Kutsal Kitap dünyanın sonunun savaş ve kanla geleceğini söylüyordu. Halkın kendilerine şüpheyle baktığı son köyde asık suratlı bir rahip onları İskoç casusları olmakla suçlamıştı. Peder Hobbe buna sinirlenmiş ve kulağına yumruğu patlatmakla tehdit etmişti, ama Thomas iki adamı da sakinleştirmişti. Sonra da kuzey tepelerinde duman gördüğünü söyleyen bir çobanla konuşmuştu. Çobana göre İskoçlar güneye iniyordu, ama rahibin kadını bu hikâyeye gülüp İskoç askerlerinin sığır yağmacısından başka bir şey olmadığını iddia etmişti. "Geceleri kapınızı kapayın," diye tavsiyede bulunmuştu kadın. "O zaman sizi rahat bırakırlar."

Uzaktaki ışık hafifliyordu. Kutsal Kâse değildi.

15

BERNARD CORNWELL

"Ve yarın aradığımız cevapları bulacağız," dedi Peder Hobbe.

"Yarın," diye onu düzeltti Thomas, "sorularımızı soracağız."

"Tanrı bu kadar yolu düş kırıklığına uğramak için gelmemize izin vermedi," dedi Peder Hobbe. Sonra Thomas'm tartışmasına izin vermemek için az miktardaki akşam yemeklerini çıkardı. "Ekmekten geriye bir tek bu kaldı," dedi. "Peynir ve elmanın bir kısmını da kahvaltı için ayırmalıyız." Yiyeceklerinin üstünde istavroz çıkarıp onları kutsadı, sonra sert ekmeği üç parçaya böldü. "Gece çökmeden yemeğimizi yesek iyi olur."

Karanlık soğuğu getirmişti. Kısa süren bir yağmurdan sonra rüzgâr kesildi. Thomas ahırın kapısına yakın uyuyordu. Rüzgâr kesildikten sonra kuzeydeki ışık yüzünden uyandı. Doğrulup otururken üşüdüğünü, açlığını, hayatın rahatsız edici bütün düşüncelerini unutmuştu, çünkü Kâse'yi görebilecekti. İsa'nın insanlığa en büyük mirası ve binlerce yıldır kayıp olan Kutsal Kâse'yi. Gökyüzünde kan gibi parlayışını, etrafındaki bir azizin tacı gibi parlak olup gökyüzünü dolduran göz alıcı pırıltılı ışınları görebilecekti.

Thomas buna inanmak istiyordu. Kutsal Kâse'nin var olmasını istiyordu. Eğer Kutsal Kâse bulunabilirse dünyadaki bütün kötülüklerin derinliklerde kaybolacağını düşünüyordu. Buna inanmayı o kadar istiyordu ki o ekim gecesi Kutsal Kâse'yi kuzeyde yanan büyük bir kupa gibi gördü. Gözleri yaşla doldu, bu yüzden görüntü bulanıklaştı, ama yine de görebiliyordu. Kutsal Kâse'den bir buhar yükseliyor gibiydi. Onun ötesinde kanatlarında ateşle yukarıya doğru sıra sıra yükselen melekler vardı. Bütün kuzey gökyüzü duman, altın ve kırmızı renkleriyle kaplıydı ve şüphe duyan Thomas'a bir işaret verirmiş gibi parlıyordu. madıgmdan emin değildi. Belki Aziz Audrey günü olmuştu bile. Ekim ayında olduklarını biliyordu ve İsa doğ-

duğundan beri bin üç yüz kırk altı yıl geçtiğini de biliyordu, ama günlerden ne olduğunu tam olarak bilmiyordu. Hesabı kaybetmek çok kolaydı. Babası bir keresinde bütün pazar ayinini bir cumartesi günü yapmıştı, sonra aynı şeyi ertesi gün de yapmak zorunda kalmıştı. Thomas gizlice haç çıkardı. O bir rahibin piçiydi ve bunun kötü şans getirdiği söylenirdi. Ürperdi. Havada batan güneşe, yağmur bulutlarına ya da sise bağlı olmayan bir ağırlık vardı. Tanrı bize yardım etsin* diye düşündü, ama alacakaranlıkta kötü bir şeyler vardı. Yine haç çıkarıp St. Gallus ve itaatkâr ayısına dua etti. Londra'da, dişleri sararmış çürük köklerden ibaret, kahverengi böğürleri sahibinin dürtmesi yüzünden kanla lekelenmiş dans eden bir ayı görmüştü. Sokak köpekleri ona bakarak hırlamış, etrafında dolaşmış, ama ayı onlara pençesini sallayınca korkarak geri çekilmişlerdi.

"Durham'a ne kadar var?" diye sordu Eleanor, bu kez anadili Fransızca konuşarak.

"Yarın varırız herhalde," dedi Thomas, hâlâ ağır karanlığın araziye örttüğü kuzeye bakarak. "Durham'a ne zaman varacağımızı sordu," diye Peder Hobbe'ye tercüme etti.

"Yarın varmak için Tanrıya dua edin," dedi rahip.

"Yarın dinlenebilirsin," diye Eleanor'a Fransızca söz verdi Thomas. Tanrının izniyle baharda dünyaya gelecek bir bebeğe hamileydi. Thomas baba olma konusunda ne hissettiğinden emin değildi. Ona sorumluluk almak için çok erken gibi geliyordu, ama Eleanor mutluydu ve Thomas da onu mutlu etmek istiyor, bu yüzden ona kendisinin de mutlu olduğunu söylüyordu. Bazen bu doğruyduda.

"Ona konuşma hakkı verdi ve sonra odun toplamasını sağladı."

"Bunun resmini görmüştüm," dedi Eleanor. "Ayı onun hizmetkârı olmamış mıydı?"

"Çünkü Gallus kutsal bir adamdı," diye açıkladı Peder Hobbe. "Ayılar herhangi biri için odun toplamazlar! Yalnızca kutsal adamlar için yaparlar bunu."

"Tavukların azizi olan kutsal bir adam," diye araya girdi Thomas. Thomas azizler hakkında her şeyi biliyordu, hatta belki Peder Hobbe'den fazlasını. "Neden bir tavuk aziz istesin ki?" diye sordu alaycı bir şekilde.

"Gallus tavukların azizi miydi?" diye sordu Eleanor, Thomas'ın ses tonuna şaşırarak. "Ayıların değil mi?"

"Tavukların," diye doğruladı Peder Hobbe. "Aslında bütün kanatlıların."

"Ama neden?" diye sordu Eleanor.

"Çünkü bir keresinde kötü şeytanı küçük bir kızın içinden çıkarmıştı," dedi. Geniş yüzlü, kirpi saçlı, tıknaz, genç, hevesli ve taşralı peder kutsal azizlerle ilgili hikâyeler anlatmaya bayılırdı. "Bir sürü piskopos şeytanı kovmaya çalışmıştı," diye devam etti. "Ve hepsi başarısız oldu, ama kutsal Gallus gelip şeytana lanet etti. Ona lanet etti! Ve şeytan dehşet içinde çığlık attı" -Peder Hobbe kötü ruhun paniğini taklit etmek için ellerini havada salladı -"ve sonra kızın bedeninden kaçtı ve tıpkı siyah bir tavuk gibi göründü - bir piliç gibi. Siyah bir piliç."

"Bunun resmini hiç görmedim," dedi Eleanor aksanlı İngilizcesiyle hayranlıkla. Sonra ahırın kapısından dışarı baktı, "Ama odun taşıyan gerçek bir ayı görmek isterdim," dedi özlemle.

Thomas onun arkasına oturup, hafif pusla bulanıklaşan ıslak karanlığa baktı. Yolculuk yaparlarken zaman hissini yitirdiği için gerçekten Aziz Gallus günü olup ol-

Sığırların kış gelmeden önce kesildiği ve kuzey rüzgârlarının kar vaadi getirdiği yılın ölüm zamanı, yani ekim ayı gelmişti. Kestane yaprakları altın, kayın ağaçları alev rengine dönüşmüştü. Meşeler bronzdan yapılmış gibiydi. Hooktonlu Thomas, kadını Eleanor ve arkadaşı Peder Hobbe'yle birlikte alacakaranlıkta yaylaya geldi, ama çiftçi kapıyı açmayı reddedip kapının arkasından ahırda uyuyabileceklerini söyledi. Yağmur, dumanı tüten damda tıkırdıyordu. Thomas ellerindeki tek atı, odun yığınları, sağlam bir ağılda bulunan altı domuz ve yolunan bir tavuğun tüyleriyle paylaştıkları çatının altına soktu. Tüyler Peder Hobbe'ye o günün St. Gallus günü olduğunu hatırlattı. Eleanor'a, kutsal azizin bir kış gecesi nasıl evine gelip bir ayının akşam yemeğini çaldığını gördüğünü anlattı. "Hayvana gitmesini söyledi!" dedi Peder Hobbe.

BİTTİ